Lenka Lanczová

Vůně deště

I. DEN, KDY SPADLO NEBE

Pokud bych měla označit nějaký den za zlomový, pak určitě ten dnešní. Den, kdy se něco, co bude mít následky v blízké i vzdálené budoucnosti, zlomí. Definitivně změní. Něco dosavadního skončí a začne nová etapa, lepší či horší.

Nejdřív tomu nic nenasvědčovalo. Prostě takové běžné úterý na začátku března, pošmourné, studené, ospalé. Možná mě měla varovat čtyřka z nečekaného zkoušení z němčiny, leč nevarovala, protože zase tak šokující nebyla, tu a tam se nějaká vyskytne. Nejčastěji právě z němčiny a klinické propedeutiky, dalšího předmětu, co zrovna nemusím. Inženýr Brabenec, kterého máme nejen na němčinu, ale i na informační technologie, familiárně přezdívaný Ferda, vletěl do třídy jako náboj z kulovnice, vytasil notes a bez známek slitování stihl během čtyřiceti minut vyzkoušet většinu třídy. Kromě šprtky Sabiny, která nemohla zabodovat jinak než za jedna, tří dvojek a několika trojek dopadli ti zbývající pod psa. Bohužel jsem byla mezi nimi – a to jsem si mohla ještě blahopřát, že ne úplně poslední, jelikož pestrou nadílku uzavíral plným počtem bodů už jen spolužák Tomáš Maslák zvaný Máslo. O své předposlední místo jsem se dělila s Erikou a Darjou. Ne že by mě to těšilo, ovšem předložky vážící se k jednotlivým pádům jsem zmotala řádně.

První zlom nastal při běžné kontrole na zubním, druhý, hlavní, přišel na přetřes s máminým příchodem z práce. Už to, že se objevila ve dveřích nečekaně brzy, přestože každé úterý poslední zhruba rok trávila se svým přítelem Lubošem, nevěštilo nic dobrého. A taky ne.

„Vladimír se vrátí příští týden ze Států," oznámila mi hned po pozdravu a její výraz byl synonymem starostí.

Marně pátrám po souvislostech: „Kterej…?"

„Holec, ten můj někdejší spolužák," vysvětlila. Asi jsem se tvářila stále dost tupě, protože dodala: „Majitel bytu."

„Aha. A co tak náhle? Neměl tam být až do příštího léta?" zorientovala jsem se, načež mi konečně docvaklo: „Počkej… To jako že se musíme vystěhovat?!"

„Bohužel," potvrdila zamyšleně. „Dnes mi volal."

„Jenže… Ta nová bytovka u nemocnice má být hotová až napřesrok, ne?" spočítám, že tu cosi nesedí. „A co my…?"

„To právě nevím…," přiznala zachmuřeně. „Ale je třeba tenhle problém vyřešit hodně rychle."

Před očima mi prolétne film složený z ne zrovna povzbudivých obrazů minulosti. „Rok u babičky nevydržíme!"

Mamčino povzdechnutí beru za souhlas. Stačily tři měsíce společného bydlení před pěti lety a byly jsme na nervy obě! Trvat to o chvíli déle, souhlasila bych i s dětským domovem!

„Taky mám jobovku," vzpomenu si.

„Jakou?" zeptá se mě vylekaně. Obě víme, že problémy jsou jako lavina, nabalují se a nikdy nezůstane jen u jednoho. „Budu mít pevná rovnátka."

„To není tak strašné," oddechne si.

„Jak pro koho," ujistím ji. „Kdyby je doktorka nařídila tobě, taky bych to považovala za prkotinu."

„Neříkám, že je to prkotina," pousměje se a povzbudivě mě popleská po rameni. „Co ti zubařka říkala?"

„No, že ta rovnátka, co jsem měla na noc, nezabrala, takže mi zkusí dát fixní na rok a uvidí se." Proslov mé stomatoložky jsem tím notně zkrátila, vynechala jsem celou tu omáčku, kterak jsem je nenosila pravidelně a flinkala léčbu a kdesi cosi (no dobrá, dobrá, kdo by si taky denně vzpomněl šoupnout si rovnátka na noc do úst?), protože v téhle situaci je už zcela pasé. To, že rovnátka nezabrala, je jedna věc, a to, že ani nemohla, když jsem je nenosila, věc druhá. Pusa plná drátků, které si vyjmout nebudu moci, je drsná realita, jež stírá předešlé proč a kdyby.

„Rovnátka nejsou neštěstí," utěšuje mne. „Rok uteče a budeš mít zuby jak z reklamy."

Pohrdavé odfrknutí je výmluvné samo za sebe. Nemám zuby jako noty na buben, jen se mi levý horní špičák trochu tlačí na řezák a má tendenci ho překrývat. „Dvanáct měsíců je hodně dlouhá doba. Natož s kovovým úsměvem!"

„Nedramatizuj," krotí mne.

„Rok bydlení u babičky ti taky jen tak neuteče!" přitvrdím v argumentech a mamčin úsměv okamžitě mizí.

„Ten by mě přivedl do blázince," přizná se.

„A někam jinam nemůžeme? Než bude hotová bytovka…?"

„To je právě to… Najít bydlení do příštího týdne je dost šibeniční termín…"

„A co Luboš, ten by o něčem nevěděl?" napadne mne mámin přítel, do kterého je skoro rok zamilovaná. Mockrát jsem ho za tu dobu neviděla, jen když se pro mámu zastavil nebo ji zase přivezl a doprovodil až nahoru, naštěstí nebyl jako ti ostatní „strýčkové" před ním, nenastěhoval se k nám. Nejprve jsem ho podezírala, že je ženatý, ale prý je skutečně vdovcem, aspoň Lejla to potvrdila. Má nějaké děti a hlavně zavedenou firmu *POČÍTAČE KŘENEK* s filiálkami v několika moravských městech. Podle Lejly je za vodou. Nejspíš ano, mámu vzal na podzim na dvoutýdenní dovču na Mauritius. Užily jsme si to obě – mamka v tropickém ráji, já sama doma. Byla to paráda! S holkama jsme za ty dva týdny podnikly pár tahů.

„Nevím, zkusím se ho zeptat. Přišlo to tak náhle…"

„To víš, pořád se něco děje," ohřeji si rychle polívčičku. „Výpověď z bytu, rovnátka, čtyřka z němčiny…"

Mamka jen zakroutí očima, odejde z pokoje, slyším ji, jak vedle s někým telefonuje, patrně s Lubošem, načež klapnou dveře bytu a já jsem zase sama. I když jsem dost společenská a víkend co víkend vyrážíme s holkama na různé akce a pařby, miluji chvíle samoty, kdy jsem svou paní, mohu si pouštět hudbu jakou chci, připravit nějakou ňamku podle vlastní chuti, naložit se do vany a být v ní tak dlouho, jak mě napadne, aniž bych musela poslouchat řeči o plýtvání vody.

Dívám se zamyšleně z okna. Byteček v činžáku na rušné Brněnské třídě, který nám mamčin spolužák ze základky pronajal těsně před tím, než odjel podnikat za velkou louži, je malý, ale útulný. Po všech těch peripetiích, které jsme s mámou

prožily, se nám stal skutečným domovem. Stěhovaly jsme se sem s několika taškami, zvykly si na cizí nábytek i vybavení. Přijde mi dost děsivé, že to tu musíme zase opustit! A jestli nás čeká totéž, čímž jsme prošly tenkrát, po skutečně velkém zlomu v naší rodině… Tak potěš. Ten největší totiž nastal jednoho říjnového odpoledne před pěti lety, kdy mamka, v té době instruktorka odborného výcviku střední zdravotnické školy, mimochodem velmi oblíbená, mnohé žákyňky ji navštěvovaly u nás doma a já je brala jako starší kamarádky, nejvíc mi utkvěly v mysli tři poslední, Ilonka, taková malá tichá ťunťa, Kristýna a Hanka, přišla domů nečekaně dřív a přistihla tátu právě s tou ťunťou. Jak se ukázalo, Ilonka k nám nechodila kvůli mamce, sledovala jiné cíle. A zase taková puťka to nebyla, všechno si předem pěkně promyslela, nešlo jí o jednorázové povyražení! Dnes má můj otec se svou o osmnáct let mladší manželkou už druhého syna. Docela ironie osudu, máminým snem byla totiž velká rodina se spoustou dětí, přičemž se jí povedlo donosit jen jedno – mě. Tři další pokusy skončily traumatizujícím potratem, a ve všech případech šlo o vytoužené chlapečky, které si táta tolik přál… Dnes je má, hned dva, zatímco mě neviděl dobře tři roky, přestože bydlíme v jednom městě, a nechybí mu to.

Tenkrát nám máma sbalila dvě tašky a šly jsme k babičce a dědovi. Nebyla to dobrá volba, už po třech měsících jsme se stěhovaly do prvního podnájmu, bydlely namačkané ve dvou místnostech spolu s mamčinou kamarádkou a jejím přítelem, pak nějakou dobu za nehorázně předražené nájemné v půdní nástavbě, kde jsme mohly zmrznout… Vystřídaly jsme pět privátů a podnájmů, než nám z nebe spadl byt na Brněnské třídě. Tátovi zůstal velký světlý byt na Palachově náměstí, po rozvodu mámu jednoduše vyplatil. I tohle bydlení jsme braly za přechodné, mamka má zažádáno o byt v bytovkách, které se staví u nemocnice. Jenže ty budou hotové až za rok!

Po velkém rodinném krachu mamka změnila nejen bydlení, ale i image a práci, dodělala si nástavbu na diplomovanou sestru a i když to nedotáhla na doktorku, jak si její otec vždycky přál, je se svým místem na jednotce intenzivní péče spokojená. Než se objevil Luboš, máma dost tápala a hledala, ale nemám jí to za zlé, nechci, aby byla do smrti sama, a i když Luboše zrovna moc nemusím, z těch všech individuí a vyžírků, co se v našem bytě za těch pět let kdy objevili, je nejstravitelnější. Už proto, že je proti těm předešlým *trvanlivý*, není ženatý, ba dokonce ani rozvedený, nebije mámu, nepije a je zajištěný, finančně i jinak.

Ticho v bytě spolehlivě zažene hudba skupiny *UDG*, kterou si pustím k večerní koupeli. Měkká světla svíček vytvoří útulnou atmosféru i v koupelně obložené nemoderními bílými obklady od podlahy až po strop, co spíš připomíná pitevnu. Vím o čem mluvím, během výuky jsme prošli všemi odděleními nemocnice, tedy i tím konečným. Ne že bychom se něčeho účastnili, byla to spíš exkurze, když jsme v předmětu klinická propedeutika probírali rozdělení nemocnice. Škoda, dívat se na skutečnou pitvu by mě totiž zrovna bavilo! Pousměji se. Podle mé nejlepší kamarádky Jajky jsem ujetá.

Naložím se do vany a zavřu oči, aby mě neštípaly výpary z rozprskávajících se bublinek pěny. Ačkoli se chci vyhnout všem neradostným myšlenkám, kde budeme

s mámou za pár dní, nedokáži si starosti vyhodit z hlavy. Přišly moc nečekaně a jsou natolik závažné, že se nedají ignorovat! Jestli nás čeká stejná anabáze… To bych se snad nastěhovala načerno k Erice na internát! Pravda, neřešilo by to, kam se vrtnout o víkendech… Máma se příliš lehce pro něco a hlavně někoho nadchne, a pak se těžce vyrovnává se zklamáním.

Zpráva o nečekaném stěhování mě vyhodí z konceptu natolik, že si nedokáži koupel správně užít, už po čtvrthodině lezu z vody. Vklouznu rovnou do pyžama, vysuším mokré vlasy a před zrcadlem se jim snažím dodat jakýsi tvar. Jejich původní barva je tmavě hnědá po mámě, ovšem na rozdíl od ní, která chodí pravidelně ke kadeřnici a nosí vyfoukaný a pečlivě udržovaný rozcuch, se s účesem nemažu. Nosím je krátké pouze k bradě, barvím henou do tiziánova a buď si je češu na pěšinku uprostřed, anebo na straně s patkou. To podle nálady, když se mi chce neposlušný pramen neustále strkat za ucho, aby mi vlasy nevisely do očí. Poté, co jsem v prváku zjistila, že je nikdy nebudu mít krásně splývavé a úžasně rovné jako Jajka, ani husté, do pasu dlouhé a stočené do spousty drobounkých prstýnků, jako princezna Lejla (a že tahle přezdívka fakt sedí, nevznikla jen spojením jména a příjmení Lenky Lejskové, kamarádka by totiž mohla z fleku hrát Šeherezádu v Tisíci a jedné noci, případně břišní tanečnici), vzdala jsem snahu nechat si vlasy dorůst a zůstala u tradičního krátkého sestřihu. Lejla je vůbec kočka, nejhezčí holka ze třídy a možná z celé školy, pohledem čokoládových očí dostane každého, koho si umane. Blondýnka Jajka je naproti tomu modrooká, při troše fantazie v ní člověk vidí Cameron Diaz a hezká je také ažaž. Pepa, co kámošku sbalil na okresních atletických přeborech hned v prváku, o tom ví své – a taky si ji pěkně hlídá. Moje oči nejsou ani hnědé, ani modré, dokonce ani zelené. Jsou prostě nijaké, zelenohnědé se žlutými tečkami. Bohužel se na mně podepsaly tátovy geny. Bohužel proto, že být jen po mamce, mohla bych svým kámoškám směle konkurovat! Sice nijak přehnaně netrpím mindráky ani v noci nebrečím do polštáře s přáním probudit se do nového dne jako motýl vylíhnutý z nevzhledné larvy, nicméně ke spokojenosti mnoho důvodů nemám. Jsem prostě průměrná. Normální. Tuctová. Zakřením se na sebe do zrcadla a vycením zuby. A teď ještě rovnátka…

Po návratu do pokoje se ve mně hne svědomí. Měla bych se učit… Hne se ale jen tak nepatrně, promítnu si v duchu rozvrh a usoudím, že když už jsem byla z němčiny dnes, nic akutního nehrozí, a místo šprtání si zapnu počítač, abych se podívala, co je na netu nového. Pohled na seznam online lidiček na ICQ poněkud zklame, holky nejspíš randí, obludy…! Alespoň že v poště na mě čeká malá radost – mail od Davida. Hned vedle nicku odesílatele *BlueGhost* zaregistruji kancelářskou sponku, mail má tedy přílohu. Že by mi nějaká přeposílací kravinka…? Na tohle David nikdy nebyl, moc mi to k němu nesedí… Po rozkliknutí symbolu přílohy zjistím, že jde o fotku. Už její název *JÁ* mě navnadí – a po otevření zalapám po dechu. Pááááni… Zírám na krásného černovlasého kluka snad pět minut s otevřenou pusou. Krásného je slabé slovo, David je… nádherný! Fotka je nejspíš z léta, protože je na ní opálený do bronzova, hnědé oči mu jen svítí zpod dlouhých řas, účes á la rozcuch je ledabyle ležérní a košile s krátkým

rukávem rozepnutá do pasu odhaluje opálený a vysvalovaný hrudník, na němž se vyjímá zlatý řetízek s přívěskem prsaté mořské panny. Pak, když se vzpamatuji z ohromení, zalituji, proč nejsou holky na netu. Tak ráda bych se pochlubila!! Aby viděly, nevěřící, že i přes *Líbím se ti* se dají sbalit boží kluci! A to podle nich ti normální seznamku nevyužívají, protože mají spoustu skutečných příležitostí, a že když jde o studenta MAT-FYZu, bude to nejspíš podobaný ubožák s tlustými dioptriemi, o kterého dosud žádná holka nezavadila… Pravda, když jsem si dala svou fotku na *Líbím se ti*, také jsem nevěřila, že by se mohl někdo ozvat! Natož někdo krásný, chytrý a zajímavý! Psát jsme si začali po Vánocích, teprve dnes vidím, jak vypadá. Proč dělal takové drahoty, probůh?!

Milá Pavlo, abys neřekla, že jsi v nevýhodě, když já Tvou fotku mám a Ty mou ne, napravuji dluh. Snad nebudeš moc zklamaná… Jsem z toho dost nesvůj a budu trnout, co napíšeš… Johnny Depp nejsem a mrzí mě to, chtěl bych, abych se Ti líbil stejně jako on… David.

Nevěřícně zavrtím hlavou. David je mi rázem ještě bližší než dřív! Jeho obavy jsou vážně sladké. Ještě týž večer mu sesmolím celostránkový mail, ve kterém ho několikrát ujistím, že se mi líbí mnohem víc než můj idol Johnny, že nechápu jeho obavy a že mi nasadil brouka do hlavy… Krásní kluci se přece nepřátelí s tuctovkami!

Pak si jeho fotku vytisknu v barvě, pro jistotu rovnou dvakrát, jednu si připíchnu připínáčkem nad postel, druhou vložím do sešitu na chemii, a s blaženým výrazem usnu ještě dřív, než se máma vrátí. Davidovi se povedlo nemožné – to, že se o mě poprvé v životě zajímá hezký kluk, vytlačilo starosti spojené s brzkým stěhováním! A nic nemění na celé situaci skutečnost, že se známe jen virtuálně a dělí nás vzdálenost více než dvou stovek kilometrů.

Středa je sympatická už v tom, že stejně jako v pátek začínáme až ve čtvrt na devět. Zbývající dny to ovšem vynahrazujeme a zatímco na normálních školách se hodiny počítají od té první v osm, my se třikrát týdně učíme už od nulté od sedmi dvaceti. Šílenost, fakt.

Lejla s Darjou si navzdory všem zákazům dopřávají ranní cigaretu přímo před budovou zdravotnické školy, což je souhrnný název pro ústav, pod jehož střechou studují budoucí zdravotní sestry, studenti zdravotnického lycea plus zdravotní i laboratorní asistenti. Spíš asistentky, celkově je na škole drtivá většina dívek, v každé třídě se vyskytuje kluků jak šafránu. A ti, co k nám chodí, jsou exoti.

Například takový Oliver Karpíšek, zdravotní asistent, je všech exotů král! Ne že by vypadal odpudivě, to vůbec ne, dokonce platí za fešáka, alespoň holky, kterým se líbí kudrnatí špinaví blonďáci, tvrdí, že je hezký, ovšem to tvrdí povětšinou do doby, než ho poznají osobně. Já jsem tu smůlu měla. Naštěstí už to jsou víc než tři měsíce a pohled na kluka v kostkované košili s šátkem uvázaným kolem krku pod límečkem košile, přičemž oba konce šátku spojuje krabička od zápalek, mě stejně jako spolužačky pobaví.

„Karpíška po ránu viděti, zkažený celý den míti," zahraje si Lejla na věštkyni, zatímco Darja naposledy potáhne z cigarety a uhasí oharek podpatkem na schodech

z mramoru těsně před vstupními dveřmi do budovy, což je zakázané snad ještě přísněji než samotné kouření v blízkosti školy, a protočí oči: „Tuplovanej debil.“

„To je smutný,“ baví se Lejla.

V duchu dám Darje za pravdu. Je to debil, ale také současně jediný kluk, který o mě hodně stál! Což je samo o sobě ještě mnohem smutnější, nebudeme si nic nalhávat.

„Kde je Jajka?“ starám se o kámošku, když ji ve třídě nenajdu a ona se neobjeví ani do začátku zvonění.

Lejla pokrčí rameny. „Asi hodila veget.“

To se mi nelíbí, nerada sedím sama. Tím spíš, že inženýr Brabenec, který se vřítí do třídy, opět vytasí obávaný notes, jenž u těch, kdož byli ušetřeni včerejšímu zkoušení, vyvolá třesavku, a k úžasu všech, především mému, se otáže: „Mokrá, nechcete si opravit včerejší výbuch?“

Tvrdit, že mě jeho nabídka zaskočí, by nebylo výstižné. Jsem z ní přímo konsternována! Napůl v mrákotách se postavím a pokusím se z tenkého ledu vybruslit: „Raději příště…“

Ferda na mě zabrejlí přes skla elegantních brýlí bez obroučeк. „Z jakého důvodu? Vy jste se *nepřipravila!*“

Jeho tón zní tak nechápavě, až je mi ho málem líto!

„Totiž… My se s maminkou stěhujeme…“ zablekotám.

Tohle učitele zarazí. „Kam?“

„To právě ještě nevíme…“

Moje upřímné přiznání všechny rozesměje, jako bych řekla vtip. Všechny – kromě inženýra Brabence. „Mám dojem, že –“

Nedozvím se, o jaký dojem vlastně jde, protože se otevřou dveře a do třídy vpadne Jajka, blond ohon rozvrkočený, propínací svetr přepnutý o knoflík.

„A vida, slečna Zahradníková,“ přivítá ji učitel. „Kam takový spěch, vždyť je teprve osm minut po zvonění…“

Jarka, které nikdo neřekne jinak než Jajka, se zadýchaným hlasem omlouvá: „Pane inženýre, prosím, omluvte mě, mého synovce bolí zoubky,“ vychrlí a nejspíš aby nedošlo k omylu, pro jistotu dodá: „Ty první.“

Zajímavě formulovaná omluva pobaví všechny včetně mne.

„Ještě že ne ty třetí, vyndávací, to by bylo na pováženou,“ odtuší Ferda suše. „Přesto nechápu, co mají společného synovcovy zoubky s vámi?“

„Skoro celou noc jsem nespala,“ zalká Jajka. „Bydlím se sestrou i s malým v jednom pokoji…“

„Sednout!“ ukončí pedagog kamarádčino trápení. „Vy taky. A koukejte se to doučit! K tabuli… Maslák a Lejsková.“

S obrovským pocitem úlevy rychle zadřepnu do brázdy, aby si Ferda svůj verdikt nerozmyslel. Krom Másla vyzkouší i Darju a Eriku a nutno říct, že neoslní ani jeden z nich.

Lejlu, která díky povolání svého otce strávila většinu dětství v Belgii, kde mluvila francouzsky, anglicky i německy, zkoušení nijak nepoznamená, o

přestávce se báječně baví na náš účet. „Ta výmluva neměla chybu. Synovce bolí zoubky. Ty první…! A Pavlina byla taky dost dobrá…“

„Co jsem měla říct?“ pokrčím rameny. „Že jsem místo učení psala mailík? Ale jinak… to stěhování je aktuální.“

Rychle vypovím kamarádkám nejnovější jobovku v naději, zda netuší o někom, kdo zrovinka nepotřebuje svůj byt a mohl by jej pronajmout. Podle očekávání samozřejmě netuší, ovšem politují mě, to zase ano. Což je sice milé, leč k ničemu.

Následující angličtina proběhne v pohodě už proto, že třídní Mejstříková, co nás má i na češtinu, je pohodový maminkovský typ, který si nelibuje v přepadovkách ani dušení studentů a všechny písemky ohlašuje předem. Dvouhodinovka IKT, čili informační a komunikační technologie, zkráceně počítače, strávená opět s Ferdou mravencem, práce všeho druhu, je poněkud únavná. Pan inženýr je na němčinu ras a přestože počítačům rozumí, neumí je vysvětlit, byť je nás ve třídě polovina, na tento předmět jsme stejně jako na VLM dělení, tudíž je to spíš o utrpení než zábavě, jak by si mohl laik z názvu předmětu pomyslet.

Po překlepání času v počítačové učebně se vyměníme s druhou půlkou třídy a zaujmeme po nich místa v laboratoři, kde strávíme další dvě hodiny, tentokrát s předmětem vybrané laboratorní metody, zkráceně VLM, případně laborky. Konečně zajímavý předmět! Samozřejmě ne každý jeho kouzlo ocení. Zatímco já si u plynového kahanu užívám, Jajka po mně vrhá otrávené pohledy. Většina lidí ve třídě má z profesora Bubeníčka, jenž je navzdory svému sympatickému jménu pěkný sekerník a nikdo mu neřekne jinak než Drsoň, krom laborek nás má i na klasickou chemii, panickou hrůzu. Já s ním vycházím poměrně dobře. Asi proto, že mě chemie baví, kdežto Jáju odpuzuje. Jelikož vůbec netuší, jak na úkol *Zahřívání a chladnutí destilované vody*, dělá všechno po mně a i tak jí musím, když se zrovna Drsoň nedívá, s lecčíms pomoci.

Přitom je to tak snadné! Kádinku umístím na trojnožku nad rozptylovač plamene, na stojan připevním pomocí křížové svorky teploměr tak, aby spodní část zůstala ponořena do destilované vody, načež pomocí plynového kahanu zahřeji vodu na 100 °C. Pak ji nechám chladnout a po stanovených časových intervalech zaznamenávám teplotu do grafu. Nakonec zapíši závěr pozorování celého procesu, kdy logicky z počátku chladla kapalina rychleji, ale s nižší teplotou se chladnutí zpomalovalo, a nenápadně přistrčím papír ke kamarádce, aby si to mohla obšlehnout.

„Ty jo, jak může někoho bavit patlat se v těch smradech, to nechápu,“ uleví si po odchodu z laborky, když se řítíme ve volné hodině do koloniálu *Petrklíč*, co takřka sousedí s naší školou, abychom si koupily něco k jídlu.

„Stejně, jako někoho baví zkoumat cvoky a šťourat se v jejich depkách a problémech,“ odtuším pobaveně. Jajčiným snem je totiž studovat psychologii, pokud se nám tedy napřesrok podaří na zdravotnickém lyceu odmaturovat.

„Náhodou,“ urafne si z bagety, kterou vybalí ještě dřív, než jí stihne prodavačka vrátit drobné, a pokračuje s plnou pusou: „Psycholožka je určitě bezpečnější povolání než pracovat s kahanem a chemikáliemi.“

„Tím bych si nebyla jistá,“ baví se Lejla. „Tuhle říkali ve zprávách, že nějakej pacoš pokousal doktora na prsou.“

„To musel být dobrej blázen,“ řehtám se. „V Bohnicích?“

„Ale vůbec ne,“ převeze mne. „Normálně na chirurgii.“

Ačkoli jde o smutný příběh, musíme se strašně smát.

„A jak se mu to povedlo?“ škytám uslzeně. „Rozumíš, otevřít pusu tak moc, aby se zakousl chlapovi do prsou…“

„Co ty víš,“ pokrčí rameny Jajka. „Pokud ten doktor byl stejně prsatej jak můj strýc Karel, tak to by takovej problém nebyl. Ten má kozy větší než teta.“

Její sdělení nás vyloženě rozloží, smějeme se tomu ještě ve vestibulu školy, kde studený oběd zapíjíme čokoládou z automatu. Jelikož měl ředitel osvícený nápad vybavit halu stolky a křesílky, stalo se z ní oblíbené místo nejen poledních pauz mnoha studentů.

„Co podnikneme v sobotu?“ vzpomene si Jajka. „Ta diskoška v Račicích, jak jsme o ní mluvily, by mohla být dobrá.“

„Trochu z ruky, ne?“ namítnu. „Koukala jsem na *Idos*, tam se dostaneme, ale zpátky v noci ani náhodou.“

„Lejla přece chodí s taxikářem, ne?“ mrkne Jajka.

„Dobrej nápad,“ kývne jmenovaná, jak kdyby šlo o samozřejmost. „Přednesu mu to a určitě nás tam hodí.“

„Pochybuji,“ projevím obavy.

„Záleží na tom, v jaký situaci mu to podám,“ baví se Lejla. „Jsou chvíle, kdy kluk odsouhlasí všechno.“

„A ráno ani neví, na co kývl,“ doplní Jajka.

„Nechte si své sexistické narážky,“ krotím kamarádky s úšklebkem, „nebo mě zkazíte. A pak, beztak nevím, jestli s vámi pojedu, i kdyby **ti** taxikář slíbil cestu kolem světa.“

„Proč bys nejela?“ nechápe Jajka.

„Přece nebudeš sedět doma? V sobotu?!“ žasne Lejla.

„Musíš si konečně někoho nabalit,“ domlouvá mi Jajka.

„A to se ti doma těžko povede,“ přizvukuje Lejla.

„Kvůli stěhování,“ připomenu jim mnohem ožehavější problém současnosti. Jim se to mluví! Jajka chodí s Pepou od konce prváku a Lejla jich za tu dobu vystřídala hned několik. Když nad tím tak přemýšlím, přechází ze vztahu do vztahu, co ji znám, nikdy snad nebyla sama! To jen já randila tak akorát s tím zoufalcem Karpíškem.

„Aha,“ zkrotnou holky. Jajka mě utěšuje: „Třeba se to nějak vyřeší samo…“

„Už jsi viděla, aby se něco vyřešilo samo?“ odfrknu s povzdechem. „Na pohádky dávno nevěřím! Nicméně, když jsme u těch pohádek… Něco vám ukážu, dámy.“ Zaštrachám v batohu a s pracně skrývanou pýchou vylovím Davidovu fotku.

„Kdo to je?“ užasnou ohromeně. „Ten je boží!“

„Krásnej, že?“ zazubím se, jako bych byla Bůh a právě z hlíny uplácala Adama. „To je David.“

„Z netu?!“ dovtípí se Jajka. „*Blue Ghost*“

„Přesně tak. Modrý duch.“

„Fakt kořen,“ uzná Lejla a její hodnocení mě opravdu potěší. Komu by nedělala radost chvála odborníka, že! „Skoro až moc krásnej… Kdy máte spicha?“

„Nemáme!“ Přímo se leknu! „Vždyť je z Prahy.“

Holky se pobaveně rozesmějí. „Praha není na Marsu.“

„To sice není,“ připustím, „ale… i tak. Známe se teprve dva měsíce, co bychom si povídali?“

Lejla v tom nevidí problém: „Totéž, co přes maily.“

„Hezcí kluci nebývají volní dlouho,“ varuje mě Jajka. „Buď ráda, že je nesmělej a nikoho nemá. Zatím. Popadni příležitost a tlač na pilu, domluv setkání.“

„Vidíš to moc jednoduše,“ vzdychnu. „Můj milostnej život byl mizernej doteď, s rovnátky bude totálně v troskách… Ošklivka Pavla, nová řada seriálu… O tom jste ještě neslyšely? Akorát tentokrát realita bez happyendu. Ošklivka na začátku, ošklivka na konci a mezi tím nuda a šeď.“

„Blbost,“ řehtají se svorně mým neveselým vizím.

„Náhodou, rovnátka jsou roztomilá,“ těší mě Jajka. „Drátky, hvězdičky… Však víš, jak se ve filmech, když se na sebe dívají dva zamilovaní, zablýskne v oku taková ta hvězdička, ne? Tak tobě prostě o kousek níž.“

„Pěkně děkuju,“ šklebím se. „Bude to ohavný.“

„Hele, já jsem je měla taky,“ podpoří mě Lejla. „V jedenácti. Kromě toho, že jsem ze začátku trošku šišlala, jsem si na ně brzy zvykla a vůbec je nevnímala.“

„Šišlala?!“ vyděsím se. „No tě pic…“

„Neznamená to, že budeš taky šišlat,“ konejší mě Jajka.

„I kdyby ne… V jedenácti bych si taky zvykla, zatímco teď…,“ udělám dramatickou pauzu, „to bude katastrofa.“

„Z toho plyne,“ shrne debatu Lejla, „že bys měla napsat Davidovi, aby přijel dřív, než ti je namontují.“

Neodporuji jen proto, že je čas přesunout se do tělocvičny, kde nás čekají poslední dvě hodiny nejdelšího dne v týdnu. Letos je tělák docela psina díky nejmladší posile učitelského sboru. Radek Jurajda, kterému říkáme Jurášek podle Popelčina koně, je kantor vloni odpromovaný a tudíž ještě nezkažený, nemoc z povolání se na něm zatím neprojevila. Navíc je docela i fešák. Podle Lejly blonďatý modrooký andílek, podle Jajky stydlín, jeho červenání nemá chybu, někdy je mi ho až líto, to když mu dáváme pořádné kapky, a podle Darji možná i gay, jelikož heterosexuální kluk by takovým atakům nevydržel vzdorovat dlouho. Kromě tělocviku učí v naší třídě ještě matematiku, které vesměs nikdo nerozumí (s výjimkou třídní premiantky Sabiny), ovšem Juráš má uznání a vždycky to nějak dopadne. Nejspíš nechce vysvětlovat řediteli, proč tři čtvrtě třídy propadá, tudíž nám, tupcům, dá trojku a je to vyřešené ke spokojenosti všech. Samozřejmě má tenhle systém i svoje mouchy, hřešíme na něj a matematika patří mezi předměty,

na které není třeba se učit, příprava zabere tolik času jako příprava na hodiny TV. Na druhou stranu jen málokdo z absolventů zdravotnického lycea bude chtít studovat matematiku na vysoké škole, že.

Přeskok přes kozu se stane veselou záležitostí, i tohle nevinné slovo totiž uvádí Juráše do rozpaků, tudíž je holky neustále opakují, prý jestli budeme skákat přes malou kozu či velkou, hnědou kozu nebo šedou, a podobně, a korunu všemu dodá Máslo, který se zajímá: „Přes čí kozy že to skáčeme?“

„Hlasuju pro Eričiny, ty jsou největší,“ pospíší si druhý Tomáš, civilním příjmením Uchytil, jemuž nikdo neřekne jinak než Sádlo, to aby se Tomášové pěkně roztřídili.

Juráškova odpověď odrovná úplně všechny: „Kozy jsou stejně jako veškeré ostatní náčiní majetkem školy…“

Máslo v hraném úžasu vydechne: „I ty Eričiny…?!“

Erika, jíž Matka příroda nadělila do vínku minimálně čtyřky, má se s čím nosit, chuděra, dá Tomášovi zdviženým ukazováčkem jasně najevo, co si o jeho vtipu myslí.

Jurášek ukázkově zrudne a trvá mu dalších pět minut, než nás přiměje vykonávat všechny ty směšné pohyby, které jsou k přeskoku kozy nezbytné. Možná by se mu to nepodařilo vůbec, kdyby si měkkosrdcatá Lejla nesepnula vlasy do ohonu, nerozběhla se jako první a ladně nepřehupsla hnědou kozu stylem vyloženě elegantním, načež se neotočila a jemně nás nepobídla: „Dělejte, blbouni, nehodlám tu bejt přesčas.“

To nehodláme ani my ostatní, čili se přece jen rozpohybujeme a více či méně úspěšně kozu zdoláme. Tedy kromě Kristýny, ta se vždycky rozběhne, hlučně dupne na odrazový můstek – načež se v poslední chvíli zarazí. Juráš se jí po zbytek hodiny snaží vysvětlit, že není důvod ke strachu, předvádí, jak ji v případě potřeby zachytí, několikrát osobně demonstruje, že není nic snazšího než kozu přeskočit, má šmrnc, to se mu musí přiznat, třikrát požádá Lejlu, aby spolužačce zpomaleně přeskok ukázala, Krista kýve na srozuměnou, je jí všechno jasné, načež se rozběhne – a zastaví. Chvíli s holkama plácáme vybíjenou, to abychom zabily čas, poté se přesuneme do šaten.

Malou a nelibě páchnoucí místnůstku sdílíme s Máslem a Sádlem, víc kluků ve třídě nemáme, a pak, vlastně je za kluky v pravém slova smyslu nepovažujeme, přijdou nám nepoužitelní, tudíž se před nimi normálně svlékáme. Většinou do prádla. Exhibicionistka Darja, která nenosí podprsenku, si klidně převleče i tričko, aniž by se snažila otočit zády. Hodím na sebe civil, nacpu strečové kalhoty i triko do báglu a vylovím mobil, co kdyby bylo něco nového. Hm, je. Symbol obálky svědčí o došlé zprávě a odesílatel *MAMČA* o problémech. Kdyby totiž bylo všechno v pořádku, nepsala by!

„V pět v posilce?“ ujišťuje se o podvečerním programu Jajka, zatímco si Lejla pročesává své krásné dlouhé vlasy.

„Jako obyčejně,“ souhlasí s ní. Posilovnu a následně bazén navštěvujeme pravidelně každou středu, pokud se neděje zrovna něco mimořádného. Jako třeba dnes.

„Bohužel beze mě,“ oznámím nenadšeně a na vysvětlenou zamávám mobilem. „Mám jít hned po škole za máti k babičce.“

„A to tam budete až do večera?“ podivuje se Jajka.

„Netuším,“ přiznám zamyšleně. Podle všeho půjde mamka za svými rodiči s prosíkem o střechu nad hlavou a mě chce mít u toho jako morální podporu. Ani se jí nedivím, s babi a dědou je to vždycky hodně náročné.

Energické zaklepání na dveře šatny nás probudí k životu. Podle způsobu ťukání je víc než jasné, kdo se k nám dobývá. Lejle zajiskří v očích, a protože už je nás v šatně jen pár a všechny jsme oblečené, zaimprovizuje a bleskově přetáhne svetřík meruňkové barvy přes hlavu, takže ubohému Juráškovi, který do šatny strčí hlavu, dopřeje několikavteřinový pohled na průsvitnou krajkovou podprdu.

„Chtěl jsem… Jestli mohu zamknout… Tak asi ještě ne,“ vykoktá rozhozeně, odtrhne zrak od Lejliných ňader a za mohutného Darjina a Kristýnina smíchu vysmahne.

„Ani moc nechvátal,“ podotkne Jajka pobaveně.

„Protože byl totálně mimo,“ uchichtnu se, načež holky krotím: „Hele, dámy, nechte ho žít. Buďte rády, že máme jeho a ne Sváču! Jen si vzpomeňte na ty galeje vloni…“

Tohle holky uznají. Tělocvikář Svačina, který nás měl do letošního školního roku a u zdravušek vyučuje tělák dodnes, je totiž mírně řečeno magor. Nejen že jsme v jeho dvouhodinovkách potily krev, stíhali jedině kluci a ještě stěží, Svačinův fanatismus pro sport se projevuje i jinak. Tělocvikáře dosud nikdo neviděl oblečeného v něčem jiném než v teplákovce s kovovou píšťalkou zavěšenou kolem krku! Máma ho v ní potkala i na rodičovském sdružení a kolují zvěsti, že strávil v teplákové soupravě i maturitní ples!

Rozloučím se s holkama, autobusem MHD se dopravím do Podlesí, název čtvrti musel vymyslet vtipálek, protože nejbližší les je odtud vzdálený pěkných pár kilometrů, a vycházkovou chůzí se doploužím k dvougeneračnímu rodinnému domu s krytým bazénem na zahrádce vyřešené k dokonalosti.

Ostatně, dokonalé je tu úplně všechno – včetně obyvatel domu, tedy prarodičů, děda je oční lékař v důchodu, babi penzionovaná profesorka, a rodiny strýce Igora, mamčina staršího bratra. Naštěstí víc sourozenců nemá, protože dokonalejší než strýc, co vystudoval mezinárodní obchod a pracuje jako manažer jedné velké firmy, kdy v rámci služebních povinností je víc v cizině než doma, a především teta Jitka, úspěšná architektka, by snad nikdo být nemohl!

Když si v chodbě zuji těžké vysoké glády a postavím vedle máminým elegantních kozaček na vysokých podpatcích, vyšlu k nebi krátkou modlitbu – abych byla setkání s tetou ušetřena. Stejně tak se ráda vyhnu i skvělým sestřenkám!

Podle vzrušených hlasů soudím, že už je debata v plném proudu, nicméně mě potěší, když kromě dědova basu a babiččiny fistule jiné osoby neslyším.

„Ahoj vespolek!“ zahlaholím ode dveří.

Mamka se na mě nervózně usměje, děda neváhá vstát a přivítat mě podáním ruky. „Nazdar, děvče.“

Babička tak kultivovaná není. Změří si mě od hlavy až k patě a patrně ještě v ráži mi hned na úvod vytkne: „Jak to chodíš, prosím tě? Nemůžeš se víc narovnat, Pavlo?“

Přehnaně se vypnu jako pravítko a zazubím se: „Takhle?“

„Budeš mít kulatá záda,“ prorokuje mi, „ale pak si nestěžuj. Já tě varovala.“

„Za ty roky asi tisíckrát,“ potvrdím, shodím bundu a plácnu sebou do pohodlného ušáku hned vedle umělého krbu.

Babičce se přiznáním nezavděčím, našpulí uraženě pusu a s nesouhlasným vrtěním hlavy pokračuje v kritice: „Co to máš na sobě za vytahaný hadr? Nemůžeš na ni trochu dohlédnout, Dito? Takhle přece nemůže chodit do školy, co si o ní učitelky pomyslí… Vypadá jako bezdomovec. A ty kalhoty… Nejsou špinavé?“

Mamka si přejede dlaní přes čelo. „Do toho, co si má obléct, jsem jí přestala mluvit už ve druhé třídě –“

„V první,“ opravím ji. „Jakmile jsem se začala vypravovat do školy sama. Kromě toho na své nejoblíbenější mikině nevidím nic pohoršujícího a džíny jsou ošoupané, ne špinavé.“

„Což nemění nic na tom, že vypadáš jako sociální případ,“ vede babi svou. „Podívej na děvčata, ta jsou jako z cukru!“

„No právě,“ zahučím.

„Už se učíš na maturitu?“ položí mi oblíbenou otázku. „Ne, proč?“

„Ale to bys měla! Vanessa se na maturitu připravovala od druhého ročníku!“ připomene mi minimálně po sté.

„Taky je nejlepší,“ pokrčím rameny ironicky. „Vždycky měla jedničky, dostala se na práva, studuje na výbornou…“

„Pavlo,“ krotí mě rychle mamka, protože nechce, aby se náš spor jako tradičně vyhrotil, když řešíme jiný problém.

„Proč se tedy také nesnažíš?“ vloží se do hovoru dosud mlčenlivý děda. „Průměrní nemají šanci uspět. Podívej se na mámu, takhle si zkazit život snad nechceš?“

Naštěstí nemusím odpovídat, protože by mě přes babiččino lamentování stejně nebylo slyšet: „Správně! Z mámy si příklad neber. Nedostudovala kvůli tak nesolidnímu člověku, jakým byl tvůj otec… A ani toho si nedokázala udržet.“

„Mami, co to probíráš?“ opáčí mamka úsečně.

„V naší rodině se nikdo nikdy nerozvedl. Kdybys byla řádná manželka a matka… Jen se podívej pravdě do očí – teď nemáte dokonce ani kde bydlet. Jste jak kočovní vandráci.“

„Máme kde bydlet,“ opraví ji mamka. „Z bytu se sice musíme vystěhovat, ale to neznamená, že půjdeme pod most. Jediné, o co jsem vás přišla požádat, je, jestli si můžeme do té druhé, prázdné garáže prozatím uložit nějaké věci. Lyže, mikrovlnku, televizi, DVD přehrávač, nádobí…“

„A kam vlastně půjdete?“ zeptá se podezíravě děda. „Nové byty u nemocnice budou až napřesrok, říkalas.“

Podívám se na mámu, tahle odpověď mě maximálně zajímá, ta se obratně mému pohledu vyhne a řekne: „K Lubošovi.“

„Lubošovi…?“ zachmuří se babi. „Počkej, to je ten vdovec s kupou dětí, se kterým to táhneš?“

„Se kterým se milujeme,“ opraví ji mamka, leč na mě se zase nepodívá. Tě brko, k Lubošovi! Tohle je silná káva…!

„Ty ses zbláznila docela, Dito,“ odtuší děda.

„Chceš dělat službu jeho dětem?“

„Chci žít v normální rodině,“ řekne mamka tiše.

„Tak proč se tam neodstěhujete sakumprásk?“

„Protože je to zatím jen na zkoušku.“

„Takže tomu sama nevěříš,“ deptá mámu děda.

„Věřím!“ odsekne zbytečně příkře. „Jen si nechci zavřít zadní vrátka… Taky kvůli Pavle.“

Ušklíbnu se. No ne, že by šlo i o mě?!

„A ty se k těm *cizím* lidem chceš přestěhovat?“ otáže se mě babi přímo. „Neměla bys lepší zůstat zatím u nás?“

Tentokrát se na mě mamka podívá, visí mi na rtech. Jestliže jsem na ni měla před momentem vztek, nyní je mi jí spíš líto.

Nikdy to neměla lehké, v konkurenci úspěšného bratra a veleúspěšné švagrové bude vždycky černou ovcí, natož rozvedená ženská, která od rozvodu tápe a hledá… Ačkoli se mi k Lubošovi nechce ani trošičku, cítím, že v tomhle prostě mámu nemohu nechat samotnou. A pak, horší než bydlení u babičky to tam snad být nemůže!

„Budu s mámou,“ odvětím stručně. Mamce se viditelně uleví, očividně pookřeje a přes babiččino hudrání, do jaké zkázy se to zase žene, se přenese. Rychle se rozloučíme.

Sestřenka, kterou potkáme v brance, kdy my jsme na odchodu a ona se vrací domů, je v růžovobílé bundě, bílých manšestrácích a s růžovou čepicí á la kondom opravdu sladká.

„Čau,“ pozdravím ji.

„Čau,“ odpoví mi Jessika. Ani jedna z nás neplýtvá zbytečnými slovy. Beztak bychom si neměly co říct! A není to jen tím, že je mladší, teprve v deváté třídě. S Vanessou bychom na tom byly naprosto stejně.

„Prý ji přijali na jakousi uměleckou školu,“ vzpomene si mamka na hovor, který se odehrál patrně před mým příchodem. „V lednu udělala talentovky, byla osmá ze dvou set uchazečů.“

„Je prostě úžasná,“ pokrčím nevzrušeně rameny.

Až k zastávce MHD dojdeme mlčky a teprve když čekání na autobus trvá deset minut, mamka promluví: „Děkuji, Pavlo.“

„Odvázaná z toho nejsem!“ upozorním ji ostře. „Měla jsi mi to říct předem, ne mě postavit před hotovou věc!“

„Ale já to přece nevěděla,“ hájí se. „Luboš mi to navrhl dnes. Jiné východisko momentálně nemáme, u babičky by to dost dobře nešlo… Tak to zkusíme, co říkáš?“

„Zbývá mi snad jiná možnost?“ zašklebím se.

„Bude to fajn,“ přesvědčuje mne o něčem, čemu za mák nevěřím. „Luboš má krásný velký dům v obrovské zahradě…“

„Kde vlastně?“ zapátrám po nové adrese.

„Prvorepubliková vila stojí na krásném panoramatickém místě nahoře nad Vyhlídkou, odkud je nádherný výhled na celé město,“ agituje se zápalem pracovníka cestovní kanceláře, který je honorován procenty z prodeje. „Bude u nich veselo.“

„Nemůžu se dočkat,“ odfrknu.

„No tak, Pavlo,“ prosí mne o pochopení. „Jde o přechodnou dobu, než budou nové byty hotové, ale kdyby se nám tam líbilo, může to být naše poslední stěhování…“

Vidím na ní, jak moc v to doufá. „Hm.“

„Budeš mít sourozence, které jsem ti nebyla schopná dát.“

„Já vím, pořádná matka má dvě úspěšné děti,“ zarazím ji. „Tyhle řeči stačí od babičky.“

„Jitka je zkrátka lepší…“

„Omyl. Jitka je *dokonalá!*“ opravím ji a do konečně přichrochtavšího autobusu nastoupíme obě rozesmáté od ucha k uchu. „Mimochodem, člověk, který pojmenuje dcery Jessika a Vanessa, zase tak normální není, to si nemysli.“

A ten, který souhlasí s tím, že mu ze dne na den přibydou *čtyři* sourozenci, teprve ne!!!

II. VELKÉ HOLKY NEBREČÍ

Začínat školní den nultou hodinou a ještě k tomu biologií s profesorem Jasným alias Jasoněm, je pěkný opruz. Jasoň má přívětivé jen jméno, jinak je starší pán pedant a puntičkář. Vloni jsme brali lidské tělo, což bylo celkem zajímavé a ke studiu na zdravotnickém lyceu jistě i přínosné, ovšem letošní botanika je pěkná rasovina, všechny ty blizny a pestíky a okvětní plátky mi nelezou ani do paty, natož do hlavy. Fyzika s ukňuchtanou Helenkou Plachou, o které Jajka onehdy výstižně prohlásila, že by unudila i slona a že ten má určitě větší trpělivost než my, se zdá k nepřečkání. Pokud bych měla jmenovat den v týdnu, který ve škole nesnáším, docela určitě by to byl právě čtvrtek.

V odborném předmětu ošetřovatelská propedeutika se nám snaží relativně mladá a především vdavekchtivá učitelka Zelená natlouct do hlavy totéž, co se učí sestřičky, ovšem pouze v teoretické rovině, tudíž žádné zpestření. Školství je údajně přefeminizované. V naší škole je učitelů kupodivu dost, avšak kromě Juráška, který statečně odolává nejen studentkám, ale i Zelené, žádný svobodný.

Angličtina s třídní je jako vždy zábavná, při konverzaci přehráváme scénky na téma *shopping*, stejně jako oblíbená psychologie s neméně oblíbenou učitelkou Hadačovou. Před obědem nás ještě čeká němčina s Ferdou mravencem, dva cizí jazyky po třech hodinách od každého týdně je pěkná zabíračka, krčím se v lavici, div neumřu na křivici, aby Ferdu nenapadlo mě znovu vyvolat, a poslední dvouhodinovka klinické propedeutiky je vyvrcholením ohavného dne. Tenhle předmět nesnáším ze všech nejvíce, lví podíl na tom má učitelka Patočková, stará protivná kostnatá panna, která uznává jen ty, kdož jí odrecitují probranou látku stejnými slovy, jako to máme v sešitech. Tedy jejími slovy. Běda těm, kdož se nenabiflují vše o nemocích, nemocnicích, lécích a podobně zpaměti! Šprtka Sabina je její jasnou oblíbenkyní.

Hned po škole zamíříme s Jajkou do domova důchodců s poetickým názvem *Šťastné stáří*, kam chodíme pravidelně dvakrát týdně, vždy v úterý a ve čtvrtek, a děláme společnost každá *svým* babičkám. Ty moje se jmenují Matoušková a Rybářová a jsou z pokoje číslo dvanáct. Nejde o žádnou brigádu, nejsme za to placené ani jinak honorované, Jajka to dělá kvůli potvrzení, které by jí teoreticky mělo pomoci u přijímaček na psychologii, a já zase proto, že mě to prostě baví. Obě moje babči jsou hodně staré a úplně opuštěné, nemají žádné jiné návštěvy, paní Rybářová dokonce patří mezi „ležáky“, sama se nedokáže pohybovat, svět za zdmi starého zámečku jí zprostředkovává tak akorát televize – a já. Vždycky jim chvíli vyprávím, co je nového ve škole a jak je venku, a protože jejich oči neslouží tak, aby si mohly samy číst, předčítám na pokračování různé romány. *Jana Eyrová*, kterou si přála paní Rybářová zopakovat, jelikož ji prý kdysi dávno četla, mě nečekaně chytla. Sama bych se k ní nejspíš nedostala, vybírám si jiný typ četby, tudíž je to přínosné pro všechny tři. To, že se pan Rochester do Jany zamiluje, jsem tušila, nicméně byla jsem opravdu zvědavá, zda si ji skutečně vezme za ženu a sňatek nic nezhatí.

„Jdeš na čaj, ne?“ zajímá se Jajka, jelikož sídliště Severní, kde bydlí, je cestou z domova důchodců dřív než Brněnská třída, a čtvrteční čajík v malém panelákovém bytě s jeho hlučnými obyvateli se stal zažitou tradicí. Navíc díky častým návštěvám čajovny se obě považujeme za čajové gurmány, na čajíky si zkrátka potrpíme.

Zaváhám. „Měla bych jít spíš balit, dost spěchám.“

„Je to tak aktuální?“ užasne.

„Víc než to,“ řeknu nevesele.

„To mi musíš vyprávět,“ rozhodne autoritativně, postrčí mě směrem ke dveřím autobusu, abych se stihla prodrat davem lidí uvnitř MHD, a láká mě: „Mám *Roibos.*“

„Ten si dám s chutí,“ kapituluji. Než dojdeme od zastávky k Jajčinu domovu a vyjedeme výtahem do šestého patra, vypovím všechny novinky svého života.

„Docela drsný,“ uzná soucitně. „Celej život jsi jedináček a najednou vyfasuješ sourozence… A čtyři! Jak jsou staří?“

Jelikož už jsme v těsné chodbičce, kterou navíc zatarasí pan Zahradník svou rozložitou postavou, jak vyjde z bytového jádra, máme co dělat, abychom se vůbec vyhnuli, nemohu odpovědět hned. Nejdříve je třeba pozdravit, zasmát se vtipkování Jajčina otce, prý je to hodně dávno, kdy se takhle lepil na mladou krásnou kočku, prohodit pár slov s paní Zahradníkovou, a teprve když se zavřeme v pokoji, který kámoška obývá spolu se svou starší ségrou, svobodnou maminou, a malým synovcem Patrikem, toho času užívajícího si večerní koupel, můžeme v hovoru pokračovat.

„Já ti ani dohromady nevím… Jeden studuje, ti ostatní chodí na základku. Prostě smradi, no.“

„S mladšími sourozenci zkušenost nemám, ale i ti starší jsou někdy na zabití,“ svěří se mi. „Podívej na ségru. Nechá se zbouchnout hned po maturitě, potencionální švára se klackuje kdesi po Irsku, prý jel vydělávat, na zkušenou… A ta blbka na něj čeká a věří, že jí je věrnej! Chápeš to?“

„Až se vrátí, budou v balíku,“ namítnu váhavě.

„Výmluva, chtěl se jednoduše vyhnout otcovství, připadal si moc mladej. Kdo ví, jaký zkušenosti tam sbírá…“

Z koupelny se ozve srdceryvný dětský pláč.

„Nechce z vody, hajzlík,“ směje se Jajka.

„Aspoň tu máte živo.“

„Někdy až moc,“ vzdychne. „Ale to ty teď budeš mít taky, čtyři sourozenci nějakej kravál nadělají, neboj.“

„Toho se právě bojím,“ připustím. „A co ten…“ hledá vhodné slovo. „Otčím? Jakej je?“

„Předně Luboš *není můj* otčím,“ vyletím. „A nebude!“

„Co ty víš,“ pokrčí rameny. „Až si ho máma vezme…“

„Nepředbíhejme událostem,“ zamračím se.

„No dobře,“ trhne rameny. „Tak ne. A jakej teda je? Jestli takovej vtipálek, jako můj fotr, máš můj soucit.“

„Náhodou," zastanu se pana Zahradníka a usrknu čaje. „Za tu krásnou kočku bych mu odpustila i mnohem oplzlejší vtipy. Tvůj táta je aspoň galantní. Krásná a ještě kočka… To mi zatím nikdo neřekl," bavím se. „A Luboš? Naše dosavadní komunikace se omezovala na pozdravy, takže těžko soudit."

„Třeba to nebude tak zlý," povzbuzuje mě.

Pokrčím rameny. Uvidíme.

Pak už do pokoje vkročí Mirka s dítětem zabaleným v osušce, následuje menší boj ne nepodobný krocení divoké zvěře, když se snaží chlapečka nacpat do plenkových kalhotek a následně do pyžamka, veškerým důvěrným hovorům je odzvoněno, tudíž dopiji šálek lahodného čaje a mizím.

Balení v prázdném bytě vezmu hodně šmahem, s bídou roztřídím věci na ty, které prozatím umístíme v babiččině garáži, a na ty, bez kterých se neobejdu. Máma je patrně s Lubošem a mně to ticho najednou vadí či co. Závidím Jajce její pohodovou rodinu! Nemá sice svůj pokoj a v noci ji budí vřeštící mimino, ale zato má fajn tátu. A Pepu. A já nic!

Chvíli si čtu, jenže skutečný příběh ženy, která prožila peklo ruského gulagu, není právě optimistická četba a mou depku jenom posílí. Pustím si pro zlepšení nálady televizi, abych se podívala na epizodu ze seriálu *Kobra 11*, kterou jsem si nedávno nahrála a zatím se na ni nestihla mrknout, leč zase špatně – v tomhle díle zabijí Toma!

Po rychlé sprše, komu by se chtělo v takové trudnomyslnosti relaxovat ve vaně, se zavrtám do pelíšku a s vervou masochisty se plácám ve své depresi jako ryba ve vodě. Nikdo mě nemá rád, za pár dní mi do pusy nacpou rovnátka, bydlet budeme u docela cizího chlápka se smečkou protivných harantů, Rochester si Janu beztak nevzal, a Tom je rozstřílený na cucky. To by se z toho všeho jeden picnul!

Pátek, poslední den pracovního týdne, je sympatický sám o sobě, natož když začínáme v osm deset a končíme už v jedenáct dvacet. Čtyři vyučovací hodiny, navíc samé pěkné, utečou rychle. Tedy, pěkné pro ty, kdož přišli na chuť chemii s Drsoněm. Psychologii mají rádi úplně všichni, čeština s třídní neublíží a v matice nejde o goniometrické funkce, nýbrž o to, komu se nejvíce podaří vydeptat Juráška.

„Tak co, už máš sbaleno?" zajímá se Jajka, jakmile definitivně odzvoní dalšímu školnímu týdnu. Ne že bychom se nebavily už při matice, ale to na to nebyl takový klid.

Zavrtím hlavou. „Máma si dnes vzala dovolenou, aby to všechno stihla, pomáhají kolegyně… Ony to zvládnou."

„Zápas stíháš, doufám," ujišťuje se Lejla.

„Jo, ten jsem mámě podala jako nevyhnutelnou hotovku."

„A zítřek?" sonduje Jajka.

„Nevím, uvidíme podle aktuální situace… No nic, dámy," loučím se. „Kdybychom se už nesetkaly, nezapomeňte mi přinést na hrob růže. Modré."

„Leda z nebe," zazubí se Lejla. „V pět na stadionu."

„Nebo z nosu," baví se Jajka. „Ale to spíš suché než modré… Zatím čauky. A ozvi se, co nového!"

Kdyby se to tak strašně netýkalo mně osobně, také bych se bavila! Takhle se s preventivně nasupeným výrazem dovleču domů, respektive do bytu, který jsem ještě před třemi dny za domov považovala, a důvod šklebit se mi vydrží po celé odpoledne. Pokud jsem se domnívala, že už budeme odstěhované a žádná práce na mě nezbyde, šeredně jsem se pletla!

„Odvez k babičce kola, Pavlo," nařídí mi mamka hned na úvod a místo pozdravu mi vytkne, kde se courám tak dlouho!

„Autem by to nešlo…?" pokusím se smlouvat.

„To už mám skoro plné i tak," zklame mne a spolu s Helenou, zdravotní sestrou, která se na mě povzbudivě zakření, vlečou ke schodům televizor. „Člověk by nevěřil, kolik věcí jsme sem natahaly…"

Také mi to přijde zvláštní, jelikož Vladimírův byt byl vybavený již před naším příchodem, dokoupily jsme si časem plochou televizi, počítač, DVD přehrávač a nějaké ty drobnosti, jako je rychlovarná konvice, mikrovlnka, toastovač, překapávač, tu a tam nějaký ten hrníček… Když se to ale všechno nanosí na hromadu spolu s osobními věcmi, krabicemi s knížkami a prádlem, je toho i tak dle mého odhadu minimálně na dvoje otočení autem! Vlastně spíš troje, jelikož ve sklepě kromě svého a mámina kola objevím i lyže a lyžáky, které samy zaberou půl kufru mámina *megana.*

Nezbývá mi než nasednout na kolo a v počasí ne zrovna ideálním pro cyklistiku dosvištět k babičce do Podlesí, svézt se zpátky s mamkou, zrovna se tam při jedné otáčce setkáme, a stejnou trasu absolvovat ještě s druhým kolem.

Než se hromadnou dopravou dostanu zpátky, máma stihne udělat další otočku a zatímco dědova garáž připomíná skladiště, hromádka věcí v chodbě se mnohonásobně smrskne.

„Vidíš, a bude to." oddechne si mamka. „Deky odvezeme až zítra, dnes ještě naložíme spacák, lyže, boty… Cestou tě hodím domů, Heli. Ale prvně si dáme kafe, určitě si ho zasloužíme. Chceš čokoládu, Pavlo? Čaj už tu nemáme."

„Třeba čokoládu," brouknu a podezíravě obhlédnu zbylé věci. „Tohle bereme Na Vyhlídku…? Jen těch pár tašek…?"

„Ano," kývne. „To, co sis vytřídila, že potřebuješ. Zbytek bude u babičky, kdykoli si pro to můžeme dojet."

Jistě, můžeme, přesto mi celá akce díky objemu věcí připadá jak příprava na týdenní dovolenou. Pokud si odmyslím počítač, ten bych na dovču netáhla. Nesbalila s sebou ani vyloženě zimní věci! Teď už bude jaro, sice tomu počasí moc neodpovídá, ale dle kalendáře přece nemůže být pořád hnusně. Zamyšleně odtrhnu perforovaný růžek instantní čokolády, obsah sáčku vsypu do šálku a zatímco mi mamka doplní hrníček horkou vodou, pátrám očima v její tváři po pochybnostech, strachu či obavách. Počítá, že budeme do zimy jinde? A kde?!

„Přeteče ti to, nevidíš? Kam koukáš, prosím tě?"

Rychle promíchnu obsah šálku, abych zkrotila čepici pěny. Mamka se zase baví dál s Helenou a podle všeho se Na Vyhlídku skutečně těší! Nejspíš jen nechce vyděsit Luboše spoustou báglů a zvolila pomalejší taktiku. Škoda.

Do auta se k nim nevejdu, což mi ale nijak nevadí. Z Brněnské třídy to nemám k zimnímu stadionu daleko, nemusím dokonce ani jet městskou, dojdu pěšky. S malým zpožděním, ovšem stále ještě času dost na to, aby Bohoušek, náš trenér, významně poklepával prstem na ciferník svých příšerných cibulí. Onehdy se nám pochlubil, že hodinky dostal od svého otce za maturitu a od té doby fungují s precizní přesností! Jsou sice přesné, nicméně design za čtvrt století urazil notný kus cesty. Lpění na rodinných hodnotách je Bohouškova úchylka, jinak je normální a jako trenér roztleskávaček i mažoretek fajn. My s Lejlou patříme k těm prvním, nicméně od holek, které baví pochodovat ve slušivých červených uniformách a umně točit bílou hůlkou, jsme na něj slyšely také samou chválu. „Kde to vázne?“

„Sorry,“ pokrčím rameny a rovnou fofruji do šatny za Lejlou a ostatními, rychle se převléct do dresu, což znamená hodit na sebe modrou sukénku s bílými pruhy na bocích a krátké modré tričko s bílým lemováním a bílou hlavou pantera, maskota bakovského týmu, na prsou. Ještě si projedu hřebenem vlasy, zavážu bílé botasky a střapaté bambule, samozřejmě v modrobílé kombinaci, které Lejla zatím vyzvedla pro nás obě, od ní převezmu cestou na tribuny. Zápas začíná za pár minut, než si příchozí diváci najdou svá místa a usadí se, pohodlně se stihneme rozestavět v uličkách podle zavedeného schématu. Jako obyčejně jsem v sestavě s Lejlou, naší kapitánkou, a Anetou a Míšou z obchodky, na schodech mezi sektory A a B hlavní tribuny, prakticky kousek nad střídačkou domácího mužstva. Další čtveřice jsou na jiných schodištích, na protilehlé straně hřiště za trestnými lavicemi i poblíž vchodu, ale ty mě nezajímají, my tři synchronizujeme své pohyby s Lejlou. Ne že by se kamarádka natřásala do rytmu hudby pouštěné na stadionu v krátkých pauzách po odpískání, jak ji napadne a my se ji snažily kopírovat, máme nacvičených několik *signálů*, ze kterých Lejla vybírá, stačí pozorně sledovat domluvená gesta.

Po zaznění gongu předvedeme úvodní sestavu, hlavní rozhodčí se připraví k prvnímu vhazování a na buly jde útočník *Panterů* spolu s hráčem brněnské *Komety*, tudíž se zase stáhneme. Teprve teď mám čas se rozhlédnout. Stadion není zaplněný kompletně, ale i tak je návštěvnost slušná. *Panterům* se letos docela daří, fandím jim a přeji jim výhru, tím spíš, že tým posílili dva noví hráči a oba vypadají víc než zajímavě. Hlavně Martin Horák je fešák a machr, škoda jen, že zbytečně prchlivý, nezvládá moc emoce, patří sice mezi nejproduktivnější hráče týmu, nicméně i nejtrestanější. Jeho faul mě zaujme natolik, až málem prošvihnu další náš vstup, tentokrát na hudbu z filmu *Adams Family*.

Když na začátku druháku přišla Lejla s nápadem dát se k roztleskávačkám, poslala jsem ji do tmy. Já a předvádět se před tolika lidmi?! Nesmysl. Lejla má však dost dobré přesvědčovací metody, podle Jajky by vymámila i z nekuřáka krabičku cigaret, vždycky dosáhne toho, co si umane. Původně jsem ji šla v den náboru roztleskávaček pouze doprovodit… A už se tu natřásám druhou sezonu! Zvykla jsem si i na pohledy diváků, na nejlepších místech hlavní tribuny beztak sedávají většinou ti s permanentkou, tedy skalní hokejoví fanoušci, které víc zajímá dění na ledové ploše než hopsandy v minisukních. Pro většinu zkrátka tvoříme součást stadionu, těch, co koukají víc na nás než na zápas, je podstatně

méně. Občas se ovšem najdou i opruzáci, kteří nejen že civí, ale ještě i pokřikují či mají hloupé poznámky. Takové bych utloukla hokejkou na místě, mít ji po ruce!

Dnešní zápas probíhá v tomhle směru poklidně, jediný, kdo trochu ruší, je kluk s dredy sedící na sedadle hned u uličky přímo v mé brázdě, mám ho na dosah ruky. Podle všeho se mu zdá moje kérka v podobě dvou andělských křídel kolem pupíku interesantní natolik, aby se nikdy, když zvednu ruce se střapci nad hlavu a povytáhne se mi tričko, nezapomněl podívat. V duchu se pousměji: Lejla může být spokojená. Návštěva tetovacího studia byl také její nápad.

„No konečně," uleví si Aneta cestou do šatny. „Dneska se mi tam zdála pěkná kosa… Jsem zmrzlá jak fík. Vy ne?"

Kýchnutím, za které by se nemusel stydět ani obr Hrompác, dodá svému tvrzení váhu a nás ostatní rozesměje.

„Jestli spíš na tebe něco neleze," napadne Lejlu.

„Kéž by," zapřeje si.

„Třeba Horák, viď?" rýpne si Míša a my jdeme do kolen.

„Blbče!" směje se s námi Aneta. „Myslela jsem kvůli pondělní písemce z účetnictví."

Převleču se zpátky do džínsů a svetru, sbalím dres a bundu zapnu až před stadionem.

„Docela jsem se zapotila," přizná Lejla cestou domů. Tedy, do zbytků toho, co jsem považovala za domov…

„Aneta přeháněla. Nebo se o ni fakt pokouší nemoc."

„Horák asi těžko," uchichtne se Lejla a blýskne ve světle pouličních lamp očima: „Ale třináctka je vážně dobrá, co?"

Kamarádku docela určitě nezajímají výkony hráče s číslem 13, natolik ji znám! „Trochu nedostižnej, ne?"

Pokrčí rameny. „Proč myslíš?"

„Velkej borec, velkej frája," vysvětlím přímou úměrnost.

„Pořád je to jen kluk," namítne nevzrušeně. „Žádná celebrita. A nežije v Hollywoodu, ale přímo tady ve městě, v tom bych viděla velkou šanci. Takovej Fernando Alonso – a že se mi líbí fakt hodně, ten je nedostižnej."

„Když to bereš takhle," bavím se. Za podobného vtipkování dojdeme před vrata domu na Brněnské třídě.

„Zítra v sedm u *Centra*, jasný," připomene mi. „S Milanem jsem odvoz domluvila. Přespíš u mě, Jajka s Pepou taky. Stejně potřebuješ rozveselit, jsi taková přichcíplá…"

„Uvidíme," přislíbím neurčitě. O nedostatek legrace se opravdu nebojím, sobotní večer jsem nestrávila doma už hodně dlouho, s kámoškama umíme pařit, o to nejde. Jsem v podstatě společenský introvert, což sice na první pohled nejde dohromady, leč je to tak. Mám hodně kámošek i známých, umím se bavit, ráda podnikám různé akce s přáteli, ráda tancuji, ovšem strašně ráda se zase po hlučném dni či noci vracím do oázy klidu domova, kde jsem buď úplně sama, anebo zavřená v jednom pokoji a máma zase v druhém. Těžko mohu křepčit radostí, když tohle všechno se má právě teď jaksi… změnit.

Byt, který jsme s takovou samozřejmostí používaly, se musí vrátit majiteli v původním stavu, jako bychom tu nikdy nebyly, a to ani na návštěvě. Což znamená vyšůrovat kuchyni, koupelnu i oba pokoje a aby se to vůbec stihlo, vstát už kolem osmé hodiny ranní! Aspoň tak si to máma představuje, když mě přijde podruhé vyhnat z postele a rozčiluje se, že jsem po prvním buzení zase klidně usnula.

„Tohle jsou galeje," huhlám nespokojeně. „Máš velký štěstí, maminko. Nemít sbalenou tužku a papír, okamžitě bych si sedla a napsala udání pro týrání dětí…"

Máma protočí oči, vyžene mě z postele a nejspíš pro jistotu, abych do ní nezašupla zpátky, nacpe mou deku i s polštářem do velkého igelitového pytle.

„Skončili jsme, jasná zpráva, proč o tebe zakopávám dál," zapěji někdejší hit skupiny *Olympic*.

„Raději pohni, máme spoustu práce…"

„Projít bytem já abych se bál," ladím do sopránu.

Další moje trylky protne břitké zvonění zvonku, že by domovnice? Včera se s ní máma domlouvala o úklidu sklepa… Kdepak domovnice! Než se naději, do pokoje se vřítí Luboš, řekne mi „ahoj" a aniž by cítil trapas z toho, že mě zastihl v noční košili, hrne se rovnou pro můj počítač, nejspíš aby ho odnesl do auta. „Ale on –"

Pozdě. To, že není odpojený, zjistí dřív, než ho stihnu varovat.

Docela směšná situace, pobaveně vyprsknu, když to s ním trhne dozadu a jen tak tak udrží rovnováhu!

„Proč ho nemáš připravený?" zlobí se mamka.

„Nečekala jsem takovou aktivitu hned za kuropění, sotva kohout zakokrhá!"

Luboš odsune stolek s počítačem a příslušenstvím ode zdi, zaklekne na koberec a rozpojuje kabely, přičemž se na mě usměje: „No já slyšel nějaký kokrhání až na chodbu…"

Tss, urazím se. Takhle se vyjadřovat k mému zpěvu! Víc se s ním nebavím, ostatně Luboš se o to ani nesnaží, běhá s věcmi dolů do auta a zase zpátky. S bídou si stihnu zachránit šminky a nějaké oblečení, odnosil by úplně všechno, aniž by ho zajímalo, že zůstanu v noční košili! Zatímco my s mámou myjeme obklady v koupelně, drhneme kuchyňskou linku, leštíme nábytek, vytíráme a luxujeme, Luboš odveze poslední zbytky našich věcí. Nakonec ještě umyjeme okna, máma honem nacpe záclony do pračky, což je podle mě přehnané, a byt, který se sice svítí čistotou a voní všemi těmi mycími a leštícími přípravky, působí cize a chladně, když tu není nic osobního.

„Tak," oddechne si mamka. „A můžeme jet, Pavlo?"

„Já to mám tak akorát k Jajce. Půjdeme na disku. Přece jsem ti o tom říkala," připomenu. Maličkosti, že zmíněná diskotéka je až v Račicích, prozíravě vynechám.

„A kde budeš spát?" zajímá se. „Tady bez peřiny nemůžeš."

„U Lenky. Nebude to ani prvně, ani naposledy," odtušim.

„Dobrá," souhlasí mamka.

Nenechám se odvézt Lubošovým teréňákem na sídliště, ráda bych si totiž udržela odstup, koneckonců, pro mě Luboš není a nebude nic víc než pan domácí! Hru na „strýčky“ a náhradní tatínky jsem odmítla ve třinácti, natož teď. Nakonec je dobře, že jsem se na Severní vydala po svých, protože ještě kus před obchodním domem *Slunce* potkám Jajku s kočárkem.

„Čau, družstevnice,“ usměje se ze široka. „Jdeš z výročního trhu? Co ta plná polní?“

„Můj veškerej momentální majetek,“ svěřím se jí drobet dramaticky. „Vše ostatní je kdesi v trapu… Co ty tady?“

„Přece jsem ti psala, že musím vyvenčit synovce,“ zakření se. „Ale to ne, madam se neuráčila odepsat…“

Vylovím z báglu mobil, symbol obálky Jajčinu výpověď potvrdí. „No fakt, psala jsi…“

„Kdyby jen odepsat, ona se nenamáhala zprávu ani přečíst!“ zlobí se kamarádka. „Něčím tě natřu, obludo!“

„Chtěla bych tě vidět na mém místě,“ odfrknu. „Za dnešní výkon si zasloužím titul *Dis* v oboru uklízečka a čistička.“

„Myslíš *DYS* jako dyslektik?“ užasne.

„Myslím *Dis* jako diplomovanej specialista, ty pako!“

Jája nikdy nezklame, dokáže pobavit v každé situaci. Na parkovišti, přes které si zkracujeme cestu, abychom nemusely obcházet celý obchodní dům *Slunce*, mě při pohledu na pár, jejž by nezasvěcený pozorovatel mohl považovat za otce s dospělou dcerou, smích přejde.

Zakormidluji kočárem s malým Páťou zpátky do uličky mezi auta a objedu šťastnou rodinku pořádným obloukem.

„Stejně nechápu, co na ní tvůj táta vidí,“ prohodí Jajka.

Ohlédnu se přes rameno, abych se naposledy podívala, jak ti dva cpou do kufru vozu balíky jednorázových plen a další nákup z naditého vozíku. „Máma se kdysi v rozhorlení zmínila, co… Je to sice nepublikovatelné před dvaadvacátou hodinou, ale dost výstižné, řekla bych…“

Kamarádka se pousměje. „Hlavně že je máma šťastná teď.“

„To se teprve uvidí,“ opravím ji. „Všechno je relativní.“

„Sobotní večer není tou pravou chvílí na filozofii,“ zarazí mě a já ji poslechnu. Ostatně, záhy pustím z hlavy člověka, který před pěti lety začal novou etapu života bez vazeb k minulosti. To, že hodil přes palubu i mě, mu nikdy neodpustím, avšak zkazit si tím náladu nenechám! S jeho zradou jsem se vnitřně jakž takž vypořádala. A také ji mockrát obrečela! Ale to už je dávno, byla jsem mladší a moc si to brala. Teď jsem velká – a velké holky nepláčou.

Vrátíme malého Patrika jeho mamince, u Zahradníků povinně sním zapečený slaný závin z listového těsta s brokolicí, Jajčina maminka by se urazila, kdybych si nevzala, vyměním mikinu za elastické tričko s tříčtvrtečním rukávem v barvě oliv s kulatým výstřihem a siluetou pierota ze třpytivých flitrů na prsou, nic lepšího se mi ukořistit ze sbalených báglů nepovedlo, počkám na Jajku, než se zušlechtí, načež to

vezmeme poklusem na parkoviště před bar s diskotékou *Centrum* na sídlišti, kde máme spicha s ostatními, tedy Jajčiným Pepou, Lejlou a jejím taxikářem Milanem.

Pepu, letošního maturanta na průmyslovce, znám za ty dva roky dobře, je s ním legrace a celkově patří mezi ohrožený druh hezkých, správných a věrných kluků, kteří mě nějak míjejí. Nebýt Pepy, možná bych myslela, že už vymřeli! Milan, se kterým nás Lejla vzápětí seznámí, žádnou maturitu nemá, jeho názory na školu, jimiž se v autě cestou do Račic prezentuje, jsou dost jednoduché (nechat se vyhodit ve druhém ročníku učňáku ze školy a ještě se tím chlubit a tvrdit, že škola je jen pro neschopné, protože ti schopní se umí otáčet bez ní, je síla), nicméně Lejle to asi nevadí. A pak, účel světí prostředky, jeho auťák je pěkné brko.

Diskotéka se vydaří nad očekávání, hned po zaplacení vstupného nečekaně potkáme v hlučícím sále dvě spolužačky ze třídy, teprve pak mi dojde, že Klára a Petra denně dojíždějí právě z Račic, ty nás vezmou k dlouhému dvojstolu ke svým kámošům, jinak bychom si ani nesedli, seznámí nás s račickou partou, čímž odpadne moje starost, že budu dělat Jajce a Lejle křena, a zábava, která se vzápětí rozjede, je víc než slušná. Zařádím si na parketu i mimo něj, mám s kým tančit, ať už v kroužku, anebo ve dvojicích, a tak tančím jako drak. Ve dvě hodiny, kdy diskotéka končí, jsem pěkně utahaná. Dřít celý den a propařit celou noc se někde musí projevit, tudíž jsem ráda, když sebou mohu plácnout na zadní sedadlo a opřít si hlavu o opěrku. Nezmar Lejla sice navrhuje, že bychom si mohli jít sednout ve městě někam do baru, ale přehlasujeme ji. Na Pepovi a Jajce je přímo vidět, jak moc se těší do postele, líbají se celou zpáteční cestu, roztouženě se jeden druhého dotýkají pod bundou i tričkem, takže se raději tvářím, že mě zajímají hvězdy na nebi, a Milan, který celou dobu pouze pozoroval svou holku, jak řádí s jinými, jelikož on sám se na parket vylákat nenechal, má také o dalším programu jinou představu. A že Lejla pařit umí, o tom žádná, račičtí kluci měli poplach! Ovšem také smůlu, kamarádka sice kluky dost střídá, nicméně tomu, s kterým chodí, nikdy není nevěrná.

Milan zaparkuje před výstavní vilou Lejliných rodičů, temnou a prázdnou, Lenčina tátu jsem za ty roky viděla jednou jedinkrát, coby diplomat je neustále kdesi ve světě a paní Lejsková je také velice zaneprázdněná žena, tudíž u kámošky přespáváme s Jájou i Pepou hodně často, a záhy už všichni okupujeme lednici, o kterou se stejně jako o celý dům stará hospodyně. Všem totiž řádně vyhládlo, také není divu, vydali jsme spoustu energie. Tedy kromě Milana, který ani nenechá svou dívku dojíst a už ji vleče do horní koupelny a až do rána je nevidíme. Zato ale slyšíme! Aspoň já mám jejich vášeň hned za tenkou zdí podkrovního pokoje v přímém přenosu a závidím Jajce a Pepovi, kteří spí na gauči v obýváku. Tam toho tolik slyšet jistě nemohou! Ačkoli… ti dva docela určitě také nespí! Připadám si jako odložený balík. Sama samotinká, nechtěná, opuštěná. Pepa navrhoval, ať se k nim přidám, a Jajka ho za to kousla do ucha. V Račicích jsem se sice seznámila s několika kluky, dva z toho byli i zajímaví, jenže… Jenže to bylo všechno.

Neváhám rozsvítit lampičku a z peněženky vytáhnout Davidovu fotku. Pravda, mám *svého* kluka, navíc krásného, hezčího než je Pepa, Milan a všichni Lejlini bývalí, ovšem přes Internet to není ono. Než za zdí vyvrcholí rytmické a stále

rychlejší vrzání postele Milanovým zaržáním podobným King Kongovi, rozhodnu se posunout platonický internetový vztah do vyššího levelu: Napíšu Davidovi a sejdeme se!

III. KDE DÁVAJÍ LIŠKY DOBROU NOC

Dopoledne mě zastihne v mnohem horším rozpoložení. Euforie propařeného večera vyprchá, dolehne tvrdá realita a navíc mě bolí hlava, včera jsem to trochu přepískla, samé seznamovačky – a nikde nic! Vykotrmelím se z postele v půl jedenácté, opláchnu si obličej, použiji jeden z Lejliných tamponů, protože dostanu menstruaci, nejspíš z nervozity, co bude dál, o dva dny dřív, v kuchyni si rozpustím jeden šumivý aspirin, díky častým návštěvám vím, kde hledat, a aniž bych se s někým loučila, tak nějak není s kým, nehodlám zamilované dvojice budit, vyrazím do pošmourného dne. Nejhorší je, že vlastně ani nevím, kam jít! Jistě, mohla bych zavolat mámě, ale nějak se mi do toho nechce. S hlavou plnou neradostných úvah dokráčím k domu na Brněnské a klíčem, který jsem zapomněla mámě vrátit, si otevřu byt.

„No konečně!“ křikne na mě k mému úžasu mamka. Jdu po hlase do obýváku a myšlenka, že se něco změnilo a stěhujeme se zpátky, se mohla zrodit jen v mozku indisponovaném včerejší pařbou. V bytě je krom mamky i Luboš a společně připevňují vyprané záclony na záclonové tyče. „Zkoušela jsem ti volat, ale měla jsi vypnutý mobil.“

„Teprve jsem vstala,“ pokrčím rameny a na Lubošův pozdrav odpovím němým kývnutím. I to mi zapříčiní prudkou nevolnost!

„Ty vypadáš,“ všimne si mamka. „Snad jsi nic nepila?!“

„Jistěže pila,“ odfrknu. „Kolu, džus, mattonku, bowli…“ Hopsinku a panáka zelené, což byl dost humáč, zamlčím. Hodím pohledem po Lubošovi, který vypadá pobaveně, a dodám jízlivě: „Musela jsem zapít konec starých časů.“

„Pavlo!“ Máma zvedne oči v sloup.

„To je rozumný,“ podpoří mě Luboš. „Starý časy musí skončit, aby mohly přijít nové časy, tak proč se s nimi nerozloučit s veselou.“

„Ta se nemá co loučit,“ namítne mamka. „Natož alkoholem! Tak… hotovo.“ Zkontroluje, zda jsou záclony správně nařasené, poopraví pár záhybů a oddechne si: „Můžeme jít.“

Naposledy se rozhlédnu po bytě, který už náš domov stejně nepřipomíná, pověsím své klíče na věšáček v předsíni a odevzdaně cupitám po schodech na ulici. Stejně mlčky nasednu do Lubošovy hondy, a když nás odveze místo do svého domu do restaurace na *Hrbáči*, kde čeká zbytek rodiny, nasadím trpitelský výraz, který si uchovám i během celého představování. Vysoká statná pětatřicátnice generálského typu s krátce střiženými vlasy se jmenuje Marta a jelikož jí děti říkají teto, dojde mi, jakou roli v rodině hraje. Za stolem sedí jenom tři, čtvrtý a poslední člen chybí. Zhruba třináctiletá dvojčata, s kterými puberta cloumá na dálku, neustále dávají hlavy k sobě a něčemu se hihňají (vzhledem k tomu, že ze mě přitom nespustí oči, dovedu snadno uhnout, co je tak rozesmívá), mi Luboš představí coby Jakuba a Elišku, a sedmi-osmiletý klučík, jemuž v úsměvu chybí dva přední zuby a druhé ještě nemá dorostlé, se jmenuje Vítek. Dvojčata si moc

podobná nejsou, Eliška je světlovlasá a modrooká, brýlatý Jakub hnědovlasý a hnědooký.

„A tohle je Pavla," oznámí Luboš svým dětem. „Eli, ty jsi vždycky říkala, že bys dala dva až tři bratry za jednu ségru, tak tady ji máš návdavkem k bráchům jako bonus."

„To jsem byla ještě malá a hloupá," upozorní ho. „Nejlepší by bylo být jedináček. To se mi už nepoštěstí, ale stačilo by alespoň nerozšiřovat stav…"

„V Pavle budeš mít kamarádku nebo třeba vzor," slibuje jí Luboš, který si nejspíš nevšiml jedovatého tónu.

„Díky, já už svůj vzor mám," ujistí ho.

„Smím vědět, koho?" vyzvídá mamka se zájmem. „Když mi bylo třináct, hrozně jsem obdivovala –"

Elišku vzory mé matky nezajímají, nenechá ji domluvit: „Zaca Efrona, přece. Nepotřebuju vzhlížet k nějaký…"

Jakub se rozchichotá a Eli se k němu přidá.

„To se máš čím chlubit," podotknu. „Takovej plyšák…!"

„Mně se taky nelíbí," oznámí mi ten prcek Vítek.

„Dobrej vkus," pochválím ho a on se na mě zazubí.

Eliška po mně hodí nepřátelským okem, ale to už se objeví číšník a zapisuje si naše objednávky. Nestihla jsem se ještě do jídelníčku ani podívat, beztak nemám po včerejšku chuť k jídlu a v přineseném zeleninovém rizotu, které jsem namátkou vybrala, protože mi přišlo nejsnáz stravitelné, se jen povrtám. Hovoru u stolu se neúčastním, stejně poněkud vázne, chytím se pouze jednou, to když se ukáže, že dvojčata chodí na osmiletý gympl a nejde jim chemie, Luboš jim prý musí sehnat doučování, načež mamka dostane skvělý nápad: „Pavla je v chemii dobrá, bohužel *jen* v chemii… Podívá se na to s vámi a ráda vás to doučí."

Výraz dvojčat mluví sám za sebe.

„Ano, ráda," pospíším si dřív, než se ti dva vzpamatují. „Ale mami, zapomnělas dodat, že nejsem trpělivá učitelka. Nikdy se neudržím a tupé a pomalu chápající u toho fackuju."

Vítek má oči navrch hlavy. „Hodně…?"

„Do krve," přikývnu. Toho nejmenšího zrovna strašit nechci, chudák kluk zapomene zavřít pusu, ale hra je hra.

„V *naší* rodině děti nebijeme," oznámí mi teta Marta.

„Ale vždyť Pavla také ne," ohradí se mamka, která nechápe, jak se mohlo téma hovoru takhle zvrtnout. „Pavlo?"

„Možná je to škoda," zasměje se Luboš. „Můj táta tvrdil, že facka v pravou chvíli je účinnější než deset domluv."

„Mě teda rozhodně doučovat nebudeš," oznámí mi Eliška.

„To jsem opravdu ráda," zakřením se na ni. S tebou to nebude jen tak, holčičko, kdepak sestry či kamarádky!

Zbytek oběda už je poněkud fádní a po něm se ve dvou autech, Marta přivezla děti v modré fabii, vydáme k *domovu.* Když máma mluvila o tom, že Luboš bydlí nahoře Na Vyhlídce, předpokládala jsem, že mluví o čtvrti města, jenže ono je to

trochu jinak. Ulicí Na Vyhlídce skutečně projedeme, a to až na samý konec, a odtud pak pokračujeme stále dál úzkou silnicí vinoucí se mezi poli, loukou a dále pak lesem stále nahoru, dokud se před námi nerozevře pohled na veliký oplocený pozemek, na nějž se vjíždí bránou otevírající se dálkovým ovládáním. Uprostřed pozemku stojí vila postavená za první republiky nějakým místním boháčem s nápisem *VESNA* na fasádě v průčelí domu. Vypadá skutečně impozantně, je obrovská, různě architektonicky členitá, francouzská okna v přízemí vedou na dlouhou terasu ohraničenou nízkým kamenným plotem vytesaným do různých ornamentů. Při příjezdu blíž zjistím, že jde vlastně o dvoj vilu s dvěma vchody, dva identické domy přilepené k sobě a zrcadlově obrácené, přičemž Lubošově rodině patří pravá část.

„Co tomu říkáš?“ dychtí máma po mém názoru.

„Jsem v šoku,“ připustím upřímně.

Bere to jako pochvalu. „Nádhera, že?“

„No,“ naberu dech, „hlavně ta vzdálenost do města je fakt parádní. Můžeš mi vysvětlit, jak se odtud budu dostávat do školy? Vždyť to jsou Na Vyhlídku, kde je nejbližší zastávka MHD, aspoň tři kilometry!“

„Dva,“ opraví mě Luboš s úsměvem. „A neboj, nebudeš je muset chodit pěšky. Vozím do školy děti, svezeš se s námi.“

„Je tu krásný výhled,“ upozorňuje mě máma, jakmile vystoupíme z vozu, jako bych sama neměla oči. Nějak se mi nedaří sdílet její nadšení, že odtud vidím kus města položeného v údolí. „A ta zahrada, všude ovocné stromy…“

Pohledem ji požádám, aby těch výjevů nechala. Z domu daleko od civilizace, před jehož okny máchají v březnovém vichru ovocné stromy svými pokroucenými větvemi bez listí, by určitě měli radost filmaři, tohle místo je pro natáčení hororu jako vymalované, jsem vyloženě znechucená! Poté, co Luboš odemkne kované dveře, se z hlubin domu vyřítí pes, výstižněji řečeno čtyřicetikilové tele, kolem každého zatančí radostný taneček a mě jedinou, nejspíš proto, že mě vidí prvně v životě, si vezme do parády důkladněji – bez varování mi položí zablácené tlapy na ramena! Než ho stačím setřást, mám od bahna bundu, levou tvář i obě ruce, to jak se snažím zbavit jeho přízně. Obrýlený Kuba se může usmát a Eliška, ten malý had, psa rychle navádí: „Montíku, přivítej i novou paničku, ať se jí u nás líbí ještě víc!“

Pes, patrně velice poslušný, by ji jistě poslechl, kdyby Luboš zavčas psí běsnění nezarazil výkřikem: „Monty! Sedni!“

Hafan se změní v beránka, provinile loupne po páníčkovi očima a se svěšeným ocasem se přikrčí k zemi. „Monty je skoro štěně, trochu divočí. Čistokrevný výmarský ohař.“

„Trochu, aha,“ podotknu, když si utírám bahno z tváře. Na psa vztek nemám, projevil prostě svou radost. Aspoň někdo! A navíc je nádherný, hladká modrošedá srst se leskne, v inteligentní tváři svítí dvě pozorné oči a z krásně stavěného těla přímo vyzařuje síla a ladnost pohybu.

„Hned si jdi bundu očistit, než to bahno zaschne,“ nabádá mě mamka, která není psí spontánností až tak nadšená.

Sice kývnu, nicméně hned neznamená okamžitě. Nejprve musím absolvovat prohlídku domu, abych vůbec našla koupelnu. Ten, kdo nechal dům postavit, měl docela určitě dobrý vkus. A také spoustu peněz, usoudím při pohledu na široké vyřezávané schodiště do prvního patra, co zabírá velkou část vstupní haly. V přízemí je ještě prádelna s koupelnou, prostorná a moderně vybavená kuchyně, která docela určitě nemá s původním vybavením společného ani to nejmenší, a veliká obývací místnost s jídelním koutem. Francouzské okno takřka přes celou stěnu vedoucí na terasu vypadá vážně úžasně, dojem kazí pouze dost nevkusné barevné silonové záclony s potiskem červených, zelených a modrých čtverečků. Do pokoje se starožitným nábytkem a nádherným vysokým krbem s mramorovou římsou pasují jako pěst na oko.

„Nádhera, co říkáš, Pavlo?“ mrkne na mě mamka.

„Taky dá pořádnou práci dům udržovat,“ podotkne Marta. „Jak to chceš stíhat při zaměstnání, Dito, to tedy nevím.“

„Vždyť je nás celá armáda, stačí si rozdělit povinnosti,“ usoudí mamka a dál mluví ke mně: „A toho místa…“

„Věřím,“ kývne Marta. „Proti nějaké ubohé špeluňce… To je jak povýšit z děvečky na královnu, že?“

Mamka vypadá zaskočeně, neví, jak na jedovatou narážku zareagovat, pak to přejde, asi se nechce hádat, a jen se pousměje, jakoby šlo o žert. Já tak útlocitná nejsem.

V hraném úžasu se chytím za pusu: „Vy jste předtím bydlela ve špeluňce? To vás tedy moc lituju!“

Jakub vyprskne smíchy, máma po mně háže očima, což si přeložím jako němou prosbu *neprovokuj!*, a než Marta nabere dech, totálně vysmátý Luboš obejme mámu kolem ramen a podotkne: „Koukám, že nás čekají veselé časy, holky.“

Podle mého názoru není slovo *veselé* tím pravým synonymem toho, co nás čeká, ale nehádám se, v celém houfu vyjdeme po tom unikátním schodišti do patra, kde se nachází druhá koupelna plus pět ložnic. Luboš coby pán domu otevírá jedny dveře za druhými a informuje mě: „Ložnice, Martin pokoj, tenhle největší je děcák, v rohovém bydlí Marian, pokud tedy uráčí dojet z Brna domů, na koleji zůstává leckdy i měsíc v kuse, no a pokoj na konci chodby bude tvůj.“

Zvědavě vstoupím do moderně zařízené místnosti s válendou, komodou, velkou vestavěnou skříní, malým LCD televizorem takticky umístěným proti posteli a psacím stolem pod oknem. Oranžové stěny pěkně ladí s tmavě hnědým nábytkem a celkově působí pokoj útulným dojmem, pokud si tedy odmyslím hromadu osobních věcí, které se v taškách a krabicích povalují uprostřed místnosti. Mnohem rušivější element než nepořádek je velký plakát z filmu *High School Musical*, který visí na tmavohnědých dveřích protilehlé zdi.

„Spokojená?“ zajímá se Luboš. „Původně jsem myslel, že byste vy, holky, mohly bydlet spolu, ale –“

„To by o to musel někdo stát,“ skočí mu Eliška do řeči.

Pochopím, proč má na mě takový vztek – musela se kvůli mně vystěhovat ze svého pokoje k Jakubovi a Vítkovi!

„Takhle to je rozhodně lepší," ujistím Luboše.

Mámu zajímá praktická stránka. „Koukej si to co nejdříve uklidit, místa ve skříních máš mnohem víc než věcí…"

„Tý jo," rozřehtá se Jakub při pohledu na můj počítač, který trůní uprostřed hromady. „Tenhle dinosaurus funguje?!"

„Jaký dinosaurus?" nechápe bezelstný Vítek.

„Tenhle pravěkáč," vysvětlí mu Eliška, která se k Jakubově smíchu ochotně přidá. „PC made in smeťák."

Jejich veselí je přehnané, pravda, sice nemám nejnovější model, nicméně tak starý zase není: „V každý rodině není tatínek šéfem počítačový firmy."

„Proto je dobrý se tam vetřít, co?" prohodí Eli pohotově.

„No podívej se," nadechnu se. „Já zrovna –"

„Eliška má smysl pro humor, na to si zvykneš," přeruší mne Luboš, kterému dojde, že se chystám říct něco ostrého. „Elino, kroť se trochu, buď tak hodná."

Pch, tohle nebyl humor, a pokud, tak leda zvrácený druh!

Korunu celému trapasu dodá teta Marta, která napadne Luboše: „Proč ji okřikuješ? Celé roky jsem děti vychovávala k pravdomluvnosti, aby říkaly, co si myslí, byly upřímné. To, že se někomu ta pravda nelíbí, je druhá věc."

Super, uznám v duchu a pobaveně se podívám na mámu, co tomu říká. Začíná to víc než skvěle! Mamka pokrčí rameny.

„Nikdo samozřejmě nechce, aby děti lhaly nebo se přetvařovaly, jak jsou nadšené," ujistí Martu.

„To tedy nejsme," potvrdí Eliška.

„Jestli tě to uklidní, já taky ne," upozorním ji věcně. „Kdybych si mohla vybrat, cimra s šamponovým plyšákem na konci světa, kde dávají lišky dobrou noc, by to nebyla!"

„Tak jsme si to vyjasnili," zasměje se Luboš.

„Přetvařovat se nemusí nikdo, ani ty, Pavlo," oznámí mi mamka. „Ale tolerovat byste se mohly. A nejen vy dvě. Všichni to zkrátka musíme zkusit zvládnout. Je to zkouška."

„Já ji zvládnu," pochlubí se Vítek.

Luboš ho s úsměvem poplácá po rameni. „Správně. S tímhle přístupem není co řešit."

Jenže jaksi problém je v tom, že ochotu zvládnout novou situaci mají nejspíš právě jen ti dva plus máma. Jakmile procesí opustí můj nový pokoj, Eliška těsně před tím uvolní připínáčky, jimiž partu z Muzikálu ze střední přikurtovala ke dveřím, a demonstrativně si plakát odnese s sebou. Jsem jí za to nevýslovně vděčná! Všichni ti hrdinové z americké střední školy jsou tak skvělí, krásní, štíhlí, úspěšní, nadaní a zamilovaní, až je mi z jejich dokonalosti špatně.

Nejprve vyčistím skvrny z bundy, no, spíš je rozmažu ve větší, takže když bunda uschne, nejsou už tak patrné, načež se pustím do vybalování. Hotová jsem raz dva, obrovskou vestavěnou skříň zaplním sotva do čtvrtiny, prádlo narovnám

do komody, učení do psacího stolu a pár knížek, vzala jsem si s sebou jen ty nejoblíbenější, ostatní čekají v krabicích v babiččině garáži na lepší časy, vypadá na poličkách poněkud depresivně, spíš jako by je tam někdo zapomněl. Počítač sice připojím k monitoru, zapojím klávesnici i myš, ovšem bez internetu jsem jako bez ruky. S povzdechem se rozhlédnu. Tak *tohle* je můj nový domov…

Zrak mi padne na dveře, které bez plakátu vypadají rozhodně lépe, jsou zdobené stejnými ornamenty jako ty, co vedou na chodbu, a jsou docela určitě původní. Tenhle pokoj je přece poslední, že bych měla třeba vlastní koupelnu…? S nadějí je otevřu, nejsou zamčené a ani v zámku nemají klíč, a nechápavě zírám na zhruba osmdesát centimetrů hluboký výklenek vysoký a široký jako samotné dveře, který končí cihlovou zdí! Vypadá pevně, byť není omítnutá a maltou vymazané spáry mezi jednotlivými cihlami působí syrově, a samozřejmě se ani nehne, když do ní zatlačím. Zvláštní, usoudím, mít v pokoji dveře, co nikam nevedou! Zase je zavřu a posadím se na postel. Vůbec nevím, co mám dělat…!

Jistě, měla bych se učit, dokonce vytáhnu sešit, jenže to bych se musela alespoň drobátko soustředit. Křeče v břiše, které doprovázejí každou mou menstruaci, mi nepřidají, a tupé civění na písmenka a poslouchání nejrůznějších zvuků, dům, ač má určitě silné zdi, je plný lidí, kteří nadělají spoustu randálu hudbou počínaje a dupáním po schodech konče, žádný studijní efekt samosebou nepřinese. Připadám si jako vězeň na Bezdězu. Kolem pulzuje život – a já jsem sama! Abych tu domnělou karanténu zahnala, vylovím mobil a vyměním si pár esemesek s Jajkou. Někomu si postěžovat musím!

Kovové zadunění, které rezonuje ještě nějakou dobu po samotném úderu, mě nejdřív vyděsí, v úleku sebou trhnu, načež mi dojde, že se nebortí střecha ani na dům nespadl meteorit, vzpomenu si na těžký gong zavěšený pod schodištěm a zapálí mi: signál svolávající rodinu! A taky ano.

Tetička už sedí v čele oválného stolu se židlemi s vysokými opěrkami, Vítek roznáší příbory a mamka, která za Lubošovy pomoci přinese servírovací pánev, odkud se line vůně, až se sliny sbíhají, požádá Elišku, aby prostřela.

„Proč ses nepřevlékla?“ všimne si mých džínsů.

„Má to cenu…?“ zavtipkuji s ironickým podtextem.

Luboš se zasměje. „Určitě. Tak rychlá ta zkouška nebude.“

„Ona hlavně zkouší mou trpělivost,“ postěžuje si mamka a je vedle jak ta jedle. S povzdechem se posadím na nejbližší židli, leč Jakub, který právě dokvačí, mě z ní vyžene.

„Tohle je moje místo.“

Přesunu tedy své pozadí o židli vlevo. Zase špatně. „Tady sedím odjakživa já!“ ozve se Eliška nedůtklivě. Znovu projevím dobrou vůli a poposednu ještě dál. „Tam sedí Maio!“ upozorní mě Eli s velkým vítězným úšklebkem.

Mám toho právě po krk. Podívám se na prázdnou židli, sehnu se, abych nahlédla i pod ni, načež se zase vynořím a zeptám se: „Ty ho tu někde vidíš?“

Eli nasadí nenávistný výraz a Vítek mě dobromyslně utěšuje: „Maio tu sedí, jen když je doma, víš? Teď můžeš.“

„Dík za povolení,“ pousměji se pobaveně.

„Určitý řád a pořádek by se měl dodržovat za všech okolností," namítne Marta, ta milá tetinka!

„Tohle jsou prkotiny," mávne Luboš rukou. „Přece je úplně jedno, kdo si kam sedne. Raději se pustíme do jídla, ne? Tahle bašta voní přímo božsky, byl by hřích nechat ji vystydnout. Dito, jsi skvělá kuchařka! Dobrou chuť všem."

Mamka se zapýří jako školačka, kterou pochválil pan učitel před celou třídou, a s napětím sleduje, co jejímu umění říkají ostatní. Vařit umí a mexická pánev se jí extra povedla, takže Eliška, která se v jídle vrtá jako dešťovka v čerstvě zkropeném záhonu, působí poněkud nepatřičně.

„Co z toho vybíráš, prosím tě?" všimne si jí Luboš.

„Jsou v tom fazole, fuj," šklebí se, vidličkou vytahuje jednu po druhé a rovná je kolem dokola talíře.

„Ty nejíš fazole? To jsem nevěděla," omlouvá se máma.

„S fazolema je to pěkně hnusný," otřese se.

„Tak si vezmi chleba a nepředváděj se," zpraží ji Luboš.

„Nediv se, pro děti je to moc ostré," namítne Marta.

Jakub začne dýchat otevřenou pusou a mávat si před ústy rukou, čímž demonstruje, že mu hoří celá pusa.

„Vidíš?" triumfuje Marta.

„Tebe to také pálí, Vítku?" zeptá se mamka sklesle toho nejmladšího. Kluk zvedne oči od talíře vylízaného dočista, utře se rukávem a řekne: „Já to neměl horký. Je na přidání?"

„To víš, že je," ožije mamka, leč než mu stačí naložit přídavek, zasáhne opět teta Marta: „Raději už mu nedávej, takové ostré jídlo není pro děti vůbec zdravé."

Mamka tedy nechá ruku s naběračkou klesnout a nepomohou ani Vítkovy prosby, přidat prostě nedostane.

„Bylo to fantastický, mami," povzbudím mamku. „Vážně."

„Díky," vzdychne. „Příště to zkrátka bude bez dochucení. A bez fazolí."

„No, v tom případě uvař krupičnou kaši," odfrknu.

Máminu náladu nezlepší ani fakt, že Luboš si přidá dvakrát a vychvaluje její umění do nebes. Po jídle v rámci dělby práce, o které mamka odpoledne mluvila, odnosím nádobí do kuchyně, kde je nastrkám do myčky, načež se zase vrátím do obýváku. Nefascinuje mě jen svou velikostí, stylovým vybavením a francouzským oknem, tma za ním je proti té městské mnohem černější a celkově mě představa domu zcela izolovaného od civilizace a ponořeného do tmy dost děsí; líbí se mi především díky hořícímu krbu. Natož když Luboš přiloží dvě velká polena břízy, co v ohni syčí a praskají. To je jiné kafe než dědův krb s umělým plamínkem! Líbilo by se mi sedět v ušáku, popíjet dobrý čaj, poslouchat *UDG* a koukat do řeřavějících uhlíků, jenže to by nesměl mít Luboš děti. A pokud, ne tak protivné! Nejdřív se kvůli něčemu hádají, potom chtějí hrát *Carcassone*, a když se Luboš zdráhá, Kuba vydírá: „Každej víkend přece hrajeme! Kdyby tu nebyly ty dvě, hráli bychom!"

Podívám se na mámu, co titulu *ty dvě* říká, ale ona se jen pousměje: „Vždyť klidně hrajte, nerušte zavedené tradice."

Luboš, na kterém je vidět, že by tyhle tradice velice rád nahradil jinými, třeba hrou pro dva, ke které by děti určitě nepotřeboval, se ještě chvíli snaží dvojčata a Vítka přesvědčit, aby hráli jenom s tetou, co zůstala sedět v obýváku jako kvočna, načež kapituluje a rozhodne se alespoň zapojit do skvělé hry jak mámu, tak mě.

„Díky, já se bez toho obejdu," ujistím ho. „Raději mi řekněte, jak se odtud dostanu do školy, ať můžu jít spát."

„Zastávka MHD je Na Vyhlídce," pospíší si Eliška s radou.

„Jo, to jsem si všimla. Tak až ráno půjdeš, Eli, počkám na tebe," zazubím se na ni líbezně.

„Já odvoz mám," trhne rameny. Přesně podle očekávání!

„Jak, já odvoz mám?" papouškuje Luboš. „Snad všichni, ne? V půl osmé u branky, odvezu vás já nebo Dušan jako vždycky."

„Jenže mně začíná škola třikrát týdně ve čtvrt na osm."

Luboš v tom nevidí problém. „Dobře, vyzvednu vás ve tři čtvrtě na sedm. Prostě budete ve škole dřív všichni."

Dvojčata okamžitě hlasitě protestují. „Vstávat o hodinu dřív?! Ani náhodou!"

„A co Vítek?" připomene Marta nejmladšího člena. „Jak k tomu přijde, že se nevyspí kvůli novotám, co jsi zavedl?"

„Hm, to je hloupé," uzná mamka. „Je ještě hodně malý…"

„Nechte to být," požádám je. „Nic jsem neřekla. Pojedu do města na šestou hned s mámou, když je to takovej problém."

„Až dodnes jsme tu žádné problémy nikdy neměli," oznámí mi Marta a moje podezření, že s touhle osobou tedy vycházet dobře nebudu, se změní v jistotu.

„No vida, a přijdeme my a všechno je jinak," zazubím se.

„Mně to nevadí," nechá se slyšet Vítek. „Stejně jsem chtěl chodit do družiny. Říša tam chodí a vyrábí robota, tak ho budeme vyrábět spolu."

„A je to," pokrčí rameny Luboš a přes hlasité protesty dvojčat dodá: „Prostě vstanete dřív. Bez diskuze."

„Můžu jezdit na kole," napadne mě. „Až bude ráno světlo."

„To je dobrý nápad," oddychne si mamka, jelikož jí bylo nejspíš celé dohadování nepříjemné a dává si za vinu, že kvůli ní = nám mohou Lubošovy děti ráno spát o hodinu méně.

Jelikož mě ani nehne dívat se, jak si jeden po druhém vytahují z plátěného sáčku kostičky hry *Carcassone*, zabírají kláštery, staví silnice i města a hádají se o pozemky, navíc díky předešlé debatě ve stále husté atmosféře, odeberu se nahoru. Ve vaně, jakou jsem dosud viděla jen ve filmu, kolem stály rozsvícené svíčky a uvnitř se oddávala dvojice milostným hrátkám, si dám pouze rychlou sprchu a zalezu do postele. Přestože jsem po propařené noci stále unavená a dalo by se předpokládat, že usnu jako špalek, opak je pravdou. Nejen že spánkový deficit nesrovnám, já ho ještě navýším! Ležím v cizím domě a s očima otevřenýma dokořán poslouchám všechny možné i nemožné zvuky. Dokud se dole mluvilo, šuměla voda v trubkách a dupalo se po schodech, dalo se všechno to praskání, sténání a šustění vysvětlit, ovšem jakmile ulehnou i ti poslední, jsem z toho dost zmatená! V bytě na Brněnské třídě jsem slýchala leccos, od tančící pračky sousedů

v patře nad námi, tedy automatky, která při odstřeďování vždy urazila notný kus cesty, jen strop drnčel, po manžele z patra, kteří souložili s neměnnou pravidelností vždy v neděli po obědě, čímž mi dost rušili poslech nedělní pohádky, nemluvě o klukovi z přízemí, co si hlasitě a hlavně pořád dokola pouštěl *Scooter*, až mi tuhle kapelu dokonale zprotivil, ovšem klepání, ťukání a vrzání, co se ozývá za falešnými dveřmi, si neumím k žádné normální činnosti přiřadit. Usnout se mi podaří teprve k ránu!

Lejla s cigaretou v ústech zvedne v úžasu obočí. Zabouchnu dveře hondy, s řidičem se rozloučím pokývnutím, ostatních členů posádky si nevšímám, a dokráčím ke kámošce.

„No ne, kdo tě přivezl?“

„Nevím,“ pokrčím rameny.

Tohle sdělení ji rozesměje. „Jak, nevím? Přijelas s ním.“

„Nějakej Lubošův zaměstnanec či co. Ten jejich barák totiž není *na* konci města, ale *za* městem, a to pěknej flák.“

„Aha. To máš dobrý, ne? S odvozem,“ usoudí.

„Neřekla bych. Dvojčata remcala celou cestu, musí vstávat kvůli mým nultým dřív, tak mi to dávají sežrat.“

„Se jim nediv, taky bych pyskovala,“ baví se. „A jinak?“

„Na pytel,“ svěřím se jí i Jajce, která k nám s jazykem na vestě doběhne. Mou problematickou situaci probíráme nejen před vyučováním, ale i každou přestávku, vylíčím jí včerejší události a svorně se shodneme, že dvojčata jsou kreténi, co se rozhodli mně i mámě pobyt pěkně znepříjemnit. A zvláště Eli je v tom talentovaná!

„A co ta Marta, co je zač?“ nechápe Jajka.

„Lubošova sestra. Klasická herdekbaba. Mladší než máma, zato stará panna jak vyšitá. Podle všeho se o ty děti starala celé roky, co jim umřela máma. Něco jako hospodyně a chůva, vůbec nechodila do práce. Možná ji Luboš platil jako aupair nebo tak něco, moc se v tom nevyznám.“

„Třeba se to srovná,“ utěšuje mne Jajka. „Znáš to, všechny začátky jsou těžký…“

„Nejen začátky,“ uvědomí si Lejla. „Občanka taky. Učily jste se? Toman vyhrožoval zkoušením…“

Samozřejmě jsem se neučila, samotné civění do sešitu je o ničem, a samozřejmě mě ředitel, který tenhle předmět vyučuje, vyvolá hned jako první! Takhle se musel cítil Babinskej, známej lotr mexickej, když ho vedli na šibenici! Nejprve mu chci říct rovnou, že jsem se nepřipravila, pětka bez trapnění u tabule je lepší než pětka s trapněním, avšak říďa je rychlejší a položí mi otázku z bible, prý co to je Starý a Nový zákon. Občas se unaví i Štěstěna! Tedy, ne že bych perlila, Sabina Marečková se nestačí aktivně hlásit, aby mě mohla opravit, což jí dělá určitě dobře, jelikož jsme nikdy žádné kamarádky nebyly a od Vánoc mě vyloženě nesnáší, ale aspoň ty notoricky známé věci, jako kolik bylo apoštolů a že Golgota je místo, respektive hora, kde byl v prvním století ukřižován Ježíš Kristus, přece jen vím.

„S přivřením obou očí za dvě," usoudí ředitel. Jsem naprosto spokojená a byla bych ještě víc, kdyby ho nenapadla otázka mimo soutěž: „Jestlipak víte, Mokrá, kde bychom na mapě hledali Golgotu?"

„V Andách."

Toman vzhlédne zpoza obroučků brýlí. „Kdeže?!"

„V Jižní Americe," zopakuji, teď už však ne tak jistě. Mate mě jeho výraz i hlasitý smích ostatních! Sabina v lavici přímo nadsedá! Sakra, že bych popletla pohoří…? V Jižní Americe jsou přece Andy, nebo… „Tak v Kordillerách?"

Třída řve smíchy!

„Jak jste na to přišla?" žasne konsternovaný ředitel.

„Asociace." Do bližšího vysvětlování se radši nepouštím.

Toman si sundá brýle a počne jejich skla čistit papírovým kapesníčkem, přičemž stále užasle vrtí hlavou. „Běžte si sednout, Mokrá. Teď vidím, jaká byla chyba, že jsme z výuky vypustili zeměpis…"

S úlevou vklouznu do lavice k vysmáté Jajce a trhnu rameny. Pořád nechápu, co je na tom tak vtipného! Kde se stala chyba, to se dozvím až o přestávce.

„Jsi dobrej komik," vysekne mi Sádlo poklonu.

„Jak tě to napadlo, prosím tě?" řehtá se Lejla. „Bible a to všechno je Jeruzalém a tam kolem, Blízkej východ. To jsi trochu uhnula z trasy, ne? Na druhej konec světa… Andy, Kordillery, málem jsem se počurala!"

„Kde jsi přišla k tak ujetým asociacím?" baví se Jajka.

„Normálně," hájím se. „Golgota – dnes hlavní město Kolumbie
nejspíš pojmenovaný podle té hory – Kolumbie – Jižní Amerika
pohoří – Andy…"

Lejla málem spadne pod stůl. „Takže podle tebe byl Ježíš mezi Indiány v říši Inků ještě před Cortezem?"

„Nechci ti brát iluze," slzí Jajka smíchy, „ale hlavní město Kolumbie není Golgota, nýbrž Bogota, ty blbko!"

Děkuji prozřetelnosti, že jsem se svou teorií nevyrukovala na ředitele! Jistě by neváhal přepsat mi známku o tři stupně dolů, nehledě na fakt, že bych se předvedla jako totální imbecil! Nad tím jsem prostě nepřemýšlela!!! „Mám svoje dny, nemyslí mi to!"

K našemu stolu se otočí Darja. „Vyšla ti úloha z matiky?"

„Ona nějaká byla?" podivím se upřímně, tudíž Darje je jasné, že u mě nepochodí. Holky jsou na tom obdobně.

„Nehnula jsem s ní," přizná Jajka.

„Já ji taky nemám," zívne Lejla. „A nevidím v tom žádnej problém, však se s Jurou nějak dohodneme."

„Nenaznačoval něco o písemce?" vzpomenu si mlhavě. „To by byl malér, vůbec nevím, jak se tyhle pitomý příklady řeší."

„Jdi se zeptat Sabči," mrkne na mě Lejla.

Protočím oči. Je to od ní pěkná zlomyslnost, jelikož ví, proč za ní jít nemohu. V době, kdy mě Karpíšek pozval na rande, totiž chodil se Sabinou, a jak se pak ukázalo, docela dlouho. Na to, jaký je to exot! V mladické nerozvážnosti, případně

ze zoufalství, že všechny s někým randí a já stále ne, jsem souhlasila. A pak, Oliver na pohled nevypadá špatně. Jednou jsme se byli projít vánočně vyzdobeným městem, podruhé jsme šli do kina… Tím to celé skončilo, druhé rande rozhodlo. Mlaskal, když chroupal popcorn, při pití koly bublal brčkem bublinky zpátky, což mi přišlo dost odporné, a korunu všemu nasadil polibek. Od té doby nemohu praženou kukuřici ani cítit, vždycky si hned vybavím všechny ty nechutně slizké a mokré doteky, bral to hákem, i když jsem se chtěla vymanit, měl dost sílu, a při vzpomínce na drobečky z popcornu, co měl nalepené na zubech a při té uslintané příležitosti mi je dal do úst, se mi chce zvracet dodnes. Veškeré další Oliverovy snahy jsem odmítla, čímž jsem ho proti sobě pořádně popudila, dodnes mě tu a tam pronásleduje hnusnými esemeskami a určitě mě i pomlouvá. Po našem *rozchodu*, dáli se těm dvěma schůzkám říkat chození, se však už k Sabině nevrátil, no a spolužačka se mnou od té doby nekomunikuje, tudíž prosit o řešení zapeklitých matematických úloh právě ji není dost dobře myslitelné.

Raději to nechám osudu a do písemky, co nám Jurášek skutečně dopřeje, nenapíšu krom podpisu a pár škrtanců vůbec nic. Fakt, že si smíme nechat na lavici sešity a Juráš se schová za otevřené noviny, vyjde vniveč. Když netuším postup, nemohu opisovat ani z knížky, ani od Jajky, která také jen krčí bezradně rameny.

„Nějak bylo, nějak bude," mávne Lejla rukou a netrpělivě mě postrkuje k šatnám. „Jurášek nás nenechá vybouchnout, to se neboj. A pohni, lenochod tříprstý je proti tobě rychlík!"

„Kam kvaltuješ?" nechápu. „To se tolik těšíš na trénink?"

„Si piš," zakření se a já mám co dělat, abych jí stačila, vlaju za ní cestou k tramvaji jak ocas papírového draka.

Na stadionu, kde se za Bohouškova vedení každé pondělí potíme při tréninku roztleskávaček, pilujeme naučené signály a trénujeme nové prvky, mi to docvakne. Díky přesunům v harmonogramu zimního stadionu se tu krom nás pachtí i hokejové áčko, ne nejmladší žáci, jak tomu bylo dřív, pouze s tím rozdílem, že oni na ledové ploše, zatímco my v hledišti. No a také oni těch kalorií spálí přece jen víc.

„Víš, že Martin hrál na mistrovství dvacítek?" šeptne mi Lejla v krátké pauze, když se občerstvuji mattonkou z láhve.

Stojím si na vedení. „Kterej?"

„Horák," vysvětlí důrazně. „Třináctka. Je vážně borec."

No jistě, na co jiného by Lenička mohla myslet! A nejen ona, ostatní holky z našeho týmu po něm také pokukují. Dobrých hráčů je v mužstvu spousta, nicméně třináctka má proti nim něco navíc – vypadá víc než dobře! Náš trénink je kratší než jejich.

„Mrkneme se zblízka, jak jim to jde, ne?" navrhne Lejla. Není to pouze její nápad, Míša s Anetou už stojí opřené o mantinel a hlasitě kluky povzbuzují.

„Musím domů," vzdychnu otráveně. „Mám to daleko, nerada bych se patlala těmi pustinami potmě."

„Fakt ne?" lituje. „To je blbý. No nic, tak zatím!"

Je to blbé, to každopádně. A zdaleka ne jen kvůli hokeji!

IV. OKA KUŘÍ NA NOŽCE MUŘÍ

I další noci jsou stejně bezesné jako ta první, tudíž to se mnou jde z kopce. Nejprve jsem jen unavená, pak už malátná a ve čtvrtek je ze mě úplná mátoha. Ve fyzice díky tichému kuňkavému hlásku Helenky Plaché upadnu párkrát do mikrospánku, ze kterého se vždy probudím prudkým trhnutím, až ze mě mají spolužačky legraci, a na pár vteřin jsem zcela dezorientovaná. Jednou přitom smetu na zem sešit, knížku i mobil, naštěstí však pád přežije a Helenka zaševelí, abych nerušila. V propedeutice si ovšem tyhle exhibice nemohu dovolit, kdyby Patočková zjistila, že mě její předmět *nudí* až k spánku, zasedla by si na mě a kdo ví, jestli by se mi příštím rokem povedlo odmaturovat, je zákeřná, tudíž požádám Jajku, aby do mě každou chvíli nenápadně šťouchla. Vezme si to k srdci a já mám podvakrát co dělat, abych nevyjekla. Sadistické píchnutí špendlíkem by probralo i mrtvolu!

Jediné, co mě po několikadenním pobytu ve *Vesně* opravdu potěší, je skutečnost, že mi ve čtvrtek večer zavede Luboš do pokoje internet. Nejspíš chápe, že člověk bez internetu je mrtvý člověk. Každé z jeho dětí, jak jsem vypozorovala, vlastní svůj počítač. Samozřejmě s veškerým příslušenstvím a napíchlý v síti, jak jinak. Dokonce i osmiletý Vítek má proti té mé zánovní šunce opravdové dělo!

„Zkoušelas, jestli net šlape?“ zeptá se mě u teplé večeře, kterou máma denně vaří. Úder gongu mě už sice neděsí, ale tyhle společné sedánky v plné sestavě, kdy nechybí ani teta Marta, ta protivná sova, mě moc neberou.

„Jo, jede,“ zahučím stručně.

„Kdybys řekla, mohl jsem ti ho tam natáhnout dřív. Eliška si odnesla kabel, co tam měla, ale nebyl problém přidat rozdvojku a protáhnout husím krkem jiný.“

„To je dobrý,“ ujistím ho a po odmlce dodám: „Děkuji.“

„Maličkost,“ mávne rukou. „Vše k tvé spokojenosti.“

„Vše to sice není,“ opravím ho, „ale tak aspoň něco.“

„Tak povídej, co všechno ti chybí ke štěstí,“ usměje se. V mámině pohledu vyčtu obavy, nejspíš má strach, abych se při tom vyjmenovávání moc nerozšoupla. „Kluk!“ vyprskne Jakub.

Eliška se zatváří jako blonďaté neviňátko: „Ty fakt nikoho nemáš? Tak stará…? Nikdo o tebe nestojí?“

„Pavla má před sebou spoustu let školy,“ prohodí mamka.

„Těch, co studují a přitom chodí s klukem, je,“ mávne Marta rukou. „O Elišku se kluci perou už teď, pořád sem za ní nějací chodí. Takovou dálku! Nepomohl ani velký pes.“

„To přejde,“ odtuším špičatě, podívám se na Luboše, který tohle téma spustil, a jedním dechem vychrlím: „Nicméně o tu dálku běží. Že jsme tu na konci světa, kde dávají lišky dobrou noc, to by se dalo přežít. Že máme v okruhu několika kilometrů jediné sousedy, no, budiž. Že normální tvor, s kým si tu mohu promluvit, je pes, je smutný, ale ne tragický. Co mě štve ze všeho nejvíc, tak to je vzdálenost do města.“

„Vždyť přece máš ráno odvoz každý den," připomene mi mamka, která nechce, abych vypadala jako nevděčná holka. „A odpoledne někdy také, můžeme se domluvit, že kdo bude ve tři na parkovišti u *Kauflandu*, vezmu ho cestou z práce nahoru."

„Jenže to je ve tři!" prsknu namíchnutě. „To bych musela běžet ze školy rovnou na parkoviště. Zapomínáš, že mám taky nárok na svoje koníčky! V úterý a ve čtvrtek chodím do domova důchodců, v pondělí na trénink, v pátek míváme zápasy a každý středeční večer jsme s holkama trávily v posilovně. A o tom si můžu nechat zdát! Minimálně do doby, než bude světlo do devíti, protože potmě se tady nehodlám plahočit."

„To přece není problém," namítne Luboš. „Je třeba se domluvit, řekni kdy a kde a vždycky pro tebe někdo sjede, já nebo Dita. Děcka taky mají koníčky, Kuba hraje florbal a chodí do Zoo, jakoby mu nestačil ten zvěřinec, co má doma, Elina dělá aerobik a dramaťák, Vítek chodí do hudebky na flétničku. Dosud je vozila Marta, teď to budeme muset nějak skloubit s pracovní dobou… A ono to zase nějak půjde."

„Chci tě vidět," ironizuje Marta. „Nezvládneš to. Za pár dní budeš mít všeho po krk."

Luboš není takový skeptik. „Neboj. Dita končí ve tři, vyzvedává Vítka z družiny, může brát nahoru i ostatní, když se jim to bude hodit. Já jezdím domů zpravidla po páté, to bude druhý záchytný bod srazu na parkovišti. Na ostatním se domluvíme individuálně. Každou středu beru psa na cvičák, takže můžeš jít, Pavlo, klidně do bazénu, vracím se v osm."

„Vidíš," usměje se na mě mamka povzbudivě a s úlevou.

Zase tak moc růžové se mi to zdaleka nezdá! Hlavně je mi hloupé neustále se někoho doprošovat! „Na samotě mají bydlet důchodci, ne rozvětvená rodina."

„Nám to nikdy nevadilo," upozorní mě Eliška. „A komu se to nelíbí…"

„Však se nějak přizpůsobíme," zachraňuje mamka situaci. Mluví sice v množném čísle, avšak myslí mě, protože ona sama se adaptuje a ustupuje všemu a všem od prvního dne.

Když už jsem ve výčtu křivd a nespravedlností, nemohu zapomenout na těžké noci. „Ti sousedi," kývnu bradou k druhé polovině vily, ačkoli není pochyb, koho myslím, „také asi nebudou úplně normální, že? Co jsou zač?"

„Půlka domu patří jednomu podnikateli z Prahy, ale spíš jen proto, aby někam ulil nebo investoval peníze. Skoro vůbec sem nejezdí. Rád bych od něj odkoupil tu jeho polovinu, vilu opět spojil a jednou ji přebudoval na hotel… Ale to je daleká budoucnost, protože zatím nechce o prodeji ani slyšet," rozpovídá se Luboš. „Dům nechal postavit majitel zdejších železáren za první republiky pro svou manželku a milenku, kterou vydával za svou neteř. Obě půlky jsou navlas stejné, jen zrcadlově obrácené. Když se pak manželka dozvěděla, jak to s tou jeho neteří je, nechala průchody zazdít. Kdo ví proč se jí to nelíbilo, přitom si tu mohli krásně žít všichni dohromady…" zasměje se a mamka ho za jeho vtipkování z legrace pleskne.

„Takže ty dveře v mém pokoji…?" uvědomím si.

„Jo, to je jeden z průchodů," potvrdí.

„Trochu morbidní," podotknu. „Za dveřmi cihlová zeď…"

„Vedou do jiný reality," nechá se slyšet Jakub.

„Tamtudy chodí duch," svěří mi Vítek tajemství.

Lubošovi málem zaskočí pivo, kterým zapíjí večeři. „Prosím tě, jak jsi na to přišel?! Duchové neexistují."

„Kuba ho viděl," stojí Vítek na svém.

Luboš vynadá dvojčatům, aby si příště podobné poznámky odpustila, protože strašit malé děti se nemá. Hm, nejen malé! Ne že bych se Vítkovi uvěřila, ale i tak mi po zádech přeběhne mráz, když si uvědomím souvislosti.

„Takže ten soused… On tu není? A kdo tam tedy bydlí?"

„Tady v domě? Nikdo," ujistí mě Luboš.

„To nechápu! Někdo tam být musí. V noci ho slýchám!"

„Prostě tam straší, co na tom nechápeš?" šklebí se Eli.

„Tatínek říkal, že duchové neexistují!" hádá se Vítek.

„Taky tam nestraší duch," vysměje se mu Eliška.

Vítek má oči navrch hlavy. „A kdo tam straší…?"

„Mrtvá milenka. Ta neteř. Táta zapomněl dodat, že ji ta manželka zamordovala a zahrabala, nikdo ji nikdy neviděl."

„Hloupost," směje se Luboš. „Sice zmizela, to je pravda, ale na jejím místě se není čemu divit. S rozlícenou žárlivou manželkou tu zůstat nemohla. Ani za zazděnými průchody."

„Ale kdyby ji opravdu zabila, to by tu strašila, viď, tati?" přemítá Vítek. „Kuba říkal, že duchové se drží tam, kde scípli."

Dvojčata se rozřehtají, Marta Vítka opraví: „Chcípnout, ne scípnout. A chcípne zvíře, ne člověk. Lidé umírají."

„Spíš než chcípne, zvíře pojde," pousměje se mamka.

Vítek rozdíl mezi chcípnout a pojít nevidí, tíží ho zcela jiný problém: „Jenže duch není člověk, tak nemůže umřít! Duch může úplně klidně zgebnout. Že jo, Kubo?"

„Zhebnout, ty troubo," baví se Eliška.

„No tak!" zakročí Luboš. „Tohle téma dáme k ledu. Dům je starý a krásný, navíc v nádherném prostředí. A nestraší v něm. Ani duchové, ani strašidla. To, co slyšíte, jsou úplně normální zvuky, kterých se není třeba bát. Dřevo praská, okenice vržou, v krbu kvílí meluzína. Jasný?"

Vysvětlení je sice logické, ale že by mě dvakrát uspokojilo, nevím, nevím! Raději se neptám, jak je na tom Vítek. Pomohu odnosit mamce nádobí do kuchyně, myčka se v tak velké rodině zapíná denně a ještě se do ní občas nevejde všechno, na pár klasických dotazů ohledně školy odpovím shodně negativně: nic nového, žádné známky ani úkoly. To, že je vytížená velkou rodinou, má i své klady – na mě jí tím pádem zbyde méně času než dřív a já jí nemůžu přidělávat starosti takovými prkotinami, jako je nepovedená matika.

Zavřu se ve svém strašidelném pokoji a raději se vyhýbám pohledu na falešné dveře. Kdyby tu byla normální zeď jako všude jinde, nevadilo by mi, že sousedím s

prázdným domem, ale to, že je ta zeď až *za* dveřmi, mi přijde kapku děsivé. Máma je stejně jako Luboš domem nadšená. Je sice hezký, ale osobně dávám přednost moderním stavbám! A to prostředí, ehm… Opřu si čelo o studenou okenní tabulku potřísněnou z venkovní strany drobnými dešťovými kapičkami. Všude tma, zima, mokro, bezútěšno. Nevidím dál než na terasu a nejbližší stromy za ní, a to ještě jen díky francouzskému oknu v přízemí, které nikdo nezahrazuje. Vítr nepříjemně drnčí v dřevěných okenicích a lomcuje holými větvemi ovocných stromů, což vypadá poněkud bizarně, jakoby se po domu sápaly ruce kostlivců.

Pampadampampam! Mobil mi zahraje vítěznou fanfáru, která znamená jediné: příchozí esemesku. Nepíše mi však Jajka, jak jsem si myslela, nýbrž Lejla, a ještě zmateně. ZABRAL!!!

Nejspíš se spletla a poslala zprávu omylem na moje číslo, protože jinak nevím, o čem mluví. Odepíši stručně: *KDO?*

Druhá vítězná melodie a v ní vysvětlení: *HORÁK, PŘECE!*

Aha, takže i první zpráva byla určená mým očím. Sice kamarádce úspěchy přeji, přesto je mi ještě víc smutno než před chvílí. Krucinál, proč si všechny užívají života a mládí a já mám na kontě akorát uslintaného Karpíška?!

V tu ránu jsem rozhodnutá, zapnu počítač a napíšu Davidovi dlouhý mail s jednoznačným závěrem: přijeď!

Pak, když ho odešlu, se mi docela uleví. Zalezu si do postele s učením – a po čtvrt hodině vytuhnu u literatury.

Jurášek je z matematické písemky, která dopadla přímo katastrofálně, nešťastný jako šafářův dvoreček. Tentokrát se nechytla ani dvojka Sádlo-Máslo, a to už je co říct! Jediná Sabina nezklamala, práci má za jedna a z pilnosti vypočítala i příklady, které nám dal navíc.

„Je fakt dobrá," přiznám jí bod.

„Jí se to machruje," odfrkne Jajka, aniž by se snažila šeptat, „když její brácha studuje matiku."

„No, to ještě neznamená, že to za ni počítá on," pousměji se. „Kdyby šlo o domácí úkol, neřeknu. Prostě jsou nadaní."

„David je přece na MATFYZu, ne?" napadne Jajku. „Nechápu, jak můžeš matiku takhle patlat, když máš chytrýho kluka. Pepa z matiky a fyziky sotva prolézá, ten mi s tím neporadí, ale ty jsi u zdroje a nic, dutá jak čokoládová figurka."

Pobaveně vyprsknu. „Jestli si myslíš, že spolu přes maily řešíme kvadratický rovnice a algoritmy, jsi na omylu."

Jurášek se po mně vyčítavě podívá. „Písemku na nedostatečnou, Mokrá, a ještě se smějete…"

„To je smích zoufalce," vysvětlím na svou omluvu. „Takový, co přechází v pláč…" Třída se pobaveně rozesměje, tudíž rychle dodám: „Bylo to hrozně těžký…"

Holky mi přizvukují a Lejla na mladého učitele upře hluboké oči: „Schválně jste nám dal ty nejtěžší příklady."

Jurášek se brání křivému nařčení, prý vybíral jen ty, které jsme probírali v hodinách, leč Lejla se tváří neoblomně, což nakonec Juráška zviklá, práce posbírá, aby je stornoval, Sabina sice protestuje, ale překřičíme ji, a až do konce hodiny vysvětluje a vysvětluje jednotlivé příklady z písemky, div si pusu nezavaří. Je mi ho málem líto.

Třídní Mejstříková je fajn ženská, ovšem ne taková naivka, aby se nechala přemluvit či odradit od zkoušení. K tabuli vyvolá Tomáše Uchytila a mě. Do háje zeleného!! Jakž takž se po týdnu nočních můr vyspat je jedna věc, usnout u učení věc druhá. A pěkně nebezpečná! Nakonec mám víc štěstí než rozumu, o vesnickém realismu toho sice moc nevím, avšak mohu si gratulovat, že jsem v domově důchodců před Janou Eyrovou četla babkám Staškův román *O ševci Matoušovi*, protože to jediné mě zachrání! Rozpovídám se pěkně do široka, aby nezbyl čas na jiné otázky, a když třídní přesvědčím o tom, jaký jsem čtenář, propustí mě do lavice s dvojkou. Sádlo nemá ani vědomosti, ani načteno, tudíž dopadne o dva stupně hůře. S obsahy staženými z internetu díru do světa neudělá a když *Jiřího Šmatlána*, hrdinu stejnojmenného románu Terezy Novákové přejmenuje na *Josefa Kulhánka*, Mejstříková ho od tabule vypakuje.

Lejlinu slibně se rozvíjející známost s hokejistou Horákem probereme až ve vířivce se slanou vodou v bazénu *Delfín*. Vzhledem k tomu, že dnes hrají *Panteři* mimo domácí led, odpadá nám zápas a nemáme s Lejlou kam spěchat, takže poté, co se k nám připojila Jajka a všechny tři si daly do těla v posilce, užíváme dosyta výhod relaxačního centra.

„Takže rande dobrý, jo?“ shrne Jajka.

„Dost dobrý,“ opraví ji Lejla pobaveně. „Božsky líbá.“

Snažím se vypudit představu drobků popcornu. „A Milan?“

„Ten mi vždycky cpe jazyk až do krku…“

Jedna lepší představa než druhá! „Tak to nemyslím. Zajímá mě, jestli jsi mu řekla, že je přespočetnej.“

„Ne. Toho si nechávám jako pojistku.“

„Proč?“ nechápe Jajka.

„Myslela jsem, že jsi zamilovaná,“ podivím se také. „Ale jo,“ souhlasí, „jenže taxikář se vždycky hodí, ne?“

„Jsi děsná!“

„Jen realistka,“ opraví mě. „A co krásnej Davídek?“

„Navrhla jsem schůzku,“ pochlubím se. Holky mě podle očekávání pochválí, prý je musím ihned informovat. Nejradši by šly na rande z netu se mnou, připadá jim to romantické.

V bazénu nám dost vyhládne, energii vydanou v posilovně třeba zase načerpat, tudíž zajít si společně do denního baru na vynikající horkou belgickou čokoládu je tradice.

Ještě se domluvíme na zítřejší pařbě v *Pyramidě*, přespím u Lejly, v noci jít sama do *Vesny* nemohu a nechci, podělala bych se strachy, a pak už se na zastávce MHD loučíme.

„Jaký to je, bydlet v panském sídle?“ zajímá Lejlu.

„Připadáš si jako kněžna?“ baví se Jajka.

„Připadám si jako vyděděnec,“ svěřím se jim. „Kromě toho, milé dámy, až vám někdo řekne, že dům stojí na krásném panoramatickém místě, ve skutečnosti to znamená –“

„Že je tam krásnej výhled?“ tipuje Jajka.

„Že než tam vylezete, musíte zdolat kopec jako kráva,“ uvedu ji do obrazu a ty dvě káči se klátí smíchy. „Pomalu nebudu posilovnu potřebovat, protože vylézt každý odpoledne na Sněžku je trénink sám o sobě.“

Kámošky se smějí ještě víc. „Na Sněžku? Až tak, jo?“

„Někdy mě přijďte navštívit,“ přeji si. „Ale až se odstěhuje Marta. Je protivná jako osina, víte kde…“

Holky svou návštěvu stoprocentně přislíbí a já jim nestačím říct ani ahoj, protože mi jede autobus a jelikož je tak nacpaný, že není přes okna vidět na druhou stranu, musím se hbitě protlačit houfem co nejblíže ke dveřím, jinak by se mohlo stát, že bych se do busu nevešla. Tahle trasa připomíná okružní výlet po městě, což sice trvá déle, ale má to i svoje výhody: než se autobus dokodrcá na zastávku Na Vyhlídce, sedí v něm jen pár lidiček.

Kromě mne vystoupí stará paní, dvě holčičky a kluk s krosnou.

S povzdechem si hodím na záda svůj batůžek, kde mám mimo pár kousků učení propocené věci z posilovny, ručník a mokré plavky, a zamířím na konec ulice a dál do kopce, jejž jsem nazvala kravským. Nijak jsem nepřeháněla! Už po pár krocích si všimnu, že ten kluk jde za mnou. Zběžně jsem si ho prohlédla hned v autobuse, když už tam nebyl žádný jiný vhodný objekt, nicméně opravdu zběžně, jelikož mě ničím nezaujal. Že by šel za mnou schválně…?

Dvakrát se po něm pootočím. Ačkoli to není žádný prvoplánový hezoun, projevený zájem o mou osobu mu rozhodně dodá zajímavosti. A pak, je to rukavice: jde-li za mnou úmyslně, musí ji chytit a zareagovat…

Kluka ani nehne, s rukama v kapsách vymakané bundy *Hannah* a s hlavou vtaženou mezi ramena si to rázuje tempem, kterým mě jistě brzy dožene, a ani se na mě nepodívá!

Přidám do kroku, abych si udržela malý náskok, jenže má delší nohy, vzdálenost mezi námi se stále zkracuje, a protože mezitím mineme čerstvě oseté pole z jedné a blátivou louku z druhé strany a úzká silnice se začne nořit do lesa, zmocní se mě strach. V nejmenším nemám zájem kráčet lesem s cizím klukem v zádech!! Prudce se zastavím, otočím se k němu čelem, přičemž mě vyděsí, že nás dělí maximálně čtyři kroky, a rozhodnu se jednat: „Tak hele! O co ti jde?!“

Kluk zvedne hlavu a tváří se, že si mě všiml teprve nyní. Dobrý herec! Široko daleko ani živáčka, a on… „Co?“

„Máš problém?!“ útočím dál ostře.

„Já?“ užasne. „Spíš ty, ne?“

„Nemohl bys to otočit a driftovat zase někam jinam?“

Zírá na mě jako na spadlou z jahody. „Ne, nemohl.“

„Jsi uchyl…?“ zeptám se drsně, maskujíc cvakání zubů.

„Proč?“ podiví se, pak mu náhle zapálí a pobaveně vyprskne: „Snad si nemyslíš, že stopuju tebe?! Nebuď sebestředná, žabičko. Na světě jsou zajímavější lidi.“

Zalapám po dechu. Ten sprosťák!! „Tu žabičku si vyprošuji! Co tu tedy děláš? Tahle cesta nikam nevede!“

„Všechny cesty vedou do Říma…“

„Ach, pán je velký filuta a žertéř,“ ironizuji.

„… ale jen jedna domů,“ dodá pobaveně.

„Prosím!“ Ustoupím stranou, aby mohl projít. Lepší mít ho před sebou než za zády!

„Ty jsi dobře vyhrabaná,“ směje se. „Ale jak je libo…“

Produpe kolem mě a pokračuje dál do kopce, aniž by se jedinkrát otočil. Nechám mu velký náskok, dokud nezmizí za zatáčkou, a čekám ještě další dobu, teprve pak váhavě vykročím. Kráčím obezřetně a pomalu, mobil připravený v ruce, předvolba nastavená, abych v případě potřeby zavolala pomoc! V ohybu cesty nečíhá, uf, dokonce ani v tom dalším. Maličko se mi uleví. Kdo ví, kam tudy mohl jít, cesta u *Vesny* končí, leda by – to snad ne!!!

Beze strachu, zato s pocitem největšího idiota pod sluncem, dorazím k bráně, odkud je dům na dohled. Ačkoli odpoledne přechází do večera, chybí jak mámino, tak Lubošovo auto. Tím lépe! S pantoflemi v rukou, to abych se pohybovala co nejtišeji, se mi povede vycupitat dřevěné schody a zavřít se ve svém pokoji, aniž bych se setkala s kýmkoli z rodiny.

S kručením žaludku si pustím počítač. Při pohledu na nápis *Máte 1 novou zprávu* zatajím dech a při rozkliknutí doručené pošty přímo jásám, odesílatelem je podle očekávání *Blue Ghost.* Mail má necelou stránku, reaguje na moje nářky kolem bydlení v novém domě, prý se to určitě časem poddá, hm, to mi říkají všichni, jenže jich se to netýká! Až na konci najdu to, nač při čtení netrpělivě čekám:

A k tomu setkání, jo, někdy třeba přijedu. Pošli mi ale zatím svoje fotečky, moc prosím, smutně koukám!!! Krásná holka jako Ty musí mít fotek haldy, pošli mi aspoň jednu, nějakou pěknou a sexy:-) S Tvou fotkou usínám a je tím prvním, co vidím po probuzení. Tvůj David ☺

Pěknou fotku, hm, to bude dost problém, a sexy fotku přímo neřešitelný problém! Na všech vypadám jak trotl a –

Psí štěkot přicházející zvenčí přetrhne tok mých myšlenek, neváhám vyskočit od počítače a mrknout z okna. Monty běhá dole pod terasou a s nadšením nosí zpátky míček, který mu Marian háže. Teď už nemám nejmenší pochyby o tom, kdo je tmavovlasý drzoun z lesa! Nejen že na fotkách vypadám jako trotl, já se tak i chovám! Šmíruji ty dva, dokud je nepřestane hra bavit, Marian v trekkingovém oblečení pískne na psa a záhy mi oba zmizí z dohledu.

Vrátím se zpátky k počítači a probírám se dokumenty, v nichž mám uložené fotky z různých akcí. Žádná však není taková, abych se s ní mohla prezentovat! Nakonec, ono to zase tak nespěchá, stejně mu nebudu odepisovat dnes. Nemohla bych se soustředit! Co chvíli napínám uši, zda nezaslechnu psí štěkání. Dříve však

přijede máma s Lubošem a Vítkem, nejspíš byli všichni tři na velkém pátečním nákupu, vytahují z kufru vozu spoustu tašek, něčemu se smějí a když Vítek zaběhne do domu s velkým balením toaletních papírů, Luboš si mámu k sobě přitáhne a políbí ji. Zachmuřím se. Krucinál! Máma vypadá tak strašně šťastná…!

Mariánův příchod propásnu, Monty nemá důvod štěkat, tudíž na ně nijak neupozorní, nicméně hudba, která slabě proniká silnými zdmi z rohového pokoje, jenž sousedí s mým úzkým pruhem zdi, je jasným důkazem. Líbí se mu *ska*, blbečkovi.

Přestože se mi žaludek kroutí hlady jako užovka na silnici, zvuk gongu nepřinese úlevu, spíš naopak. Koketuji s myšlenkou nejít dolů vůbec, mamka by se jistě časem přišla podívat, co se mnou je, mohla bych říct, že mě bolí hlava nebo tak něco, ale sama uznám, že tohle řešení je ubohé – a hlavně krátkozraké. Co jsem si uvařila, to si také sním. S povzdechem si převleču domácí tričko za jedno z mých lepších, elastické a s kulatým výstřihem, rychle si přečešu vlasy a mascarou prodloužím řasy. Když už jsem se před ním předvedla jako idiot, ať aspoň nevypadám jako idiot!

Sice si stokrát řeknu, že mi takový frajírek může být ukradený, notabene ani není hezký, stejně ale nakráčím ke stolu se žaludkem sevřeným nevolností. Marian už tam sedí, pochopitelně na svém místě, tudíž musím vzít zavděk poslední volnou židlí, a pokud je mou přítomností překvapený, rozhodně to nedá znát. Pozdravím stručně a neutrálně: „Čau.“

„Kde jsi?“ peskuje mě mamka. „Čekáme jen na tebe.“

„To je dost smutný,“ pokrčím rameny.

„Co?“ nepochopí máma.

„Že byste se nebýt mě ani nenajedli.“

„Prosím tě,“ zakroutí očima a nalije mi do talíře naběračku guláše vonícího tak, až se sliny sbíhají.

„Vy se ještě neznáte,“ uvědomí si Luboš. „Maio, tohle je Pavla, Pavlo – Marian.“

„Už jsem měl tu čest,“ usmívá se.

„Toho si važ,“ frajeřím, abych zakryla nejistotu. „Každej takovou čest zdaleka nemá.“

Neujde mi, jak si Eliška vymění pohled s Martou a zvedne oči v sloup. Ty dvě mi můžou…! Marian se mé hlášce zasměje a začne bagrovat guláš s takovou vervou, že má talíř prázdný dřív, než vůbec začnu! No, je fakt, že po něm místo jídla nenápadně pokukuji. Krátce střižené vlasy má tmavé po Lubošovi, samozřejmě bez šedin, ale jinak mu moc podobný není. Což je určitě škoda, protože Luboš je fešák. Marian má docela pěkné šedomodré oči a taky postava není k zahození, ale jinak… normální, běžná konfekce. Mamku jeho apetit potěší tím spíš, když nešetří pochvalou, ráda mu nakýbluje nášup. Je to jiný strávník než dvojčata! Kuba se vrtá v každém jídle a Eliška ztropí scénu. „To je hovězí?!“

„Nene, dělala jsem ho z plece. Je to vepřový guláš.“

Eliška prudce odstrčí talíř, až cinkne o porcelánovou servírovací mísu. „Nejím červený maso, to bys mohla vědět!“

Zatímco já Lubošovi vykám, dvojčata i Vítek mámě tykají. A otevírají si na ni pusu. Tedy kromě Vítka, ten ne.

„Od kdy?“ otáže se Marian své sestry, ale ta ho ignoruje.

„Eli, vždyť jsem se ptala, jestli chcete k večeři guláš.“

„Jenže to jsem myslela, že bude z krůtího masa, jak ho vždycky vařila teta!“ odsekne Eliška. „Tak promiň,“ omluví se mamka. „Dáš si něco jiného?“

„Radši budu hlady.“

„To víš, nediv se,“ nechá se slyšet Marta. „Jsou zvyklí na moji kuchyni. Ne každá změna je k lepšímu.“ Mamka pokrčí rameny. Na to není co říct! „Počkej,“ napadne Luboše, „včera jsi řízky přece jedla.“

„Taky byly kuřecí,“ ohradí se.

„Vepřové,“ opraví ji mamka. „No, to už je jedno. Příště uvařím guláš z krůtího masa, slibuji.“

„Nemusíš se namáhat,“ prskne Eliška. „Stejně by byl hnusnej jako všechno.“

„Elino!“ zpraží ji Luboš. „Kroť se.“

Marian, který netuší, že podobné scény jsou na programu denně, překvapeně zírá z jednoho na druhého, pak vyčistí svůj talíř a prohlásí: „Nevím, jak vy, ale já už si dlouho takhle nepochutnal. Díky, Dito.“

I když mě v lese urazil, tohle řekl hezky a docela určitě si u mamky pořádně šplhnul! Já se zdržím jakýchkoli komentářů, jako vždy pomohu s nádobím a rovněž jako vždy se odeberu nahoru. Pro dnešek mám všeho po krk. Nechce se mi být na Internetu, nebaví mě koukat na televizi, nesoustředím se na čtení. Usínání mi neusnadní, natož nezpříjemní ani myšlenky na Davida, protože jeho reakce na navrženou schůzku mě jaksi zklamala. Čekala jsem mnohem větší nadšení!

Po neslané nemastné noci, kdy jsem dlouho nemohla usnout, co chvíli se budila a od sedmi byla vzhůru úplně, se po deváté doloudám do kuchyně, abych si nasypala do mističky zapékané müsli, zalila je mlékem a mechanicky spolykala.

„Proč nesnídáš s ostatními?“ zajímá se mamka balancující na štafličkách, jak se snaží umýt okno až u horního rámu.

„Společné snídaně snad nejsou povinné, ne? Stačí večeře!“

„Proč povinné?“ nechápe můj přístup. „Vždyť je to pěkné, rodina se sejde u jídla, popovídá si…“

„Rodina možná,“ odfrknu, „jenže my dvě jaksi do té rodiny nepatříme a to povídání podle toho vypadá. Tak srdečně.“

Máma je optimista: „To se časem poddá. Je to pro ně těžké, jsou to puberťáci.“

„I tetu Martu omlouváš pubertou?“ rýpnu si.

Na tohle mi neodpoví, chvíli mlčí, načež mi vytkne: „Nebýt společných večeří, neviděla bych tě celý týden.“

„To víš, v početné rodině se jedno dítě lehce ztratí.“

„Nemudruj a radši mi pomoz. Aspoň si při tom popovídáme.“

Mýt a leštit okno zabírající délku celé jedné stěny, to je fakt super příležitost na intimní pokec mamči a dcery! Pochopitelně krom klasické otázky „co je nového“ a ještě klasičtější odpovědi „nic“ se na žádná osobní témata nedostaneme,

nemáme čas ani dech, je to pořádná makačka! O jediné zpestření se postará Marian, který vejde do obýváku houpacími dveřmi z kuchyně v pyžamu s krátkými, leč o to víc plandavými trenýrkami, v jedné ruce si nese makovou špičku a v druhé sklenici mléka, nejspíš také není na společné snídaně zvědavý, a jakmile nás, přilepené na okně jako mouchy na mucholapce, spatří, přistižené sebou cukne. Vysloveně se pasu na jeho rozpacích! Podle všeho zapomněl, že se v domě krom mladší sestry a tetičky, před kterými se docela určitě nikdy nežinýroval, přibyly další dvě osoby ženského pohlaví, a teď si před námi ve svém úboru připadá trapně. Neusnadním mu to! Ba právě naopak, můj pohled sklouzne na trenýrky. Jsou sice plandavé, ovšem z tenké bavlny, takže to, co má pod nimi, se zřetelně rýsuje.

„Ahoj, Maio," usměje se na něho mamka. „V kuchyni jsou obložené chleby, ale nedoporučuji ti je jíst –"

„Jsou otrávený?" pokusí se o vtip a stoupne si *za* křeslo, což mě pobaví ještě víc. Velký suverén se snad stydí!

„To ne," směje se mamka. „Luboš se každou chvíli vrátí z firmy, vlastně už tu měl být, a pak jedeme na oběd."

„No, pokud řekl, že přijede v jedenáct, v jednu tu bude jako na koni," usoudí. „To si ten chleba můžu dát…"

Každopádně Luboše zná lépe než máma, což není divu, proti ní má náskok zhruba dvaceti let. Luboš se objeví pět minut po jedné a za neustálého omlouvání nás šikuje do dvou aut, přičemž hondu řídí on a fabii Marian. Vůbec nevím, ke komu si mám sednout, co bude menší zlo, protože Eliška se rozvalí na zadním sedadle hondy. Nakonec moje dilema vyřeší Vítek, který si mě z neznámých důvodů oblíbil, chytne mě za ruku a protože zvolí fabii, sedneme si spolu za Mariana a tetičku Martu. Ti dva vpředu si nás naštěstí nevšímají. Napínám uši, abych přes Vítkovo brebentění, kdy mi vysvětluje zmatená pravidla karetní hry, slyšela, o čem se Maio s tetou baví.

„Takže máš hotové všechny zkoušky?" zajímá Martu.

„Víceméně," odvětí Maio lakonicky.

„Chápeš?" dožaduje se Vítek mé pozornosti.

„Moc ne," přiznám se upřímně a kluk si dá znovu tu práci, aby mě do tajů hry zasvětil. Nejspíš abych neměla mezery!

„Co znamená víceméně?" doráží Marta.

„Prostě jsem si dvě zkoušky přetáhl do letního semestru."

„Myslíš, že je to rozumný, Mariane?"

„Už víš, Pavluško?" šťouchne do mě Vítek.

„Skoro," projevím snahu. „Jak se ta hra jmenuje? Prší?"

„Asi moc ne," připustí Maio s pousmáním, „ale nebyl čas."

„Jablkent," oznámí mi Vítek.

Vyjeknu smíchy, až mi vyletí z úst žvýkačka. „Nemyslíš náhodou *double kent?*"

„Ne, je to jablkent," tvrdí klouček přesvědčeně a zatímco Martu zajímá, co Maio na koleji dělá, když nemá čas ani se učit, ani jezdit domů, pomáhá mi hledat žvýkačku.

„Ty jsi taky jablkent," bavím se. „S jablíčky to nemá nic společného. Kent je název a double znamená dvojitý."

Nedozvím se, zda pochopil, protože náhle ukáže prstem na Mariánovu hlavu: „Tady! Maio, máš –"

V jedné vteřině si všimnu žvýkačky přilepené v Maiově vlasech těsně nad opěrkou hlavy a v druhé chytím Vítka rukou za pusu, aby nemohl dopovědět.

„Cože?" pootočí Marian hlavu dozadu, čímž si žvýkačku zapasuje do vlasů úplně. Prosebně si položím prst na ústa, Vítek se spiklenecky zahihňá a hraje se mnou basu: „Nic…"

„Tady ještě neodbočujeme," připíše Marta Vítkovu poznámku coby komentář k cestě. „Jedeme k *Papouškovi.*"

Vyprostit žvýkačku z vlasů tak, aby si toho Marian nevšiml, je zhola nemožné, tudíž vše nechám osudu. Nechápu to, ale na parkovišti ani cestou k restauraci bílý předmět v Mariánových tmavých vlasech nikdo nezaregistruje! Pak už se všichni zahloubáme do jídelníčků, abychom nakonec dali na Lubošovo doporučení a objednali si roštěnou na roštu, kterou tu prý dělají úplně fantastickou, a teprve v pauze mezi předkrmem z tenkých plátků houstiček a výborné pomazánky a hlavním chodem projeví největší postřeh teta Marta.

„Co to tu… No to snad ne! Máš ve vlasech žvýkačku."

„Já?" podiví se Maio, ohmatá zátylek a zachmuří se.

„Kolik ti je, prosím tě?" zavrtí Luboš hlavou.

Eliška si servítky nebere: „Ty jsi ale prase!"

„Nevím, kdy se mi tam dostala," hájí se Marian a šklebí se bolestí, jak se snaží hmotu z vlasů vyprostit. „Neměl jsem žvejku ani nepamatuju… Jedině v autě! Který čuně ji přilepilo na opěrku?! Kubo?!"

„Dovol?" ohradí se Jakub.

„Vítku, ty?" pokračuje Marian ve výslechu.

„Nene!" brání se, leč nepráskne mě, udrží tajemství.

„Ukaž," pobídne Mariana Marta a záhy se společně s mamkou snaží žvýkačku vyprostit. Jelikož nejsme v restauraci sami, je to docela dobrá ostuda, Marian je dost nervózní, natož když mamka rozhodne: „Musí se jedině vystříhat."

„Ale to budu mít díru do hlavy! Budu jak debil!" děsí se. „Proč jak?" dobírá si ho Eliška.

„Až zjistím, kdo z vás za to může, přerazím ho," slíbí Marian svým sourozencům sveřepě a statečně odráží pohledy pobavených lidí. Jakkoli si předtím nikdo žvýkačky nevšiml, teď, když se to tak profláklo, ji vidí všichni a snaživá číšnice nabízí nůžtičky na nehty, které Maio suše odmítne.

Při vynikajícím jídle, kdy je zcela zaujat svou porcí, ho nenápadně pozoruji. Není až tak úplně tuctový, jak jsem si včera myslela. Má v sobě něco… něco přitažlivého, notnou dávku charisma… Hlavně když se usměje jakoby na půl úst, pak je přímo sexy!

Spolu s ostatními se do *Vesny* nevracím, nemělo by to cenu, rovnou se s mamkou na parkovišti rozloučím. „Kdy přijdeš?“

Pokrčím rameny. „Zítra během dne.“

Maio udělá překvapený obličej. „Jsi až taková pařanka?“

Promluvím sice poprvé od doby, co jsem vystoupila z auta, zato si dám záležet na chladném tónu: „Strávit večer a noc s přáteli a dobře se u toho bavit, neznamená být pařanka.“

Marian mne sjede pohledem. „Ty máš kuří oka, viď?“

„Cože?!“

„No, že se tváříš, jak kdybych ti na ně šlápl…“

Všichni se jeho hlášce zasmějí, dokonce i mojí mámě to přijde vtipné! Pch! Mám vztek. Na ni i na toho drzouna– a úplně nejvíc na sebe, protože mě nenapadne odpověď!

„Ty taky někam vyrážíš?“ optá se Maia Luboš.

„Jo, ale až večer,“ vysvětlí, s úšklebkem po mně mrkne a dodá: „Nemusím pařit čtyřiadvacet hodin v kuse. Stačí krátce, zato intenzivně.“

Využiji doby, kdy se ostatní smějí, abych se bez komentářů vytratila. Jajce jsem dala vědět esemeskou už z restaurace a na mou otázku, zda se mohu stavit takhle časně po obědě, odpověděla stručně a jasně: *POLEZ!* Z obav, že bych třeba nějak rušivě zasáhla do jejích plánů, kterak strávit sobotní odpoledne, mě vyvede hned ve dveřích panelákového bytu: „Kde se flákáš tak dlouho? Hlídám toho malýho skřeta a už mi z toho hrabe, jak nemůže ven, když je hnusně, zlobí.“

„Měla sis pozvat Pepu,“ bavím se a zouvám boty. „S ním by bylo hlídání jistě zajímavější.“

„Určitě,“ šklebí se, „akorát by to nebylo hlídání, víš. Minule jsem kluka vrzla do postýlky a než jsme si s Pepou to… vyšplhal se po té síťce nahoru, dosáhl na poličku, kde měl táta bonsaj… Myslela jsem, že mě trefí. Bonsaj sice přežila, když jsme ji znovu zasadili a tatík nic nepoznal, ale hlína byla úplně všude… Ségra se pak nestačila divit, co to ten kluk kadí. Je děsně žravej.“

„Nic mu z toho nebylo?!“ bavím se.

„Ne, proč? Žížala taky žere hlínu, a jak jí to prospívá.“

„No, žížala má přece jen jiné trávení než batole,“ směji se ještě v pokojíčku, kde malý Páťa sedí na koberci, tříská autíčky. „Kromě toho dešťovky hlínu nežerou, ony ji jen kypří, víš? Slyšet tě Jasoň, přepsal by ti loňské vysvědčení, takhle mastit na biologii!“

„Trhni si,“ popřeje mi. „Dáš si čokoládu, nebo čaj?“

„Dnes třeba tu čokoládu,“ přeji si. „Jo, a cože jste to s tím Pepíkem činili místo hlídání, nemravo?“

„Rozmnožování je stejně důležitý jako trávení,“ křikne z kuchyně, kde cinká s hrníčky. „Takže jsme se vlastně učili praktickou bižoli. Jasoň by mě jistě pochválil za aktivitu!“

„Tak to nevím,“ bavím se, otřu Patrikovi provazce slin plenou, co se povaluje na židli, klouček na mě vycení dva zuby, víc jich nemá, a zase spokojeně otlouká autíčka. „Krom toho pochybuji, že ty a Pepa se máte ještě co učit…“

„Jen tréninkem dosáhneš skvělých výkonů,“ poučí mě, strčí mi do ruky šálek s rozpustnou kávou a vysvětlením: „Čokoláda došla a celou tu mojí čajovou krabici si vzala nejspíš ségra ke kámošce, šla na kus řeči. Už měla drobátko ponorku.“

„Nediv se. Celé dny jen s dítětem, přebalovat, krmit, koupat, převlékat, zatímco její kámošky chodí na rande…“

„Vždyť to tak chtěla, ne? Byla to její volba.“

„Člověk chce většinou to, co nemá. Nebo někoho. Podívej na mě – chtěla bych kluka, jako máš ty. Na někoho se těšit, randit s ním, být s ním… Ne virtuální vztah po síti.“

„A napsala jsi mu, aby přijel?“

„Jo,“ pokrčím rameny. „Prý někdy.“

„Musíš přitlačit,“ domlouvá mi. „Takovýho krásnýho kluka, jako je David, nemůžeš nechat jen tak běžet.“

„No právě,“ vzdychnu. „David je až moc hezkej na to, aby to vyšlo… Chtěla bych nějakýho *normálního* kluka! Nemusí být nijak hezkej, natož krásnej, stačilo by, abych si s ním rozuměla a měl mě rád. Jenže těch normálních je nedostatek. A pokud jsou, tak zadaní. Miss bych sice nevyhrála, se svou postavou taky nejsem extra spokojená, každou chvíli mi vyraší beďar, někdy mám depky a jindy záchvaty smíchu, občas se mi povede trapas jak rozhledna, viz Golgota v Andách, jinak jsem ale společenská, ráda se bavím, tancuju, chodím mezi lidi, nesedím jako puťka doma za pecí… Vysvětli mi, krucinál, proč i horší holky než jsem já mají kluky? Jak je možný, že chodit se mnou chtěl jen ten exot Karpíšek?“

„Nevšimla jsem si, že by ses na našich sobotních jízdách nebavila nebo neměla kolem sebe kluky,“ namítne. „Zatím se prostě neobjevil ten pravej.“

„Z toho, že bych věřila a čekala, že se někdo jen tak z ničeho nic *objeví*, jsem vyrostla,“ mávnu rukou.

„Víš co? Zeptám se Pepy. Má spoustu kámošů, všichni určitě zadaní nejsou, třeba by někdo měl zájem.“

„Jako že bys mi dělala dohazovačku, jo? Opovaž se, nabízet mě jako… zboží!“ varuji ji. Vzpomenu si: „Jo, už jsem viděla Mariana.“

Jajka zapátrá v paměti: „Koho?“

„Počítače Křenek. Nejstarší syn.“

„A? Roztomilej novej bratříček?“

„Asi jako tříska pod nehtem! Nafoukanej chytrolín.“

„Ty jsi prostě strašně vybíravá,“ směje se, načež hlasitě začichá a s výrazem znechucení odvleče synovce do koupelny, kde ho společnými silami zbavíme nadělení v plenkách.

Možná na té mé vybíravosti něco bude, usoudím o pár hodin později při pařbě v *Pyramidě*, kde skončíme, protože z tolika kluků, co tam jsou, mě zaujmou pouze dva. Jajčina Pepu samozřejmě nepočítám, a z těch dvou je minimálně jeden zadaný. Jde totiž o hokejistu Martina Horáka, se kterým kolem desáté dorazí Lejla. Ten druhý je jeho spoluhráč a kamarád, útočník z druhé pětky Honza Drápal, a dost bych se divila, kdyby tak namakaný a zajímavý kluk byl single! V *Pyramidě* žádnou přítelkyni nemá a navzdory faktu, že nejde o tuctového studentíka, nýbrž o

kluka, který ve svém věku leccos dokázal a je fakt dobrý, paří v naší partě až do půl jedné, než se s omluvou na ranní trénink rozloučí. Nebyl sice tak hovorný a nestrhával na sebe pozornost všech jako jeho kolega, ale i tak příjemně překvapil. Čekala bych namyšleného blbečka! Horák je vážně třída, z blízka ještě hezčí než na ledové ploše, navíc je vtipný. A o Lejlu opravdu stojí, protože ji co chvíli vezme kolem ramen či aspoň za ruku. Vlastně se kamarádce nedivím, že tak rychle změnila strategii a Milana navzdory jeho taxíku pustila k vodě.

Martin to zabalí v půl druhé, i u něj zvítězí smysl pro povinnost, byť s ním svede těžký boj. Lejlu to po jeho odchodu v *Pyramidě* už nebaví, tudíž to zabalíme a jdeme k ní domů. Tentokrát jen samy dvě, protože paní Lejsková výjimečně nikam neodjela. Ustele mi přímo ve svém pokoji a ještě další dvě hodiny prokecáme. Samozřejmě hlavním tématem jsou kluci, jak jinak! Probereme zhruba totéž, co s Jajkou.

„Nějakej kluk se ti přece musí líbit, ne?“ nevěří mi.

„No jo,“ pousměji se ironicky. „Třeba Drápal.“

„Tak proč ho nesbalíš?“ nechápe.

„Lejlo, ty mi přijdeš jak z jiného světa, fakt!“ vyprsknu. „*Jak* ho mám sbalit?!“

„Existuje tisíc způsobů,“ zívne ospale. „Prostě je musíš vyzkoušet. I když celkem úspěšnej hokejista, pořád *jenom* kluk. Nech to na mně… Ale až jindy, jsem mrtvá. Dobrou!“

V. RANDE ZA VŠECHNY PRACHY

O kom se mluvívá, nedaleko bývá. U profesora Jasného, stejně jako u ostatních vyučujících, se dá předpokládat, že je člověk ve škole potká, nicméně s tím, že nám rozdá témata prací a na mě vyjdou trávy, jsem jaksi počítat nemohla.

Druhého překvapení se dočkám od Lejly a dost dlouho marně dumám, zda jde o překvápko příjemné či nikoli!

„Po tréninku jsem ti domluvila rande s osmnáctkou."

Nejdřív nechápu. „Co to? Jakou osmnáctkou? S někým stejně starým? Karpíškovi bylo nedávno osmnáct… Nemyslíš jeho?!"

Lejla se zlomí v pase. „Nechala jsi formu u splavu, Viktorko? Honza Drápal má na dresu osmnáctku, to nevíš?"

Zalapám po dechu. „Cože? Ty jsi mu řekla, že se mi líbí?!"

„A jak by se jinak dozvěděl, že máš zájem, když jsi mu to sama najevo nedala a jak tě znám, ani by ses nepokusila?"

„Jenže, Lenko, to je prostě šílenost! A vůbec, nebude si mě od soboty pamatovat, bylo tam plno holek…"

„Pamatuje, neboj," ujistí mě. „Mluvila jsem s ním včera. Abys neřekla, nenechám tě v tom plácat, půjdeme s Martinem s vámi. Aspoň zkraje. Po tréninku na ně máme počkat."

„Nemůžu jít na rande," děsím se. „Nemám na sobě nic –"

„Nevšimla jsem si, že bys byla nahá," baví se Jajka.

„Nic pořádného!" Hnědozelené kenvelácké džíny a oranžové triko se zelenými cákanci se dá vzít do školy, ale ne na schůzku, kde chci udělat dojem!

„Nemyslím, že by řešil takový prkotiny," mávne rukou.

„A navíc musím do knihovny pro materiál o trávě."

„Myslíš pěstování, sklizeň, distribuce…?" baví se.

„Myslím, že jít takhle nečekaně na rande nemůžu."

„Chceš kluka, sakra? No tak!" přeruší mě nesmlouvavě.

Jajka se nabídne, že mi vylepší vizáž řasenkou, po jejímž nalíčení se má zvedat vítr, jak moc se údajně řasy prodlouží a zhoustnou, a když do mě hučí ty dvě sudičky horem dolem, kapituluji. Školní den prožívám skoro ve snu, ovšem nikterak příjemném, spíš se užírám obavami. Na stadionu na tom nejsem se soustředěností o nic lépe, několikrát spletu začátek, až se Bohoušek chytá za hlavu. Není divu, stále civím dolů na hrací plochu, tentokrát můj pohled neváže borec s číslem třináct, nýbrž s číslem o pět vyšším!

Po tréninku se s Lejlou zavřeme na chvíli na toaletu, to abychom se zbavily Anety a Míši, i tak neustále vyzvídaly, jestli Lejla skutečně s Horákem chodí a celkově to bylo všem proti mysli, natož kdybych se pochlubila, s kým máme rande!

Pak, když hokejistům skončí trénink a my čekáme, až se kluci osprchují, jsem zralá na kolaps. Kámoška mi domlouvá: „V pohodě. Je to úplně normální kluk."

Tím si nejsem jistá – když chce mít rande se mnou…?!

Hm, možná doopravdy chce! Jakmile kluci konečně dorazí, usměje se na mě tak, až mi změknou kolena. „Ahoj, Pavlo.“

Raději si myslím, že si moje jméno zapamatoval od včera, ne že ho má od Lejly, odpovím kuňknutím a poněkud toporně se posadím na přední sedadlo Honzova golfu, zatímco Martin s Lenkou se uvelebí vzadu a než dojedeme do *Galaxie*, kam nás kluci pozvou na pivo, líbají se jako novomanželé na svatební cestě, čímž mi tedy situaci moc neusnadní. Honza totiž ani dnes nepatří mezi ty, které je slyšet za všech okolností!

V *Galaxii*, oblíbeném podniku, kde to šlape a hlavně o víkendech není jen tak sehnat místo, se situace zlepší, jelikož se o hovor stará Martin, kterému Lejla zdatně sekunduje, a to už se zapojuje i Honza. Jenom mně to moc nejde, míchám nervózně latíčko, div ho nevybryndám po ubruse, a jediné, co mi jde, jsou úsměvy. Nechápu to, nepatřím mezi stydlivky, normálně se s kluky bavím…! Ve chvíli, kdy do *Galaxie* vrazí Karpíšek s nějakým svým kámošem, se o mně málem pokusí mrákoty. Ten debža je natolik vypatlanej, že by mohl mít hloupé narážky, ale je z nečekaného setkání tak rozhozený, že jen civí.

Asi po hodince, kdy mám v sobě latté, pomerančový džus a sherry kokakolu, se Lejla s Martinem zvednou, rozloučí se s námi a kamarádka na mě spiklenecky zamrká. Jestliže jsem byla dosud nervózní, teď jsem totálně mimo.

„Co podnikneme my?“ osloví mě Honza vlastně poprvé přímo.

„Nevím,“ pokrčím rameny nejistě. „Máš nějaký nápad?“

„Mrkneme se ven,“ rozhodne, chvíli se přetahujeme o placení, nechce si nechat mou útratu proplatit, čímž ledy přece jen povolí, načež se znovu ocitám v golfíku. Už po pár metrech jízdy zalituji, proč jsem si neodskočila na toaletu! Honza zvolí blízký cíl a vyveze mě na vyhlídku na *Hrbáči*.

„Pěknej výhled,“ potvrdí vzápětí mou domněnku.

„To jsem si myslela do doby, než jsme se s mámou přestěhovaly,“ usměji se, vděčná náhodě, díky které mi spadlo do klína téma. Honza se přestane opírat o jemným deštíkem orosené zábradlí a otočí se ke mně tváří. Beru to jako zájem o mé vyprávění. „Bydlíme za městem, vlastně na sousedním kopci, není sice tak vysoký jako *Hrbáč*, ale –“

Honza natáhne ruku a přejede mi prstem po rtech. Zaskočeně umlknu, jestli to znamenalo, ať neplácám nesmysly, které ho nezajímají, je to trapas! Vůbec netuším, kam se mám dívat, natož co říct! A aby toho nebylo málo, potřeba odskočit si je stále silnější, tolik močopudných tekutin chce ven! Honza mě jemně vezme za bradu a znovu mi přejede po rtech, tentokrát palcem. V rozpacích se přímo topím! Pak se ke mně nachýlí, aby se mě krátce dotkl potřetí, tentokrát ne prsty, nýbrž svými ústy. Oproti Karpíškovi má rty suché a teplé, přitáhne mě k sobě a znovu naznačí polibek. „No…?“

Po jeho pobídnutí se pokusím nehrát si na dřevěnou sochu a do líbání se zapojit, ale jde to jaksi ztuha. Jsem nervózní jako sáňky v létě, ke všemu musím čurat tak, že div nekřížím nohy přes sebe. V takovém rozpoložení si těžko mohu polibek vychutnat, přestože je o dost lepší než Oliverův!

Přes jeho rameno si všimnu dvojice, která bere za kliku nedaleké restaurace a s nepořízenou zase odchází. Moje naděje, že bych si tam mohla skočit na WC, vezme za své!

„Kam teď?“ vyzvídá s pohledem upřeným do mých očí. „Tady pořád někdo leze, ale kousek odtud je takový pěkný místo…“

„No, víš, já… Musím…“ kousnu se do rtu, „domů.“

„Jsi sama doma?“ vyloží si moje sdělení po svém.

„Ne, kdepak,“ uvedu věc na správnou míru. „I tak mám zpoždění, máma bude mít řeči…“

„Chvíli by to ještě vydržela, ne?“

Ona možná, ale já ne, zaúpím v duchu. „Musím jet *hned.*“

Honza pokrčí rameny, mlčky se vrátíme do vozu, zhroutím se na sedadlo zkroucená jako paragraf, a když se stroze zeptá, kde bydlím, rychle mu popíši cestu. Vidina blížící se toalety je jediné, na co se mohu soustředit! Štěstí mi přeje, brána na pozemek je dokořán a Honzu nenapadne, že jde o soukromou cestu a ne veřejnou komunikaci, tudíž mě zaveze až před *Vesnu.* V té chvíli mi nevadí, že na terase háže Eliška Montymu kroužky a nesnaží se maskovat svou zvědavost.

„Díky moc!“ vydechnu.

„Není zač,“ prohodí s mírně ironickým úšklebkem.

„Nezlobíš se, že tak chvátám…?“

„Dobrý,“ mávne rukou. „Příště to bude třeba lepší.“

Sice se mohu počurat, jsem už jednou nohou z vozu venku, přesto se chytnu návnady: „Příště…? Kdy?“

„Hodí se ti středa?“ pokrčí rameny a když nadšeně přikývnu, dodá: „V pět u koně.“

Cítím, jak mi po celém těle vyráží kapičky potu, přešlápnu z nohy na nohu a pokusím se o uvolněný úsměv, ze kterého by poznal, že mě svým pozváním velice potěšil: „Moc se těším, Honzo. Příště si udělám víc času. Ahoj!“

„Čau,“ odvětí a jakmile zabouchnu dveře, za kvílení motoru se otočí, trochu přitom rozryje měkkou půdu, jak vyjede z vybetonovaného placu, a šlápne na plyn. Nečekám, než odjede úplně, doslova utíkám do domu a tak, jak jsem, nezdržuji se zouváním, v botách doběhnu do dolní koupelny, kde ze sebe servu džíny a kalhotky a vzápětí zažiji slovy nepopsatelnou úlevu. Pak si opláchnu potem zbrocenou tvář.

Můj příjezd nesledovala pouze Eliška. Mamka, která se hrbí u šicího stroje, mě měla jako na dlani, a Luboš, co pracuje na notebooku, jakbysmet.

„Kdo to byl?“ zajímá se máma hned po pozdravu.

„Jeden kluk,“ pokrčím rameny. Tohle vysvětlení Luboše pobaví, dokonce kvůli tomu na chvíli zvedne oči od monitoru.

„Jak to, že se necháváš vozit cizími kluky?“

„To neřeš, Dito,“ utěšuje Luboš mamku. „Slyšelas, buď ráda, že jen jeden.“

„Nemůžeš si sedat do aut s neznámými,“ vede mamka svou.

„Ten, co nás vozí ráno do školy, taky není můj známej,“ ujistím ji s úšklebkem. „Zatímco Honza jo.“

„Nemůžeš přece srovnávat –“ nadechne se mamka.

„Co šiješ?“ přeruším ji. „Záclony?“

Chytí se: „Pěkné, že? Jsou jen krátké, aby vynikla okna.“

„Hm,“ ujistím ji, z chlebníku vylovím rohlík, v lednici kostičku sýra a přes máminy protesty, že za chvíli bude večeře, z trouby voní šunkofleky, se i s jídlem odeberu nahoru. SMS zpráva, která mi vzápětí přijde, není od Lejly nebo Jajky, jak si v první chvíli myslím, a samozřejmě ani ne od Honzy, protože jsme si nestihli vyměnit čísla, za což si nadávám, nicméně do středy to vydržím, to už se na rande náležitě připravím psychicky i fyzicky a rozhodně, rozhodně aspoň dvě hodiny před ním nebudu vůbec nic pít! Odesílatel smsky je uveden pouze číslem, protože ho nemám v seznamu, respektive, vymazala jsem ho, přesto moc dobře vím, o koho se jedná. DĚVKO! DĚVKO! DĚVKO! DĚVKO! DĚVKO!

Do doby, než nás máma svolá gongem k večeři, mi totéž sdělení přijde ještě asi dvanáctkrát. Pak mobil vypnu. Před usnutím si vybavuji polibek, krátký, ale pěkný, škoda jen, že jsem si ho nemohla užít! V pokoji je sice tma, ale ne úplná, venku mezi mraky tu a tam vykoukne měsíc a v jeho světle vrhá nábytek bizarní stíny. Nejděsivěji působí černé obdélníky dveří, ty, jenž vedou do chodby, působí strašidelně, ovšem ty od zazděného průchodu, co mám přes délku pokoje takřka naproti posteli, pak vyloženě zlověstně. Přesto se nebojím, a co víc, poprvé za zdejší pobyt se mi usíná vyloženě sladce! Samozřejmě díky Honzovi, jak jinak.

Dokonce se mi o něm i zdá! Hrajeme spolu *Carcassone*, přičemž Honza podvádí, což mě pekelně štve, rozčiluji se tak dlouho, až se urazí a odjede! Já se doprošovat nebudu, rozhodnu se pevně, však on to pochopí a přijde. A taky jo, vzápětí zaslechnu klepání na dveře. Jdu otevřít – na chodbě nikdo nestojí, avšak ťukání nepřestává! Uvědomím si, že přichází od dveří do zazděné komůrky. Tam přece nemůže nikdo být, nikam nevedou! Dveře se náhle otevřou a já se příšerně leknu, protože za nimi spatřím temnou postavu, která zapípá: Děvko, děvko, děvko!

Probudím se. To je ujetý, sny o Karpíškovi! Zelená písmena displeje digitálního budíku ukazují čtrnáct minut po půlnoci, do pokoje nakukuje bledý měsíc a ticho v domě ruší obvyklé zvuky – tu a tam cosi rupne a zavrzá. A také něco klepe. Přísahala bych, že za zdí v prázdné části vily! Proto se ťukání vloudilo i do mého snu, napadne mě, ovšem neuklidní, a když se ozve zvuk, co zní jak když někdo škrábe nehtem na dřevo, naskočí mi husí kůže.

V té chvíli se otevřou dveře tajné kobky!!!

Nevykřiknu jen proto, že hrůzou nejsem schopná ani dýchat, natož ječet!! Fascinovaně zírám, jak dveře s tichým vrznutím opíší půloblouk. I za svitu měsíce však záhy poznám, že miniaturní komůrka je prázdná, Karpíšek ani nikdo jiný se v ní neskrývá. Roztřesenou rukou zašmátrám po lampičce a elektrické světlo mou samotu potvrdí. Vylezu z postele, na stále ještě vratkých nohou se dopatlám k falešným dveřím a zase je zavřu, přičemž lituji, že nemají v zámku klíč! Otevřely se samy, to se občas stává, ovšem v kombinaci s věšteckým snem je moje odvaha notně otřesená, tudíž kliku dveří zapřu židlí tak, aby se podruhé za noc nemohly otevřít ani náhodou. A lampičku nechám svítit!

Od nasazení rovnátek jsem si nic příjemného neslibovala, nicméně to, že samotný akt bude dost bolet, mě znechutí úplně. Nejdřív se zdá, že se mi snad ani nepodaří ten prokletý aparátek nasadit, lékařka je nevrlá, jak kdybych si od minulé návštěvy schválně udělala v puse nějaké úpravy či co, pak mi drátky přece jen narve na horní zuby a zajistí zámečkem, přičemž mé bolestivé usykávání považuje za divadelní roli či co! Sestra mi zběžně vysvětlí, jak správně čistit zuby, co dělat musím a co naopak nesmím, napíše mi do kartičky datum kontroly a vypakuje mě z ordinace. Cestou do školy si přejíždím po rovnátcích jazykem, až ho mám odřený, a do každé výlohy cením zuby, abych se stále a stále přesvědčovala o tom, že je to vážně hrůza! Vypadám jako idiot a jakmile při líčení prožitých útrap holkám zjistím, že si šlapu na jazyk, připadám si jako idiot. Podle kámošek to není tak strašné a prý si zvyknu, stejně jako vyladím šišlání, nicméně nedělám si iluze. Utěšují mě ze solidarity!

„Doteď jsem si ani neškrtla, odteď mám totální utrum," svěřím se holkám sklesle. „Na druhé rande jít nemůžu!"

„Druhé?" ožije Jajka. „A co to první?"

„Proč jsi měla vypnutej mobil? Nedošly ti moje zprávy. Jak dopadlo rande?" vyzvídá Lejla.

„Rande fajn, akorát je Honza na můj vkus trochu rychlík," svěřím se jim. „Mobil jsem vypnula kvůli Oliverovi."

„Snad zase neměl psavou náladu?" uhodne Jajka.

„Je to kretén."

Lejla má myšlenky jinde: „Honza je rychlík, jo? Nebuď strýček Skrblík, povyprávěj…"

„Kdybych si to nezkazila záchodem, mohlo to být ještě lepší," svěřím se jim s včerejšími útrapami, a ty blbky se kroutí smíchy, když si situaci plasticky představují. „Strašná psina, fakt! Málem jsem z toho umřela."

„Ale přežila jsi," plácne mě Jajka po zádech. „A to bylo řečí, že ti nic nevychází. Chodit s takovým borcem, dobrý!"

„Jenže já na to druhý rande jít nemůžu." kvílím. „Bude se chtít líbat a já…"

„Ty ne?" podiví se Lejla. „Neříkalas, že to bylo fajn?"

Fajn by to bylo, kdyby šlo o skutečné polibky, nejen náznaky, ale každopádně proti Karpíškovým slintákům jsem i tak zaznamenala posun k lepšímu! Ráda bych prožila líbání, jaká popisují holky, vzrušivá, silná a něžná… Jenže to bych nesměla mít problémy s močovým měchýřem! Byl to pech.

„Nemůžu se líbat. Vždyť by se mě musel štítit!"

Holky sice tvrdí, že o nic nejde, každý normální kluk prý rovnátka pochopí, třeba si toho ani nevšimne a kdesi cosi, ale moc mě nepřesvědčí. Jak by mohly! Knihovnice v městské knihovně, kam jdeme s Jajkou hned po škole, byť každá za jiným účelem, zatímco kámoška si vybere třídílný historický román pro zpříjemnění dlouhých jarních večerů, já sháním něco o čeledi lipnicovitých, které mi ty večery znepříjemní, mi vůbec nerozumí, musím svou otázku opakovat třikrát, až se Jajka ujme role tlumočnice a vysvětlí, že si nedělám legraci a hledám traviny,

nikoli kraviny, jak si ta dobrá žena myslela, a babičky v domově důchodců jsou na tom obdobně, přestože nahlas nic neřeknou. Jsou příliš laskavé a navíc vděčné za každou návštěvu a čtení. Byť šišlavé. Chudák Charlotta Bronteová se musí v hrobě obracet!

Přestože mě laboratorní práce baví ze všech předmětů na škole nejvíc a dnešní úkol, kdy mám připravit 100 ml roztoku CHCOOH, patří mezi ty lehké, nedokáži se soustředit na práci a dělám chyby. Napipetovat potřebné množství kyseliny octové se mi podaří až na třetí pokus! Jajka se mou nervozitou sprostě baví! Kyselinu přidám do odměrné baňky s destilovanou vodou a abych tu potvoru nějak potrestala, zakrývám si papír s výpočty a mrštně uhýbám před jejími šťouchanci, když si vynucuje opisování hrubou silou. Profesor Bubeníček několikrát nespokojeně zvedne hlavu a nakonec jsem to já, komu vynadá!

„Nevděk světem vládne," šeptnu rozhořčeně. „Na."

„Kdybys nedělala koloušky, nemusela jsi být pokáraná," baví se Jajka a rychle obšlehne celý sloupec výpočtů, aby konečný výsledek V = 0,6 dvakrát podtrhla a odevzdala Bubeníčkovi právě ve chvíli, kdy kontroluje hotové práce.

Pak nekonečný školní den dospěje do finále a čekají mě už jen pěkné chvíle, jak se vzletně vyjádří Lejla. Díky tomu, že mě stále hecují, se rozhodnu na rande jít. Pravda, včera jsem celý večer u zrcadla trénovala jak úsměvy, spíš pousmání, kdy se rty pouze zavlní, ale neodhalí zuby, a pokud hlasité řehtání, jedině se rty přehrnutými přes rovnátka (což, mimochodem, vypadá úděsně!), tak řeč, pustila jsem si k tomu oblíbené *UDG* a přeříkávala s nimi jejich texty, přičemž jsem se snažila co nejlépe artikulovat a vychytat nemožné šlapání na jazyk. Navíc jsem se na rande pořádně vyšvihla a nalíčila, u umývadla dívčího WC pečlivě vyčistila zuby, nablýskala rovnátka, kabinku i sebe zahalila do vůně mámina parfému *MEXX*… A to už se pak nedalo couvnout. Na cestu mě holky vyzbrojí několika dobrými radami, místo buchet do uzlíčku přidají symbolické plivance pro štěstí a zatímco si to štrádují do posilovny, já se sevřeným žaludkem zamířím ke koni. Opět celou cestu kontroluji svůj odraz ve sklech výkladů. Ačkoli jsem dost kritická, k sobě úplně nejvíce, musím uznat, že by to nebylo až tak špatné – pokud bych nemusela otevřít pusu!

Nakonec se mi splní i tohle přání. Přestože u kamenného valacha s jednookým husitským válečníkem trčím celou hodinu, Honzy se vůbec nedočkám!!! První čtvrthodinu považuji za malé zdržení, půlhodinu za delší, pětačtyřicet minut za nepředpokládané události, a po hodině přestanu hledat důvody, proč nemohl přijít. Je to jasné jako facka!

Jelikož mám v batohu plavky a ručník, to když jsem ještě byla na vážkách, co vlastně po vyučování podniknu, zamířím za holkama do *Delfína*. Touhle dobou už budou dopřávat relax protaženým a posíleným svalům ve vířivce…

Přesně podle očekávání. Neobjevím je sice ve vířivce, ale to jen proto, že jsou obě, velká i malá, obsazené do posledního místečka, tudíž se drahé kamarádky ráchají na točně, jak říkáme kulatému bazénu se silným protiproudem. Pochopitelně neplavou proti němu, nýbrž se jím nechávají unášet, a jakmile mne

uvidí, rychle se přesunou do parní kabinky, kam bez řeči zamířím, abych se pořádně prohřála. Vypadat sexy v tenkém tričku je jedna věc, klepat kosu věc druhá. Kdybych si pod bundu navlékla tlustý svetr z ovčí vlny, sice by si mě mohl kdekdo splést s dobře živeným bačou, ovšem bylo by to rozhodně rozumnější!

„Tak co?“ vyzvídají dvojhlasně.

„Tak nic.“

„Jak, nic?“ nechápou. „Nepřišel,“ pokrčím rameny.

„Třeba nemohl,“ těší mě Jajka. „Hokejista je určitě časově vytíženej na dvě stě procent… Máš na něj mobil?“

„Ne, to jsme minule nestihli.“

Lejla si ví rady: „Zavolám Martinovi, ať se Honzy zeptá.“

„Ne!“ krotím ji. „Mně je to jasný. Vám snad ne? Konec.“

„To by ti dal vědět, vyřešil by to nějak férověji.“

„Anebo takhle. Bezpracně. Kvůli tomu, že válí hokej, nemusí být charakter,“ pokrčím rameny.

„Určitě se to nějak vysvětlí,“ tvrdí Jajka zarytě. Chvíli ještě apeluji na Lejlino svědomí, doluji z ní slib, že se nebude angažovat, pak si jdu zaplavat do bazénu se slanou vodou a smýt ze sebe pocit zahanbení. To, že mě takhle odkopl hned po prvním rande, mi zrovna nelichotí! Na druhou stranu nejsem nijak smutná, nechodili jsme spolu, nestačili jsme se o sobě nic dozvědět, natož zamilovat. Možná se mi paradoxně uleví! Těžko bych mohla chodit s někým, v jehož blízkosti se cítím jak natahovaná na skřipec!

S holkama se ani smutnit nedá, vyblbneme se v bazénu, dojdeme si na horkou belgickou čokoládu, tentokrát si vyberu příchuť hořkých mandlí, a teprve když zamířím na zastávku MHD, uvědomím si, že jsem prošvihla Lubošovu taxislužbu, touhle dobou už musí být dávno i s Montym z cvičáku doma. Pokusím se sice zavolat mamce, takticky se pozeptat, jestli čirou náhodou nemají ona nebo Luboš cestu do města (no jistě, alibismus, je mi jasné, že by pro mě mamka radši sjela, než mě nechala jít samotnou lesem!), ovšem sotva vyberu ze seznamu správné číslo, mobil mi chcípne dřív, než se mi je vůbec povede vytočit. Kvůli blbounovi Karpíškovi jsem jej měla vypnutý – a tudíž si nevšimla, že potřebuje dobít!

A protože nikdy nic nedělám polovičatě, nemohu si ani tu smůlu vybrat jen tak napůl, musím ji vypít plnými doušky! Začne to hned na zastávce u bazénu, když holky odjedou osmičkou, zatímco já čekám na jedenáctku. Potíž je v tom, že jaksi nečekám sama. Dvě zhruba třináctileté holky mi nevadí, nepřekáží mi ani hlouček pubertálních hochů, kteří s nimi dost ubohým způsobem flirtují a holky, drsňačky, je navzdory nízkému věku odbývají slovy, jež ze mě vypadnou jen omylem a v případě velkého rozčilení. Největší starost mi dělá týpek tmavé pleti s knírkem a lesklýma očima, co ze mě nespustí zrak. Turek, Arab, tak něco. Když přijede čtyřka a ti nezletilí sprosťáci nastoupí, skočím do busu taktéž, jelikož se mi nechce zůstávat na ulici jen s Arabem. A vida, přestože se tvářil, že nikam nejede, neváhá také! Postavím se kousek za řidiče, co nejblíž ke dveřím, hodlaje učinit úhybný manévr na Palachově náměstí, kam nás autobus doveze. Hm, zase omyl – Arab vystoupí rovněž. Než se rozkoukám, je tu můj bus, propletu se davem a málem mě

omyjí, když zjistím, že nastoupil i on! Třeba zbytečně hysterčím, prostě má stejnou cestu, vystoupí u *Kauflandu*, u hřbitova… Těch možností je kupa! Přesto nasadím výraz debila, kývu se dopředu a dozadu a snažím se dosáhnout si jazykem na nos ve snaze vypadat mentálně postižená, aby ho přešla chuť. Proč, krucinál, pořád nevystupuje?! S narůstajícím strachem sleduji postupné ubývání cestujících, u kterých bych hledala v případě potřeby pomoc, načež se splní ta nejpitomější možnost, kdy v buse zbydeme sami dva a na konečné Na Vyhlídce nás autobusák bez milosti vypakuje. Zůstat na liduprázdné tmavé ulici není zrovna super představa, ovšem vyrazit za město s chlápkem v zádech, v nejmenším si nedělám iluze, že by mě nesledoval!, by se rovnalo sebevraždě.

Arab se rozhodne pro kontakt: „Ahoj, kočka. Co ty sama?“

S tou národností jsem se moc nespletla, mluví sice česky, ovšem skloňování mu nic neříká a přízvuk má dost exotický.

Vycením zuby, aby byla ve svitu pouliční lampy vidět celá rovnátka, dvakrát zacukám horním rtem a dementním hlasem šišlavě vysvětlím: „Ta-tínek pši-jede.“

Moje prohlášení ho nijak neodradí, vytáhne kovovou krabičku s ručně motanými cigaretami a nabídne mi.

Znovu se široce zazubím, posadím se na lavičku bez ohledu na to, že je mokrá od deště a pěkně studí, je jen málo nad nulou, zase se začnu kývat a tenký čůrek slin, co nechám volně vytékat z levého koutku, je něco jako vrcholné číslo!

„Cigaretu?“ strká mi ušmudlané brčko až pod nos.

„Ne-mám.“

Touhle odpovědí ho trochu zaskočím. „Já mám. Ty chtít?“ Chvíli na něj koukám, načež z ničeho nic hystericky zahýkám, až sebou Arab úlekem trhne. Stejně ale pokoj nedá! „Kolik ty mít let?“

Aniž bych reagovala na jeho otázku, olíznu vytékající sliny jazykem a začnu vyluzovat odpudivé mlaskavé zvuky. Mě by tedy rozhodně odpudily, Arab má jiný žaludek!

„Ty někdy milovat s mužem? Mít sex? Chtít sex?“

Další záchvat nepříčetného hrdelního smíchu je mou odpovědí, načež se začnu šťourat prstem v nose. Nic, nic nezabírá!! Ještě chvíli a bude mi chtít ten sex ukázat, chlípník jeden! Když už nevím, jaký další projev demence vymyslet, nejvíc se osvědčil psychotický smích bez zjevných důvodů veselí, ozvou se v ulici kroky. Ať je to kdokoli, jsem rozhodnuta zaplatit mu za půjčení telefonu a zavolání mamce, jinak bych musela bušit na dveře nejbližších vilek a řvát o pomoc! Příchozí postava je určitě mužská. Hlavou mi proběhne šílená myšlenka: co když přichází Arabův komplic?!

I když mám smůlu, zase ne až takovou. Na vzdálenost pěti kroků poznám Mariana s batohem na zádech a ačkoli jsem o něm před Jajkou mluvila jako o namyšleném chytrolínovi a vůbec si s ním minulý víkend nepadla do oka, málem zajásám nahlas!

„Ta-tínek!“ vykřiknu, vyskočím jako na pérku a pověsím se překvapenému Maiovi kolem krku. „Ta-tínek! Ta-tínek!“

One woman show má kýžený účinek, během mého skandování po očku sleduji, jak Arab mizí směrem k centru. Teprve pak uvolním sevření a rychle se omluvím: „Promiň.“

„Nehráblo ti?“ žasne Marian pobaveně.

„Málem,“ oddechnu si z hluboka. „Asi si to neuvědomuješ, ale právě jsi mi zachránil život. Nebo aspoň čest. Ten chlípník by úplně normálně přefikl i mentálku, chápeš to?!“

„Ale jo,“ baví se. „Když je pěkná…“

Zastavím se s rukama v bok. „Tak teď vážně nevím, jestli jsem si polepšila… Svět je plnej úchylů!“

„To jsi nevěděla?“ zasměje se Maio a já se k němu přidám, pochopitelně tak, abych neodhalila rovnátka. Za městem mě tyhle starosti přejdou, tma je pořádná, sotva vidíme cestu.

Téma nebezpečí, které číhá na osamělé holky, záhy vyčerpáme, Mariánovi se zdá zveličené (bodejť, když je kluk!), a plynule přejdeme z jedné pře do druhé, kdy se hádáme ohledně výhod (podle Maia) a nevýhod (můj názor) bydlení za městem. Oba to vidíme jinak a nechceme přistoupit na kompromis, debata je tak hlasitá, až lituji lesní zvěř.

„Ty jsi ve znamení skopce, že jo?“ napadne mě náhle.

„Jsem,“ potvrdí. „Proč?“

„Jsi tvrdohlavej jak beran,“ upozorním ho.

„Prostě si jen stojím za svým,“ baví se. „Ale ty taky nebudeš zrovna křehká Panna, co? No schválně, co jsi zač?“

„Ehm… kozoroh,“ přiznám nerada.

Marian se rozřehtá na celé kolo. „Ty mi něco vyčítej!“

Trhnu rameny a raději se z tenkého ledu stáhnu. „Jak to, že jsi přijel už ve středu?“ napadne mě. „Copak na vejšce existují velikonoční prázdniny?“

„Bohužel ne,“ odmítne podezření. „Ale vyjde to nastejno. Zítra máme děkanský volno a v pátek se neučíme nikdy.“

„To je život,“ závidím mu.

„Neboj, za čtyři roky ho budeš mít taky takovej…“

„Proč za čtyři? Já přece –“ V tu chvíli mi zapálí. „No dovol?! Nejsem žádná patnáctiletá prvanda!“

„Tuhle reakci jsem čekal,“ směje se. „Nezklamala jsi.“

To už projdeme brankou a temnotu večera prozáří elektrické světlo dopadající z vysokých francouzských oken na kamennou terasu i záře z pokojů v patře. Nasvícená vila vypadá pompézně, přesto bych si radši jazyk ukousla, než bych ji pochválila. Světlo evokuje život, až ven slyšíme mohutné decibely, psí štěkot a Eliščino vřískání.

Maio mi dá přednost ve dveřích, a pak, když si svlečeme bundy, se na mě celkem nečekaně usměje. „Minule jsme nezačali moc dobře… Takže znovu. Ahoj, já jsem Marian.“

Usměji se koutkem úst, v přímém osvětlení nemohu vycenit rovnátka, a pokrčím rameny: „Ahoj. Pavla.“

Jak prosté, milý Watsone, řekl by Sherlock Holmes.

To, že dostanu od mámy kartáč, prý trne strachy, co se mnou je, můj mobil nedostupný a já nezvěstná, je vedlejší. Přestože jsme se prakticky celou cestu hádali, no, spíš dohadovali, mám díky němu mnohem lepší náladu. V dobrém rozpoložení pomohu mamce navěsit záclonky, pořádně si s nimi mákla, než je všechny olemovala, a Vítkovi píchnu se sestavením slepičího betlému, což je tedy pěkně ulítlá dekorace! Slepičí domeček s mnoha okénky a figurkami slepic, kohoutů a kuřátek naskládáme do čerstvě zeleného pažitu, v tomhle případě na nízký plech s rantlem, do kterého už před týdnem Vítek nasypal hlínu a zasel pšenici.

Mail od Davida je tím pravým ukončením náročného a ne zrovna úspěšného dne. Jelikož jsem mu na minulý neodepsala, je tenhle nejen mimo pořadí, ale hlavně plný obav, jestli jsem na něj nezapomněla, krásných slovíček, kterými mi dokazuje svou přízeň a odhaluje city, a také omluv, prý určitě přijede brzy, už se moc těší, i když se setkání obává, zda splní moje očekávání… Copak nechápe, že mám stejné pocity, navíc proti němu oprávněné?! Jak může mít kluk s vizáží filmové hvězdy mindráky a bát se, jestli bude stačit tuctové holce?! Samozřejmě mu to náležitě vysvětlím a v dobrém rozmaru – a také, abych si ho udržela, když už to se sebejistým hokejistou nevyšlo, mohlo by to klapnout s nesmělým studentem MATFYZu, k mailu připojím fotku, kterou mu těsně před tím speciálně vyfotím. A že si pořádně máknu, než zaranžuji prostředí, správné osvětlení (nesmí být vidět málo a už vůbec ne moc) a konečně i oblečení! Největší radost by mu udělala fotka v prádle, ovšem tolik odvahy nemám. I tak se rozšoupnu, když se samospouští vyblejsknu v saténové noční košilce, co mi dosahuje ani ne do půli stehen. Když zatajím dech, stáhnu břicho, vypnu hrudník a správně se k objektivu natočím, hebká látka zdůrazní obliny ňader i s jejich hroty. Do postele se dostanu až v půl druhé, musela jsem jich cvaknout zhruba dvacet, než jedna prošla mou cenzurou, ale i to má své výhody – usnu okamžitě a šelesty domu, který noc co noc ožívá, nevnímám.

VI. KDO MÁ NA RŮŽÍCH USTLÁNO

Mámy ani Luboše se velikonoční prázdniny pochopitelně netýkají, a když kamsi odjede i Marta, v domě je krásný klid, jelikož dvojčata i Vítek ještě spí. Marian ne, toho jsem viděla oknem už v půl deváté, jak venčí Montyho.

Jen kvůli němu vyměním noční úbor za džíny a tričko a dokonce se přišmrncnu. Aby to proti včerejšku, kdy jsem se kvůli domnělému rande vyfikla, nebyl přechod do reality šokem. I on si dá jistě bacha neobjevit se v nedbalkách! A taky ne, vejde do kuchyně v té své trekkingové soupravě.

„Čau. Co si dáváš za baštu?“ Drze se nahne nad mističku a užuž to vypadá, že si rovnou nabere, když se zeptá: „Zrní?“

„Náhodou,“ pousměji se pouhým zvlněním úst. „Zkusil jsi to někdy? Tohle je zapečené, bez cukru, za to s jogurtem.“

„Já radši už konečnej proces,“ směje se. „Zrní – mouka – rohlíky. A k tomu kus vuřta.“

Tentokrát mám co dělat, abych neroztáhla pusu šířeji. „Říká ti něco zdravá výživa? Uzeniny tam rozhodně nepatří.“

„Asi ne,“ připustí, skloní se k lednici, chvíli se štrachá v jejích útrobách, načež se vítězně otočí: „Abys neřekla, nasnídám se zdravě.“

Vzhledem k tomu, že mi zamává před očima tlačenkou, neubráním se smíchu. V tom okamžiku si vzpomenu na rovnátka a rychle se odvrátím k oknu.

„Taky špatně? Tlačenka je přece vařená, ne uzená… Co tam vidíš?“ zareaguje na můj obrácený posed. Než si stačím vymyslet výmluvu, snad si rovnátek nevšiml…, pokračuje: „Ta je naše domácí. Skoro člen rodiny.“

Podívám se na něho spatra: „Všimla jsem si, jak jste žraví. Hlavně Luboš se cpe masem všeho druhu, ale že to, co se chystáte sníst, považujete za člena rodiny… Fuj.“

Marian se skoro urazí! „Sice máme k jídlu kladnej vztah, ale neznamená to, že sežereme všechno, co před námi neuteče. Natož Pizizubku!“

Překvapeně zamrkám. „Kdo je Pizizubka? Ta tlačenka…?“

Maio se zkroutí smíchy. „Kdo tu mluví o tlačence?!“

„Ty!“ připomenu mu. „Neříkals, že je vaše domácí?“

„Ne!“ chroptí v agónii. „Mluvil jsem o veverce!“

Nejsem si jistá, komu tady přeskočilo. „Veverce…?“

„Pizizubce,“ potvrdí a rukou ukáže k oknu. „Myslel jsem, že ses na ni celou dobu dívala.“

Teprve teď si uvědomím, že to, co se houpe na krmítku pro ptáky, které je umístěné na terase kousek od kuchyňského okna, není černá rukavice, nýbrž huňaté zvířátko, jež se s grácií drží zadními pacičkami za střechu krmítka, visí hlavou dolů, jen mu ocas vlaje ve větru, a předními nohama zručně louská slunečnicová semínka. „Nevšimla jsem si…“

„Jsi zamilovaná?“ směje se. „Jedině to tě omlouvá. Nařknout mě z toho, že chci sníst veverku…! Navíc poloochočenou… Dobře, nedám si ani tu tlačenku.“

„Dnes je Zelenej čtvrtek," zamlouvám rychle trapas. „Mělo by se sníst něco zeleného. Okurka, salát, hrášek…"

Znovu zapátrá v ledničce. „Leda by tu byl zelenej salám, jinak fakt nevím… Počkej!" napadne ho, na moment odběhne z kuchyně, a když se vrátí s polonačatou láhví zelené peprmintky, musím sklonit hlavu a vysmát se do dlaní! Nápad dotáhne do konce, nalije sobě i mně malého panáka, cinkne svou skleničkou o mou a bez dalších řečí si připijeme. Jsem zvědavá, co udělá peprmintový likér v kombinaci s jogurtem!

„Nejdeš si s námi zaběhat?" nabídne mi nečekaně. „Musím protáhnout psa… I sebe. Ať trochu poznáš okolí."

Tenhle nápad není špatný, po chvíli přemýšlení souhlasím, hodím na sebe sportovní kalhoty, co nosím do posilovny, termotričko a tlustou mikinu, venku je totiž pěkná zima, drobounký déšť se místy mění v slabé sněžení.

Ačkoli si o sobě myslím, že mám díky tréninkům a návštěvám posilovny kondici dobrou, Maio mě o tuhle iluzi připraví! Běhá jako ďábel a Monty samozřejmě ještě rychleji, z nás tří jsem to já, kdo má jazyk na vestě a zadýchaně funí, div si neroztrhne plíce! Navíc z okolí toho beztak moc nevidím, Marian se sice snaží vysvětlovat, kde právě jsme, kam vedou lesní cesty (do lesa, kam jinam!), a u božích muk, odkud se dá prý dojít k samotě Chlumek, jsem už tak zmatená, že bych zpátky sama rozhodně netrefila.

„Tvůj orientační smysl nic moc, co?" baví se Marian.

„Nemůžu být dobrá ve všem," zakřením se.

„To je fakt, protože pak už bys nebyla holka, ale –"

„Robot," odfrknu.

„Kluk," opraví mě pobaveně a mrštně uhne, když se po něm oženu. Montymu se naše pošťuchování nelíbí, bere je příliš vážně a rozčileně se rozštěká. „To byl vtip, Pavlo."

„Ještě že tak," prohodím výhružně.

„Ale sama radši běhat nechoď. Aspoň ne daleko."

„To ani neplánuji," uklidním ho.

„Proč?" podivuje se. „Vždyť ti to šlo, máš páru."

„Tu leda vypouštím," vzdychnu. „V lese se bojím."

Marian se směje, jak kdybych mu řekla nějaký vtip. „Já z tebe nebudu. Na zastávce se bojí, v lese se bojí…"

„A v tom vašem domě hrůzy jakbysmet," doplním výčet.

„A čeho se bojíš?"

„Tvůj pokoj přece taky sousedí s vedlejším bytem. Copak ty v noci neslyšíš všechny ty zvuky?" zeptám se ho, a když vidím, že se nadechuje k odpovědi, varuji ho: „A jestli mi chceš vykládat, jak staré dřevo pracuje a dýchá, mlč."

„V tom případě nemám co říct."

„Tuhle v noci se mi z ničeho nic otevřely dveře do jiné dimenze. Málem mě klepla pepka!"

Marian se výborně baví. „Taková blbost…!"

Nevěřící Tomáš zůstane nevěřícím Tomášem, nemá cenu se před ním shazovat. „Jdeme, nebo promokneme úplně.“

„Tobě se nelíbí, když prší?“ Zvedne obličej k zatažené obloze. „Vždyť je to super. Víš, jak chutná déšť?“

„Ne,“ přiznám se. „Jen rampouchy. Na těch jsem si vždycky vymlaskávala, to byla moje neřest. Než se mi jeden rozpustil ve skleničce… Nevěřil bys, kolik nečistot v něm bylo.“

Maio se pobaveně zasměje. „Jaký jsou tvý dnešní neřesti?“

„Tss,“ ohradím se a raději odvrátím obličej k lesu, při zasyčení se mi příliš poodhrnuly rty. Pitomá rovnátka! Celou zpáteční cestu se dívám stranou, aby je náhodou nezahlédl, protože dýchám otevřenou pusou. Jsem rovnátky vyloženě traumatizovaná! Stále mi překáží, jazyk mám od drátků odřený tak, že se ho nemohu dotknout, dosud jsem si na cizí těleso v ústech nezvykla, a nemohu se kvůli nim ani smát. Jediné, co se mi naštěstí povedlo vypilovat, je to ohavné šišlání.

Sprcha přijde neuvěřitelně vhod, v čistém suchém oblečení si připadám svěží, nabitá pozitivní energií, tudíž se pustím do vaření krupicové kaše, jak mám od mamky nakázáno. Nejsem žádná extra kuchařka, ovšem takové prkotiny, jako je právě krupička, ukuchtím snadno. Jediný problém je, že se v cizí kuchyni moc neorientuji, tudíž jsem Vítkovi vděčná za zájem a asistenci. Netrvá dlouho a zjistím, že těch problémů je víc! Jednak množství, dosud jsem byla zvyklá uvařit si krupičku pro sebe, maximálně i pro mamku, a jednak dohled tetičky Marty, která se mezitím vrátila a neníní se z kuchyně hnout. Moje počínání sice nekomentuje, ale sleduje je velice bedlivě, až mi nervozitou všechno padá z rukou. Jakmile talíře posypu cukrem, skořicí a grankem, zaliji troškou rozpuštěného másla a Vítek je naservíruje na jídelní stůl, hladovci se seběhnou. Jejich reakce jsou různé.

Zatímco Vítek si na kaši opravdově pochutnává, přál si ji k obědu už včera, Eliška se v ní nechutně vrtá, přelévá jí lžící ze strany na stranu a remcá: „Blé, jsou v ní cucky.“

„A nutí ti ji někdo?“ namítne Marian. „Nemusíš jíst.“

„Taky nebudu,“ ujistí ho, odstrčí talíř a loudí po Martě: „Teti, neudělala bys něco dobrého? Skoro dva týdny hladovím, ještě štěstí, že máme ve škole jídelnu.“

Vyčtu mezi řádky jasnou provokaci, ale dělám jakoby nic.

Marta se může rozplynout: „A co by sis dala, Eli?“

„Bramboráky,“ přeje si Eli a když tetinka neváhá vstát od kávy a jít do kuchyně, počastuje mě vítězným pohledem.

„Buď ráda, že máš tak obětavou tetičku,“ ujistím ji. „Každá normální by tě zahnala alespoň oškrábat brambory.“

Eliška se zatváří bojovně. „Co tím myslíš, normální?“

„Tím myslí, že bys měla taky třeba máknout, když už sis vymyslela takovou kravinu a nemůžeš jíst to, co ostatní,“ odpoví za mě Marian. Jeho výklad sice není až tak úplně přesný, ještě bych něco přidala, ale nechci vyvolávat hádky.

Elišku namíchne i tímhle. „Tsss… Aby ses z ní nepoto.“

„Z tety?“ baví se Marian.

Ta, o které se mluví, ale dohromady o ni zase tak nejde, se objeví ve dveřích. „Co je?“ všimne si dusné atmosféry.

„Nic!“ prskne Eliška a uraženě odkráčí, samozřejmě nahoru do pokoje, ne do kuchyně škrábat brambory.

„Kolik budete chtít těch placek?“ vyzvídá teta.

I když mám na domácí bramborák obrovskou chuť, nepřihlásím se a Marta mi jmenovitě nenabídne.

„Pro mě nic nepřipravuj,“ odmítne Marian.

„Proč? Jindy se v nich můžeš ujíst,“ nechápe teta.

„Jedu do města, nemůže ze mě táhnout česnek.“ Zavadí pohledem o mne a dodá: „Najedl jsem se kaše, mám dost.“

Je od něho pěkné, že mě podpořil, připíši mu v duchu další bod. Odeberu se do svého pokoje, kde strávím celé odpoledne, na bramboráky mě nikdo nezavolal ani mi je nenabídl, byť jejich pronikavá vůně dráždila moje chuťové buňky i přes zavřené dveře, a nevyjdu ven ani večer – s výjimkou večeře.

Kolem deváté mě v mé cele navštívila mamka a já honem minimalizuji okno s chatem i ICQ. „Proč tu sedíš tak sama?“

„A s kým bych tu asi měla sedět?“

„Pojď za námi dolů, je tam veselo,“ lanaří mě.

„To si dovedu představit,“ odfrknu. Marian z výletu mezi lidi dosud nedorazil, chyběl i u večeře, tudíž bych kromě mámy, která je spojnicí mezi dvěma světy a snaží se zavděčit oběma stranám, neměla dole žádnou spřízněnou duši. „Pařit *Carcassone!* Díky, nechci si hrát na velkou šťastnou rodinu!“

„Pavlo, proč to ztěžuješ sobě i mně?“ vyčte mi. „Všechno je v lidech, pokud nechybí dobrá vůle, vše se dá vyřešit.“

„Mami, prosím tě,“ požádám ji, jelikož na mě na liště počítače bliká hned několik žlutých symbolů zpráv z ICQ. „Věř mi, nijak tu nestrádám. A sama taky nejsem, podívej…“

„Tihle nejsou skuteční,“ mávne rukou. Ještě chvíli mi domlouvá, ale když vidí, že ji stejně nevnímám, odepisuji přitom na zprávy Jajce, vzdá svou snahu.

Nelhala jsem, s kámoši přes net si bohatě vystačím! Popovídáme si o všem možném jak se skutečnými přáteli, tak s těmi, co znám jen podle nicku, případně s nimi dnes komunikuji prvně v životě, a odpovím na Davidův dlouhý a nadšený mailík, v němž komentoval mou košilatou fotečku. Pěl na mou krásu (haha) a půvab (hahaha) takové ódy, až jsem si mail musela přečíst třikrát a počtvrté ještě před spaním! Prý se těší na další a hlavně odvážnější fotky. Ten je dobrý! Zase *tak* odvážná nejsem. Škoda jen, že nemohu být s Davidem v online kontaktu přes skype nebo ICQ nebo aspoň chat! Je to hrozný pech, že tři studenti MATFYZu, co spolu bydlí na pokoji strahovské koleje, mají jen jediný počítač, o který se všichni tři neustále handrkují – a který navíc ani nepatří Davidovi, nýbrž jednomu ze spolubydlících.

Úkol do biologie mi dá pořádně zabrat! Mořím se s ním od rána, kdy si ve wordu udělám zadání, úvod, seznam kapitol, závěr, a do každého oddílu zpracuji

výpisky ze dvou knih půjčených v knihovně, co jsem si včera během odpoledne připravila.

A že toho je! Jsem zabraná do práce, nevidím, neslyším, nevnímám dokonce ani svou oblíbenou kapelu. Teprve Mariánova hlava, která se objeví ve dveřích, mě probere.

„Ahoj," usměje se na mě. „Klepal jsem, ale žádná odezva."

„V tomhle baráku klepe pořád něco," pokrčím rameny. „Jak mám poznat, co je skutečný zvuk a co praskání nábytku?"

„Oboje jsou skutečné zvuky," zasměje se pobaveně. „Neřekl jsem, že ti nevěřím to, co slyšíš. Jen to druhé nejsou zvuky z jiný dimenze, to ti prostě nezbaštím. Jdeme běhat, ne?"

Nohy mě po včerejšku bolí jako psa, ráno jsem málem neslezla schody bez usykávání! „Nestíhám, mám moc práce…"

„To já taky – a ještě jsem se k tomu ani nedostal," mávne nevzrušeně rukou. Bodejť by stíhal, když z výletu do města nebyl zpátky ještě ani v jednu v noci, než jsem zalezla do pelechu! „Chvilka tě nezabije…"

„Chvilka?!" zasměji se, načež si vzpomenu na rovnátka a zase rychle zvážním. „Včera to byly více než dvě hodiny!"

Marian se nakloní k monitoru, přejede očima obsah i počet wordových stran. „Prosím tě, takhle dlouhou nebudu mít ani diplomku… Vytiskneš a končíš, ne?"

„Právě že to nejhorší teprve přijde," přiznám se. „Musíme to mít jako prezentaci v power pointu…"

„Tím líp. Ušetříš barvu."

Musím se otočit na druhou stranu, abych se mohla zasmát. „V příštím životě chci být kluk! Máte mnohem lehčí život."

S úsměvem pokrčí rameny. „Život je stejnej pro všechny, akorát vy, baby, si ho zbytečně komplikujete a hledáte v něm složitosti. Co se ti nezdá na power pointu?"

„Kdybych se narodila v rodině programátora a odmalička mi cpali místo gumovýho kačera myš a klávesnici, asi bych se na počítačový tupce taky dívala jinak."

Zazubí se, nicméně poručí Montymu, který ho přijde do mého pokoje hledat, aby počkal, pes si poslušně lehne ke dveřím a způsobně položí hlavu na přední packy, vyžene mě od počítače a názorně mi předvede, jak se s programem pracuje.

„Vy nemáte ve škole informatiku? Počítače a tak?"

„Ale jo, jenže ji učí děsně přísnej profesor, kterej to neumí vysvětlit a my se ho bojíme zeptat," vysvětlím.

„To je chyba, ne? Co vám může udělat, když se zeptáte? Leda to vysvětlit znovu," namítne. „Zkus si to sama…"

Posadím se zpátky na své místo a vyzkouším založit novou prezentaci, udělat hlavní stránku i podstránky, vyšperkovat je ozdobným písmem, vsazovat fotky rostlin stažených z netu či oskenovaných z knih. Vážně na tom žádná věda není, navíc si mlhavě vybavuji, že o tom všem se Ferda také zmínil, akorát jsem jaksi

vůbec netušila, kde se co hledá. Problém je učit se suchopárnou teorii a nezkoušet ji ihned v praxi.

Než se Marian vrátí z běhání, což jsou zase takřka dvě hodiny, žádná chvilka, jsem z velké části hotová. Však se také hned poté, co se osprchuje a převleče, přijde podívat. Tentokrát má na nose dioptrické brýle s tenkými obroučkami. Vypadá v nich docela jinak, dospěleji, mužněji…

„Super," pochválí mě, když projede celou prezentaci a doladí pár detailů. „Kdo by řekl, kolik druhů trávy existuje, co? Já znám jen dvě. Obyčejnou, a marjánku."

Vyprsknu smíchy, bohužel příliš spontánně, na celou pusu! Sice se rychle odvrátím, ale musel by být slepý, kdyby si pitomých rovnátek nevšiml! Natož v brýlích…

„Co je?" zareaguje na moje nelogické chování.

„Tady jsem měla…" Tvářím se, že hledám cosi na stolku. Pochopitelně mě nic, co bych zrovinka v tuhle chvíli nutně potřebovala, nenapadá! „Pravítko."

Povytáhne obočí. „Chceš se škrábat na zádech?"

„To neřeš," odbudu ho.

Nejspíš si libuje v navozování trapných situaci, protože bez návaznosti řekne: „Sluší ti, když se směješ." Cítím, jak se mi do tváří žene krev. Určitě si ze mě utahuje…!

Nejlepší obranou je útok, místo dohadování obrátím pozornost na jeho osobu: „Tobě sluší brýle."

„Vypadám v nich chytře, jo?" baví se, aniž by ho moje poznámka byť jen maličko rozhodila. „To víš, každej musí tu inteligenci někde dohánět… Na zkoušku bez brýlí nejdu."

„A pomáhá to?"

„Jen někdy," zasměje se. „Bohužel."

„Nevěděla jsem, že nosíš brýle."

„Protože je mám jen na čtení a na počítač," vysvětlí. „Mít odmalička na hraní místo kačera komp má i svoje nevýhody."

„Nevypadáš poznamenanej, jako že bys zakrněl jinde…" Už když dořeknu, mám chuť si za dvoj smysl nafackovat!

„Počkej, počkej," ohradí se okamžitě. „Co to plácáš? *Kde* že to podle tebe mám mít zakrnělý?!"

„Víš dobře, že jsem myslela jednostranný zaměření, ne tvoje… anatomický…" zamotávám se ještě víc, „proporce."

„Jen aby!" prohodí výhružně. „Díky tobě jsem si právě rozšířil obzory. Ze všech kytek sice poznám leda slunečnici, královnu kytek, ta je taková nejvýraznější, ale trávu budu znát jak když bičem mrská. Lipnice luční, kostřava ovčí, sveřep vzpřímený, metlice trsnatá…"

„Královna květin je růže," opravím ho.

„Fakt? No vidíš. Takže růže se líbí holkám nejvíc?"

„Jo, růží nikdy nic nezkazíš," přikývnu. „Růže za tebe řekne, že je ti ta holka sympatická, že si jí vážíš…"

„To si budu pamatovat," řekne.

Ještě jednou mu poděkuji za pomoc, prý si to někdy vybere, a pracuji na dodělávkách úkolu ještě dobrou polovinu odpoledne. Prezentace je v pořádku, zbývá zdokonalit obsah. Pak už je vhodná doba vypravit se na páteční zápas, musím počítat s rezervou – než dojdu Na Vyhlídku, dočkám se busu a dopravím se ke stadionu, to nějaký čas zabere!

Nakonec ho mám nadbytek, a to díky Mariánovi. Když totiž přijdu oblečená do kuchyně, abych se před odchodem napila, neochucený rájec jsem dopila během práce na počítači, všimnu si, že také Maio má na sobě bundu.

„Jedeš do města?“ zaraduji se. „A můžu se svézt s tebou?“

Tahle otázka mu přijde poněkud zvláštní. „Proč se ptáš tak hloupě? Jasně že jo. Přišel mi mail z knihovny, objednával jsem si přes meziknihovní výpůjční službu knížku, co jsou snad jen tři v republice, tak si pro ni hned sjedu.“

Za to, že mi ušetří námahu a kroky, mu prominu označení mé otázky za ne příliš chytré. V obýváku mu dokonce pomohu hledat klíčky od fabie, které si údajně po návratu položil na římsu krbu, a než je Vítek objeví na stole v misce s hroznovým vínem, načež si Maio vzpomene, že si pro hrst hroznů skutečně v noci hrábl, zarazím se při pohledu na francouzská okna. Jsou vyleštěná tak, jak jsme je s maminou nablýskaly, což o to, ale nové záclonky už nahoře nevisí a po krajích je opět lemují ty příšerné silonové závěsy. Máma neví, co chce, pomyslím si. Tolik práce, a nic!

Autem jsme ve městě raz dva tři a i když tvrdím, že stačí, aby mě vysadil u knihovny, navrhne jiné řešení – když ho doprovodím po knihovně, odveze mě pak až ke stadionu.

Lejla, která si dopřává poslední cigaretu před zápasem, zvědavě nakukuje do vozu, načež vyzvídá: „Kdo to byl? Zase nějakej zaměstnanec firmy *Počítače Křenek!*“

„Tentokrát syn majitele,“ vysvětlím s úšklebkem.

„Tohle byl Marian?“ podiví se. „Čekala jsem blbečka, aspoň tak jsi ho minule prezentovala, a zatím sympaťák.“

„Je docela fajn,“ připustím cestou do šatny.

„Docela?“ opičí se. „A taky *docela* zajímavej, že?“

„Docela,“ potvrdím pobaveně. Nejprve mi připadal jako kretén a ještě ošklivý, nicméně oboje jsem přehodnotila. Kretén není určitě a ošklivý teprve ne, Lejla, která randí většinou se samými hezouny a krasavci, to vystihla přesně: Maio je zajímavý typ. Nedostatky v kráse přebíjí charisma!

To už na nás od dveří šatny gestikuluje Bohoušek a významně si poklepává prstem na ty svoje příšerné cibule.

Dnešní zápas patří mezi ty méně povedené, chybí mu šťáva, řekla bych. Kromě pár pěkných akcí je to taková holomajzna, jak se vyjádří odredovaný kluk, který sedí na takřka témže místě co minule. Docela se divím, že může takové informace svému kamarádovi podávat, protože většinu zápasu koukal na nás, roztleskávačky, než na hrací plochu!

Lejla je méně kritická: „Měli holt smůlu. Martin hrál stejně dobře jako minule, je prostě dobrej.“

„Copak Martin,“ prohodím pobaveně. „Máte rande?“

„Jasně,“ kývne. „Pohni, ať jsme hotoví dřív než kluci.“

„Se mnou nepočítej!“ naježím se. „Mimochodem, doufám, že ses Martina neptala, proč Honza na to rande nedorazil…?“ Lejla uhne očima a mydlí se tělovým mýdlem *Adidas Sport Woman*, jako by si chtěla sedřít kůži. „Lenko?!“

„No dobře, tak jsem se ho zeptala,“ přizná se.

Jelikož nepokračuje dál, je mi víc než jasné, co se dozvěděla! Přesto, nejspíš coby sebetrýznění, se zeptám: „Tak už to vyklop celý. A nešetři mě. Co říkal?“

Lejla se nejprve pečlivě opláchne, jako vždy mnou proběhne záchvěv závisti a hořkosti, jak někdo může vypadat takhle skvěle – já mám proti ní všechno naopak, menší prsa, větší zadek a vypouklé bříško; pak teprve odpoví: „Něco v tom smyslu, že nemá čas čekat do příští pětiletky, než s tebou něco bude…“

Můj úsměv je poněkud kyselý. Vida, zdála jsem se mu málo žhavá a vstřícná, zatímco on mi i tak přišel jako rychlík!

„Je to vůl, měla jsi pravdu,“ utěšuje mne kamarádka.

„Uzavřeno, otočme list,“ požádám ji.

Před stadionem, kde s ní přece jen chvilku počkám, než dorazí Martin, se s tím, kdo má na ledu na zádech osmnáctku a dnes se tedy nijak nepředvedl, setkám na vzdálenost dvou metrů. Je to fakt smůla, že i on musí vyjít východem B! Samozřejmě mě pozná, pozdraví mě „čau“ a rázuje si to k zábradlí, kde se mu pověsí na krk drobná brunetka, chvíli se vášnivě líbají, načež zmizí na parkovišti. S tou to bude mít snazší a rychlejší, to je fakt! Lejla jen zakroutí očima, leč respektuje moje přání a víc to nerozebírá.

„V neděli jdeme s Jajkou a kluky pařit do *Galaxie*, ty samozřejmě taky. Velikonoční pumelice, to zní skvěle, ne?“

„Potřebujete garde?“ zavtipkuji nevesele.

„Nebuď labuť,“ požádá mě. „Bude tam spousta jiných kluků. Určitě lepších. Nebo vezmi svého nevlastního bratříčka…“

„Jsi švihlá úplně, anebo to jen tak děláš?“ uchichtnu se.

„Co je na tom švihlého? Hele, můžeš mu to rovnou říct,“ hihňá se a já vystopuji směr jejího pohledu. Kousek od vchodu zastaví modrá fabia a její řidič na mě mává, abych pohnula, protože tam, kde stojí, je zákaz zastavení.

Udělám na Lejlu obličej a doběhnu k autíčku.

„Chceš vzít nahoru?“ nabídne mi Maio. „Ale fofrem, motají se tu poldové, nerad bych přišel o body…“

Sedím na místě spolujezdce ještě dřív, než dopoví. Na zadní sedadlo si chci hodit batoh s mokrým ručníkem a dresem, ale v poslední chvíli se zarazím, má tam cosi zabaleného v hedvábném papíru, podle tvaru nejspíš květinu. Nechám si tedy batoh na klíně, abych mu ji nepřeválcovala.

„Tys tu celý zápas čekal…?!“ napadne mne náhle.

„Blázníš?“ zasměje se. „Byl jsem za kámošem a než jsme se vykecali, napadlo mě, že by mohl zápas končit. Jak hráli?“

Pěškobusem je vzdálenost do Vesny nekonečná, autem přesně naopak. Než mu stihnu vypovědět nejzajímavější momenty zápasu, parkujeme u vily. V chodbě, zatímco Mariana zaměstná Monty, který ho vítá, jak kdyby ho neviděl měsíc, nenápadně poodhrnu kousek papíru, do něhož je květina zabalená, Maio ji totiž po příchodu odložil na botník, a vskutku! Nejen že jde o kytku, poznala jsem to správně, je to dokonce růže!!!

Jsem z toho objevu poněkud rozhozená, tudíž nejdříve nechápu, na co se mě to mamka vlastně ptá. „Co říkáš?“

„Proč jsi předělala záclony? Víš, kolik mě to stálo práce a času?“ zopakuje svou otázku.

„Já?! Myslela jsem, že ty!“ namítnu.

Mamka vypadá zaskočeně. Pohlédne na Luboše, ten se mírně zachmuří a zeptá se dcery: „Eliško, nemáš v tom prsty…?“

„Ne,“ ujistí ho s úsměvem. „Převěsila je teta.“

„Správně,“ zvedne Marta oči od luštění sudoku. „Ty krátké byly naprosto nevkusné.“

„Přímo hnusný,“ dodá Eliška poťouchle.

Chudák mamka se nevzmůže na jediné slovo, znovu se podívá na Luboše, ten se poškrábe v dvoudenním strništi, jen to zapraští, a protože se očividně nechce hádat, řekne neutrálně: „Vždyť je to fuk, krátké nebo dlouhé…“

„Tak to jste mi ale měli říct předem,“ odtuší suše mamka a odejde z obýváku. Ony ty řeči o tom, jak dobrá vůle ledy láme, jsou sice pěkné, prý se musí jen chtít, jenže realita je věc druhá. Když se *nechce*, pak ani vlak nejede!

Druhý den už je mamina zase v pohodě, hned po ránu za Vítkovy pomoci a Eliščina kibicování barví velikonoční vajíčka a jakmile mě vidí, hned nabízí: „Chceš si taky udělat kraslici? Pro nějakého fešáka…?“

Hodím okem po Mariánovi, který si na vysoké židličce podobné barové u pracovního ostrůvku, jak se oficiálně nazývá kuchyňský barpult, zapíjí mazanec kakaem. Chytí můj pohled a pousměje se. Čekala jsem, že třeba večer za mnou zajde, jen tak, na kus řeči… Ale neukázal se.

„Ne, díky,“ odpovím. „Má cenu barvit vajíčka? Kolik myslíš, že na tenhle chvost civilizace přijde koledníků?“

„Nejde o koledníky,“ vysvětlí mi mamka. „Ale o nás. O velikonoční pohodu, tradice, zvyky… A děti to baví.“

„Podívej!“ chlubí se mi Vítek svými výtvory.

„Super,“ pochválím jeho kreativitu, kdy se snaží o dvojbarevná vajíčka. Barvy má slité, neostré a vajíčka plná otisků ušpiněných prstíků, a když ta hotová vylepšuje obtisky, které se mu většinou nikdy nepovedou nalepit ani rovně, ani bez zkrabacení, celkový výsledek je dost strašný.

„Teta vloni na vajíčka nejdřív nakreslila voskem ornamenty, teprve pak barvila,“ kritizuje Eliška. „Vypadalo to rozhodně líp než jen takhle flekatě nabarvený…“

„Popadni vosk a realizuj se,“ poradí jí Marian.

„Proč?“ šklebí se. „Já se o pohodu Velikonoc nesnažím.“

„Protože za tebou přece pálí spousta kluků,“ vzpomenu si na někdejší Martiny hlášky. „V pondělí se tu jistě dveře netrhnou, co jim budeš dávat?“

Mrskne po mně očima jako bičem. „Panáka!“

Pohotová je, to se jí musí nechat. Luboš, který vejde do kuchyně, výkřik zaslechne, protože jí striktně zakáže dotýkat se alkoholu, natož ho nalívat případným nezletilým koledníkům! Pak se otočí na Mariana: „Svítil jsi skoro až do rána. Že ty sis pustil na notebooku film a usnul u toho?“

„Ne, dělal jsem věci do školy,“ brání se Maio. „Půjčil jsem si v knihovně knížku, kterou chtějí do týdne vrátit, tak jsem toho musel využít, ať ji nevezu do Brna. Ale už to skoro mám, přes víkend dodělám. Elino, hodíš ji za mě v úterý do knihovny, jo? Nechci ji blokovat dlouho.“

„Do knihovny…?“ protáhne neochotně, načež ji napadne oplatit mi moje rýpnutí: „Požádej Pavlínku, když jsou z vás najednou takoví kamarádíčci…“

Nenechám se vyprovokovat, líbezně se na ni usměji: „Klidně, stejně půjdu vrátit knížky z botaniky.“

„Fajn,“ libuje si Marian. „Během dopoledne to dodělám, pak ti knížku přinesu. Díky moc.“

Usměji se jen tak lehce, abych neodhalila rovnátka, a jsem z vývoje situace spokojená. Nemohl včera večer přijít, když se učil, a co je ještě lepší, přijde dnes. Přece růži nekupoval proto, aby ji měl ve svém pokoji…!

V dobrém rozpoložení pomůžu mamce jak s přípravou sváteční oběda, tak s pečením dortu, Vítek bude mít v pondělí osmé narozeniny. Jeho těšení, jak kdyby šlo o významné životní jubileum, je roztomilé. Mamka ho v tom podporuje, vyrábí hned dvoupatrový dort, který si hodlá sám nazdobit marcipánovými zvířátky a lentilkami.

Den vylepšený skvělou krůtou s nádivkou, bramborovými knedlíky a zelím, by mohl být ještě víc super, kdybych nemusela odmítnout Mariánovo pozvání jít s ním a s Montym ven! Jelikož mamka chvíli předtím naplánovala pro sebe i pro mne povinnou návštěvu prarodičů, udělám na Mariana napůl otrávený, napůl zklamaný obličej. Pokrčí s úsměvem rameny a záhy zmizí v trekkingové soupravě v ovocném sadu vlevo od terasy, kde na zbytcích loňské trávy leží ostrůvky sněhu, co do rána zabílil krajinu. Škoda, i kdyby mě pak nohy bolely další dva dny, rozhodně bych se bavila lépe než u babičky!

„Pročpak jsi nezapojila i Luboše?“ zeptám se mámy v autě. „Ty jim ho nechceš představit?“

„Zatím není ta pravá chvíle,“ vymluví se. „Znáš babičku… Vyrukovala by s těmi svými názory…“

Což to má pravdu. To, že babi své názory ráda prezentuje, by samo o sobě nevadilo jako fakt, že je přesvědčená o jejich jediné správnosti. Jiný názor = špatný názor.

„Tak co, Pavlo, už se připravuješ na maturitu?“

„Zatím ne,“ odvětím jako obyčejně.

Také babička umí dodržovat tradice! „Ale to bys měla," domlouvá mi. „Vanesska se dávno učila!"

Jen s vypětím sil udržím za zuby poznámku o tom, že o Vanessině dokonalosti přece všichni dávno víme!

Rovněž děda se dá strhnout stereotypem a řídě se heslem opakování matka moudrosti, domlouvá mi: „Po lyceu budeš jen a pouze kvalifikovaná pomocná síla, kterou všichni sekýrují. Musíš studovat, aby ses dostala na medicínu."

„A mohla sekýrovat ostatní?" zazubím se. Jelikož při tom zapomenu korigovat roztažení úst, o další téma je vystaráno: „Ty máš rovnátka? Kdo ti je dělal? Proč jste, krucipísek, neřekly? Dito? Pavlo? Mám pořád pár známých doktorů, mohl jsem to domluvit u odborníka, který ti nezfušuje chrup!"

„To je celá Dita a její výchova," vzdychá teatrálně babička. „Že sis sama zkazila život, budiž, ale komplikovat ho ještě té holce… Zamysli se nad sebou."

„Nemám zkažený život," hájí se mamka. „Jsem šťastná."

„Jak můžeš být šťastná? Nestačí ti, že děláš uklízečku v nemocnici, ještě si hraješ na chůvu a službu cizím dětem?"

„Nejsem uklízečka," namítne mamka. „Mám diplom."

„Diplomovaný specialista," prohodí s despektem babička.

„Jsem spokojená," zopakuje mamka nevrle.

„A co ty? Neobtěžuje tě ten člověk?" ptá se babi přísně.

„Jakej?" Nejdřív nechápu. „Ty myslíš Luboše? Ne, proč?"

„To otčímové dělají, jen si nemysli," pokyvuje hlavou.

„Mami, prosím tě!" ohradí se mamka. „Neurážej ho."

„Kromě toho Luboš není můj otčím," zafrkám popuzeně.

„A jak se vám v lesích žije?" zajímá se děda. „Pavlo?"

„Jo, dobrý," odvětím stručně, zatímco mamka se rozpovídá mnohem obšírněji a v jejím podání se to hemží superlativy. Všechno je nádherné, úžasné… Že bychom obě žily jinde…?

Tentokrát je návštěva ještě vypečenější než obvykle, protože doma je i strýc Igor, na svátky se vrátil z cest, a spolu s tetou Jitkou a dokonce oběma dcerami přijdou za námi na kávu a čaj. Myslím, že to mají sestřenky povinné, protože Vanessa si celou dobu čte *Cosmopolitan* a Jessica hraje na mobilu jakousi hru. Docela se bavím. Máma o dost méně, tu lituji, sama v palbě čtyř neměnných a zaručeně nejlepších názorů, to je těžká pozice!

Vyprostit se nám podaří teprve za dvě hodiny. Máma si v autě hlasitě oddechne, nastartuje a zařadí. „Sláva."

A docela jistě nekomentuje naskočení motoru!

„Návštěva za všechny prachy, co?" podotknu.

„Občas to musíme vydržet. Přežily jsme. Těch řečí…!"

„A to netuší o tetě Martě, která se chová jako paní domu a ty děláš službu i jí," rýpnu si. „To tam bude navždy?"

„Určitě ne."

Chci slyšet konkrétnější informaci: „Do kdy?"

„Luboš jí nemůže říct, aby se odstěhovala,“ pokrčí rameny. „Vychovávala mu děti, je jí vděčný. Ani se kvůli tomu nikdy nevdala, obětovala se pro ně…“

„Vdát se mohla dávno předtím, ne? Zase taková mladice to není. Spíš protivná stará panna, není divu, že se nevdala.“

„Prosím tě, hlavně takový řeči neříkej nahlas před dětmi nebo před Lubošem,“ požádá mě, pokrčím tedy rameny a zbytek cesty mlčíme obě. Martu pustím z hlavy. Třeba Lejlin nápad jít na zítřejší akci do *Galaxie* s Maiem není tak špatný… Otázka je, zda by jít chtěl… Jenže to zjistím jen tehdy, když se ho zeptám! Nerada bych se ztrapnila… Ale zase ta růže… Třeba se taky jen nemůže osmělit!

Fabia stojí před domem, super. Sotva se přezuji, vezmu schody do patra po dvou a před dveřmi do Mariánova pokoje se s kotníkem ukazováčku pravé ruky ohnutým v pohotovostní poloze zastavím, abych se vydýchala, než zaklepu. Hraje mu tam jakási hudba, určitě ska, a nejspíš mluví televize… Užuž chci zaklepat, když se ozve dvojhlasný smích, klukovský a dívčí, přičemž ten klukovský je Maiův. Hm, to nebude televize, někdo je u něj na návštěvě. Nějaká dívka… A Eliška jistě ne, tu je slyšet z dětského pokoje, kde se nevybíravými slovy přou s Jakubem o vlastnictví čokolády.

Jako na zavolanou mi vstoupí do zorného úhlu Vítek, který pohopsává po schodech nahoru s vajíčkem, jemuž fixou dokreslil oči, nos a pusu a na hlavu mu přilepil z papíru složenou čepici. Kývnu na něho a společně se zavřeme v mém pokoji, to aby nás nikdo nemohl slyšet. „Kdo je u Mariana?“

„Zuzka,“ vysvětlí a strká mi pod nos svůj výtvor. „To je pan Vajíčko. Dělal jsem ho úplně sám. Líbí se ti?“

„Moc se ti povedl,“ pochválím ho. „Jaká Zuzka? Odkud ji zná? Maio s ní chodí do školy? Kamarádí s ní už dlouho?“

Vítek pokrčí rameny. „To já nevím.“

Coby informátor nic moc! „A jaká ta Zuzka je?“

„Protivná.“

Sympatický klučina, uznám v duchu. „Chodí sem často?“

„Jo,“ přikývne. „Nemám ji rád. Víš proč? Říkala, že jsem mimino! Ale já mimino nejsem. Dávno ne!“

„Jsi velkej kluk,“ naladím si ho na svou notu. „Zuzka musí být hloupá, když to nepoznala.“

„Viď?!“ zajásá a slíbí: „Něco ti přinesu ukázat…“ Odtrapčí z mého pokoje, až v zatáčce mezi dveřmi ztratí jednu z bačkůrek, aby se po chvíli vřítil zpátky s několika fotografiemi. Pokud jsem čekala, že na nich bude Zuzka nebo třeba Mariánova třída na konci školního roku, kde by mi Zuzku ukázal, pletla jsem se. Na té jedné je malé nahaté mimino rochnící si ve vaně, podle pinďoura chlapeček. „To jsem já. Tady jsem byl mimino. Teď už nejsem.“

„O tom nepochybuji,“ ujistím ho. „Rozdíl jako hrom.“

Na další fotce jsou dvě holčičky, jedna o hlavu vyšší než druhá, obě v sukénkách a se shrnutými punčocháči.

„To je Eliška?“ ukáži na tu menší, asi pětiletou.

Zavrtí hlavou a poklepe prstem s okousaným nehtem na tu větší: „Tohle je moje maminka. A teta Marta, když byla malá.“ Na třetí fotce je samotný kluk pyšně svírající zbrusu nový kopací míč. „Tatínek. Ale to ještě tatínek nebyl, víš?“

Pobaveně se pousměji. „Jo, to mi došlo.“

Zhruba dvanáctiletý kluk je ze všech dětí nejvíc podobný Mariánovi, alespoň v hrubých rysech. Elišce dal do vínku rysy mnohem jemnější, ta drzá opice po něm zdědila krásu. Třeba bude jednou Maio v pětačtyřiceti taky takový fešák!

Zatím mě ale pěkně štve. Po celou dobu, co má tu holku na návštěvě, stále špicuji uši, aby mi nic neuteklo. Hlavně ne její odchod. Dočkám se teprve v pět večer!

Rychle přiložím ucho ke klíčové dírce, abych měla dění na chodbě z první ruky. Kromě klapnutí dveří sousedního pokoje, hovoru a dívčího smíchu zaslechnu i volání tety Marty ohledně fabie, zda si ji může půjčit.

„Budu auto potřebovat, povezu Zuzanu domů,“ odvětí Marian a jeho hlas přímo úměrně slábne, jak se vzdaluje po schodišti. „Vezmi si tátovo, nebo –“

Další možnost, už nerozumím. Mluví tam víc lidí, hovor se přesunul do přízemí. Nevadí, to hlavní jsem se dozvěděla! Návštěva konečně vypadne. Pootevřu dveře na špehýrku, fajn, na chodbě je úplný klid, pouze dole bouchnou těžké domovní dveře. Netrvá dlouho a zaslechnu zvuk startovaného motoru. Strašně mě zajímá, jak Zuzka vypadá! Jelikož je ale fabia zaparkovaná za domem, ne před ním, nemám šanci ji ze svého pokoje zahlédnout. Snad jedině okénkem z dolní koupelny, ta horní okno žádné nemá… Anebo z Mariánova pokoje, ten má přece z rohového pokoje výhled dozadu! Proměnit myšlenku v činy mi zabere pouhý okamžik, přeběhnu k Maiovým dveřím, tiše je otevřu, vklouznu do jeho pokoje a zase za sebou pečlivě zavřu, to kdyby šel někdo po chodbě. Několika skoky se přiřítím k oknu. Pozdě. Zahlédnu na malý moment modrou fabii, jak právě krouží zatáčku kolem domu.

Snaha byla, škoda. Zvědavě se po Mariánově pokoji rozhlédnu, zda neobjevím po návštěvě nějaké stopy, ale krom nepořádku, který je docela určitě Mariánův, všude se válí cédéčka, dévédéč-ka, knížky a na psacím stole stojí počítač s vykuchanými vnitřnostmi, neobjevím stopy dívčí přítomnosti. Ještě chvíli okouním, nejvíc mě zaujme velká zarámovaná černobílá fotka Manhattanu, co si pověsil nad postel, a než si stihnu prohlédnout snímky, co má napíchané připínáčky na zdi nad stolkem, samé momentky se spoustou neznámých mladých lidí, nejspíš jeho kámoši a kámoš-ky, na některých hromadných je i Marian, zaslechnu z chodby kroky. Ustrnu. Mohou jít do dětského pokoje, případně teta Marta do svého, nebo máma či Luboš do ložnice… Jenže tyhle kroky si to rázují stále dál!! Zpanikařím. Co teď?! Nemohu vyběhnout na chodbu a vpadnout příchozímu rovnou do náruče! Jak bych vysvětlila svou přítomnost v cizím pokoji?! Třeba jde někdo za mnou, ale na Vítkovo cupitání to rozhodně nevypadá… Zbrkle se po pokoji rozhlédnu. Lézt pod postel či do skříně nepřichází v úvahu, skříň je plná oblečení, jak záhy zjistím, a pod postel se kvůli úložnému prostoru zalézt nedá! Snad v poslední vteřině mi blikne, že dvoje dveře, přičemž jen jedny vedou na chodbu, nejsou v pokoji pro nic za nic. Rychle přiskočím k těm druhým, nejsou

zamčené, uff, a schovám se za ně. Jistě, do jiné dimenze tudy neprojdu, nicméně prostor mezi futry, tedy od dveří až k cihlové zdi, je natolik velký, abych v něm mohla pohodlně stát, případně se krčit na bobku. Přesně ve chvíli, kdy je za sebou zavírám, srdce mi buší tak, že snad musí být slyšet i přes tlusté vyřezávané dveře, se ty druhé otevírají. Stihnu to o chlup! A ještě si málem přivodím další infarkt, to když nohou kopnu do něčeho stojícího na zemi, co vydá skleněný zvuk. Vůbec jsem si nevšimla, že tu má Marian schovanou růži v úzké skleněné váze! Nevím, zda díky postřehu či spíš obrovskému štěstí váza nespadne a nerozbije se, zabrání tomu samotná růže, která se opře o zeď a dřív než se skutálí bokem, ji stihnu zachytit rukou a zase postavit.

Snažím se potichu a zhluboka z prožitého šoku vydýchat, usměrnit divokou bouři adrenalinu v mých žilách! A taky se snažím slyšet zvuky z pokoje. Předpokládám, že si sem pouze někdo v Mariánově nepřítomnosti pro něco zaskočil a zase hned odejde! Hm, zatím to vypadá, že dotyčný spíš něco hledá, štrachá po pokoji sem a tam, cinká skleničkami či co a dokonce si pustí hudbu! Třeba Jakub hledá nějaké hudební CD… Opatrně, abych neshodila vázu, se přikrčím a přitisknu oko na klíčovou dírku. Rozhled nemám zrovna velký, v tomto úhlu vidím tak akorát prázdnou postel!

V té chvíli znovu vrznou dveře a než zajásám, že vetřelec konečně odešel, zjistím skutečnost mnohem děsivější, než jsem si vůbec dovedla představit: neodešel, nýbrž přišel další!! A co je úplná tragédie, tím dalším je blondýnka s vlasy pod ramena, která se oděná pouze v osušce posadí na postel. Do zorného úhlu se vzápětí dostane i Marian, přisedne si k dívce a podá jí jednu ze dvou skleniček podle barvy s pomerančovým džusem. I když je holka blond stejně jako Eliška, tahle je o nějaký ten rok starší a docela určitě má k Mariánovi jiný vztah než sesterský či kamarádský! Jakmile se napije, začnou se líbat a Maio z ní nedočkavě strhne osušku. Na Lejlu sice postavou nemá, ale každopádně je hodně hezká a hodně přitažlivá. Mnohem víc než já!

V krku mi úplně vyschne. I když vím, že bych neměla, nedokážu se od podívané odtrhnout. Erotika v přímém přenosu, kam se hrabou pornáče… Pocity, které mnou cloumají, jsou velmi rozporuplné, od těžkého zklamání, hořkosti, závisti až po velké vzrušení! Fascinovaně zírám, jak ji Marian líbá po celém těle, dotýká se jí a laská ji, až Zuzana zavírá oči, sténá čím dál hlasitěji, svíjí se a křečovitě zatíná prsty do prostěradla. Potom se vysvleče i Marian, jeho ale vidím pouze zezadu, a ona ho ochotně přijme.

To už mám dost úplně, narovnám se na zdřevěnělých nohou a zády se opřu o zazděný průchod. Srdce mi stále buší jako splašené, teď ale hlavním důvodem není strach z prozrazení! Přestože se nedívám, v myšlenkách jejich milování vidím tak jako tak, navíc u toho nejsou potichu, milují se stále rychleji, sténání nabývá hlasitosti a ve finále Zuzka křičí!

Uvědomím si, že jsem zpocená jako myš, byť v temné kobce žádné teplo není. Teď by měli oba jít do sprchy a já budu moci konečně vypadnout! Napadne mne hrůzná myšlenka: co když tam nepůjdou společně, nýbrž po sobě?! Můj pobyt by se tím prodloužil o další těžké chvíle…!

Nikdy není tak zle, aby nemohlo být hůř. Ona totiž existuje ještě další varianta!

„Něco pro tebe mám," vzpomene si Marian, slyším, jak postel zavrže, když se z ní vyštrachá, udělá pár kroků a –

Jestliže jsem předtím byla na mrtvici, nevím, čím vyjádřit současný stav!!! To je konec, bleskne mi hlavou v okamžiku, kdy Maio s osuškou kolem pasu otevře falešné dveře. Být Marian holka, určitě by zařval úlekem. Aspoň já bych se na jeho místě výkřiku neubránila! Maio sice vytřeští oči, ale zvukových efektů se vyvaruje. Pohled, který si vyměníme, trvá sotva vteřinu, přesto má délku věčnosti. „Co pro mě máš?" zajímá se Zuzka.

Rychle šmátnu pro růži a strčím mu ji do ruky, Marian ji vezme a dveře zabouchne. Naštěstí je jen pootevřel, nerozvalil dokořán, Zuzana mě neviděla a on si to, co právě objevil, nechá pro sebe. Zuzka jásá nad dárkem, který ji opravdu potěší. Kysele se ušklíbnu. Měla jsem pravdu…

„Potřebuju sprchu," rozhodne Marian. „Mrknu se, jestli je vzduch čistej…" Klapnutí dveří na chodbu. „Jo, dobrý. Pojď, Zuzi… No tak, honem…"

Slyším, jak přeběhnou chodbou a třísknou dveřmi koupelny. Na víc nečekám, vypálím z kobky, zavřu za sebou a v další minutě se zamykám ve svém pokoji, odkud nehodlám vylézt. Nejspíš po zbytek života! Oknem spatřím přijíždět fabii s tetou Martou za volantem. Tak tohle mě poznamená navždy!!!

VII. LÁSKY A JINÉ PŘÍŠERNOSTI

Vydržím být zamčená celé dopoledne, přestože na mě Marian klepe! Raději dělám, že spím! Pro snídani si dojdu ve chvíli, kdy ho vidím oknem, jak jde s Montym běhat, a jelikož před polednem odjede, mohu jít i na oběd!

„Kdo chce jet s námi na velikonoční výstavu?“ láká nás mamka u jídla, leč s nadšením se setká pouze u Vítka. „Budou tam kraslice a pomlázky na prodej, spousta krásných věcí…“

„Trapárna,“ vyjádří se o celé akci dvojčata s tím, že Eliška vyrazí za kamarádkou a Kuba bude hrát po síti hry.

„Já se s vámi svezu,“ přihlásím se.

„Výborně!“ raduje se mamka z pozitivního přístupu.

„K Jajce,“ upřesním. „Vrátím se zítra odpoledne.“

„Abys ty své výlety nepřeháněla,“ varuje mě máma.

„Neboj,“ ujistím ji a jdu se rychle připravit. To, že se musím zdržet ve městě minimálně do odpoledne, je nutnost – minule přece taky Marian odjel až ve čtyři!

Jajka dostane při mém vyprávění včerejšího trapasu málem psotník. Řehtá se, div se jí něco nestane, slzy jí tečou a nakonec mi vynadá, že se kvůli mně musí znovu nalíčit.

„Hlavně že se bavíš!“ prohodím vyčítavě. „Nemůžu mu už nikdy na oči… Propadla bych se hanbou!“

„Prosím tě,“ otře si hřbetem ruky poslední slzičky. „Nesmíš to tak prožívat. To přežiješ. Marian taky.“

Tím si nejsem jistá. A pak, nesužuje mě *jenom* trapas! Ani své nejlepší kamarádce se nesvěřím s těžkým pocitem zklamání, který mě straší víc než samotný trapas, zato si ale umíním, že už nikdy nepodlehnu bludu a sebeklamu!! Jak jsem si vůbec mohla v nejdivočejším snu myslet, že by růži koupil pro mě?! Z jakého důvodu? Aby mi vyjádřil sympatie, když jsem ho tak pěkně navedla…? To bych musela být jiná hvězda! Přesto cítím lítost nad zmařenými nadějemi. A ono to docela bolí…! Po neslavném začátku se z Mariana vyklubal kluk, se kterým jsem si rozuměla jako s žádným jiným, v jeho přítomnosti se chovala uvolněně, témata hovoru přicházela sama a *mohli* jsme si rozumět ještě víc a třeba ve všem…

Jak to říká máma? Dobrá vůle musí být na obou stranách. Navíc nechápu, proč jsem si myslela, že kluk jako on je sám!

Odpoledne strávím s Jajkou, večer vyrazíme společně s Pepou do *Galaxie*, kde by podle úmluvy měli být i Lejla s Martinem. Nejsou, a když místo kamarádky dorazí esemeska, ve které se strašně omlouvá, ale nemůže přijít, protože je s Martinem v Brně a na odjezd to nevypadá, přehodnotíme situaci a změníme plán. Přesuneme se do *Centra* na sídlišti *Severní*, kde DJ mixuje slušné kousky, techno je mi rozhodně milejší než hip hop, a navíc tu má Pepa spoustu známých, kteří nás ochotně přiberou ke stolu i do party. Je s nimi dost legrace, celkem úspěšně se mi daří zapomenout na obrázky sténající Zuzany, které jinak nemůžu dostat z hlavy. Jedinou nepříjemností je přítomnost debila Karpíška, na kterého narazím v předsálí

plném vysokých zrcadel, takže ho mám hned v několika exemplářích, a pak ještě několikrát za večer. Tvářím se, že nikdo takový, jako je Oliver Karpíšek, zdravotní asistent, neběhá po povrchu zemském, a pokud, tak je průhledný, ovšem přímému střetu beztak nezabráním.

„Pojď se mnou tancovat," řekne mi oznamovacím tónem, když se před půlnocí drze prodere až k našemu stolu.

„S tebou?" užasnu opravdově. „Myslíš jako dík za ty tvý roztomilý esemesky, co mi každou chvíli posíláš?"

Udělá něco jako „tsss" a zase se vzdálí. Pepův spolužák z průmyslovky, který mi byl představen coby Filip, takový nenápadný světlovlasý kluk, za večer jsem s ním tancovala asi třikrát, se očividně zarazí.

„Co je?" všimnu si jeho strnulosti.

„No, zrovna jsem ti chtěl říct totéž, co on…"

„Myslíš tsss?" zavtipkuji jen s náznakem úsměvu. „Ne!" rozesměje se. „Jestli bys nešla se mnou tancovat, ale nějak na mě přišel strach…"

„Poslal jsi mi někdy sprostý esemesky?" otáži se ho. „Jasně že ne," zasměje se.

„Tak vidíš. Jdeme," pobídnu ho sama a za chvíli už si to křepčíme na parketu. Pak už ale hodiny odbijí dvanáctou, velikonoční neděle se změní v pondělí a ti, co s sebou mají pomlázky, je nenechají zahálet, tudíž se celé *Centrum* změní v pištící chaos. Nejsurovější jsou ti přiopilí, a pak také zamindrákovaní blbečci, kterým praštěná tradice nahraje dělat ze sebe velkého drsňáka. Pro jistotu se držím Pepy a jeho kamarádů, protože kdyby si chtěl zchladit žáhu Karpíšek, snad by mě ochránili! Spolužáka ze školy až do dvou, než to v *Centru* zabalíme, neuvidím, tudíž pumelici přežiji bez následků, pouze s pár jelity od jiných trotlů.

Nocování u Zahradníků není zdaleka tak komfortní a pohodlné, jako tomu bývá u Lejly. Ono není divu, spát v široké měkké posteli či ve spacáku na karimatce na koberci v pokoji spolu s kámoškou, její sestrou i malým Páťou, co chce dvakrát za noc napít a jednou brečí jen tak, je dost rozdíl. Pan Zahradník mě symbolicky vyšlehá hned u snídaně, prý abych neuschnula, a během jídla Jajka odbíhá ke dveřím. Zatímco my se cpeme barvenými vajíčky, koledníci, převážně malí, dostávají čokoládová. Moderní doba si žádá své, poznamená Jajčina mamka, jelikož ti smradi o klasická vejce nestojí, a to ani o ty s nálepkou! Dva zhruba desetiletí chlapečci si řeknou rovnou o peníze, ovšem Jajka je vypakuje. Větší jsou kámoškou odměněni panákem, v tomhle se od dob mládí našich rodičů nic nezměnilo. Cítím závist, kolik kluků na Jarku a Mirku přijde! K nám by nepáchla ani noha. A to nemyslím jen samotu u lesa, nýbrž i bývalý byt!

Kolem jedenácté frmol utichne a já přemítám, co podniknu. Takhle brzy vyrazit do *Vesny* nemůžu, ovšem překážet v malém bytě plném lidí a ještě se jim vnutit k obědu je hloupé, přestože mě Jajčina mamka na jarní závitky dvakrát pozve. Dilema, zda jít či nejít k babičce, kam se mi chce jen o vlásek více než do *Vesny*, vyřeší smska, která přijde Jajce od Pepy. Filip v ní totiž přes svého kamaráda prosí Jajku, zda by mu na mě nedala telefonní číslo! Jája je žena činu, se

zamrkáním zprávu přečte a okamžitě smolí odpověď! „Počkej, já nevím, jestli mu chci svoje číslo dát!“

„Taky on ho nechce po tobě, ale po mně,“ baví se. „A já mu ho dát chci. Filip je fajn kluk, toho sis všimla, ne? A je volnej. Nechápu, že mě nenapadlo vás dva dát dohromady!“

„Vidíš to dost jednoduše,“ zamračím se. „Třeba nenapíše.“ Hm, ještě málem ani nedořeknu a mobil mi zavrní v kapse! Kamarádka se může usmát. „Co píše? Dělej, čti, nezdržuj!“

„*AHOJ, PAVLO. NEZLOB SE, ZE MAM TVOJE CISLO, ALE PŘÍSAHÁM, SPROSTÉ SMS PSAT NEBUDU:-) NESLA BY SES PROJIT?*“

„Vidíš!“ jásá Jajka, jako kdyby byla ruka v rukávě. Vzhledem k tomu, že nějak potřebuji zabít čas do čtyř hodin, odepíšu ano, další zprávou se domluvíme kdy a kde a poté, co mě stejně jeden závitek nemine, vyrazím ke koni.

Tahle výprava k Žižkovu oři je úspěšnější než minulá, Filip už čeká. Sice neví, co má vlastně říkat a co chvíli nejisté uhýbá pohledem, ale nevadí, jsem na tom stejně, až na to, že já se odvracím kvůli rovnátkům. Pak, když si dojdeme do čajovny na *Indiánský sen* a najdeme společné téma a dokonce i shodný vkus ve filmech, máme po starostech, co na rande vlastně dělat, i po trapných pauzách ticha.

Odpoledne nakonec uteče příjemně, ve čtyři mu poděkuji za společnost, u čerpací stanice, kam si jdu odskočit na záchod, minulá zkušenost mě vytrestala navždy, si při pohledu na haldu nejrůzněj-ších plyšáků si vzpomenu na Vítkovy narozeniny, koupím i tabulku čokolády a za Filipova doprovodu, nedá jinak, než že se mnou půjde nahoru, vyšlapeme kopec k *Vesně.* Rozloučím se s ním u brány, řekneme si ahoj, nic víc, a jeho pohled cítím v zádech, když mířím k vile. Nechci, aby šel dál a Eliška měla připomínky!

Máje i tak, ačkoli se týkají něčeho jiného. Hned po návratu cítí Luboš povinnost polechtat mě pomlázkou, Vítek to bere jako prima hru, prý se nemohl dočkat! Aspoň Jakub zůstane hrdý ve své puberťácké umanutosti a nesníží se k takovým *trapárnám.*

„Škoda že ses opozdila, Marian litoval,“ svěří se mi mamka. „Chtěl tě také vyšlehat.“

„To věřím,“ uteče mi. Chtěl se mi pomstít, jak jinak!

Eliška si mou poznámku vyloží po svém, protože se zatváří přezíravě: „Moc si nefandi. Maio byl na lepším! U Zuzany. To je jeho holka, chodí s ní dva roky.“

Propíchnu ji pohledem. „Proč mi to říkáš?“

„Mohlo by tě to zajímat,“ zachichotá se.

„Tvoje starosti bych chtěla mít,“ ujistím ji rádoby pohrdavě, ovšem musím se do přezíravého tónu hodně nutit! Ta holka, ač mladá, umí vycítit slabiny druhého! Vítek je proti ní drahoušek. Z mých dárečků se raduje snad víc než z horského kola, co mu koupil Luboš, a velkoryse mi nabízí nejlepší kousky dortu, tedy ty s marcipánovým šnekem a prasátkem. Jeden sním hned, mamka umí péct skvěle, druhý bych nejradši zblajzla také, ale přece jen se ovládnu, tolik kalorií najednou si

dovolit nemohu, a tak ho strčím do prázdné krabičky od *Perly* a předem se těším na výbornou svačinku, co mi zpříjemní školní dopoledne.

„Tohle ti tu nechal Marian," vzpomene si Luboš.

Vylítnu jako píchnutá vosou: „Co?!"

Mámu moje nepřiměřená reakce udiví. „Jsi normální?"

„Knížku," vysvětlí Luboš a já bych si nejradši nalepila na čelo samolepku s nápisem IDIOT, to aby bylo všem jasné, s kým mají tu čest! „Prý jsi slíbila vrátit ji do knihovny."

„Jo, jasně," popadnu vzácnou knihu a raději mizím ve svém pokoji. Jsou dny, kdy má člověk pomalejší myšlení!

Novinka, kterou Jajka počastuje Lejlu při její ranní kuřácké čtvrthodince před školou, je novinkou i pro mne.

„Pavla má kluka!" oznámí jí totiž vítězoslavně.

„Fakt? Super," okomentuje Lejla zprávu.

„Nemám," ošívám se. „To, že jsme se včera prošli, ještě neznamená, že spolu chodíme."

„To není ten tvůj nevlastní bratříček?" dovtípí se Lejla.

„Ne! Jak jsi na to přišla?!"

„Myslela jsem… Ladilo vám to spolu."

„Pch," vzdychnu. „O něm mi radši nemluv…"

Samozřejmě nedá jinak a musím jí trapas vylíčit, takže i druhá kamarádka má záhy o legraci vystaráno. Stejně jako Jajka mě utěšuje: „Jestli je normální, nebude z toho dělat kovbojku. Však mu vysvětli, jak k tomu došlo, že sis zahrála na voyera, a on to pochopí."

„Ani nápad!" Při té představě se celá osypu. „Nechci ho nikdy vidět! Propadla bych se hanbou."

Lejla mávne rukou, nedopalek odhodí na zem a zakryje ho botou, jelikož nás právě míjí učitelka Patočková s podezíravým výrazem, a poté, co ji trojhlasně způsobně pozdravíme, mi oznámí: „To jsou jen takový knižní fráze. Buď si jistá, že se ještě nikdy nikdo hanbou nepropadl a ty bys taky docela určitě nebyla první, Pavlo."

Trhnu rameny, hádat se s ní nehodlám. Samozřejmě má pravdu, jenže… Jít Mariánovi vysvětlovat, proč jsem lezla do jeho pokoje… Husí kůže mi vydrží i přes celou fyziku a určitě to není kvůli písemce, kterou nás Helenka počastuje, ačkoli z té bych husinu mohla mít také, na fyziku jsem se přes velikonoční prázdniny ani nekoukla! Lépe dopadnu v biologii, kdy se Jasoň spíš jen tak pro formu zeptá, zda někdo čirou náhodou nemá hotovou ročníkovou práci, a já mu ji předvedu na flash paměti. Dostanu jedničku a pochvalu.

„Je vidět, že jste si s tím vyhrála, Mokrá," uzná objektivně. „Vezměte si ze spolužačky příklad, bando! Takhle budou vypadat všechny práce!"

Komik Sádlo se hlasitě zhrozí: „Všechny o trávě…?!"

Třída se samozřejmě rozesměje a z pochvaly je rázem kabaret. Na té mi nezáleží, jednička je pro mě cennější.

„Ty šprťoune," obviní mě Jajka o přestávce.

„Vyhrál si s tím Marian," vzdychnu. „Naštěstí před tou osudnou zápletkou, teď už by mi nepomohl…" Vzpomenu si, co jsem mu slíbila. „Zítra musím do knihovny, vrátit ty knížky o travinách a jednu Maiovu, dnes jsem je zapomněla. Ty asi ještě nepůjdeš, co? Minule sis nabrala bichle, jak kdyby ses chystala na dlouhý pobyt v nemocnici…"

„Blbko," baví se. „Abys věděla, mám je přečtené."

„Všechny tři díly?" užasnu. „Byly tak napínavý?"

„Napínavý ani ne," zasměje se. „To bys nevěřila, jaký měli lidi v šestnáctým století starosti."

„Mor?" hádám.

„Války?" vloží se do hovoru Lejla.

„Sex," baví se Jajka. „Celý tři díly nedělali nic jinýho, než že zasunovali. Historie, to byly jen kulisy."

„To nevracej," nabádá ji Lejla. „Půjčím si to od tebe."

„Ty máš snad sexu málo?" vyprsknu.

„Dobrýho sexu není nikdy dost," ohradí se nevzrušeně. „Ráda se přiučím něco nového…"

Pobaveně zaštrachám v batohu, abych vytáhla svačinu. Jestli se má Lejla co učit, pak tedy nevím!

„Co máš dobrého?" zajímá se Jajka.

„Vezmi si. Je to trošku tučný, ale vynikající," přistrčím k ní krabičku od *Perly*.

Kamarádka *Perlu* nedočkavě otevře. „Trochu tučný…?"

„To víš, máma nešetří. Ona to sice nejí, aby neztloustla, ale ostatním dopřává," vysvětlím. „Lejlo, jestli máš chuť, dej si taky kousek. Ale nesežerte mi všechno."

Lejla se zvědavě nakloní k Jajce a pobaveně vyprskne: „Díky, nechci, myslím, že bych zbytek vyučování proseděla na záchodě, nestačila bych lítat. Vy to jíte jen tak?"

„A jak jinak?" podivím se. „Co je to za otázky?"

„No, třeba s něčím, ne?" baví se Jajka. „Ne," ujistím ji. „Jedině samotný. Maximálně ke kafi."

„Máte doma fakt divný chutě…"

„Vy naděláte," zavrtím hlavou a dotčeně, ty dvě jsou pěkně zmlsané, si přitáhnu krabičku k sobě. Při pohledu na to, co skrývá, si málem rozbiju hlavu o lavici, jak to se mnou švihne! Musím se smát s holkama, přestože bych nejradši konkurovala hladovým vlkům při vytí na měsíc. „Já to vyměnila! Vzala jsem si plnou *Perlu* a dort nechala doma!"

„Dort," kvílí Jajka, „jak může někdo zapomenout dort?"

Může. Bohužel zrovna já. Po zbytek vyučování, tentokrát mi připadá nekonečné, nestačíme s Jajkou šoupat na střídačku nohama, jak hlasitě nám kručí v žaludcích. Lejla, která je zvyklá celé dopoledne nejíst, vystačí jí nikotin, což tedy nechápu, za ty prachy, co stojí krabička cigaret, bych si radši koupila chlebíčky, nehledě na fakt, že díky astma, kterým jsem trpěla v dětství, kouřit nesmím, se nám směje.

Možnost najíst se je až cestou do *Šťastného stáří*, vrhneme se do koloniálu *Petrklíč* a náležitě si půst vynahradíme. S plným břichem dorazím celý příběh lásky Jany a pana Rochestera, po mnoha komplikacích přece jen končí svatbou, jsem spokojená a babky také, vynahradím jim, že jsem kvůli prázdninám ve čtvrtek nepřišla.

Jajka je sice hotová dřív, ale solidárně na mě čeká.

„Co Filip, napsal ti od včera?“ vyzvídá se zájmem.

„Jo, párkrát,“ odtuším. „Chce jít zítra zase do čajovny.“

„Super,“ libuje si. „A víš co? Půjdeme tam ve čtyřech! To bude paráda, chodit s kámoši, budeme podnikat spoustu věcí společně…“

„Hm,“ olíznu si rty. „Hele, už mi to jede. Zatím pa!“

Přemýšlím o jejím nadšení při pěší túře od zastávky Na Vyhlídce nahoru do kopce. Randit ve čtyřech by mohlo být prima, to je fakt, jenže je tu jistý problém…

Jsem tak zahloubaná do vlastních úvah, až si mámina megana všimnu teprve ve chvíli, kdy zastaví těsně za mnou. Na zadním sedadle sedí dvojčata, která se tváří nasupeně.

„Ahoj,“ pozdravím mamku. „Co tak pozdě? Myslela jsem, že jsi už dávno doma.“

„Zdržela jsem se v práci,“ vzdychne.

„Měla jsi nás vyzvednout ve tři, a ne v pět!“ Eliška vyskakuje jako panáček na pérku. „Čekali jsme tam jak pitomci dvě hodiny!“

„Moc mě to mrzí, Eli,“ omlouvá se mamka za jízdy. „Luboš bohužel také nemohl… Byla to smůla. Měli jsme těžký případ, nemohla jsem se jen tak zvednout a zmizet…“

„Tohle mě nezajímá!“ prskne. „Slíbilas nám to!“

„Proč jste nešli pěšky?“ zeptám se přes rameno.

„Mám zakázáno chodit pěšky!“ odsekne. „Pro holku je to nebezpečný, to mi teta říká odmalička.“

„No jo, ale ne pro holku, která jde společně s klukem,“ vyvedu ji z omylu. „Vždyť jste dva, tak o co vám jde?“

„Pavlo,“ krotí mne mamka.

„Nemám snad pravdu?“ vyletím podobně jak před chvílí Eli.

Mamka mi neodpoví a dvojčata také mlčí. V náladě víc než pohřební vejdeme všichni čtyři do domu, kde se hádka rozhoří novým plamenem, totiž když dvojčata zjistí, že doma není jediný rohlík ani krajíček chleba.

„Dokud nás vozila teta, bylo to lepší! Přijela vždycky včas a nikdy nezapomněla nakoupit!“ hysterčí Eliška a Kuba přikyvuje. „*Všechno* bylo lepší! Dneska jsem měla k svačině tvarohovou pomazánku. Už bys mohla vědět, že tvaroh nejím!“

Podívám se na mamku vyčkávavě. Přece musí zareagovat! Ale kdepak, místo aby tomu drzounovi vynadala, začne vysvětlovat, jak na to úplně zapomněla! Křik přiláká Vítka, který nás vylekaně pozoruje, i tetu Martu.

„Ty nemáš ručičky?“ otážu se Elišky. „Tohle by se ti totiž nemohlo stát, kdyby sis připravovala svačiny sama. Ve třinácti mi nikdo sváči nemazal, nevím, proč tobě jo.“

Marta zvedne vytrhané obočí ještě výš, než kam si ho maluje. „To není právě dobrá vizitka pro tvou matku, Pavlo. Pořádná máma se o děti stará nejen ve třinácti! I kdyby to byla *náhradní* máma, musí pro ně udělat všechno.“

„Jestli by zase nebyly nesamostatný,“ namítnu ironicky.

Chudák Vítek, který hádky nese těžce, má v očích slzičky. Eliška také, ovšem ty její jsou ze vzteku, ne lítosti, jelikož zjistí, že do růžového trička s hlavou Zaca Efrona, kterého si cenila na své garderobě nejvíc, cosi pustilo a tričko není růžové, nýbrž hnědé! Jestliže předtím byla hysterická, teď vyvádí jako černá ruka.

„Co je to tady?“ podiví se Luboš, který se vrátí z práce do nej-lepšího. Vítek pláče, Eliška vřeští, Marta s úšklebkem pokyvuje hlavou a máma už neví, jak by se omluvila.

„Zničila mi moje nejlepší tričko! Podívej?!“ strká tátovi tričko až pod nos.

„Netušila jsem, že Vítkovo tričko pouští,“ vysvětluje zdeptaná mamka. „Dala jsem je dohromady, bohužel…“

„Že tu není nic k jídlu, to taky netušila!“ žaluje Eli.

„Nestihla jsem to, v práci byl blázinec… Zbyl ještě kousek dortu, jeden celý mazanec a pár řezů, nebo mohu rychle udělat palačinky,“ přemýšlí máma, až se z ní kouří.

„Objednám pizzu a je to,“ rozhodne Luboš. „Vítku, nebreč. Nic se nestalo. Jakou si dáš pizzu? Tu s ananasem?“

„To se tedy stalo!“ běsní Eliška a Marta vědoucně prohodí: „Jo, ne každá změna je změnou k lepšímu!“

Být mámou, vyškrábu jí oči! Cirkus nekončí ani u večeře, kterou nám donášková služba doveze až do domu. Eliška nechce houbařskou, salámovou, hermelínovou ani havajskou, na každé objeví něco, co jí nechutná. Luboš už toho má dost.

„Když nechceš, nejez! Jeden den bez večeře přežiješ.“

„Abys nebyl na její straně! Všechno tu zkazila, ale ta špatná jsem já, co?!“ vyštěkne Eliška a přes Lubošovo volání, aby se okamžitě vrátila, vyběhne z místnosti a běží nahoru. Vítek má znovu na krajíčku.

„Jdi za ní,“ poradí Marta Lubošovi. „Omluv se jí.“ Neubráním se kyselému úšklebku. „Nemáme se omluvit i my?“

„Měly byste,“ vyrazí mi Marta dech. „Vy jste tu vetřelci, Eliška jen hájí své teritorium, o které ji připravujete. Je v citlivém věku a těžce to nese.“

Podívám se na mámu, ale ta zírá na svou pizzu, jako by ji viděla prvně v životě. Luboš zamračeně žvýká a také mlčí.

Vstanu od stolu, jen příbor zazvoní. „Nevím, jak máma, ale ***já*** se žádnýmu rozmazlenýmu spratkovi omlouvat nebudu!“

Teď je to mamka, kdo lape po dechu. „Pavlo!!“

Sice neuteču jako uličník, s odchodem si dám záležet, aby byl pomalý a graciézní, ale ve stejném principu se zachovám jako Eliška. Což mě na tom mrzí nejvíce!

Dnešní den byl s jídlem vážně slabší, zato bohatý na dramatické události. Vůbec všechny poslední dny! A navíc ještě nekončí. V poště totiž objevím mail od Davida a podle sponky poznám, že mi posílá něco ve formátu jpg. Zaplesám – určitě další svoje fotky! Okamžitě přílohy otevřu, dřív než si přečtu mail, a zírám na monitor s otevřenou pusou. Štěstí že u počítače nemám webkamerku a nikdo mě nemůže vidět! I bez rovnátek by to byl pohled k popukání, jsem vysloveně konsternována. Poslal mi své fotky, to ano, ale… Jsou tři a na všech je úplně nahý!!! Nahý a vzrušený. Oblečený se neměl za co stydět, bez šatů je pak přímo… božský. Mohl by dělat model Michelangelovi! David jako David!!! Mail si mohu přečíst teprve po půlhodině kochání se. Naživo by se prý k tomu neodhodlal, tak alespoň takhle přes síť… Na oplátku chce moje fotečky!

Jestli mi žádnou fotku nepošleš, Pavlo, budu to brát tak, že se Ti nelíbím ani trošku. A tohle vědomí mě zničí. Neměl bych proč žít, kdybych Tě ztratil!!! Tvůj roztoužený David.

Poslední odstavec sice trošku zavání vydíráním, přesto mě moc potěší. Je prima vědět, že někomu na mně záleží! Odvahu a dnes ani náladu fotit erotické fotky ale nemám.

Oblíbená středa, kdy se jde do školy „až“ na osmou, nezklame ani tentokrát. Laborky nemají chybu samy o sobě, natož když z minulé práce dostanu tradičně za jedna, a z němčiny, ze které mám vítr, si odnesu dvojku! Ferda mě opět tasí, tentokrát naštěstí ne na předložky, nýbrž na slovíčka, a kdybych si vzpomněla, jak se řekne průvodčí, mohla jsem dostat jedničku. I tak si vylepším průměr.

„Nezapomněla jsi knížky?“ vzpomene si Jajka. „Mám je,“ kývnu. „A ty?“

„Taky, ale nevím, jestli si je vezme Lejla nebo ne…“

Jmenovaná se k nám obrátí a vykulí oči na tloušťku třídílné románové ságy. Miluji tlusté knihy, ale představa, že se s nimi budu vláčet po celém městě, potáhnu je na rande a ještě až nahoru do *Vesny*, mě opravdu neláká!

„Mrknu se a uvidím,“ převezme nadílku a nacpe si ji do batohu, aby mohla při dvouhodinovce informačních technologií trilogii ojuknout. Mrká však příliš nahlas! V jednu chvíli vybuchne smíchy, což samozřejmě Ferdu zaujme.

„Copak tam máte tak veselého, Lejskova? Přečtěte nám to.“

„Nahlas?“ zděsí se Lejla. „To nemůžu…“

„Vidíš?“ šeptne mi do ucha Jajka. „Samej sex.“

„Jen se ukažte,“ pobízí ji učitel. „Co čtete? Bravo?“

„Bravo mě bavilo v jedenácti. Čtu historický román,“ ohradí se dotčeně a vytasí se s jedním dílem, aby mohla Ferdovi předvést obálku se jménem autora. Tenhle tah se jí vyplatí, učitel ji ještě pochválí za správný výběr četby!

„Tak co?“ vyzvídáme na ní o přestávce dvojhlasně.

„Samej sex,“ potvrdí pobaveně. „A kdyby jen to! Otevřu na jedné stránce – a hrdina tam pigluje nějakou službu. Otevřu na druhé – a on pigluje šlechtičnu. Otevřu na třetí a ten kanec má zrovna v parádě –“

„Královnu?“ hádám s vyprsknutím.

„Abatyši!“ opraví mě a v té chvíli jdu do kolen. „Mohla jsem snad Ferdovi kousek přečíst? Nemohla.“

„To je síla,“ připustím rozveseleně. Celou druhou hodinu informatiky přemýšlím, zda holkám ukázat Davidovy fotky, ale pak se rozmyslím, že ne. I když mu to na nich strašlivě sekne, přece jen jsou hodně intimní – a určené mým očím!

V pauze, kterou máme před dvouhodinovkou tělocviku, si zajdeme koupit do koloniálu něco dobrého. Vyberu si řecký jogurt s medem a oříšky, a protože mě honí mlsná, poručím si ještě jednu čokoládovou marokánku. Do té se zakousnu hned, abych vzápětí zjistila, jak velkou chybu jsem udělala! Marokánka je placka s oříšky a kandovaným ovocem, tvrdá i pro normální zdravý chrup. Pro rovnátka přímo zkázou! Cítím, jak se mi při skousnutí celá jakoby pohnou. Do háje!! Za pomoci Lejlina zrcátka a svého jazyku zjišťuji škodu. Sice nic nevidím, přesto je něco v nepořádku. Marokánku za mě dojí Jajka. Jogurt by sice rovnátkům neuškodil, ale jelikož mě přejde chuť na jídlo celkově, strčím ho do batohu a zachmuřeně se vleču do tělocvičny.

Zapomenout aspoň na chvíli na nový problém mi pomůže Jurášek, který vyrukuje s oznámením, že hodlá založit kroužek akvabel. Dál mluvit nemůže, protože bychom ho s holkama neslyšely, smějeme se totiž o závod a máme na co narážet po celé dvě hodiny tělesné výchovy! Juráš svůj ujetý nápad myslí vážně, synchronizované plavání je krásný sport a když už prý máme možnost půjčovat si bazén v nedaleké soukromé manažerské škole, byla by škoda toho nevyužít, atd.

„Ten Jura se nejspíš dočista zbláznil,“ prohodím, když se s Jájou vlečeme k městské knihovně.

„Náhodou, má to vymyšlený dobře, nemysli si,“ baví se. „Dosud nás očumoval v teplákách, v bazénu v plavkách.“

„Myslíš?“ zeptám se ohromeně. „Že by byl takovej koumák?“

„Určitě,“ potvrdí. „Tichá voda břehy mele, to nevíš?“

Nejsem si jistá, zda se dá tohle rčení použít i v Juráškově případě, dumám nad tím ještě u výpůjčního pultu, na který položím nejprve zatavenou legitku, pak obě encyklopedie travin, načež hmátnu do druhé přihrádky batohu pro Mariánovu knihu. Prsty se mi omáznou v něčem lepivém…! Co tam mohu mít mokrého…?! Rozepnu zip víc a málem to se mnou šmejkne. Jogurt! Ten pitomý jogurt musel prasknout nebo se protrhnout o špičatý roh vzácné knihy, která ovšem teď už vzácně nevypadá. Neodvážím se ji vytáhnout na pult, ujistím knihovnici, že je to vše, zbylé dvě výpůjčky si prodloužím na další měsíc a pálím z knihovny jako namydlený blesk. Jajka mi málem nestačí! Čajovna odtud naštěstí není daleko, jsme tam coby dup, ovšem zatímco kamarádka zamíří k nízkému stolečku, u kterého se na polštářích povalují Pepa s Filipem, já je sotva pozdravím a už se zavírám na toaletě, kde zjišťuji rozsah zkázy. Říct, že je značný, by nebylo výstižné: on je totální!!! Přestože se snažím knihu očistit a jogurt odstranit, Jajka, která mě asi po čtvrt hodině přijde hledat, se chytne za pusu.

„Ty vole,“ ujede jí spontánně. „Kluci mě poslali, jestli nemáš zácpu nebo průjem… Tys tomu natřela!“

„Dík za podporu,“ ušklíbnu se. „Bez tebe bych to nepoznala. Jájo, co s tím mám dělat?!“

„Hodit do koše a koupit novou,“ navrhne nejradikálnější řešení. „I když to umyješ, knížka se zkroutí, listy slepí.“

„Nemůžu ji vyhodit! Marian si ji půjčil přes knihovní systém z vědecký knihovny v Liberci… Ten mě normálně zabije!“ zoufám si.

„Prostě se stalo,“ krčí Jajka rameny. „Nešťastná náhoda.“

Možná, budiž, ale proč mám takové náhody právě já?! Ačkoli knížku téměř celou namočím, abych jogurt smyla, dopadne to podle Jajčiných vizí – kniha je zralá na popelnici! Myslím na to po celou dobu posezení v čajovně, vůbec nevnímám, co si ostatní povídají. Aby toho nebylo málo, v puse mě příšerně tlačí jakýsi drátek, co se nejspíš uvolnil při neopatrném kousání do tvrdého. Jediné štěstí, že randíme ve čtyřech, protože být na schůzce sami dva, Filip by si musel myslet, že mám vzhledově identické, leč povahově zcela odlišné dvojče!

Promluvíme spolu trochu víc teprve cestou k parkovišti u ***Kauflandu,*** kde hodlám stihnout Lubošův odvoz, ve středu přece jezdí i s Montym na cvičák, abych nemusela jít celou cestu nahoru pěšky, byť mi Filip nabízí doprovod a dokonce mě lanaří, abych si nechala soukromý taxík ujet! Neučiním tak, užuž se vidím doma, kde hodlám knihu čistit nějakými účinnějšími prostředky, než je pouhá voda!, a když se Filip neobratně pokusí dotknout svými prsty mých, ucuknu a dělám, že jsem si toho vůbec nevšimla.

Pátek je den blbec od samého rána. Místo do školy zamířím totiž nejprve k zubařce, která mi na úvod vynadá jak malému poškolákovi, jednak mi prý vysvětlila, jak se k rovnátkům správně chovat, a jednak že jsem s povoleným zámečkem chodila dva dny, než jsem se uráčila.

V písemce z literatury, kterou mám jinak dost ráda, zvrtám Seiferta, Sovu a Vrchlického. Každý napsal milion básnických sbírek, kdo se v nich má vyznal, krucipísek?!

„Co ta knížka?“ vzpomene si Jajka. „Vyčistila jsi ji?“

Mávnu rukou. Když už jsem z ní jogurt dostala a snažila se stránky vysušit fénem, nejen že se to celé zkroutilo a zvlnilo, ale místy se stránky přilepily k sobě a po násilném oddělení jsem je od sebe odtrhla tak nešikovně, až z několika listů zmizela písmenka – a naopak na jiné strany se přilepila! „Katastrofa rozsahu tsunami. Horoucně se modlím, aby tenhle víkend Marian nepřijel, jinak strávím sobotu i neděli zamčená ve svém pokoji a myslím, že hudlat na housle se beztak nenaučím.“

„Doma neseď, i kdyby přijel,“ přemlouvá mne. „Zítra bychom mohly jít s klukama do kina, co říkáš?“

„Nevím… Mám spoustu učení, Jasoň i Drsoň slibují velké zkoušení, musím se na to mrknout…“

„Spíš to nesmíš tak žrát,“ směje se mi. „Zrovna jejich předměty máš bezproblémové, co chceš víc?“

„Aby byly bezproblémové pořád," pousměji se v nově utažených rovnátkách, která zase bolí jako čert. Pokud chci chemii studovat, nemohu si dovolit žádné krkolomnosti!

Busem MHD se svezu Na Vyhlídku, dál kráčím pěšky. Kino ve čtyřech zní sice lépe než kino ve třech, křena jsem jim dělala dost dlouho a necítila se u toho zrovna dobře po těle, nicméně já a Filip, ehm… Nejde o to, že Filip není hezký, to Marian také ne, jenže mě na rozdíl od Mariana vůbec nepřitahuje! Nedovedu si Filipa představit v roli svého kluka, se kterým bych se měla líbat a milovat…!

Z poštovní schránky připevněné na bráně dole u příjezdové cesty na soukromý pozemek vyčuhují jakési papíry, mezi letáky se bělá i dopisní obálka. Přestože je mi jasné, že nic z toho nebude pro mě, otevřu krabicovitou polorozpadlou schránku a poštu z ní vyndám, díky drobnému dešti by na výpisech z účtů, jak tipuji podlouhlé úřední obálky, za chvíli moc ke čtení nebylo. Jeden výpis je určené paní Martě Jahodové, další dva jsou Lubošovy, stejně jako úřední dopis s razítkem pojišťovny. Krom nich objevím ve schránce ještě pohled. Nejprve myslím, že patří Vítkovi, protože je kreslený, ale když si zvědavě prohlédnu obrázek, na kterém je hlemýžď uprostřed dlouhé cestičky v trávě a nápisem ***DNY BEZ TEBE SE HROZNĚ VLEČOU…,*** dojde mi, že adresátem bude někdo docela jiný. Samozřejmě neodolám pokušení a přesvědčím se – v části vyhrazené pro text je pouze rtěnkou nakreslené srdíčko a podpis ***ZUZA***\ Neubráním se kyselému úšklebku. Písmo má úhledné, Mariánovo jméno i adresa jsou vypsané přímo krasopisně. Poslat pohled z Bakova do Bakova, jak zjistím z razítka, je síla! Zvlášť když musí vědět, že tenhle víkend Marian nepřijede, takže si její výlev přečte až za týden. V neděli si to spolu rozdali, jak kdyby měl přijít konec světa, v pondělí za ní jel na pomlázku, určitě jsou v každodenním kontaktu přes mobily a Internet, co si má co stěžovat?! Po dvouletém chození se jí dny bez Maia vlečou…

Při příchodu do ***Vesny*** hodím veškerou poštu včetně provlhlých letáků se super cenami zboží všeho druhu na stolek v chodbě a podezíravě strčím hlavu do kuchyně, odkud se nese vícehlasé dívčí pištění a smích. Co je zase tohle?!

„Chceš něco?" zeptá se mě bojovně Eliška zaprášená od mouky, kterou právě sype do zapnutého mixéru, takže to vypadá, jak kdyby padala mlha. Kromě ní jsou v místnosti ještě další čtyři cácorky, patrně spolužačky, a společnými silami se snaží cosi péct či co. Aspoň to tak vypadá, protože ta jedna drží v ruce jakýsi ženský časopis a nahlas předčítá rozpis surovin, které ještě chybí.

„Radši ne," pousměji se ironicky.

„Tak nevopruzuj," poradí mi holka, která to moc nevychytala s make-upem. Sebevědomí a hlavně drzost jí rozhodně nechybí, ostatní její hlášku odmění smíchem.

„Jen jsem se chtěla podívat, co je to tu za pipka-spolek," vysvětlím tedy obšírněji. „Slepičí úlet, jo? Hodně zdaru, dámy. A ještě malá rada… Na beďary jsou lepší bylinky než tuna dermacolu. Vypadáš jak klaun."

Víc se s nimi nehodlám dohadovat, jejich reakce slyším i přes zavřené dveře. Jsou přímo šokovány a litují Elízu, že musí, chudinka, žít v jednom domě s takovou krávou!

Vítek na mě číhá nahoře na schodišti. Luboš mu hned zkraje zakázal chodit za mnou na návštěvy, aby neotravoval, kluk respektuje nedotknutelnost soukromí a když jsem zavřená v pokoji, což je většinu času, neodváží se ani zaklepat. Snaží se mě tedy jakoby ***náhodou*** potkávat.

„Ahoj, Pavluško," usměje se dírou po dvou zubech. „Ty jsou ale pitomý, viď? Poberťačky."

„Puberťačky," opravím ho pobaveně. „Byl jsi za nimi?"

„Nechtěly mě tam…"

„Ty se nudíš, že?"

„Hm…" pokrčí rameny.

„Chceš jít ke mně?" nabídnu a když nadšeně přikývne, pocuchám ho v krátkém ježečku. „Tak pojď, pinďo."

Skoro celé odpoledne spolu hrajeme pexeso a „člobrdo". Přestože Vítek umí s počítačem zacházet, není na něm závislý jako Kuba, který by se podle mého názoru měl začít léčit. Stačí, aby se rodinná večeře protáhla a on už má abstinenční příznaky! Vítka baví klasické stolní hry, má skvělý postřeh a dobrého pamatováka, v pexesu je neporazitelný.

„Ty máš karty určitě poznačený," dobírám si ho. Mně připadají všechny kočky na obrázcích stejné, zatímco Vítek neomylně sáhne pro tu správnou.

„Nene!" hájí se, dokud nezahlédne přijíždět mámino auto a odběhne ji přivítat. Teprve pak mám čas zapnout počítač a přečíst si Davidův mail. Nějak jsem tušila, že napíše! Stejně jako jsem tušila, že to budou výčitky.

Lásko, to není fér! Ty teď víš, jak vypadám úplně celý… A já nic:- (Pošli mi svou fotku, prosím. Ta v košilce je krásná, ale kdyby byla bez košilky, byl by to nejkrásnější dárek, jaký bych si mohl přát k narozeninám! Tvůj David.

No jistě, vždyť on má příští týden narozky! Psal mi to už onehdy, štěstí, že se připomněl. Nejradši bych mu poslala dárek, který se dá držet, třeba velkou bonboniéru, jenže neznám jeho adresu na kolej či domů, vlastně ani příjmení… Kdybych ji po něm loudila, bylo by hned jasné proč, žádné překvapení by se nekonalo. Jemu by ale beztak největší radost udělaly fotky… Že bych nějakou zkusila…?

Tohle rozhodnutí musí samozřejmě uzrát, žádné stáhnout tričko a podprdu a hrrr na věc. Jelikož už je dole dávno ticho, jdu se tedy i já podívat se za mamkou.

Zastihnu ji v kuchyni, kterou se snaží dát po slepičí invazi zase do původního stavu. Holky tu udělaly příšerný bordel, zašpinily spoustu nádobí, rozsypaly cukr i mouku, kousíčky másla zacákaly celou rohovou linku, jak je nejspíš házely do otevřeného mixéru, jakési zbytky jídla jsou zašlapané i v koberci a krom toho je všude cítit spálenina. Vítek se malými prstíky snaží oddloubat černé škvarky z pekáče, který vypadá na odpis.

„To nemyslíš vážně!" prohodím nevěřícně.

„Já ne, holky," odtuší mamka a dál se snaží dostat připálenou hmotu z trouby. „No tak, povol, potvoro… Chtěly si něco vyzkoušet, ale nepovedlo se jim to… Spálily řezy na uhel a krém se jim zdrcl… Drží to jak čert!"

„O tom nemluvím! Nepodezírala bych tě, že takhle dorasuješ buchtu!“ odpovím důrazně. „Proč to uklízíš?!“

„Protože není dorasovaná jen buchta, ale i kuchyně.“

„Proč to uklízíš ty?!“ zeptám se tedy konkrétně.

Mamka není hloupá, předpokládám, že celou dobu věděla, co mám na mysli, pokrčí rameny. „Mám pomocníka, Vítka.“

„Zažeň Elišku, ne?!“ vypěním docela. „Ona to tu zaprášila! Tohle udělat já, tak mi dáš pár facek a nesměla bych z kuchyně odejít, dokud bych všechno neuklidila!“

„To je přece rozdíl, Pavlo,“ namítne tiše.

„Není!“ Stojím si na svém. „Ty tu jsi fakt za službu!“

Mamka hodí okem po Vítkovi. „Pavlo!“

„Co, Pavlo!“ opičím se. „Teď mě tak napadlo… Že ty ses Elině za to úterý omluvila, co?!“

Otře si hřbetem dlaně obličej. „Dvojčata jsou v nejhorším věku… A my dvě si nemůžeme dovolit se neomluvit.“

„Jo tak,“ odfrknu. „Ty ses omluvila i za ***mě,*** co?!“

„Pavlo, přestaň,“ požádá mě a ukáže pohledem na Vítka.

„Podívej,“ nadechnu se. I když je mi ho líto, nedokážu mlčet a to, co je ve mně nashromážděné za poslední týdny, musí ven, zvlášť když se mi nedaří vůbec v ničem! „Jestliže máš potřebu se omlouvat a úplně zahrabat svou hrdost, je to tvoje věc. Důrazně tě ale žádám, abys vždycky mluvila jen za sebe! Já bych se Elině nikdy neomluvila! Neměla jsem za co! To, že je v pubertě, je jedna věc, a to, že je spratek, věc druhá! Puberta ji jednou přejde, spratkovství ne. Copak ty nevidíš, jak tě využívají? Schválně deptají? Obskakuješ je a vděku se nedočkáš. Copak tě vážně baví hrát si na náhradní matku smradům, kteří o to nestojí? Proč tady sakra vůbec jsme? Takhle sis představovala tu velkou šťastnou rodinu?!“

Snaží se mě zarazit. „Pavlo, přeháníš!“

„Honíš se v práci, honíš se tady, uklízíš jejich barák a stejně tě berou za pomocnou sílu, zatímco rozhodující slovo má Marta!

A víš vůbec, že ta skvělá tetička není Lubošovou sestrou, nýbrž mladší sestrou jeho bývalé ženy?“

„Tak už vážně dost!“

Ještě jsem však neskončila, musím dořící všechno, co mám na srdci: „Vůbec bych se nedivila, kdyby s Martou spal!“

Plesk. Dostanu facku, jen to mlaskne. Chudák Vítek v té chvíli přestane i dýchat. Položím si ruku na zhmožděnou tvář a než odejdu nahoru, neodpustím si: „Pravdu neumlčíš.“

Samotná facka mě nerozhodila, pár jsem jich od mámy už koupila, především v pubertě, tehdy totiž řešila problémy s dospíváním mnohem razantněji než dnes, víc mě štve, že je slepá a hluchá! V koupelně si dám na horkou tvář studený obklad. Pochroumaná duše se léčí mnohem obtížněji! Třeba čokoládovými bonbony, které mi nabídne Vítek. Pochopím je jako bolestné a dva si vezmu, i když jsou celé umolousané.

VIII. DÁREK K NAROZENINÁM

Mamce se všechno rozleží a hned druhý den dopoledne za mnou přijde do pokoje. Nejprve se tváří, že mi nese čisté prádlo ze sušičky, načež si ke mně přisedne na postel a po všeobecném úvodu, v půl desáté se válím v posteli, pak se nemám divit, že mi víkend rychle uteče, z ní vypadne pravý důvod návštěvy: „Ten včerejšek… Promiň. Ujelo mi to.“

Zívnu si. „Nejsem Eliška, aby ses mi musela omlouvat.“

„Pavlo, nedělej mi to ještě těžší,“ požádá mě tiše.

Podívám se jí do očí. „Proč tu jsme, když se tu nelíbí ani tobě, mami? Nějaký podnájem by se určitě dal najít.“

Rychle zavrtí hlavou. „To jsem neřekla! Líbí se mi tu, je to fajn… Vždycky jsem si přála velkou rodinu, akorát…“

„Akorát bez cizí manželky, co?“

„Vykládáš si to špatně,“ zachmuří se. „Marta je Lubošova švagrová, co pečovala o jeho děti, žádná milenka. Chce to čas, Pavlo, každému adaptování na novou situaci trvá různě dlouho, dvojčata jsou komplikovaná, bude to trvat déle.“

„Jestli si to celé nevykládáš špatně ty,“ zapochybuji. „Pokud tu chceš zůstat a mít normální postavení, měla by sis určit pravidla, udělat jasno.“

Chvíli zamyšleně sedí, pak se usměje a poradí mi: „Tím se ty netrap. A koukej vstát a třeba se učit nebo si uklidit.“

Jelikož neznám nikoho, kdo by se učil v sobotu dopoledne, nehodlám ani já vyšlapávat chodníček sobotním šprtům, raději si udělám pořádek v cédéčkách, což je taková nejpříjemnější práce. Pustím si k tomu milované ***UDG,*** album ***Ztraceni v inspiracích*** je tutové, točím oblíbené hity stále dokola.

Pak jdu pomoct mamce se zavařením kynutých knedlíků a těsně před tím, než je začneme vytahovat z vody, přijde dolů Marta v džínách, svetru a flaušové vestě, zacinká klíčky od fabie a zavolá na dvojčata a Vítka, že jedou do pizzerky.

„Teď?“ podiví se mamka. „Navařila jsem hromadu knedlíků, jak si děti přály, musí se sníst čerstvé, než ztvrdnou…“

„Však ať si vyberou,“ usoudí Marta. „Na co máte větší chuť, děcka? Pizzu, nebo knedlíky s povidly?“

„Rozhodně na pizzu,“ ujistí ji Eli a už shání bundu.

Mamka vypadá namíchnutě. „Objednala sis knedlíky, Eli.“

„Protože jsem nevěděla, že je i jiná možnost,“ odvětí.

„Tuhle ses pizzy ani nedotkla,“ připomenu jí. „Drama jak v Národním divadle, všechny byly hnusný…“

„Dneska si vyberu sama!“ ušklíbne se.

Jakub neřekne nic, ale vzhledem k tomu, že je oblečený ještě dřív než Eliška, je jasné, co si vybral. Vítek hlasuje pro knedlíky, však už si připravil granko na posypání, nicméně když mu teta slíbí, že mu koupí i pohár se zmrzlinou a malinami, nechá se zviklat.

„Knedlíky si dám hned co přijedeme, jo?“ slibuje mamce, protože si i ve svých osmi letech uvědomuje, že to není fér.

„Jistě, Vítku, kdykoli. My s Pavlou je samy nesníme,“ odtuší mamka a pustí se do lovení bachratých knedlíků.

„Pavluško, nechceš jet s námi?“ zve mě dobrosrdečně.

„Díky, to opravdu ne,“ usměji se na něho.

Po jejich odjezdu zavládne v domě dusné ticho. Mamka mlčí a já také nic neříkám, slyšet je jen cinkání našich příborů. Kdyby vzápětí nedorazil z firmy Luboš, připadala bych si jako v němém filmu! Takhle ticho nejprve ruší psí štěkání, pak Lubošův hlas. „Ahoj! Je tu vůbec někdo?“

„Jenom my,“ odvětí mamka, Luboš nás po hlase vystopuje v jídelní části salonu a políbí mámu na přivítanou.

„Ahoj, Pavlo,“ všimne si mne, jak zápolím s druhým knedlíkem. „Dobře že tě vidím. Marian po mně už pár dní chce tvůj telefon, ale ten já neznám, prý mu máš napsat číslo svého mobilu nebo na ICQ, skype či toho, co používáš, do mailu, jeho adresa je ***beach.boy@seznam.cz„***

Neurčitě kývnu a myslím si své: to zrovna! Dovedu si moc dobře představit, o čem by chtěl mluvit, ale já s ním nedělní trapas nehodlám v žádném případě rozebírat!

Mamka mu naservíruje talíř se čtyřmi pořádnými knedlíky zalitými máslem s cukrem a skořicí, jen se srdce směje. Luboš se do nich s chutí pustí, načež ho napadne: „Děti už jedly? Kde jsou všichni?“

„Marta je vzala do pizzerie,“ odvětí mamka a už z jejího tónu je jasně cítit rozhořčení. „Přestože viděla, že kvůli nim vařím. Navíc knedlíky na jejich přání.“

Luboš v tom nic špatného nevidí. „Knedlíky se sní večer.“

„No, to dost pochybuji. Je jich plná mísa.“ Mamka se nadechne a dodá: „Myslím, že to udělala schválně.“

Luboš zvedne hlavu od talíře. „Prosím tě! Vždyť je to od Marty pěkné, že je vzala na něco dobrého, ne?“

„Jako že já dobře nevařím?!“

„Co to do tebe vjelo?“ podiví se. „Měla bys být ráda, že ti Marta s děcky pomáhá.“

„Pomáhá…? Podle mě je to spíš podrývání autority.“

„Miláčku, přeháníš,“ mávne rukou. „Prostě měla chuť na pizzu a vzala děti s sebou. Tečka. Knedlíky se sní večer.“

Odnesu svůj talíř do myčky a raději se klidím nahoru. U jejich hádky být rozhodně nechci! Tohle je totiž klasická ukázka rozdílného vidění světa mužem a ženou.

Jelikož se pomalu blíží čas rande ve čtyřech, napíšu zprávu ***OMLOUVÁM SE, DO KINA NEPŘIJDU, NECO NA ME LEZE:-*** (, a pošlu ji na dvě čísla, Jajčino i Filipovo. Předpokládám, že tím celou záležitost nevyřeším, a předpokládám správně. Jedna esemeska stíhá druhou, oba mě přemlouvají, ať to aspoň zkusím, na chvíli, a teprve když jim několikrát vysvětlím, že se budu radši léčit, abych neonemocněla, pak bychom se neviděli mnohem déle, přejí mi brzké uzdravení.

Filip mi jej navíc vylepšuje esemeskami, ve skutečnosti mě však pouze zdržuje, odepisuji mu se stále delšími prodlevami, protože jinak bych mohla mít mobil přirostlý k ruce! A ono vůbec není jen tak zamknout se v pokoji, zatáhnout závěsy, což normálně nedělám, a zkoušet možné i nemožné varianty nahých aktů! No, spíš nemožné. První sérii smáznu celou, sotva ji stáhnu do počítače, je příšerná! Z druhé série vyberu jedinou jakž takž ucházející fotku, z třetí další tři, načež je všechny smažu a fotím znovu. Chybami se člověk učí! Po pár pokusech vím naprosto přesně, jak se fotit ***nesmím.*** Například vsedě, protože varhánkovaté bříško je všechno, jen ne sexy! Vleže sice břicho vypadá relativně dobře, ovšem ňadra se jaksi zcela ztrácí… Samotná nahota nijak sexy nevyzní, když stojím nahá u skříně jak zaražený hřebík, působí to spíš trapně, avšak když si nechám podprsenku půlku a z ní vyklouznout jedno ňadro, případně se sama hladím, hned má fotka jinou šťávu. Než se mi podaří získat zhruba osm fotek, z nichž jsem spokojena (a ještě v uvozovkách) pouze se třemi, zabiji nejen celé odpoledne, ale i večer a část noci! Stejně se neodvážím poslat Davidovi ani jedinou.

Prvního dubna vyjde letos na úterý. Tenhle den se mnou nic nedělá, ale spousta jedinců si to fakt užívá. To, že mě ještě před vyučováním coby službu pošle Darja do kabinetu pro pomůcky do fyziky, přičemž učitelka Helenka o ničem netuší a je překvapená, co po ní chci, je trapas, ale dá se rozhodně přežít snáz než Eričin. Tu totiž nachytá Sádlo, když vyřídí vzkaz od samotného ředitele, který údajně slíbil jedničku z občanky tomu, kdo mu skočí koupit dva chlebíčky s šunkovou pěnou! Nejen že kvůli tomu obíhá celé okolí, protože v ***Petrklíči*** zrovna tenhle druh nemají, ale když zaklepe na dveře ředitelny s pochoutkou zabalenou v papíru a říďa nestačí valit oči, položí mu je na stůl s upozorněním, ať na tu jedničku nezapomene! Když nám to líčí v barvách a tluče přitom Tomáše pantoflem, řveme smíchy!

Netrvá dlouho a znovu máme důvod se zasmát. Ve školním rozhlase chvíli hrčí, vrčí a brní, načež ředitelův hlas oznámí, že učitel Jurajda založil kroužek synchronizovaného plavání a zájemkyně se mají hlásit u uvedeného pedagoga. „Apríl!“ vykřikne Máslo.

„To asi nebude apríl,“ soudí Helenka Plachá zamyšleně. „Tiše, třeba pan ředitel vysvětlí –“

Pan ředitel nevysvětlí už vůbec nic, školní rozhlas dochroptí navždy, zaslechneme ještě pár útržků ředitelova hlasu, načež nastane hrobové ticho.

„Jurášek je exot,“ bavím se. „On to myslí vážně!“

„Náhodou,“ mrkne Lejla. „V plavkách mu to určitě sekne. Ty jeho vypracovaný bicepsy a zadek jak dva kmíny…“

„Jsi úchylná,“ řehtá se Jajka.

V biologii vesměs všechny smích přejde, obáváme se zkoušení, avšak sotva profesor zapíše do třídní knihy, ke stolku napochoduje Máslo a neohroženě Jasoňovi oznámí, aby šel za panem ředitelem, což mu prý vzkazuje přes nás, protože přestal fungovat rozhlas. Musím říct, že zatajím dech, Jasoň neváhá všeho

nechat, nařídí nám, abychom byli jako myši, a skutečně odejde. Většina třídy je zaražená, Jasný si na vtipy nepotrpí, je otázka, jak přijme tenhle!

Kupodivu úžasně! Sice po návratu vrtí hlavou se slovy „přátelé, kolik vám je let, nepřipadáte si na takové fórky příliš staří?“, načež se pousměje a dodá, že mu pohyb navíc prospěje, a jediné, čeho lituje, je půl vyučovací hodiny pryč! Což byl účel! Zkoušení totiž vynechá a probírá dál.

Klukům naroste hřebínek a s týmž frkem se vytasí i na třídní, které napovídají, že Jurášek chce věnovat tréninku akvabel páteční hodinu češtiny, jindy prý není v bazénu místo, a ředitel s tím souhlasí. Mejstříkovou tím pořádně rozlítí, běží do ředitelny pěkně napumpovaná, aby se vrátila, vynadala nám do skotáků a smála se s námi.

„Srandičky,“ popichuje Lejla kluky o přestávce před němčinou. „O co, že na Ferdu si netroufnete, frajeři?“

„Tak sleduj,“ prohlásí Sádlo a pošle do ředitelny i obávaného Brabence! Tentokrát však padne kosa na kámen. Profesor se vřítí do třídy jako uragán, zalistuje ve své aktovce a začne rozdávat papíry na písemku!!

„To byl apríl, pane profesore,“ snaží se Tomáš zmírnit důsledek svého činu a Ferdu oblomit. Ten je imunní, ani nečeká, až budeme všichni připravení, a už diktuje české věty plné hnusných předložek, které musíme přeložit do němčiny. Nejradši bych ty dva blbečky přetrhla! S němčinou už od prváku boxuju na trojky, ovšem po minulé exhibici předložek a té dnešní budu mít na vysvědčení čtyřku s odřenýma ušima! V písemce si moc neškrtnu, navíc Ferdovo známkování stylem chyba – stupeň dolů – mi vynese čistou kuli. Profesor nám totiž písemky rovnou opraví a zase rozdá. Mrknu ke kámošce, Jajka ukáže palcem k zemi, je na tom stejně jako já.

„Paráda, že?“ konstatuje Ferda a náhle dodá: „Apríl!“

Kdyby se udělovaly ceny za nejpovedenější apríl, určitě by si ji zasloužil profesor Brabenec, byl nejpřesvědčivější, dostal nás všechny! Písemky máme vyhodit, známky nepočítá.

„Je to kádr,“ uzná Lejla s pusou od ucha k uchu a já si otřu orosené čelo. Jestli ještě někdy někdo bude laškovat s aprílem, vlastnoručně ho zaškrtím!

Drsoň, který dorazí na chemii, nám tu příležitost nedá.

„Ne, pan ředitel mě nevolal,“ ujistí nás hned na úvod, čímž nás pobaví, nejspíš se naše vtipkování prosáklo do celého profesorského sboru, „a zkoušet nebudu. Spokojeni?“

Nejsem spokojená, byť o tu školní chemii nejde!

„Prima, že jsi virózu vyležela,“ libuje si Jajka v šatně a já si připadám jako podvodnice. „Co s klukama podnikneme?“

„Nejspíš nic…“

Kamarádka se na mě překvapeně podívá. „Proč?“

„Není to ono, víš,“ svěřím se jí.

„Proč ne?“ doráží. „Filip je správnej kluk.“

Pokrčím rameny. „Nepřitahuje mě.“

„Chceš být zase sama?“ nechápe můj postoj.

„Radši jo," kývnu. „Jen nevím, jak mu to říct."

S tímhle Jajka žádnou zkušenost nemá, s Pepou jí to vyšlo hned napoprvé a zatím se zdá, že navždy.

Lejla nevidí problém: „Na rovinu. Z očí do očí, žádný esemesky nebo maily, zapírání a mlžení."

„A proč se s ním nechceš scházet dál jako s kamarádem?" navrhne Jajka. „Třeba by z toho časem láska vzešla."

„Třeba taky ne. Udržovat ho v naději by bylo podlý."

Darja si obuje skvělé jarní botičky a namítne: „No a co? Takhle ***chodím*** s tím svým už půl roku a funguje to."

„Ty ho nemiluješ?"

„Ne, ani náhodou."

„A proč s ním jsi?" užasnu.

„Přece nebudu sama, připadala bych si méněcenná," vysvětlí. „Líbat a milovat se dá i s tím, do koho nejsem zabouchnutá, to jsi nevěděla? Než se objeví někdo, s kým to bude na lásku, jsem s Petrem, a přitom hledám toho pravého."

Takhle to brát fakt nechci! V domově důchodců při četbě příhod venkovského zvěrolékaře přijdu sice na jiné myšlenky, pan Herriot to napsal báječně, ale cestou domů se mi můj problém sám připomene, přijde mi totiž další esemeska od Filipa, v níž se těší, že si kino nahradíme tenhle víkend. S Lejliným přístupem ke klukům a sexu často nesouhlasím, ovšem v tomhle je mi její názor mnohem bližší než Darjin! Ani Jajčino navádění na udržování vztahu v kamarádské rovině mi nepřijde zrovna košer. Nedokázala bych se přetvařovat! Mám i tak výčitky kvůli své víkendové ***nemoci…***

Zhluboka se nadechnu. Aspoň že konečně přišlo jaro! Prudké ochlazení kolem Velikonoc je minulostí, po sněhu ani památky, podél cesty nahoru k ***Vesně*** kvete podběl, spatřím i pár sedmikrásek, což mě opravdu naladí, nad hlavou mi zpívá skřivánek, metr vysoký kovový teploměr připevněný vedle vchodových dveří do vily ukazuje deset stupňů, svěží vzduch voní jarem a hned všechno vypadá veseleji.

Veselo je i v domě, respektive před ním. Dvojčata mají otevřená obě okna, takže ***Kabáty*** jsem slyšela dolů k bráně, a z jednoho okna spouští na provázku papírovou raketu s kulatým okénkem nahrazeným igelitovou fólií, za níž spatřím vyděšeného křečka. Vítek, který běhá po terase jen v papučích, naviguje ty dva nahoře, Kubovi se totiž nedaří přistát s raketou přesně do křídou nakresleného kolečka.

„Houstone, máme problém!" huláká Vítek.

„Chudák křeček," podotknu věcně.

„Ahoj, Pavluško!" všimne si mne teprve nyní. „To je kosmonaut džungarský, víš? Jemu se to líbí! Usmívá se."

„Být křečkem, tak vás po přistání pokoušu," prohodím a na Eliščiny jistě chytré reakce nečekám. Ještě štěstí, že mám v tomhle baráku svůj vlastní pokoj, kam se mohu schovat! Pravda, sice v něm straší, jak mi potvrdí i Vítek, který mě po večeři odchytne a jde mě navštívit i s Montym, aby mi ukázal voodoo –

krabičku od zápalek, v níž má schované tři první zuby, prý na ochranu proti zlým duchům. Monty chvíli čenichá ke skulině pod falešnými dveřmi, načež se posadí a upřeně hledí na dveře. Pěkně mě tím rozčiluje! Neváhám vstát a otevřít je dokořán, abych přesvědčila psa i sebe, že za nimi kromě zdi nic není. Monty očichá zeď a civí dál!

„Tudy chodí duchové," vysvětlí mi Vítek. „Kuba to říkal."

„Kuba kecá, chtěl tě jen postrašit, nesmíš mu věřit," ujistím ho, nicméně Montyho zaujetí tajným vchodem mě pořádně znervózní. Na noc podepřu kliku židlí. Pro jistotu!

Před usnutím přemýšlím o Filipovi. Třeba nejsem normální, když se neumím zamilovat! Filip je fajn, v něm chyba nebude. Před jediným klukem, který mi zvedal adrenalin, jsem se předvedla jako idiot… Stejně je zadaný a ani o mě nestál, tak co! Budu sama. Podle Darji ***méněcenná.*** Jenže Darja je kráva! Hodnota člověka se neměří úspěchy u druhého pohlaví!

A co David?! Ten přece o mě stojí! Měla bych si ho něčím udržet, připoutat… Ke všemu má tenhle týden narozeniny…!

Neváhám vylézt z pelíšku, abych zapnula počítač a snad hodinu si prohlížela jeho fotky. Ty nahé, samozřejmě. Davida bych asi mohla milovat… Po dlouhém váhání otevřu svou poštu, rozkliknu poslední e-mail, dám ***ODPOVĚDĚT,*** do předmětu zprávy napíši ***K narozeninám;***-), do textu: ***Milý Davídku, přeji Ti všechno NEJ a doufám, že můj dárek potěší:-),*** pak kliknu na symbol kancelářské sponky, připojím tři fotky, ty dle mého názoru nejhezčí, a dobře dvacet minut se rozpočítávám, mám, nemám, mám, nemám… než stisknu ***SEND.***

Školní rozhlas nefunguje ještě ani v pátek, tudíž tomu, co má ředitel na srdci, musí dát formu oběžníku. K nám dorazí hned zrána při chemii, profesor Bubeníček ho přečte nahlas, ředitel si v něm vylévá srdce ohledně porušování zákazu kouření, které se netýká jen samotné budovy školy, nýbrž i její blízkosti, uklízečky si stěžují na nedopalky, které musí denně zametat, nehledě na fakt, že to nedělá dobrou vizitku našemu ústavu, když je chodník před školou posetý špačky (Lejla se k nám pootočí a udělá významný kukuč), načež Drsoň oběžník odloží a stejným tónem pozve k tabuli hned tři oběti: Marečkovou, Mokrou a Zahradníkovou. Skupinovým zkoušením je pověstný, pokládá nám otázky na steroidy a lipiny, přičemž střídavě ukazuje prstem na jednu, druhou i třetí. Tenhle systém možná šetří čas, nicméně pokud zkoušená osoba dostane do tandemu někoho, kdo ji výrazně převyšuje, má smůlu, tím víc totiž vyniknou neznalosti. Je mi Jajky líto, na nadrcenou Sabinu nemá nárok a jelikož se na chemii připravuji průběžně a látka mi přijde snadná, Jajka vyfasuje čtyřku ani nemrkne, přičemž tak slabá nebyla!

Nám dvěma napíše jedničku a mě navíc požádá: „Mokrá, odneste oběžník do vedlejší třídy."

Jelikož učebna chemie sousedí s laboratořemi, ve kterých momentálně nikdo není, jsou zamčené, a učebnou fyziky, odkud oběžník přišel, musím vyrazit o patro níž. Jakmile procházím kolem otevřených dveří prázdné učebny informatiky, pohled na zapnuté počítače mě naláká natolik, že se rozhlédnu, a když ticho ruší

jen bzučení větráčků počítačů, neodolám, zaběhnu dovnitř, přisednu k tomu krajnímu a rychle najedu do své schránky. Přece není možné, aby nezareagoval…!

Žádná nová zpráva, hlásí nápis nad seznamem došlé pošty. Zklamaně se ze své schránky odhlásím, zavřu okno Seznamu a ve skleslé náladě odevzdám oběžník Patočkové, co vyučuje propedeutiku ve čtvrtém ročníku a tváří se, jako by oběžník byl můj výmysl a já rušila schválně, či co!

Pro Davidovo třídenní mlčení mám vysvětlení: moje fotky ho zklamaly, nelíbím se mu a on neví, jak mi to napsat!

Ten, kdo se pro změnu nelíbí mně a já mu to nejsem schopna říct, na mě čeká hned po vyučování u školy.

„Ahoj, Pavlo," pozdraví mě nejistě. „Ty se mi vyhýbáš?"

Jeho obavy jsou opodstatněné, s esemeskami jsem se nepřetrhla a návrhy na setkání celý týden ignorovala… Zachytím Jajčin pohled, kámoška mě jím takřka prosí, abych se zachovala správně! Jenže to, co se zdá správné jí, mně dobré nepřipadá. Nejsem přece Darja, probůh!

„Totiž, chtěla jsem se s tebou sejít, Filipe, a –"

Ublížit někomu je tak strašně snadné!!!

„Ty někoho máš, co?" vysvětlí si moje okolkování po svém.

„Ne, ale v tom to není," vzdychnu. „Jsi fajn kluk…"

„Hlavně mi neříkej, že budeme kamarádi," přeruší mě rychle se smutným poloúsměvem. „To slýchám dost často."

„Nechci tě trápit, radši to skončíme úplně. Mám špatný období. Nezlob se."

Nevím, jestli mě pochopí, každopádně nepříjemný hovor neprotahuje. Že by se mi po přiznání ulevilo, to tedy ne!

Lejla, se kterou jdu odpoledne na zápas, mě utěšuje: „S někým se rozejít je stejně přirozený, jako se seznámit. Nemůžeš čekat, že první kluk, kterej se objeví, bude osudovej! To se stává jen princeznám. Nebo Jajce."

„Jsem zakletá. Ty, které bych chtěla, nechtějí mě, a ti, co mě nepřitahují, by mě brali… Asi se dívám moc vysoko."

„Karpíšek byl kretén a s Filipem to nevyšlo, no bože," mávne rukou. „Honza je namyšlenej floutek, co nehledá holku na chození, ale na sex, toho taky není třeba litovat. Tahle bilance není pro tebe zase tak nelichotivá, ne?"

„Jsou i další," ušklíbnu se. „Například David…"

„Co je s ním?"

„Právě že nic, přestal psát – poté, co jsem mu poslala svoje fotky," přiznám se, leč nedodám, o ***jaké*** fotky šlo. „A kdy to bylo?"

„V úterý v noci…"

„Ty blbko!" rozesměje se. „Vždyť je teprve pátek. Každej přece nesedí čtyřiadvacet hodin denně na netu!"

„Tihle studenti většinou jo… David sice nemá svůj komp, ale kdybych se mu líbila, minutku na napsání si najde."

„Mobil na něj máš?"

Zavrtím hlavou. „Je to jedinej člověk, kterého znám, co odmítá mobil. Prý je svazující být pořád na příjmu…"

„Na tom něco je," zasměje se. „S tím mobilem, myslím. Ale jinak věřím, že se to vysvětlí, dej mu čas. Nevěřím, že by po tolika krásných mailech hrál mrtvýho brouka. I kdyby ses mu nelíbila, napsal by ti to. Spíš ten mail ještě neviděl."

Tahle úvaha mě vzpruží. Zní totiž logicky! Hned se mi zlepší nálada, a když Lejla navrhne, co kdybychom se přihlásily do akvabel, málem jdu do kolen.

„Spadla jsi z jahody?! Jak jsi na to přišla, prosím tě?"

„Je mi Juráše líto, snaží se a zatím se mu tam prý přihlásily akorát dvě prvandy."

„Takže soucit, jo? No se mnou nepočítej," bavím se.

„Nejen soucit," zakření se. „Fakt bych ho chtěla vidět v plavkách! Chápeš, široká ramena, úzký boky, upnutý plavky…"

Lejla je dílo, uchichtávám se té představě ještě při hopsání do rytmu v pauzách po odpískání. Kluk s dredy, který nechybí ani dnes, si můj úsměv přisvojí a oplatí mi ho.

Po zápase, který končí jednogólovým rozdílem ve prospěch ***Panterů,*** se Lejla procpe až k uličce, kterou odchází borci do kabin, Martin ji samozřejmě nepřehlédne a tak, jak je, upocený a námahou zrudlý, ji přede všemi krátce políbí.

„Hokejová výzbroj sice zkresluje, ale řekla bych, že u Horáka máš všechno, co si přeješ – svalnatá ramena, úzké boky, sexy zadek…," vyjmenuji pobaveně ve sprše. „Tak proč hledáš jinde? Převzala jsi Darjin model? Nejsi spokojená?"

„Na rozdíl od Darji toho, s kým chodím, miluju," ujistí mě. „Jsem spokojená, což o to… Ale taky zvědavá!"

Být zvědavá na to, jak vypadá učitel v plavkách, to by mě tedy nenapadlo! Vyfrotýruji tělo ručníkem, obleču civil a zapnu bundu až ke krku, moje nedávné jásání ohledně počasí vzalo za své, znovu je pár stupínků nad nulou.

„Nezajdeme někam?" navrhuje Lejla. „Vyhráli, to víš, Martin bude nabitej a bude chtít slavit… Sexem."

Málem mi zaskočí! „A k tomu potřebujete diváka, či co?"

„Ne, ale jelikož je máti doma, nemůžeme k nám, takže mě hned povleče do auta… To bych radši zašla na drink, v autě je to dost nepohodlný, natož v téhle kose…"

„Jen si to užij do dna," bavím se. „V osm musím být na rohu u lékárny, pokud se chci svézt nahoru s Lubošem. Čau!"

Rychle se s kamarádkou rozloučím, vyběhnu ze stadionu, na schodech i dole na parkovišti je stále spousta nadšenců, co rozebírají vydařené akce pěkně začerstva, a než se jimi propletu, zastoupí mi cestu ten dredovatý kluk.

„Ahoj," usměje se. „Nešla bys na pivo?"

Pááááni, on na mě čekal schválně!! „Na pivo…?"

„Tak na kakao," navrhne.

„Proč zrovna kakao?!"

„To bylo první nealko, co mi přišlo na jazyk," vysvětlí.

„Ale já si občas pivo dám," přiznám s úsměvem, samozřejmě jen tak lehkým, kdy neodhalím rovnátka. „I když mléčný shake možná fakt radši…"

„Super, akorát že v barech ho často nemívají…"

Musím se smát nahlas, tudíž rychle skloním hlavu k zemi.

„Jenže mlíčnák má teď zavřeno," odtuší. „Tak zítra…?"

„To by šlo," přikývnu potěšeně. „Teď stejně musím domů, hrozně spěchám, jinak mi ujede spoj a už se domů nedostanu."

„Nejsi místní?" podiví se.

„Jsem, ale bydlím kousek za městem."

„Dobře, nebudu tě zdržovat. Zítra ve tři tady."

Jelikož na nároží spatřím Lubošovu hondu, roztržitě klukovi mávnu na pozdrav a k lékárně to vezmu poklusem. Po všeobecných řečech, kdy se mě ptá, jak kluci hráli, vejdeme do ***Vesny,*** kde na nás padne dusná atmosféra jako těžká deka.

„Stalo se něco?" zareaguje Luboš.

Mamka zavrtí hlavou a uhne pohledem. Takže jasný konflikt! Na vítěze bych mohla vsadit majlant a neprodělala bych, Martin triumfální výraz mluví za vše. V té chvíli však seshora přijde Marian a já mám okamžitě jiné starosti.

„Ahoj, Pavlo," pozdraví mě jako dřív.

Zavrtám pohled do koberce a něco zamumlám.

„Ty jsi doma?" podiví se Luboš. „Odkdy jezdíš domů v pátek? Kdybys zavolal, mohl jsem tě vzít nahoru autem…"

„Přijel jsem včera," přeruší ho. „Spal jsem u Zuzky. Domů jsem dorazil až dnes odpoledne."

„Odpoledne?" podiví se Luboš. „Copak ona nešla do školy? Vždyť letos maturuje, ne?"

„No jo," zasměje se Maio a já prostě nechápu, jak mi mohl kdy nepřipadat hezký! „Jasně že chodí do školy, ale trochu jsme ráno zaspali, pak už to nemělo cenu." Marian nejspíš vycítí můj pohled, protože se na mě podívá. Okamžitě ucuknu.

„Ti studenti," vzdychne teta Marta.

„To jste do toho bušili celou noc, že jste ráno nevstali?" zajímá se Eliška, ale je okamžitě okřiknuta jak tetou, tak Lubošem, kam prý chodí na takové výrazy!

„Do čeho jste bušili?" nechápe Vítek.

„Do kovadliny," uchichtne se Jakub.

Tentokrát jsem to já, kdo vycítí pohled toho druhého, a ačkoli se očnímu kontaktu ze všech sil snažím vyhnout, nejsou ty síly příliš pevné, na okamžik zvednu zrak. Intuice nezklamala, Marian se dokonce mírně usměje! Rychle se skloním k Vítkovi, který mi pyšně ukazuje krabičku voodoo bohatší o další exemplář. Zahrát si ***Carcassone*** pochopitelně odmítnu, zatímco mamka, která se v dobré vůli nabídne, že by to s nimi zkusila, je odmítnuta. Ne Vítkem, nýbrž Eliškou, která jí břitce vysvětlí, že v šesti by jich bylo moc a nestačily by kostičky ani přes několikeré rozšíření.

„Nevadí, budu se dívat, abych se něco přiučila," rozhodne se máma a nedá znát, jestli se jí to, že dvojčata, Vítek, Luboš a Marta budou hrát, zatímco ona bude u stolu přespočetná, dotklo či ne. Já ji ale znám dost dlouho!

Protože jsem prošvihla společnou večeři, rychle ukořistím dva rohlíky a nejdřív se zamknu v koupelně, kde se zdržím tak dlouho, dokud si nejsem stoprocentně jistá, že na chodbě nikoho nepotkám, načež přeběhnu vzdálenost a zabarikáduji se ve svém pokoji opravdu důkladně – dveře zamknu na dva západy a na kliku pověsím mikinu, to aby nebylo vidět světlo klíčovou dírkou. Rozsvítit lustrem či lampičkou se ani po tomto opatření neodvážím, musí stačit světlo z monitoru. Po koberci se pohybuji bez pantoflí, snažím se nedělat nejmenší hluk a klávesy mačkám opatrně, jako by byly ze skla.

Mail od Davida stále kdesi meška, v návaznosti na hovor s Lejlou mu napíši krátký vzkaz: ***Ahoj, Davídku! Došlo Ti překvapení k narozeninám…?*** Nic víc, nechci se vtírat ani žadonit o pochvalu, jak skvěle vypadám – když to není pravda! Na ICQ ani skype neobjevím nikoho zajímavého.

Najednou na mě padne těžký smutek. Zezdola ke mě doléhá hovor a smích, v Mariánově pokoji řádí Sto zvířat, Internet zprostředkovává spojení s celým světem… A přesto si v domě plném lidí připadám strašně osamělá. Vím, zavírám se tu sama a dobrovolně, ale stejně… Jsem vyhnanec. Táta mě opustil už před pěti lety, teď to vypadá, že jsem přišla i o mámu…

Klepání na dveře mi málem přivodí kolaps. Není to ale strachy, přichází totiž od pravých dveří, ne falešných. „Pavlo?“ Mariánův hlas se do mě zařízne jako nůž. Sedím se zatajeným dechem.

„Pavlo?“ zkouší to znovu. „Potřebuju s tebou mluvit.“

Pitvat se v největším trapase mého života?! Nikdy!!!

Konečně snahu vzdá a já se mohu nadechnout. Kriticky se mi nedostávalo kyslíku!

Ten večer mě čeká ještě jeden šok, to když o chvíli později kdosi rovnou vezme za kliku a narazí do zamčených dveří. Jelikož se ale ozve mamka, infarkt se nekoná. „Pavlo? Proč se zamykáš, prosím tě? Ty už spíš?“

Přestože bych ji k sobě pustila moc ráda, potěší mě, že si na mě vzpomněla, nejspíš si v té nové velké rodině také připadá osamělá, nemohu ani muknout.

Jsem rozmrzelá a protivná od samého rána. Ocelové nebe náladu nepřidá, sněhové vločky honící se po terase jakbysmet, opět se ochladilo a počasí připomíná konec února než začátek dubna, a dáseň oteklá tak, že takřka nemohu rozevřít ústa, mi dodá úplně! Vinna nejsou rovnátka, nýbrž osmička vlevo dole, která má málo místa a dáseň, co jde přes ni, se zanítila a otekla. Vloni v létě mě záněty trápily dost často, ale to bylo v horkém létě, ne v takové kose!

Montyho vyštěknutí mě znovu přiláká k oknu, pes právě sprintuje pro míček, který mu Marian hodil. Jelikož je oblečený ve sportovním, mohu si bez obav zaskočit dolů pro něco studeného, čím bych peklo v ústech zmírnila.

Bez obav?! Hm, tak to si pouze myslím! Zrovna se snažím vydolovat z mrazáku sáček zeleného hrášku, nic vhodnějšího totiž neobjevím, když do chodby, kde je velký pultový mrazicí box umístěný, najednou vejde Marian. Umí si to přesně načasovat!!

„Konečně vylezeš,“ podotkne. „Jdeme si zaběhat, ne?“

„Ne!“

Moje úsečná odpověď ho překvapení. „Proč ne?“

„Bolí mě zub!“

„Třeba to rozběháš,“ navrhne.

„Nechci,“ zavrčím.

„Vzduch ti prospěje,“ láká mě. „Nerad běhám sám…“

„Řekni si Zuzance!“ vylítne ze mě nekontrolovaně. „Ta by jistě pelášila ráda, aspoň by se jí dny bez tebe nevlekly!“

Pobaveně se zasměje. „Zuzka si potrpí na pohledy a podobný kravinky, jak nějakej roztomilej vidí, koupí ho –“ V té chvíli mu to sepne. „Hele, ty čteš cizí poštu?“

„Ne, to mě ani nehne!“ ohradím se a prudce rudnu.

„Neřekl bych,“ pousměje se.

„To bez tebe nemůže být ani týden?“ zaironizuji.

„Týden? Ani den, ani hodinu…!“ baví se.

„Tak to tě nebudu zdržovat,“ prohodím uštěpačně, zabouchnu mrazák, načnu sáček a hodím si do úst pár kuliček.

„Neboj, ona to ještě chvíli vydrží,“ ujistí mě. „Zato s tebou jsem chtěl mluvit, jenže ty se neozveš, nedáš na sebe kontakt. Neříkej, že nemáš 1CQ, skype, telefon…“

„Mě to nezajímá!“ přeruším ho rychle.

Maio se zatváří nechápavě. „Co tě nezajímá?“

„Je mi naprosto fuk, jak jsi na tom se Zuzanou. A vůbec!“

Trhne rameny. „Proč myslíš, že jsem chtěl mluvit o ní?“

Přehodím hrášky jazykem do kapsy tváře a zmateně se zeptám: „A o čem…?“

„Přišel mi mail z knihovny,“ vysvětlí. „Upomínka. Tys jim tam tu knížku neodnesla, co?“

Hrkne ve mně jako ve starém orloji. Na ***tuhle*** záležitost jsem úplně pozapomněla!! „No… Zatím ne…“

„Dík,“ ušklíbne se. „Tak mi ji dej, zařídím si to jinak. Na Zuzku bude větší spoleh.“

Ačkoli to nejsem já, kdo je v právu, stejně vyletím! „Je lepší ve všem, co?!“

„To, jak je dobrá, jsi přece viděla sama, ne?“ připomene mi moje šmírování, čímž mě dorazí. „Pavlo, co tě žere?“

„Vůbec nic!“ odseknu a raději mizím. „A co tu knížku?“ dožaduje se. ***„Ted‘*** se mi pro ni nechce,“ zavrčím.

„Víš, co mě právě napadlo?“ volá za mnou. „Doktor Jekyll a mistr Hyde, říká ti to něco?“

„Trhni si!“ popřeji mu ze schodů.

Ještě slyším, jak se zasměje, a pak už za ním bouchnou domovní dveře. Nejradši bych mlátila hlavou do zdi. Přestože mě vytočil, měl pravdu!!! Chovám se jako žárlivá husa, aniž bych měla nejmenší důvod žárlit, kruci! Marian je cizí kluk, který jen shodou okolností bydlí ve stejném domě, to jsou veškeré naše vzájemné vztahy –as tím se musím smířit.

IX. HOUSTONE, MÁME PROBLÉM!

Odpoledního výletu se tentokrát hodlá zúčastnit kromě Vítka také Kuba, protože máma s Lubošem chtějí jet do Brna na výstavu ***Titanic,*** kde budou k vidění různé artefakty z potopené lodě. Eliška bere jeho rozhodnutí za zradu, už během oběda je těžce uražená a rýpe se v jídle tak nechutně, až ji Luboš vyžene od stolu. Vyrukuje totiž opět se svým údajným vegetariánstvím, které ovšem dodržuje jen tehdy, když se jí to hodí – a když může mámu vytočit. S chutí bych jí připomněla, jak onehdy zbouchala v restauraci roštěnou na roštu a ani se nezačervenala, ale jednak se mi s oteklou dásní artikuluje hůř než jindy, a jednak na sebe nechci upozorňovat, oběda se účastní také Marian a já mám svých starostí dost. Můj pohled se s tím jeho srazí jen jednou, když s mamka zeptá, kdy se hodlám vrátit (ví, že chci jejich cesty využít ke svezení do města), a já zaševelím: „Zítra."

Od stolu vstanu jako první, to abychom se nepotkali v kuchyni, nahoře v pokoji si na džíny vezmu krátké šaty, do batůžku hodím pár nepostradatelných drobností, líčit se nemusím, to už jsem od rána, a ze spodní přihrádky stolu vyhrabu ukrytou hrůznost, v níž by jen optimista poznal knihu, natož snad vzácný výtisk…! Po dokonalém proschnutí nabyla dvojnásobného objemu, je celá krabatá, zvlněná, některé stránky má zcela nečitelné…

Číhám u dveří pootevřených na špehýrku. Marian je ve svém pokoji, slyšela jsem ho tam vejít, a protože nechci riskovat, že by knihu objevil dřív než po mém odchodu, čekám, než budou výletníci připraveni k odjezdu. Zítra ho neuvidím, přespím u Lejly a vrátím se po čtvrté, no a než přijede na nějaký další víkend, průšvih trochu zavadne…

„Pavlo? Tak kde jsi?!" vysvobodí mě mámin hlas, co zazní jako startovní výstřel. V té chvíli totiž vyletím z pokoje, po špičkách doběhnu k Mariánovým dveřím, před které hodlám knihu položit a dál upalovat rovnou do auta. Realizace plánu však nepočítá s tím, že Maio ve stěžejní chvíli dveře otevře!!! Tváří v tvář přemohu mrákoty, vrazím překvapenému Mariánovi to, co z knihy zbylo, do ruky, a přesprintuji chodbu ke schodům dřív, než se stačí vzpamatovat. Teprve dole mě dostihne jeho výkřik: „Do prdele…!"

Vítek, který ho také zaslechne, udělá dotčený obličej. „Proč Maio tak mluvit může a já nesmím?"

„Maio je velkej kluk," vysvětlí mu Luboš. „Ale to ho neomlouvá. I velcí kluci mají mluvit slušně."

Pochopitelně nevysvětlím důvod Mariánova výkřiku, ačkoli ho chápu. Jsou chvíle, kdy sprosté výrazy omluvit lze!

Jajka, s níž strávím čas, co zbývá do rande s bezejmenným dredařem, z toho má legrácky, jak jinak. Domluvíme se na večeru v ***Galaxii,*** ten dnešní by měl být vydařený, protože hraje rocková kapela ***Trhlá Bára,*** načež vyrazím ke stadionu.

„Ahoj!" usměje se kluk na dálku. „Přišla jsi ve tři."

„Byli jsme domluvení na třetí, ne?"

„To jo, ale jsi první holka, co zná hodiny," směje se. „Jinak si neumím vysvětlit, proč ty ostatní nechodí na čas."

Rychle si zakryji ústa rukou, musím se smát nahlas. „Randíš s tolika, jo?"

„Ani ne," zasměje se. „Ale znáš to, pár špatných zkušeností a obrázek je jasnej… Já jsem Adam, čau."

„Pavla," představím se.

„Já vím," převeze mě.

„Odkud to víš?" zeptám se podezíravě.

„Bakov není New York, když chceš, zjistíš leccos…"

„Radši mi ani neříkej, co všechno jsi o mně zjistil!"

„Samý dobrý věci, neboj. To víš, pěkný holky v malým městě nejdou přehlédnout."

Pozvednu s úsměvem obočí a vyberu si z jeho řeči obratnou lichotku. „A ve velkým jo?"

„Taky ne," připustí, „ale tam platí přímá úměrnost vůči počtu obyvatel, takže už to pak není až taková vzácnost."

„To zní skoro filozoficky!" bavím se.

„Jako že bych si měl svoje moudra patentovat? Popřemýšlím o tom…" zamrká, sáhne do kapsy pro krabičku cigaret a nabídne mi: „Dáš si?"

„Jsem vyléčený astmatik, radši ne," odmítnu. „Ty si klidně zapal, kouř mi vadí jen v nevětraných prostorách," dodám, když vidím, že krabičku zase zastrčí.

Zavrtí hlavou. „Ale mně by to vadilo, smrdět ti pod nos."

Tenhle přístup ocením, kuřáci většinou tak ohleduplní k nekuřákům nejsou! Adam je celkově šikula, proti Filipovi navíc i bavič. Tím lépe, osmička bolí čím dál víc, moc se mi mluvit nechce, raději poslouchám. Procházíme se po městě, v mléčném baru se přepijeme koktejlů tak, že nejspíš shake nebudu moci hodně dlouho vidět, díky jeho výřečnosti není ani chvíli ticho, a když se podívám na mobil a zjistím, že je skoro sedm, nemohu uvěřit vlastním očím!

Všimne si mého pohledu a zajímá se: „Co dál?"

„No, já půjdu ke kámošce –"

„Jak, půjdu? Otázka byla myšlená v množným čísle, žádný soukromničení na vlastním písečku, jasný?"

Znovu mám co dělat, abych neodhalila rovnátka! „Dobře. Jestli se chceš poznat s mými kamarádkami a kamarády, pojď se mnou do ***Galaxie.***"

„Tak jo," souhlasí jednoduše a stejně jednoduše se o něco později seznámí s Jajkou, Pepou, Darjou, Petrem, Lejlou a Martinem, ve kterém okamžitě pozná ***Pantera*** i bez čísla 13 na zádech, a v tu ránu spolu debatují o včerejším zápase a hokeji vůbec. Podle všeho je velkým fanouškem, má přehled.

„Adam nemá problém se seznamováním, co?" baví se Lejla.

„Ten nemá problém s ničím," opravím ji s úsměvem.

„To je jen dobře," zubí se Lejla. „Nepotřebuješ zamindrákovanýho kluka."

Taky pravda, bohatě mi stačí vlastní mindráky!

„Chudák Filip," podotkne Jajka věcně, nicméně uzná: „Ale Adam je hezčí, to je fakt."

„Jájinko, ono to není o kráse, víš," povzdechnu si. „Krom toho, co blbnete? To, že jsme se dneska poprvé prošli a teď si možná zatancujeme, neznamená, že spolu chodíme."

Zatancujeme si určitě, Adama jsem odhadla přesně, nepatří mezi stydlíny, tudíž holky, když nás vidí v jednom kuse spolu na parketu, ať při rychlých skladbách či ploužácích, na mě dělají vědoucí obličeje. Nevymlouvám jim to.

„Matka dopoledne zvedla kotvy a letěla za fotrem, můžete spát u nás," šeptne mi Lejla před půlnocí. „Oba…"

Zvednu oči v sloup. Podle sebe nesuď tebe, Leničko!

To, že je mi s Adamem celkem fajn, je druhá věc, v tom kámošky nijak nepřehánějí. Tenhle kluk kromě toho, že je vtipný, chytrý a hezký, má i něco, co ostatním hezounům, chytrákům a krasavcům chybí – totiž, nejspíš o mě stojí!!!

Pohoda rockového pomaláče, co ***Trhlá Bára*** převzala od ***Alice Coopera,*** kdy vnímám blízkost Adamova pevného těla a vychutnávám nádherné tóny pomalé skladby, je náhle násilně přerušena šokujícím zjištěním – ve dvojici ploužící kousek od nás poznám Mariana se svou souložnicí Zuzanou! Netušila jsem, že tu ti dva jsou také, a Marian nejspíš neměl o mé přítomnosti také ani páru, protože si mě všimne snad v téže vteřině a tváří mu přelétne mrak, přestane cosi říkat Zuzce, té sladké blondýnce, v sněhově bílém tričku s přišitým růžovým bolerkem se zavazováním přes prsa je vážně roztomilá, a zlostně po mně blýskne očima. Jak jsem si mohla myslet, že by o mě mohl mít zájem…?! Jeho holka není jen hezká a milá, ona je přímo krásná! Mimoděk se mi vybaví film ***Adams Family,*** kde Morticie říká: „Ale ta růžová, Debbie…"

Pohlédnu ***skrz,*** ně a při další otočce raději počítám stehy na švu Adamova tmavomodrého trika ***Nike*** s dlouhým rukávem. Z písničky už beztak nic nemám, na jejím konci požádám Adama, zda bychom si nešli zase na chvíli sednout. Od stolu na Mariana ani jeho velkou lásku nevidím, mohu se zase uvolnit, tudíž beru za nůž v zádech, když se ke mně asi po půl hodině nakloní Jajka a pošeptá mi: „Nenápadně se otoč vpravo, ten kluk v košili od ***Marxe a Spencera…*** Sleduje tě."

Nemusím se otáčet, vím moc dobře, co má Maio na sobě!

„To je Marian," špitnu tiše. „Nečum na něj!"

Ani Lejla nezapře pozorovací talent. „Je tu tvůj brácha."

„Čekala jsem, že bude hezčí," zkritizuje ho Jajka.

„Ale on ***je*** hezkej!" ujistím ji tiše, leč důrazně.

„Tobě se líbí?" užasne. „Je takovej… Já nevím…"

„Je zajímavej," opraví ji Lejla. „Jsou dva druhy krásy. Ta venkovní, kterou má kdejakej prvoplánovej hezounek, a pak skrytá, mnohem rafinovanější, když jí podlehneš, je konec."

„Jste praštěný!" zarazím jejich rozbory. „Je mi ukradenej! A já jemu taky, takže jsme si kvit."

„Vážně? Nevypadá to tak," bublá Lejla smíchy. „Zírá sem."

„Protože má na mě vztek," vysvětlím. „Za tu knížku… Jen ať si hledí tý svý pipky, která bez něj nevydrží ani den, ona mu normálně píše pohledy a posílá je poštou, přestože jsou spolu na netu a přes telefony a co chvíli osobně!"

Čekám, že se holky přidají a společně Zuzanu zdrhneme, avšak Lejlina otázka mě vytočí: „Ty na něj žárlíš?“

„Ne!!“ vyhrknu a okamžitě vím. že to byla chyba. Příliš prudká reakce mě usvědčí ze lži, holky se mohou usmát.

Adam, který si sice povídal s Martinem, samozřejmě opět o hokeji, jak jinak, mě chytne kolem ramen. „Co si to tu špitáte, pořád? Mě to dost znervózňuje…“

Neubráníme se smíchu všechny tři, Lejla navíc sonduje: „Tebe taky něco znervózní? Vypadáš jak pohodář.“

„To jsem,“ usměje se, „ale i pohodář může být paranoik.“

„Neboj, nepomlouváme tě,“ ujistím ho, on si přehnaně hlasitě oddechne a pozve mě na drink. Prima taktika! Myslím, že nás chce prostě od sebe oddělit, abychom nemohly v holčičím špitání pokračovat!

O tom, jaké to je, když se ten druhý baví s někým třetím, se ostatně přesvědčím vzápětí. U baru si k nám přisedne kluk, co se očividně s Adamem zná a začne s ním rozebírat cosi o motorech a motorkách. Adam nevypadá nadšeně, rychle se mi omluví: „Vyřídím to rychle, vydrž… Promiň, Pavlo.“

Pokrčím rameny, nic se neděje, míchám brčkem drink a snažím se jazykem dotlačit kostku ledu na zateklou dáseň. Jsem tím zaujata natolik, že si příchozího Mariana všimnu, až když si u barmana objedná dvakrát sherry kolu. Neubráním se očnímu kontaktu, což ho nejspíš vyprovokuje k reakci, takže než barman vytáhne z chladáku dvě požadované koly, s úšklebkem se mě otáže: „Čím jsem si to zasloužil?“

„Cože…?!“ zeptám se nepříliš chytře.

„Co jsem ti udělal, že ses mi tak pomstila na té knížce?“

Zalapu po dechu. On si myslí… „Nešťastná náhoda.“

Pohrdavě odfrkne. „To vykládej Pizizubce, ta by ti to možná zbaštila.“

„Nevěř, když nechceš.“ Přes jeho rameno spatřím Zuzanu, která ho nedočkavě vyhlíží a nejspíš se jí vůbec nelíbí, že se zapovídal u baru s ***nějakou*** holkou. „Zuzance chybíš, měl bys pohnout. Nemůže být bez tebe den, hodinu a ani ***minutu!“***

Možná díky mně dostane barman větší spropitné, protože Marian zlostně zafuní, hodí na pult pár mincí mnohem vyšší hodnoty než je cena dvou limonád, popadne koly a aniž by mi řekl jediné slůvko, odkráčí.

Adam se rychle zbaví svého kamaráda a opatrně vyzvídá: „Kdo to byl? Kámoš…?“

„Brácha,“ řeknu kysele.

„Uff, to se mi ulevilo,“ oddechne si. „Proč se mračíš?“

„Se sourozenci je kříž,“ odvětím neutrálně.

Kupodivu mu tohle vysvětlení stačí. „O tom mi povídej! Mám patnáctiletou ségru a pevně doufám, že všechny holky takový nejsou, protože by to nebylo k životu!“

Přestože mi Maio náladu zkazil, musím se Adamovým nářkům zasmát. Podle toho, co vypráví, není Eliška největší číslo!

Kolem půl třetí to v ***Galaxii*** zabalíme a v šesti se přesuneme k Lejskově vilce, Adam mě jde doprovodit, a zatímco holky se svými protějšky okamžitě zmizí v domě, my si ještě dobře půlhodiny povídáme u vchodu, jako bychom si toho za celý den nestihli říct dost! Když už drkotám zuby nahlas a stále to na loučení nevypadá, pozvu ho dovnitř.

„To jsem rád, že tě to napadlo," mrkne na mě a bez zdráhání se hrne dál. „Jsem zmrzlej jako eskymáckej pes."

Nejprve lehce vypleníme ledničku Lejliných rodičů, paní Lejsková tu má jen samé nízkoenergetické potraviny, uvařím pro nás ovocný čaj a přesuneme se do podkrovního pokoje, co slouží za mou občasnou ložnici. Oblečení si vlezeme do postele, protože stojí těsně u radiátoru, a za svitu malé lampičky mi vypráví o architektuře, na kterou je přijatý na základě talentových zkoušek, jež úspěšně složil začátkem ledna. Imponuje mi, s jakým zaujetím o své budoucí škole mluví. Dostal se na ni totiž až na druhý pokus, vloni mu to nevyšlo a ten rok po maturitě tráví na krátkodobých brigádách – a hlavně s motorkou, vyleze z něho, že ho baví kromě hokeje i kros a nejen že jednu motorku vlastní, ale na druhé, terénní, závodí!

„Ani nevíš, jak rád se vrátím do školy," svěří se mi.

„To ti věřím." I když na školu s holkama nadáváme, žádná z nás si neumí představit, že po maturitě půjde hned pracovat. Jak mi neustále mamka opakuje, v práci se stráví podstatná část života, proto je důležité získat co nejvyšší vzdělání, přímo úměrně se totiž se vzděláním rozšiřují možnosti.

„Zítra tě svezu," slíbí mi, když se mu přiznám, že jsem ještě nikdy na motorce neseděla!

„Tak rychle…?"

„Nepojedu rychle," dušuje se.

„Nemyslela jsem rychlost na tachometru…"

Teprve teď se dovtípí, o čem mluvím. Na chvíli se zarazí, pak se váhavě zeptá: „Máš někoho?"

„Ne, to ne," zavrtím hlavou. Proč si, krucinál, kluci myslí, že tohle je jediný důvod?! Nechci mu to vysvětlovat, místo toho odvedu pozornost: „Mám rovnátka."

Adam se rozřehtá. „To jsem rád."

„Rád proto, že mám rovnátka?" popichuji ho.

„Jasně, ničemu to nevadí a není to navždy, kdežto nevyřešený vztahy jsou mnohem horší," vysvětlí. „Chodil jsem s holkou, co se chvíli předtím rozešla-nerozešla s jiným. Nebylo to k ničemu, furt visel ve vzduchu."

„To je mi líto," projevím účast.

„Nemusí," zasměje se. „Má to svoje výhody – jsem volnej." Což je pravda. Kdyby mu vztah s dotyčnou vyšel, určitě bychom teď vedle sebe neleželi a nepovídali si do pěti ráno!

Holky, které se o Adamově přítomnosti v domě dozví až dopoledne, když se celá pomačkaná, rozmazaná a rozcuchaná (spát v šatech a bez odlíčení se nevyplácí!) potácím do koupelny, si mou vizáž vyloží po svém.

„Páni! Ty jsi to tedy vzala hopem," zírá Jajka.

„Neříkala jsem to?“ triumfuje Lejla. „Ještě ses urážela!“

„Nepředstavujte si bůhví co,“ krotím je. „Prostě tu přespal, protože se mu nechtělo až na ***Hvězdárnu.“***

„No jasně,“ baví se také Martin.

Vnucovat jim pravdu by bylo zbytečné mrhání energií! Strávila jsem noc s klukem, pravda, ovšem ne tak, jak myslí! Svého obrazu v zrcadle se vyloženě zhrozím. Jak je možné, že kamarádky i po ránu vypadají dobře, kdežto já připomínám vykopnutý drn?! Navíc mám dolní dáseň oteklou tak, že se nemohu prsty ani dotknout levé tváře či krku. Jakmile se trochu upravím, nalíčím a vyčistím si zuby, s Adamem se rozloučíme s osazenstvem vily, byť nás ostatní zdržují. Jelikož po včerejším výstupu doma i v ***Galaxii*** nehrozí, že by se mnou chtěl Marian ztratit jediné slůvko, nemusím čekat do čtyř, což jsem jen ráda, protože dáseň bolí opravdu pekelně.

„Odvezu tě k vám na motorce,“ navrhne Adam.

„To nemusíš, svezu se městskou a pak pěšky,“ zdráhám se.

„Musím, slíbil jsem ti to,“ připomene mi. „Nemůžeš jít pěšky, když jsi marod, a taky… Chci se ti pochlubit.“

Koneckonců, má se čím chlubit! ***Yamaha,*** kterou má ustájenou v garážích pod sídlištěm, kde s rodiči a sestrou bydlí, je parádní sídlo už na pohled, líbí se mi víc než závodní pětistovka. Pochválím mu samozřejmě obě.

„Táta zamlada taky závodil, proto mě v tom podporuje.“

Můj táta mě nepodporoval nikdy v ničem, a to ani v dobách, kdy jsme bydleli společně. Chtěl syna, holka pro něho byla zklamáním, což mi dával najevo…

„Co vaši řeknou na to, že jsi nebyl celou noc doma?“

Adam se na mě podívá, aby se přesvědčil, jestli si nedělám legraci: „Zatrhnou mi Večerníček.“

Rozesměji se na plnou pusu.

„V těch rovnátkách jsi sexy, sluší ti. Neříkal jsem, že ničemu nevadí?“ usměje se. „A naši… V pohodě. Zvykli si už dávno, že jim synáček vyrostl. Máš u sebe mobil?“

„Jo, proč?“

„Abys mě mohla prozvonit,“ mrkne na mě, nadiktuje mi své číslo a tímhle jednoduchým způsobem máme zajištěnou komunikaci i do budoucna. Pak mi podá helmu, ujistí mě, že v ní nemám takovou ránu, jak si namlouvám, nahne se ke mně, aby mi ji nadzvedl – a naprosto nečekaně mě políbí! Nejde o pusu na tvář, jako tomu bylo na seznámení, nýbrž o polibek na rty se zapojením jazyka. Jsem z toho poněkud zaskočená a dřevěná. „Vidíš,“ řekne tiše. „Vůbec ničemu rovnátka nevadí.“

Než se z polibku srovnám, byl totiž jiný než od hokejisty Honzy, mnohem hezčí, něžnější, jsme Na Vyhlídce a záhy poté u ***Vesny.*** Sice Adamovi tluču do zad a pokřikuji, ať mě vysadí u brány s poštovní schránkou, ale ani ho nehne, doveze mě po příjezdové cestě rovnou před terasu. Jelikož je právě doba oběda a mamka striktně dodržuje oběd ve dvanáct, musí nás mít celé osazenstvo domu jako na

dlani! Šeptnu Adamovi, že nerada vystupuji v televizi, obrovská francouzská okna ten dojem podporují, a loučení omezíme na vzájemné „ahoj“.

Přesně jak jsem očekávala! Kolem velkého oválného stolu zastihnu všech sedm osob, pozdravím vespolek a zatímco si nalévám do talíře vývar, ten mi i s otokem v ústech půjde jíst, máma zahájí výslech: „Kdo to byl? Jak to, že jezdíš s cizím klukem na motorce? Nevíš, jak je to nebezpečné?“

„Ta motorka, nebo ten kluk?“ zlehčím situaci.

„Oboje!“ ujistí mě mamka. „Co je to zač?“

„Motorka ***Yamaha,*** kluk Adam,“ vysvětlím.

„Mašinu má teda parádní,“ podotkne mimo téma Jakub.

Mamku druh stroje nezajímá: „Ty s ním chodíš?“

Dívají se na mě úplně všichni, ovšem jeden jediný pohled pálí. Ten Mariánův, jak jinak!

„Vždyť chodíš s tím blonďákem s předkusem, ne?“ pokusí se mi to Eliška u mamky zavařit. Vida, jaký má přehled, myslí Filipa! „Nebo s tím frájou, co tě přivezl autem?“

„Počkej, počkej,“ chytí se mamka. „Kolik jich máš?!“

Docela psina! Já, která si stěžuji, že o mě nikdo nestojí, najednou vypadám jako poletucha!

„To by bylo smutný, kdyby taková pěkná holka v osmnácti nikoho neměla, ne?“ vloží se do hovoru Luboš.

„Dobře, ale –“

„Mami, uklidni se,“ požádám ji, aby neřešila tohle téma přede všemi! „Jsou to kamarádi. Stačí?“ Nestačí, mamce vrtá hlavou něco dalšího. „Kde jsi spala?“

„U Lenky.“

„A jak to, že tě dovezl ten kluk? On tam spal ***také?“*** Zvednu oči, ustojím Maiův pohled a odvětím: „Jo.“ Druhý chod odmítnu, raději si dvakrát přidám polévku, načež si dám osvěžující sprchu a zamknu se ve svém pokoji. Je to sice zbytečné, Marian neprojeví nejmenší náznak touhy přijít za mnou na návštěvu, ale jistota je jistota.

V půl čtvrté neváhám vylézt z postele, kde dospávám probreptanou noc, abych zpoza záclonky šmírovala Mariánův odjezd. Luboš ho veze na nádraží, Maio si hodí na zadní sedadlo hondy krosnu a než nasedne dopředu vedle řidiče, náhle zvedne hlavu k mému oknu. Málem si udělám bouli o vystouplou hranu stěny, okna jsou v ní zapuštěná, jak sebou trhnu a odskočím dozadu! Pokud neviděl přímo mne, určitě si musel všimnout zavlnění záclony!!

Spíš ze zvyku než ze zvědavosti si pustím počítač a kouknu do pošty – a vida, v doručených zprávách se skví nový mailík, jehož odesílatelem je ***Blue Ghost.*** Trošku se mi chvěje ruka, když e-mail rozkliknu. První a jediný kluk, před kterým jsem se obnažila fyzicky i psychicky, strašně mi záleží na tom, jak se k mým fotkám a tedy k mému tělu vyjádří! Zpráva je nečekaně krátká, obsahuje pouhé dvě věty, ale její znění vyznívá v můj prospěch, což je hlavní!

Došly a potěšily! Na oplátku můžeš i Ty brzy čekat velké překvapení;-)

Nejspíš neměl čas nebo možnost dostat se dřív na Internet či napsat delší mailík, ale pochválil mě a chystá se přijet. Setkání na živo bude tím největším překvapením!

Milý Davide, jsem moc ráda, že Tě moje fotky nezklamaly! Na překvápko se strašně moc těším!! Pavla.

Na krátký mail krátká odpověď, není třeba se vykecávat, jsem spokojená i tak, a když mi o něco později pípne mobil a přijde mi esemeska ***BYLO TO MOC FAJN, PAVLINKO!*** z dnes nově získaného čísla, usoudím, že je na světě krásně. I přes trapasy s Mariánem, rovnátka a opuchlou dáseň! Neopravím ho ani za tu Pavlínku. V rodném listě mám totiž napsáno Pavla.

Návštěva zubního lékaře mě nemine, ba co víc, přímo se na ni těším, protože se zanícenou osmičkou už nemůžu vydržet.

Sedím v čekárně jako první bolestivý případ, jelikož se svezu do města brzy ráno s mamkou. Samotný zákrok, kdy mi doktorka zduřelou tkáň odtlačí dozadu a zánět vyčistí dezinfekcí, sice bolí, ale hned po něm se mi dost uleví. Do doby, než mi oznámí, ať přijdu ve středu na extrakci osmičky! Prý by mi dělala problémy pořád. Nadšená z toho nejsem, ale uznávám, že tohle řešení bude trvanlivější.

„Přijede David," pochlubím se holkám.

„Fakt? Kdy?" vyzvídá Jajka.

„Nevím, ale brzy."

„Konečně se rozhoupal, jo?" prohodí Lejla. „Super." Nepřiznám, co ho k tomu rozhoupání přimělo! „Musíš nám ho ukázat naživo," přeje si Lejla. „No a co Adam?" napadne Jajku. „Co je s ním?"

„Chodíš s Adamem, anebo s Davidem?"

„Prosím tě," pokrčím rameny. „Zatím s žádným, jsem ve fázi hledání, jak tomu říkáte. Mohla bych chodit s Adamem a umím si představit chodit s Davidem… Uvidíme."

„Nakonec budeš mít na výběr, co?" uchichtne se Darja a já po zbytek vyučování přemýšlím, jestli to byla urážka či ne.

Jelikož nás čekají dva dny praxe, respektive čumendy po odděleních nemocnice, kdy se my z lycea několikrát během školního roku chodíme dívat, jak se holky ze zdrávky i z oborů ošetřovatelek umí ohánět, domluvíme se s Jajkou a Lejlou na úterním bazénu, kolem poledního by mohl být krásně prázdný. Stejně pak půjdeme s Jájou do domova důchodců, tudíž efektivně využijeme volného dne. Na exkurzi do nemocnice nás třídní rozdělí na dvě poloviny, přičemž jedna absolvuje praxi v úterý a ve středu má volno, zatímco ta druhá, kam patří i naše trojka, to má přesně naopak.

Trénink roztleskávaček absolvuji s pusou stále ještě bolavou, i když už to není tak akutní, a jelikož vím z esemesek, že na mě bude před stadionem čekat Adam, hopsám do rytmu i přes neduhy těla s úsměvem. Aspoň tady se mohu řehnit od ucha k uchu! Adam sice tvrdí, že mi rovnátka sluší (tomu se u nás, ve zdravotnictví, říká milosrdná lež) a že ničemu nevadí, ale i tak z nich mám stále trauma a snažím se mu je neukazovat.

Na courání městem je stále dost chladno, zajdeme se proto ohřát do pasáže u obchodního domu ***Ještěr,*** kde si, nejspíš aby nám byla ještě větší zima, koupíme zmrzlinu s čokoládovou polevou a oříšky. Přesněji řečeno koupí ji Adam pro oba a za nic na světě si nechce nechat vnutit můj podíl! Přetahujeme se a handrkujeme tak dlouho, než si všimnu maminky s kočárkem zvaném trojkolka, v němž pláče jedno dítě, přičemž druhé řve vedle kočárku s pusou dokořán. „Já ten bagr chci! Chci a chci a chci a chci a –“ Facka, kterou mu maminka uštědři, je řádná, smýkne jím dozadu, až si kluk kecne na zadek. Vříská pochopitelně o to víc, což přiláká pozornost kolemjdoucích, starší paní se nechá slyšet, že se děti nemají bít, protože to není zdravé, ale maminka si jich nevšímá, zatřese synkem, jako by to byl hadrový panáček, násilím ho postaví na nohy a vleče za ruku pryč, div mu ji nevyrve z kloubu.

„Nechápu, proč takhle mladý holky mají děti, když k tomu ještě nejsou,“ prohodí Adam, také zaujat divadlem.

„Ona zase tak mladá není,“ ušklíbnu se. „I když vlastně… To první měla v devatenácti, to je fakt.“

„Ty ji znáš?“

„Podle vidění,“ řeknu suše. Ano, viděla jsem ji kdysi u nás doma hodně často, to když chodila navštěvovat mamku… Adamovi nevysvětluji, o koho jde, ani se nesvěřím, že ti dva uřvanci jsou mí nevlastní bratři, které jsem nikdy neviděla zblízka! To už nás Ilonka Mokrá míjí, samozřejmě mě pozná stejně jako já ji, ale k pozdravu se nesníží žádná z nás.

Adam mě doprovodí na zastávku MHD, odmítnu jít s ním na ***Hvězdárnu*** pro motorku, protože to by snad celkově trvalo déle! Autobus je tu dřív, než se stihneme domluvit, kdy se zase uvidíme. Neberu to tragicky, mobilem si to vynahradíme, řeknu Adamovi ahoj a začnu se drát houfem cestujících ke dveřím, nerada bych totiž zůstala venku.

Adam mě chytí za rukáv. „Něco jsi zapomněla!“

Zkontroluji batoh, mobil i klíče v kapse bundy, nic mi nechybí. Hm, mně možná ne, Adamovi ano! S výčitkou v očích mě k sobě přivine a rychle políbí. Tentokrát už sice nejsem prkenná jako ohrada, ale zase není čas. Do busu se vecpu a škvírou mezi cestujícími Adamovi zamávám.

Asi v poloviční cestě od Vyhlídky k ***Vesně*** mě předjede fabia s Martou za volantem. Veze dvojčata i Vítka, patrně byli nakupovat, takhle večer se nikdy nevracejí. Ačkoli jsou ve voze jenom čtyři, nezastaví mi.

Pak, když vysupím nahoru do kopce, mi Marta s úsměvem oznámí: „Nemohla jsem tě svézt, měla jsem plné auto.“

„Ani jsem s tím nepočítala,“ ujistím ji stejně mile.

Vítek, který na mě čeká jako obyčejně na chodbě, se mi svěří: „Já jsem si chtěl vzít tu tašku na klín, Pavluško, ale teta říkala, ať se projdeš, že je to zdravé…“

Pohladím ho po vlasech. „Miluji tvou tetičku, Vítku!“

Od trhání zubu moudrosti jsem nečekala nic příjemného, ovšem to, co přišlo, předčilo veškerá moje očekávání! On už samotný úvod stál za to. Napochodovala

jsem totiž na polikliniku a počkala před ordinací číslo 5, kam mě moje stomatoložka v pondělí objednala. Asi třicetiletý lékař orientálního vzhledu si ode mě vzal kartičku zdravotní pojišťovny, strčil mi do ruky zeleného andílka a požádal mě, abych se vysvlékla, přičemž mi dovolil nechat si ponožky!!!

„Já se asi spletla," zablekotám. „Jsem na zubním…?"

„A kde jinde? Jdete si nechat vytrhnout osmičku, ne?"

„To ano," hlesnu, jenže tohle vypadá spíš na gynekologii! Jestliže jsem před chvílí měla trauma ze samotného zákroku, teď jsem traumatizovaná celá. Andílek je mnohem kratší, než bych potřebovala, nejspíš šitý na trpaslíka, připadám si trapně, tím spíš, že jsem si čerstvě neoholila nohy! Potah mučícího křesla mě studí do stehen, a když mi doktor píchne injekci s anestetickými účinky a v době, než začne působit, zpívá jakési žalmy, jako by byl kdesi na mešitě, přijde mi, že se musím každou chvíli probudit z děsivého snu.

Bohužel se neprobudím a zažiji peklo. Tu injekci mi musel píchnout špatně, příšerně mě to bolí, trvá to děsně dlouho a než se v polovičních mrákotách dočkám konce, chudší o zub moudrosti a decku krve, zato bohatší o tři stehy a natržený koutek, usoudím, že jeden klad celá operace měla – rozhodně mě při ní přešla zima! Andílka mám propoceného skrz naskrz.

„Objevily se malé komplikace," vysvětlí mi lékař, přičemž kvůli tomu přestane na chvíli zpívat. „Až to přijde k sobě, užijete si. Musel jsem trošku sekat do kosti… Radím vám koupit si tišící léky zavčas, přikládat studené obklady a zůstat do konce týdne doma."

Tak to je bomba! A já, naivka, jsem si představovala, jak si to sice bez zubu, ale v pohodě nakráčím za půlkou třídy do nemocnice! Skutečně tam dojdu, spíš se doploužím, jelikož mě k tomu všemu příšerně rozbolí hlava, ale zamířím rovnou za mámou na JIPku, aby mi nějaký prášek dala.

„No ty vypadáš!" zhrozí se, sotva mě spatří. Strčí mi dvě tabletky, sklenici vody, další prášky mi šoupne do batohu, to až tyhle přestanou účinkovat, a nejen že zavolá do školy, aby mě do konce týdne omluvila, ale přes kolegyni na dispečinku mi zařídí odvoz, kdy se prostě přirvu do sanitky, která jede pro pacienta právě Na Vyhlídku. Saniťák není nelida, nevyklopí mě uprostřed ulice, nýbrž odveze nahoru k bráně pozemku a poradí mi, ať prášky hodím do koše a místo nich si vezmu flašku slivovice. Sice se prý zlískám, ale zapomenu na bolest zubu. Což to věřím, nicméně raději zůstanu u chemie! I tak mu poděkuji a jakmile odjede, otevřu si branku. Na schránce umístěné vedle na sloupku je nalepený jakýsi černobílý plakátek velikosti pohlednice. Moc si ho nevšímám, předpokládám, že jde o jakousi reklamu, avšak při zavírání branky mu přece jen jeden pohled věnuji – a v té chvíli se pode mnou zhoupne zem.

To přece… to přece není možné?! Přiskočím ke schránce a třeštím oči na černobílou fotografii dívky, která leží na boku, svůdně si cucá ukazováček pravé ruky, jíž si zároveň podepírá bradu, a nemá na sobě vůbec nic kromě průsvitného šálu smotaného do úzkého pásku přehozeného přes křivku levého stehna, kousek bříška a část trojúhelníku!

Ježíši… Ruka se mi chvěje jako notorikovi při absťáku, když obrázek přilepený prolexem strhávám! Vlastně mám šílené štěstí – díky trhání zubu se vracím domů první z rodiny!!! Kde se vzal jeden ze tří snímků, které jsem poslala mailem Davidovi, na naší schránce?! Jaký parchant se k obrázkům dostal?! Minimálně k jednomu, jejž si jednoduše vytiskl černobíle nejspíš laserovou tiskárnou?! Buď se mi někdo hrabal v počítači, anebo – píchne mě u srdce – jsem poslední várku fotek nevymazala z paměťové karty digitálního fotoaparátu!!! V tom případě mě mají dvojčata v hrsti…

Zub se probouzí a bolí čím dál víc, v hlavě mi tepe bolestí, přesto k ***Vesně*** doběhnu sprintem, otevřu si klíčem a odstrkuji Montyho, který mě chce mermomocí přivítat. Kde je ten zatracený foťák…?! Objevím ho dole v obýváku, rychle prolistuji nafocenými snímky, trvá mi to dost dlouho, máma na výstavě Titanicu fotila jako šílená, avšak kromě těchto fotek jiné neobjevím. Za nic na světě si nevybavím, zda jsem poslední sérii fotek po stažení do počítače smazala… Řekla bych, že ano, dávala jsem si na to pozor, jenže ruku do ohně bych dát nemohla! Kruci! Kruci!! Až ti dva smradi přijdou ze školy, vlastnoručně je uškrtím! Aby všeho nebylo málo, nejspíš ze stresu dostanu menstruaci, takže k bolesti hlavy a čelisti se přidají i křeče v břiše!

KDE JSI, FLÁKAČI? zajímá se Jajka v esemesce.

UMIRAM. DOKTOR MENGELE MI SNAD VYSEKAL CELOU ČELIST, NE JEDEN ZUB, DO KONCE TÝDNE SE

MNOU NEPOČÍTEJTE:- (, odepíši, leč o tom, co mě momentálně tíží ještě víc než zmasakrovaná čelist, se nezmíním. Ani nemůžu! Musela bych vysvětlit, kde jsem k takovému druhu fotek přišla…

Pak přece jen prášky zaberou a mně se podaří na chvíli usnout, což přinese úlevu fyzickou i psychickou. Probudí mě až pípnutí další zprávy, tentokrát Adamovy:

CEKÁM NA TEBE U ŠKOLY, VŠICHNI UZ VYŠLI, JEN TY NE:- ((

Také jemu odepíši, že se mě nedočká, protože stůňu. JE TO NA DLOUHO???:- (((

NE, JEN do konce týdne, snažím se ho uklidnit, leč dosáhnu pravého opaku. tomu RIKAS JEN?!?:- ((((((školního, NE kalendářního, o víkendu UZ SNAD BUDU FIT, zmírním tedy důsledek svých slov.

Mamka mě přijde navštívit ihned po návratu z práce a stará se o mě jako o těžce nemocnou, nosí mi obklady, podává léky nejen proti bolesti, ale i na snížení teploty, samozřejmě mi vyskočí horečka a v puse mám knedlík, jak to celé oteče, při kloktání bylinkovým thé plivu sražené kousky krve. Humus. A do toho vyhlížím dvojčata. Zrovna nejdou a nejdou! Vítka, který sedí u mé postele jako věrná stráž a vykládá mi zmatené zážitky ze školy, vůbec nevnímám.

Jakmile zaslechnu hlasitý hovor, vystartuji z postele a odchytnu Elišku zahalenou v oblaku koňského odéru, každou středu chodí do hřebčína, dřív, než zmizí v koupelně.

„Co je?“ podiví se, jelikož je to poprvé, co vejdu do jejich pokoje. Zamávám jí před nosem digiťákem.

„Ty ses hrabala v našem foťáku?!“

„Ne!“ odsekne. „Máme svůj. A lepší!“

Chci jí vynadat do lhářek, když se přizná Kuba: „Já jsem si ho půjčil. Nemohl jsem ten náš najít, potřeboval jsem vyfotit tarantuli do english project. To snad nevadí, ne?“

„Asi vadí,“ pitvoří se Eliška. „Co kdyby ho ubylo, že!“

„Co jsi udělal s fotkama, které byly uvnitř?!“

„Nic,“ ujistí mě. „Žádný tam nebyly.“ Otočím se na Elišku: „A ty?!“

„Myslíš, že toužím mít tvoje foto? Abych si ho dala do památníčku? Nebo vylepila po billboardech?“ ušklíbne se.

„Jo, přesně to si myslím!“ vylítnu hystericky.

„Jsi pitomá, ne?“ zasměje se. „Měla by ses léčit!“

Zmínka o billboardech mě vyloženě nastartuje, z otočky Elině fláknu facku zleva, druhou zprava, jen to zamlaská. Ta se okamžitě rozeřve, jak kdybych jí urazila hlavu, a vříská tak pronikavě, až do pokoje přiběhne Marta. „Co se děje?!“

„Ona mě mlátí!“ žaluje Eliška.

„Dala jsem jí jenom dvě facky. A jsem opravdu ráda, že jsem to udělala, protože po tom toužím od prvního dne.“

„Jak sis to vůbec mohla dovolit?“ vyslýchá mě Marta.

„Vy se do toho laskavě nepleťte,“ požádám ji. „Vás se to netýká, tohle je věc mezi mnou a Eliškou.“

„V tomhle domě byl vždycky pořádek a bude i nadále, já si nenechám dělat z domu vykřičenou arénu,“ oznámí mi chladně.

Ušklíbnu se. „Pokud vím, váš dům to není, takže vaše role paní domu je dost… sporná.“

Než mi stihne odpovědět, objeví se mamka. „Co se stalo?“

Zpupně trhnu rameny. Nemohu říct důvod sporu, protože by to vyvolalo lavinu dalších dotazů. Vůči Martě to bylo hodně drzé, uznávám, přesto se omlouvat nehodlám. Místo toho se varovně podívám na dvojčata: „Doufám, že to bylo naposledy!“

Eliška cosi remcá, ale neposlouchám ji, zatroubím k ústupu. Až na chodbu slyším Martu, která se pustí do mámy: „Mladá se nám tu začíná nějak moc roztahovat! Neudělala ti dobrou vizitku, Dito. Jak chceš vychovávat cizí děti, když jsi naprosto nezvládla výchovu vlastní dcery?!“

Mamka kupodivu nemlčí, byť odpoví na něco úplně jiného: „Pro mě to nejsou cizí děti, ale Lubošovy!“

Víc neslyším, zabouchnu se v pokoji. Předpokládám, že nebude trvat dlouho a máma mi přijde vycinkat, a dočkám se z poloviny. Přijde, nicméně se do mě nepustí, jen tak sklesle asi pět minut sedí, než se zeptá: „Prosím tě, o co šlo?“

„To je jedno, měly jsme s Elinou spor,“ mávnu rukou. „A s tetinkou jde o to, že si nenechám diktovat od nějaký baby, co smím a co ne! Mami, prosím tě, odstěhujme se odtud! Já to tu nenávidím! Všechno! Všechny! Celou tu jejich přířernou familii!! Akorát Vítek, ten ještě není poznamenanej, ale jinak… Jsme tu nešťastné ***obě.“***

Mamka na to neřekne ani tak, ani onak, stále zamyšleně sedí, načež natáhne ruku, aby mě pohladila ve vlasech, a když ucuknu, s povzdechem se zvedne. „Je to těžké, Pavlo.“

Proč si to tedy neulehčit?!

X. NAD TÍMHLE SVĚTEM UŽ HVĚZDY NEPADAJ

Probudí mne klepání na dveře. V první chvíli jsem dezorientovaná, polovinu noci jsem díky bolesti v dásni strávila s hlavou zamotanou v mokrém ručníku, druhou, to už řádně zdrogovaná analgetiky, strávila v trhavých divokých snech. Budík jsem si nenařizovala, do školy nevstávám, klepat na mě může jedině mamka…? Ne, na tu je pozdě, touhle dobou musí být dávno v práci… Tak Vítek…?

Vymátožím se z postele a ještě mírně omámena léky se dopotácím ke dveřím, abych nechápavě civěla na prázdnou chodbu. Ťuk ťuk tuk… Trhnu sebou. Tiché zaťukání přichází od falešných dveří, ne těch na chodbu! I přesto, že už je dávno bílý den, se mi zježí všechny vlasy. Se srdcem bušícím až v krku váhavě přistoupím k zazděnému průchodu, připravena vzít nohy na ramena, dveře na chodbu jsem si pro jistotu nechala otevřené dokořán, pomalu stisknu kliku… a prudce otevřu. Nic. Jen cihly v nevyspárované zdi!!!

Dojdu si vykloktat ústa bylinkami a jelikož pohledem z okna zjistím, že venku nestojí žádné z aut, dojdu si dolů uvařit čaj. Monty se tváří velice překvapeně, nejspíš měl za to, že hlídá prázdný dům, ovšem mou společností nepohrdne a vítá mě tak, div mi nevyrazí z ruky jogurt, mou dnešní snídani a možná i oběd, s rozřezanou pusou se nemohu cpát drsným pečivem. Pohladím ho po krásné sametové hlavě.

„Vidíš, brácho, tebe jsem včera zapomněla jmenovat, ale neboj, v hitparádě zdejších sympaťáků máš první místo," ujistím psa. Pak si vzpomenu na prvotní důvod, který vyvolal velké rozbroje, rychle si odnesu jogurt i čaj k sobě a jelikož další členové rodiny stále v nedohlednu, vklouznu do dětského pokoje, kde zapnu jak Eliščin, tak Jakubův počítač. Fotku si někdo z nich vytiskl, znamená to, že ji musel předtím stáhnout do kompu! Silně pochybuji, že by pro mě tak kompromitující materiály smazal, jistě mají fotky někde uložené! Dělej, dělej, pobízím v duchu procesory testující paměti a projíždějící základní nastavení antivirem. Co chvíli sebou polekaně škubnu, za mými zády se totiž ozývají různé zvuky, škrábání, šustění, tu i tam pištění, ovšem tyhle mají zcela přirozený původ – vydávají je zvířata v Kubově zvěřinci. Velký leguán na mě z terária mrká studeným okem a tarantule, co se přesunuje z jednoho konce vi várka na druhý, mě naplní hnusem. Brr, ty chlupaté nohy… Obrátím svou pozornost zpátky k počítačům. Ach, ne!! Ti dva skřeti mají svá písíčka zaheslovaná, nedostanu se do nich! Nezbývá mi než počítače zase vypnout. Zkusmo nakouknu do pár přihrádek psacích stolků, byla by to náhoda jako ve filmu, kdybych otevřela první druhou zásuvku a zrovinka narazila na fotku… Jenže já nejsem ve filmu a pochopím, že hledat to, co ani v papírové podobě být nemusí, je nesmysl.

Spolknu prášek, vlezu zpátky do postele a snažím se dešifrovat různé zvuky. Bydlení mimo civilizaci je deprimující! O chvíli později dorazí Marta. I když babu

nenávidím, její přítomnost mě uklidní. Další zavrčení motoru u mě vyvolá zvědavost. V tuhle dobu…? Je to jen Luboš, co spěchá do domu, nejspíš si něco zapomněl. Také díky němu se v domě už nebojím, dokonce se mi povede znovu zamhouřit oči, a když je znovu otevřu, probudí mne Lubošův motorizovaný odjezd, zjistím, že uplynula celá hodina.

Víc se mi spát nechce, prášek zabral, alespoň tedy na zub, křeče v břiše kvůli menses nepolevily, jako vždy se první dva dny kroutím bolestí. Zapnu mobil i svůj počítač, abych navázala spojení se světem. Úspěšná jsem z poloviny: na mobilu mi zapípají zprávy od holek a Adamův pozdrav marodovi, jak prý mohu být doma, když je venku tak krásně!, v poště žádná změna. David mě s tím překvápkem fakt napíná!

Odpoledne vezmu Montyho na procházku. S krásným počasím totiž Adam nijak nepřeháněl, zatímco jsme před pár dny klepali kosu, dnes je slunečno a nečekaně příjemně, odložím konečně bundu a jen v mikině se procházím ovocným sadem, kde se tráva začíná nesměle zelenat a stromům se nalévají pupeny, a po příjezdové cestě směrem k městu. Nikam jinam se neodvážím, po Mariánově instruktáži, když jsem viděla, jak hluboké lesy se kolem táhnou, teprve ne! Dole u branky rozkvetl zlatý déšť a v příkopu objevím první sluníčka pampelišek. Monty je sice velký, nicméně poslušný, návštěvy psí školy na cvičáku jsou dobrou investicí, házu mu klacík a on mi ho s nadšením nosí až do ruky. Splní i povel „k noze!“, který vykřiknu, jakmile zaslechnu túrování motorky do kopce. Okamžitě přicválá, posadí se vedle mé pravé nohy a zůstane po celou dobu, kdy společně sledujeme Adama, který zaparkuje ***Yamahu*** a sundá si helmu.

„Hodnej,“ poplácám Montyho po zádech.

„A co já? Já pochvalu nedostanu?“ sonduje Adam.

„Zasloužíš si ji?“ popichuji ho.

„Určitě,“ ujistí mě a vytáhne z kapsy kožené motorkářské bundy ruskou zmrzlinu. „Potřebuješ na ten zub studený…“ Poplácám ho po zádech: „Hodnej…“

Oba se rozesmějeme, Adam mě obejme, zblízka se mi podívá do očí a řekne: „Pusa by přidat nešla…?“

Pusa určitě, hned to vyzkoušíme, a polibek nakonec také, ačkoli jen krátký a jemný, abychom ránu v dásni nerozvířili.

Zmrzlina mi udělá dobře, je sice trošku změklá, ale i tak chladí, a zatímco si na ní pochutnávám, Adam vykládá cosi o problémech se svíčkami, nerozumím tomu za mák, Monty pobíhá kolem a spokojenost vládne na všech stranách.

U statné břízy, o kterou se opřu zády, abych nastavila tvář sluníčku, znovu vyzkoušíme, zda se dá líbat s rovnátky a třemi stehy, a vida, dá! Žádný velký požitek z toho nemám, nesmím pusu moc otvírat, jinak mě tam vždy zabolí. Jsme do této činnosti tak zabráni, že Montyho vzdálené štěkání považuji za hon na veverku, který tak rád provozuje, a nijak se jím nevzrušuji. Do reality mě vrátí teprve Mariánův hlas. „Nechci rušit, ale psa beru domů, jo?“ Zbrkle od Adama odskočím a zrudnu přistižením. Kde se tu bere?! V neděli odjel a ve čtvrtek už je zase tady! „Co…?“

„Monty běhal dole u silnice, nerad bych o něj přišel. Vy máte jiný starosti než hlídat psa," vysvětlí bez úsměvu.

Pohodím hlavou, což bere za souhlas, pískne na Montyho a ten kolem něho samou radostí tančí.

„Nádhernej hafan," uzná Adam. „Není divu, že se o něj bojí… Proč jsi mě s bráchou neseznámila?"

„Protože je to vůl!" uteče mi. Adam se pobaveně zasměje. „Vypadal sympaticky."

„Zdání klame," zavrčím zachmuřeně. Domluvíme se na sobotě a chvíli nato se rozloučíme, samozřejmě polibkem, protože nechci, aby mě venku viděla máma. Podle ní mám bolavou dáseň léčit doma, ne couráním, natož v mužném doprovodu, že.

Zbytek odpoledne i večera zůstanu zalezlá ve svém pokoji, společnost mi kromě ***UDG,*** které si pouštím o dost hlasitěji než normálně, to abych neslyšela ***ska*** odvedle, dělají přátelé přes Internet a Adam přes mobil, ještě štěstí, že má stejného operátora, tudíž se v tarifu ***Odepiš*** nijak nekrotím a odepisuji o sto šest. Neúčastním se ani rodinné večeře. Mám k tomu dobrý důvod – stejně nemohu jíst nic tuhého! Mamka mi přinese misku pudingu až pod nos a já jsem spokojená dvojnásob, nemusím ***nikoho*** od Křenků vidět!

Setkání s Mariánem nakonec stejně neujdu! Je to pech, zrovna se vydám do koupelny, když on se z ní vrací.

Nad tímhle světem už hvězdy nepadaj, zpívají kluci z UDG a je jim rozumět každé slovo, jelikož jsem si pro snazší návrat nechala otevřené dveře. To jenom lidé se nepotkaj…

Vyhnu se mu obloukem a v té prchavé vteřině, kdy se naše pohledy setkají, se Maio ušklíbne koutkem úst.

Nad tímhle světem už hvězdy nepadaj, to jenom ženy klamou tělem. To jenom sny se někdy nedozdaj…

Martě se podaří hnout mi žlučí hned po ránu! V kuchyni, kam si dojdu připravit bylinky na kloktání, jakmile skryta za záclonou vyprovodím pohledem Mariana i s fabií takřka k dolní bráně, sice oči od svého šálku kávy nezvedne, tudíž se nenamáhám s pozdravem, ovšem těsně než za sebou zavřu zvenčí, požádá mě: „Vyřiď laskavě své matce, že se na chodbě válí chuchvalce prachu. Vítek je na prach alergický, nepřipustím takové hazardování s jeho zdravím."

„Tak chodbu vytřete," opáčím. „Tím mu pomůžete nejvíc."

Vzájemné vztahy se nám krásně vyostřují, jen co je pravda! Ačkoli jsem od začátku nebyla takový optimista jako mamka, abych si myslela, že po měsíci společného soužití se budeme všichni milovat, drsná realita překvapila i mne. Takové ty vzletné řečičky – překážky jsou od toho, aby se překonávaly, život musí být složitý, protože jednoduchý by nás nebavil, když se chce, všechno jde – to jsou fráze, nic víc. Ono totiž záleží na konkrétních lidech!

Jedno přísloví ale stoprocentně platí: Nikdy není tak zle, aby nemohlo být hůř! SMS zprávu od Jajky, která dolétne do mého mobilu po přihlášení se do sítě, nepochopím.

TOBE SIBLO?! HRAJEŠ SI NA MODELKU CI CO???

Jájinka je občas drobátko splašená, jednou poslala omylem es-emesku, ve které si stěžovala, že Pepa chce sexovat pořád, zatímco ji to tak často nebaví, místo mně svému klukovi! Moc nadšený z toho podle očekávání nebyl. ***ZÁSAH VEDLE, CO?:-)***

Sotva mi pípne doručenka, mobil mi zavibruje přímo v ruce a na displeji naskočí jméno ***LEJLA.*** Jelikož vím, kdy zvoní na přestávky a kdy na hodinu, jsem dost překvapená.

„Ahoj," ohlásím se po přijetí hovoru. „Ty mi voláš v hodině, anebo vám odpadla škola? Vy ulejváci, já tady –"

„Neodpadla, jsem na záchodě. Jajka nemá kredit…"

„To je u ní normální," pousměji se. „A proč vlastně –"

Lejla mi vysvětlí důvod neodkladného telefonátu dřív, než dořeknu otázku. „Ty vole, co sis to dala na net za fotky?!"

„Fotky? Kde? Kam?" Srdce mi sevře ledová tíseň. ***„Jaký!!"***

„No, na stránky školy, do fóra. Máš tam dvě fotky a stojí za to! Měla jsi horečku? Víš, jakej z toho bude průser?"

„Nikam jsem žádné svoje fotky nedala!" zaúpím a cítím, jak se vnitřně celá rozklepu.

„Tak se schválně podívej. Musím letět, aby si Hadačova nemyslela, že se tu schovávám kvůli zkoušení! Zatím páčo."

Třesoucí se rukou zapnu počítač, než si přechrochtá všechny předepsané úkony, koušu se do rtu, div mi neteče krev, rychle spustím Internet, do vyhledávače napíši adresu školních webovek, kliknu na odkaz STUDENTI, pak FÓRUM a –

Jestli jsem ve středu při objevení fotky na poštovní schránce měla dojem, že si mi zhoupl svět pod nohama, nyní na mě snad celý spadl. Moje nejtemnější obavy se potvrdily. Kromě fotky s šátkem je tu i druhá ze tří poslaných Davidovi. Na téhle se mazlím s plyšovým tygříkem, který mi částečně zakrývá bříško, nikoli však ňadra, a jeho ocas visí kolmo dolů a končí mezi mými stehny. Fotky někdo nakopíroval do fóra mým celým jménem a přidal k nim text:

Ahoj, lidi, protože už mám dost téhle všivé školy a správnej zdravotník ze mě stejně nikdy nebude, rozhodla jsem se změnit profesi – myslíte, že se uživím tělem?

Ze dvou komentářů ***(S tímhle tělem těžko*** a ***Jsi odvaz)*** soudím, že tu fotky nemohou být nijak dlouho, jistě by si další kritici neodpustili přispět svou troškou do mlýna!

Po prvotním těžkém šoku začnu horečně přemýšlet. Kdo to tam mohl dát…?! Dvojčata? To by musela prvně zjistit můj přístupový kód! Snažím se poznat, zda se někdo nehrabal v ***mém*** počítači, na rozdíl od těch dvou smradů ho nemám zaheslovaný a veškerá hesla do různých internetových portálů mám opravdu chytře

uložena v souboru na ploše s názvem HESLA, protože nejsem schopna si je zapamatovat, je jich tolik a často je měním, tudíž by je mohl vidět každý, kdo by se posadil na mé místo! Poslední otevření souboru má včerejší datum, ovšem z toho nic nepoznám, dívala jsem se tam sama kvůli heslu na ***lide.cz.*** Otázka, KDO fotky zpřístupnil široké veřejnosti, je sice důležitá, avšak v tuhle chvíli je pro mě mnohem důležitější, ba přímo životně důležité, JAK je z fóra smazat! Jakožto běžný uživatel se mohu přihlásit a přispívat, fórum funguje jako nástěnka.

Netrpělivě vyčkám dvanáct minut, než ve škole zazvoní na přestávku, přidám minutu a už vytáčím Lejlino číslo.

„To je můj konec!“ kvílím zoufale. „Co s tím mám dělat?!“

„Nějak smazat, ne?“

„Díky za radu,“ šklebím se. „Jenže jak to smažu?!“

„Ty nejspíš nijak, musíš říct někomu, kdo to umí,“ usoudí Lejla. Slyším ji, jak se dohaduje s Jajkou. „Jo, to je fakt… Pavlo? Tvůj otčím je přece počítačovej mág, ne?“

„A ty idiot!“ prsknu vztekle. „Copak můžu říct jemu?!“

„Ferda se ti zdá lepší?“

„Ferda…?!“ málem se složím v mrákotách. Administrátorem školního webu není nikdo jiný než profesor Brabenec! „Ne!!!“

„Čím déle tam fotky budou, tím hůř pro tebe,“ varuje mě.

Krucinál, dárek pro Davida mě vyšel pěkně draho!!! Komu říct?! Nemám žádného kamaráda, který by zvládl roli hackera, natož tak dobrého, abych ho zatáhla do intimní záležitosti! Adama vyloučím. Onehdy se zmínil, že on a počítače spolu moc nekamarádí, a pak, uvrhla bych na sebe pěkné světlo!

Přemýšlím, div se ze mě nekouří, neustále obnovuji stránku fóra, abych viděla, zda nepřibývají další příspěvky, během školního dopoledne je to relativně v klidu, přesto nic nevymyslím! Jakmile zaslechnu mámina megana, která si to přihasí společně s dvojčaty a Vítkem, okamžitě vystartuji, leč ti dva jsou rychlejší, musím na ně čekat, než se převlečou a vylezou na chodbu.

„Kdo z vás byl v mém pokoji?!“ spustím bez pozdravu.

Koukají na mě jako na cvoka.

„Tak kdo?!“ vyjeknu s rostoucí hysterií.

„Pavlo?“ užasne mamka, kterou na chodbu přiláká křik.

„Už je zase paranoidní,“ uchichtne se Eliška.

„U tebe nikdo, ale zato mně se ***někdo*** snažil dostat do počítače,“ ušklíbne se Jakub. „Nevíš o tom něco?“

Jeho otázku ignoruji, je pod mou důstojnost, tím spíš, že ten skřet je v právu. „Takže o tom nic nevíte, jo?!“

„Pavlo, to by stačilo,“ požádá mě mamka.

Zatnu obě ruce v pěst. S dvojčaty zkrátka nepohnu!

Máma se pustí do velkého pátečního úklidu, pobíhá kolem s prachovkou a do své činnosti zapojí také mne, prý abych zužitkovala nadbytečnou energii něčím užitečným. Vyfasuji kbelík s mydlinkovou vodou, mop a jdu si pro radost tety Marty zasur-fovat po schodech. Je mi ukradená, beztak celou dobu myslím na

zpropadené fotky. Až je uvidí některý z profesorů… Nebo sám ředitel!!! Jen z téhle představy je mi úplně nanic a k záchraně holé kůže (doslova!) jsem schopna pošlapat hrdost! Štěstí mi nepřeje ani v tomhle!

Než došmejdím mopem až k poslednímu schodu, v domovních dveřích se objeví Marian v doprovodu své roztomilé blondýnky. Uhnu očima a tvářím se, kterak není důležité mop pečlivě vykroutit ve ždímacím sítu! Ani Maio netrpí potřebou seznamovat svou dívkou s nevlastní sestřičkou, projdou kolem a zamíří si to rovnou nahoru. Neodolám, abych se za nimi nepodívala. Zuzku napadne to samé, bohužel, vyšlápne poslední schod a hodí pohledem přes rameno.

„Marian má hezkou holku, že?“ usměje se na mě líbezně Eliška, co si nese nahoru do svého pokoje láhev minerálky.

„Jo,“ přikývnu rádoby nevzrušeně a vrazím jí do ruky násadu. „A ty máš hezkej mopík.“

„Co to má být…?“ zeptá se vytočeně.

„Tomu se říká dělba práce, to neznáš? Mamka vytřela vršek, já schody, tebe čeká dolní chodba. Prosím.“ Eli okamžitě protestuje, když se k tomu však nachomýtne Luboš právě se vrátivší z firmy, dostane vytírání příkazem a nic jí nepomůže. Šklebí se jako deset čertů a pokud má prsty ve fotkách na webu, mohu si být jistá, že se co chvíli objeví další!!

V pokoji si nervozitou koušu nehty, jako jsem to už roky nedělala. Každý další komentář ve fóru mi připadá jako hřebík do rakve! Nedokážu se soustředit na Adamovy esemesky, odpovídám na každou třetí a už v devět napíšu, že mi není dobře a jdu spát, dobrou noc. Lhát není hezké, natož klukovi, který si lhaní nezaslouží, přijde mi to však milosrdnější než na něj být přes mobil nevrlá a roztržitá!

Rytmické vrzání postele, co do mého pokoje doléhá i přes poměrně silnou příčku, mi náladu rozhodně nespraví, natož Zuzčiny stále hlasitější steny, vzdychání a výkřiky, které se ve finále mění v souvislý ochrapělý a polodušený křik, to jak se ji Maio nejspíš snaží zpacifikovat! Je jak kočka na smetišti, ty při páření také takhle vřískají!

Než se osprchují, nabaží se jeden druhého a Marian ji odveze domů, je jedenáct pryč, a než se vrátí zpátky do ***Vesny,*** do půlnoci chybí sotva patnáct minut. Ačkoli mám zhasnuto, pokoj mi osvětluje jen obrazovka monitoru, co se sama přepíná každou chvíli do spořiče, jelikož na počítači nic nedělám, jen hlídám komentáře, nespím a nemám na spaní nejmenší pomyšlení! Nepouštím si ani hudbu, to abych měla přehled o Mariánově pohybu domem. Znovu navštívil koupelnu a poté, co se zavřel u sebe, s pocitem odsouzence s velkým sebezapřením zaklepu na jeho dveře. I když naše vzájemné vztahy dospěly k bodu mrazu, je ***jediný,*** kdo mi může pomoci!

Moje návštěva ho překvapí natolik, že mě dokonce pozdraví, byť jsme se odpoledne přehlíželi. „Ahoj… Co je?“

„Potřebovala bych… s něčím… poradit…“

„Zase prezentace?“ pousměje se a otevře dveře dokořán, abych mohla vstoupit. Přes jiné starosti si nemohu nevšimnout rozválené postele a rudé skvrnky pod

klíční kostí, co mu Zuzka vyrobila svými rty. Všimne si, že se mu na ni dívám a přetáhne si přes hlavu červené tričko pohozené na opěradle židle. Hned se cítím trochu lépe, fakt, že se po pokoji pohyboval pouze v těsných boxerkách, mě znervózňoval, navíc mám pro kluky v červených trikách slabost, jsou sexy!

„Ne, prezentaci už zvládám, ale počítače se to týká…“

Nabídne mi židli a sám se posadí za PC, aby ho navzdory pokročilé hodině zapnul. Než systém naskočí, soukám ze sebe:

„Mám malér, potřebovala bych… Myslíš, že by ses uměl dostat na nějakej server a něco tam smazat…?“

Zatváří se podezíravě: „Jakej server?“

„Školní –“

„Jestli chceš, abych se naboural do školního systému a upravil ti známky nebo písemky, tak se mnou nepočítej!“

„Ne!“ vyděsím se. „To není nic… nelegálního.“

„Tak co mám smazat?“ zeptá se přívětivěji. „Fotku,“ hlesnu.

Kupodivu nevypadá překvapeně, zalistuje v tlusté knížce povalující se vedle počítače a vytáhne z ní PC tiskárnou vytištěnou mou sexy kreaci s tygříkem!!! „Myslíš takovou?“

Málem se zajíknu. „Kde… Kdes ji vzal?!!“

„Ráno byla dole na schránce,“ vysvětlí, zadívá se na ni a hodí po mě okem: „Pěkná fotka. Skoro profesionální akt.“

Poznámku přejdu bez reakce. „Tahle fotka… plus ještě jedna… je na stránkách školy, ve fóru. Potřebuji je ***nutně*** odtud dostat, nebo mě to zničí… Dokázal bys to?“

„Nevím,“ pokrčí rameny a nasadí si dioptrické brýle. „Podle toho, jak moc to máte zabezpečený… Adresu?“

Rychle mu ji nadiktuji, Marian ji zručně naklepe do klávesnice a jakmile mu naskočí stránky školy, bez problémů se na nich orientuje, do fóra se dostane raz dva a já okamžitě dostávám barvu rozšlapaného rajčete, když si prohlédne obě fotky a pročte hanlivé i pochvalné komentáře. Když mě přistihl v tajné komůrce, odkud jsem šmírovala jeho a Zuzanu při nejintimnějších chvílích, myslela jsem, že větší ostudu zažít nemohu. Člověk se stále učí!

„Ta druhá fotka je taky dobrá,“ ocení.

Významně si odkašlu, Marian se pousměje a konečně se začne věnovat tomu, oč jsem ho žádala. Svěřím mu svůj kód, pod kterým se na stránky přihlašuji, a pak jen sleduji, jak se jeho prsty rozběhnou po klávesnici. To, co dělá, mi vůbec nic neříká, otevírá okna, o kterých vůbec netuším, k čemu slouží ani jak fungují, a zatímco se snaží, znovu se podívám na postel, ve které před nedávnou dobou konal se svou dívkou cviky z kamasútry. Roztržené krabičky kondomů ***Pepino*** s jahodovou vůní ležící na koberci u postele si všimnu teprve nyní, stejně jako dvou prázdných obalů.

Mariánovi neujde, na co tak upřeně civím, podívá se mi do očí a zvlní koutky úst v jemném úsměvu. Kupodivu jeho pohled vydržím, neucuknu. Usměje se znovu a možná by i něco řekl, kdyby mu nezačal hrát mobil položený na stolku.

Pěkná chvíle je v tu ránu ten tam, Maio se natáhne pro telefon a požádá svou dívku: „Zuzi, prosím tě, moment, jo? Něco tu řeším s Pavlou. Pak se ozvu. Zatím pa.“

Potom zase buší do klávesnice, nejspíš aby měl co nejdříve vyřešeno, a skutečně je za chvíli hotový.

„A je to,“ předvede mi fórum, ze kterého kompromitující fotky zmizely a s nimi i celá diskuze na téma moje tělo, a odloží brýle. Škoda, zalituji, hrozně mu slušely.

Oddechnu si tak nahlas, až se tomu Marian zasměje.

„Díky, díky, díky! Zachránil jsi mi kůži! Jsi génius!“

„Pěknou kůži,“ usměje se. „A do génia mám taky daleko. Tohle by zvládl každej podprůměrnej hacker.“

„A ty jsi nadprůměrnej?“ rýpnu si.

„Jak v čem,“ zazubí se. „Koukám, že se ti vrátil humor… Příště si tam fotky nedávej, pokud je tam nechceš nechat.“

„Já?!“ ohradím se prudce. „Já je tam nedala!“

„A kdo?“

Pokrčím rameny. „Někdo z téhle rodiny…“ Marian vypadá dotčeně. „Snad nepodezíráš mě?!“

„Ne, tebe ne,“ uklidním ho. „Tak koho?“

„Dvojčata. Hlavně Elišku. Ta mi škodí, kde může.“

Maio pochybovačně zavrtí hlavou. „To se mi nezdá, Elina by to nezvládla. Kuba nejspíš jo, ale zase mi to na něj nesedí. Podle mě to musel udělat někdo z vaší školy.“

„Ze školy?“ podivím se upřímně. „A kdo?“

„Nejsem vědma,“ zasměje se. „Komu jsi ty fotky dala?“

„Nikomu!“ vyhrknu příliš prudce, aby mi uvěřil.

„Vůbec nikomu?“

„Ne,“ zalžu a cítím, jak znovu červenám. „Neříkej mi, že jsi nafotila takovýhle fotky pro sebe, pro vlastní potěchu,“ vrtí hlavou. „Kvůli tomu dredaři?“

„Ne!“

„Třeba je tam nakopčil on,“ navrhne, jako bych řekla ano.

„Adam určitě ne,“ hájím čest svého kluka.

„Nemůžeš věřit každýmu,“ poučí mě.

Pokrčím rameny. Nechci se v tom dál pitvat a Marian to nejspíš pochopí. Je to dost zvláštní – sedět uprostřed noci vedle kluka oblečeného jen v boxerkách a tričku, navíc červeném, ach… co krásně voní jakýmsi pánským sprcháčem…

Seberu se: „Tak… Ještě jednou děkuju.“

„V pohodě.“ Jelikož vstanu, jde mě doprovodit ke dveřím.

„Tu fotku,“ uvědomím si a natáhnu ruku.

„Jakou…?“ vtipkuje. „Ty mi ji nenecháš? Jako honorář?“

„Sám jsi říkal, že nesmím věřit každýmu,“ připomenu mu.

„Jenže pozor, já nejsem každej,“ upozorní mne.

Musím se tomu zasmát, Maio se ke mně přidá a skutečně se pro fotku vytištěnou na papíru se zbytky izolepy po krajích vrátí, aby mi ji přinesl. Když po ní sáhnu, ucukne, zvedá ruku nahoru a do stran, prostě laškuje, dokud mu ji asi na pátý pokus nevytrhnu.

„Stejně jsem si ji zasloužil," namítne vyčítavě.

Fotku rychle roztrhám na malé kousíčky, aby nezbylo nic, z čeho bych šla poznat, a navrhnu: „Chceš za to čokoládu?"

Rozesměje se, div mu nezaskočí. „Tu ani ne…"

„Tak…" Bloudím očima po pokoji, jak hledám inspiraci. „Koupím ti kondomy. Máš spotřebu, koukám. Jahoda, banán…?" Nenechá se vytočit a zeptá se: „Co ti voní víc?"

„Mně…? Banán, proč?!"

„Znělo to, jako že je chceš vyzkoušet se mnou," baví se. Nadechnu se. „Ty jsi _"

Zuzana si umí vybrat, fakt!! Už podruhé se strefí do situace, kdy lituji, že existují mobilní telefony!

Maio se po něm ohlédne a udělá na mě pobavený obličej.

„Teď budeš mít průser ty," nadhodím.

„No, to budu," kývne s úsměvem. „Jsi na černý listině."

„Cože? Jaký listině? Černá kniha ohrožených živočichů?"

„Ohrožených ne," baví se, „ale těch, co ohrožují. Jsi na seznamu Zuzčiných sokyní."

„Já?!" užasnu.

„Nic si z toho nedělej," těší mne, když se vrátí zpátky ke stolku, aby mohl neúnavně vyzvánějící telefon vzít. „Jsou tam všechny holky, které se ocitly v mé blízkosti. A jelikož ty jsi v hodně těsné blízkosti, zaujímáš čelné místo."

Chci něco namítnout, ale to už přijme hovor. Netiskne mobil k uchu, Zuzčin rozčilený hlásek slyším i já.

„To by mě zajímalo, co tak strašně důležitého řešíte?!"

Sepnu ruce v prosebném gestu a Maio s úsměvem kývne, bude mlčet. Mírně se na něho usměji, už si zase moc dobře uvědomuji rovnátka, a potichu vyklouznu z jeho pokoje.

Okamžitě po probuzení zapínám počítač. Uff, zlý sen se nevyplnil! Celou zkrácenou noc mě pronásledovaly hororové vize o mých fotkách na webu, a to i takových, jaké jsem vůbec nenafotila! Už mi z toho vážně hrabe. Ještě jednou si vykloktám bylinkami, otok splaskl docela, díra po zubu sice stále bolí, ale vzhledem k včerejším nervákům ji nepovažuji za střed světa. Dám si sprchu a vyfoukám si vlasy, dokonce vyrobím pěšinku cik cak, vytrhám pár nadbytečných chloupků z obočí a přibarvím si řasy.

Kdyby mě Marian pozval, určitě bych si s ním a Montym šla zaběhat i za cenu druhého sprchování a mytí vlasů! Jenže ono je skoro poledne, spala jsem nějak moc dlouho. Sotva sejdu do přízemí, už mě zase máma posílá nahoru pro bundu, protože dnešní oběd se totiž bude konat v rybí restauraci ***Šupina.*** Rovnou si sbalím

pár věcí na noc u Lejly, kromě těch běžných přihodím i tampony. Sice mi menses pomalu končí, nikdy netrvá déle než čtyři pět dní, ale jistota je jistota.

Při pohledu na Mariana zrozpačitím. Nevím, jak se mám k němu chovat! Viděl mě úplně nahou, sice jen na fotkách, ale přece…

„Ahoj," kývne hlavou naprosto normálně.

Neurčitě mu odpovím a uhnu očima. V noci to bylo takové… Mnohem vřelejší, zatímco za denního jasu růžové brýle spadnou. Zamířím rovnou k fabii, předpokládám, že dodržujeme stejný zasedací pořádek, a než nastoupím, Marian mě upozorní: „Dnes bez žvýkačky, prosím."

Pááání! On si je ***jistý,*** že jsem mu žvýkačku do vlasů nalepila já, navíc je skálopevně přesvědčený, že schválně!!

V restauraci si přisedne po mé levici, Vítek se uvelebí vpravo. Mám zábavu zajištěnou! Zatímco mi nejmladší z rodiny předvádí jakousi legrácku na MP4 přehrávači, nejstarší z Lubošových potomků se skloní k mému uchu: „Sice nevím, kdo se ti chce mstít, ale ti dva puberťáci to nebyli."

„Víš to jistě?!"

„Stopro," kývne. „Mluvil jsem s nimi."

Málem zaúpím nahlas: „Ty jsi jim řekl o těch fotkách?!"

Maio zvedne oči údivem nad mou zabedněností. „Jasně že ne, vzal jsem to oklikou. Ti dva neví, která bije. Musíš mít nepřítele přímo ve škole a doporučoval bych ti ho co nejdřív vypátrat a zatrhnout mu to, protože on toho určitě jen tak nenechá. Smazat fotku neznamená zničit ji trvale, chápeš?"

Polije mě hrůza. Jistěže chápu, jenom jsem si to nějak neuvědomovala do důsledků! Díky tomu z vynikajícího kapřího špízu nemám to správné potěšení.

Po obědě se naše společnost rozdělí. Zatímco my s mámou jedeme na zdvořilostní a stresující návštěvu k babi a dědovi, Marian se vydá pěšky za Zuzanou nejspíš si to u ní vyžehlit, a Luboš s Martou vezmou děti do zoologické zahrady. Výletu se účastní jak Eliška, tak Kuba, což je jasná provokace, s mámou by nejeli nikam, natož do Zoo!

Otáčíme se po nich obě. Zatímco mamku přitahuje pohled na Luboše s Martou a dětmi, já na kratičký okamžik chytím Mariánův úsměv. Na rozloučenou mi mávne.

„Jsou jako šťastná a ***úplná*** rodina, viď, mami?" podotknu štiplavě, když nás se zahoukáním předjede Lubošova honda.

Mamka se na mě smutně podívá. „I tebe baví mě trápit?"

Zastydím se. „Já tě nechci trápit, mami. Ty se trápíš sama, což je mnohem horší…"

„Momentálně se zdá být situace bezvýchodná," připustí s povzdechem. „Chce to čas, mnohem víc času…"

„Žádná situace není bezvýchodná," namítnu. „A ten čas, víš… Tomu bych tak moc nevěřila."

Marta se nechce vzdát svého místa v domě, podle mého o žádném stěhování ani neuvažuje, prostě jen čeká, jak se věci vyvinou – a čas hraje pro ni. Nejspíš by

chtěla zaujmout místo paní domu, stejně jako místo v Lubošově ložnici! Tohle ale nahlas neřeknu. A pak, mamka si toho jistě všimla sama!

Bohatě stačí řeči, které musí vyslechnout u svých rodičů. Také dnešní návštěva probíhá podle předem stanoveného scénáře, je jen opepřená mou vytrhnutou osmičkou. Děda se na to, aby se mi mohl podívat dozadu do úst, náležitě vyzbrojí, vezme si brýle, zvětšovací sklo a baterku.

„Hm, už se to hojí… Docela pěkně. I tak jste měly něco říct, objednal bych Pavlu k nějakému specialistovi!“

„Komu není rady, tomu není pomoci,“ zadeklamuje babička vyčítavým tónem, načež mi položí klasickou otázku: „Tak co, Pavlo, už se učíš na maturitu?“

Poprvé změním taktiku a místo tvrzení o spoustě času odpovím: „Jo.“

„To bys měla. Vanesska se touhle dobou už dávno učila a podívej, kam to dotáhla!“ Moc jsem si svou lží nepomohla! „Kam to dotáhla?“

„Jak, kam? Přece na vysokou školu,“ odvětí babička. Trhnu rameny. „No a?“

„Dál než ty,“ upozorní mě, abych sklapla krovky.

„Ale to je přece blbost, babi,“ odfrknu, jelikož tohle povyšování skvělých sestřenic mi leze ušima. „Jelikož jsem ve třetím ročníku, nemůžu být na vysoké škole, to dá rozum.“

Mamka mi očima naznačuje, ať se, proboha, nehádám!

Babi se chvíli tváří dotčeně, pak vyrukuje s jinou bombou: „Říkala jsem vám, že Jitčin projekt vyhrál konkurz?“

„Už třikrát,“ podotknu.

„Je to úžasný úspěch,“ libuje si. „A tohle nakreslila Jessika,“ ukáže nám jakousi abstraktní barevnou mazanici.

„Takovej se mi taky jednou povedl,“ špičkuji dál bez ohledu na máminu gestikulaci. „Na základce, když jsme měli navlhčit papír a vodovkami na něj dělali skvrny…“

„Jessika je talentovaná,“ zastane se vnučky děda, sejme si brýle a při čistění skel mi oznámí: „Ale tebe jsem nedávno viděl ve městě s nějakým špinavým nemytým klukem.“

Tohle je pro mě dost velké překvapení! „Prosím…?“

„Pavlo,“ vzdychá babička. „Kdyby ses oblékala trochu slušněji, nelepila by se na tebe taková špinavá cháska.“

Zabublám smíchy, spojení špinavá cháska mě dostane. „S žádným nemytým klukem jsi mě, dědo, vidět nemohl.“

„Měl na hlavě místo vlasů takovou tu zplstnatělou slámu, co se nedá umýt,“ vysvětlí děda poněkud květnatěji.

„To jsou dredy,“ poučím ho suše. „Ten kluk se jmenuje Adam, je čistotný a myje se pravidelně.“

„Jen si zahrávej,“ varuje mě babička. „Jsi na nejlepší cestě dopadnout jako tvoje máma. Stejně skončíte obě u nás.“

„Jak jsi na to přišla, mami?“ opáčí udiveně mamka.

„Mluvila jsem s Michalcovou, její dcera ke mně chodí na doučování. Paní Michalcová je listonoška, do jejího rajonu patří i ten váš konec světa… Říkala mi,

že tam žijete na hromádce ve ***třech.*** Některým chlapům jedna žena nestačí, spousta z nich má milenku… Ale takhle, veřejně…?!“

„Dito, máš to zapotřebí?“ zavrtí děda hlavou.

„Ale tak to přece není!“ hájí se mamka, ovšem zůstane nevyslyšena, babiččiny závěry jsou jako vždy nezvratné a celá debata skončí opěvováním dokonalosti Igorovy rodiny. Babi vyloženě nechápe, jak může být máma tak nepovedená!

Ta se tentokrát namíchne a návštěvu ukončí nezvykle brzy. Na ulici ji zkusím rozveselit: „Ještě že jsem jedináček.“

„Pročpak?“

„Odpadá tím to ohavné srovnávání, když se jedno dítě vydaří a druhé ne…“

Mamka se pousměje. „Přece si nemyslíš, že ***já*** bych ve svých dětech dělala takové rozdíly?“

„Ne,“ potvrdím. „Nejsi ten typ. Ale i tak se mi ulevilo.“

Zasmějeme se obě, načež mi máma nabídne, že mě vysadí na Palachově náměstí, jak jsme s Adamem po esemeskách domluveni. „Ty za nimi nejedeš do Zoo?“

„Ne,“ zavrtí hlavou. „Jistě si vystačí beze mě.“

Zní to hodně hořce! Je mi jí tak líto, že bych nejradši zrušila rande a jela do ***Vesny*** s ní! To už ale přibrzdí u chodníku, na kterém přešlapuje Adam. Lidí je tu sice dost, ale jen jeden má dredy a mamce to vždycky myslelo logicky.

„Prosím tě, hlavně s ním ne –“

„Mami!“ ohradím se. „Je mi osmnáct!“

„A ubírám ti snad roky?“ pousměje se. „Chtěla jsem jen říct, abys nezapomněla na ochranu. Prezervativ je základ, pamatuj si to! Vždycky a za všech okolností.“

„Já vím,“ ujistím ji. „Tak zatím ahoj, přijdu zítra.“

Adam vypadá nerozhodně, neví, zda má přijít blíž či ne, a než se rozhoupe, mamka zmizí v hustém provozu. Na přivítanou mě políbí, pro jistotu hned dvakrát, prý se nic nesmí podceňovat, a společně s Jajkou a Pepou vyrazíme na bowling v pasáži kina ***Luna.*** Nejdřív koulíme ve čtyřech a je to psina, jelikož to neumím, nedumám pět minut před každým hodem, nepromýšlím taktiku, prostě jen házu koulí a ono to tam nějak padá, později dorazí Lejla s Martinem a v šesti je to teprve legrace. V našem miniturnaji skončím na druhém místě hned za Adamem, což zbylí pánové těžce nesou. Něco takového, jako je princip náhody, prostě neuznávají. Poté ještě chvíli posedíme v ***Centru*** a příjemný večer uteče.

„Jak ses zbavila těch fotek?“ šeptne mi Lejla, když v rozjařené náladě vyjdeme do celkem svěží jarní noci, tutéž otázku, co mi položila i Jajka.

„Smazala,“ odpovím stejně tajuplně. „Teď to ale tady nebudeme rozebírat… Chápeš… Ani muk!“ Chápou to obě, přesto s nimi zvědavost cloumá. „Leni, můžu spát u vás?“

„Klidně,“ kývne, mrkne na Adama a s omluvou dodá: „Ale jen single, naši jsou doma, dokonce oba, je mi líto…“

„Anebo můžeš spát u mě,“ navrhne mi Adam. „Naši i ségra jsou v čudu a dřív než zítra odpoledne se nevrátí.“

„U tebe…?“ zeptám se zaskočeně.

„U mě doma,“ upřesní. „V ségřině posteli, záleží na tobě.“

Tohle zní férově. Přikývnutím mu udělám radost, Lejlu s Jajkou tím přesvědčím, že právě nadešla noc velkého okamžiku. Jsou to prostě blbky!

Přesuneme se městskou dopravou na sídliště ***Hvězdárna,*** tentokrát ne do garáže, nýbrž do jednoho z panelových domů, vyjedeme výtahem do sedmého patra a chvíli nato si k malému nočnímu občerstvení pouštíme v Adamově a Verunčině pokoji cédéčka, Adamovi se líbí gotický rock, což je pořád lepší než ska, prohlížíme si fotky z rodinného alba a skvěle se u toho bavíme.

Adámek byl coby miminko a batole tlustý, bezvlasý a příšerně ošklivý! Podobat se sám sobě a ztrácet nadbytečná kila začal teprve ve školním věku a na konci základky už z něho byl krásný kluk. A to mu už zůstalo, i když změnil image a dredy dodaly jeho výrazu na osobitosti.

„Ono to tak bývá,“ zamyslím se. „Ošklivé děti vyrostou do krásy, zatímco ty roztomilé z toho naopak vyrostou.“

„V tom případě jsi musela být taky pěkná příšerka!“

„Právě že ne! Někdy ti ukážu svoje fotky, ale album máme u babči… Jako holčička jsem byla vyloženě sladká, přímo k zulíbání, každej pedofil by zajásal…“

„To jsi pořád,“ ujistí mě a aby mi to dokázal, něžně mě políbí. „Krásná, sladká, k zulíbání…“

Nezůstane u jednoho polibku, čelisti už mohu otvírat bezbolestně a rána v dásni také podstatně zavadla. Adam se do toho vloží s vervou a když vidí, že mu zdatně sekunduji, odváže se ještě víc. Jeho ruka, kterou mě šimral vzadu na krku, sklouzne níž. Celá ztuhnu.

„Můžeš spát ve Verčině posteli,“ zopakuje původní nabídku, kterou ovšem rozšíří o druhou možnost: „Anebo se mnou v té mé, Pavlo. Je to na tobě.“

„Já… víš… Radši v té Verčině…“

„Fajn. Ono to asi bude nejrozumnější, protože –“

„Protože se známe teprve chvíli,“ dodám s úlevou.

„Protože jsem zapomněl koupit gumu,“ doplní něco zcela jiného než já, a protože to řekneme v jednu chvíli, vyjde celá situace strašně komicky. Drobnosti, jako že mám ještě menses, nevytahuji na světlo. I kdybych neměla, nechtěla bych. Zatím ne.

XI. POMSTA MODRÉHO DUCHA

S takovou nechutí jsem snad ještě nikdy do školy nešla! No, on je to spíš strach. Kdo ví, kolik lidí vidělo moje fotky a navíc ti, kteří se vyjádřili negativně k mým vnadům, si to u mě rozlili navždy! Většinou je osobně neznám, školu navštěvuje pár stovek studentek a pár desítek studentů. Lejla, která si navzdory přitvrzenému zákazu kouření vesele dopřává ranní porci nikotinu, nad mými obavami mávne rukou.

„Smázla jsi to dřív, než z tebe stihl net udělat hvězdu."

„Kterýmu počítačovýmu kouzelníkovi se to podařilo?" vyráží ze sebe trhaně Jajka, sotva k nám dosprintuje. Ta holka se snad nikdy nenaučí vstávat na budík!

„Mariánovi," přiznám se a stále vrhám po všech kolem podezíravé pohledy. Viděli mě, neviděli…?

„Myslela jsem, že jste spolu na kordy," namítne Jajka.

„Znáš to," zasměje se Lejla. „Co se škádlívá…"

„My se neškádlíme," ujistím ji. „Já se jen před ním neustále shazuji, to je celé. Sice jsme byli na kordy, jenže on jedinej mi mohl pomoci… A pomohl, neposlal mě za tu zničenou knížku z knihovny do háje. Není tak špatnej…"

„A co Adam?" mrkne Jajka.

„Ten je taky fajn," pokrčím rameny.

„Bylo něco?" doráží Lejla. „Nekecej, že zase nic!"

„Nekecám."

„Takže jo?!" opáčí ty dvě dvojhlasně.

„Takže nic," usměji se. „Mluvím pravdu. Proč by mělo hned něco být? Jsme spolu teprve chvíli… A vůbec…"

„Pořád sis přála mít kluka, teď ho máš, správňáka a fešáka, hezčího než Filip, co je na něm špatnýho?"

„Neříkám, že je špatnej," ohradím se.

„Tak co ti brání?" nechápe Lejla.

„Já nevím," přiznám se. „V knížkách jsem četla, že holka okamžitě pozná, co je láska… Motýlci v břiše, chvění, neschopnost myslet na cokoli jiného, soustředit se…"

„Moc čteš," řehtá se Jajka. „Nebo jsi moc náročná."

„Taky čtu," baví se Lejla. „Momentálně ty tři díly. Půjč si je po mně. Pavlo. Kdepak motýlci! Tam se jen zasunuje."

„To já právě nechci," pohodím hlavou. „Vy jste hned věděly, že je Pepa a Martin ten právej?"

„Jo, zabouchla jsem se," potvrdí Jajka. „Nejen že moc čteš, ty i moc přemýšlíš. Láska je o citu, ne rozumu."

„Co znamená ten pravej? To přece nevíš nikdy o nikom. Můžeš si myslet, že je to ono, jenže pak se objeví někdo další, kdo je najednou ještě pravější…" soudí Lejla.

„Copak? Někdo ohrožuje Martinovu pozici?"

„Mluvím všeobecně… O koloběhu života,“ mlží. „Proto je blbost tvrdit o někom, že právě on je ten právej.“

„Důležitý je, jestli je ti s ním dobře a nechceš být bez něho. Pokud ti nechybí, právej určitě není,“ soudí Jajka.

Zvonění na hodinu doléhající až před školu rozpustí debatní kroužek, v němž stále dokola padalo slovo pravý.

Téma čtvrtletní slohovky z češtiny, které si vyberu z celkem čtyř možností, mi kápne do noty. Úvaha o tom, ***Jaký význam má pro mě přátelství,*** mi trojnásobně překročí povinné minimum a mám co dělat, abych to do konce dvouhodinovky, druhou literaturu máme na úkor občanky, stihla!

„Ty jsi grafoman,“ směje se mi Jajka. „Já si musela vymýšlet odstavce i tam, kde nepatřily, abych to natáhla.“

„Potřebuji si vylepšit známku, minule těmi básníky jsem si skóre podělala,“ přiznám se. „Co jsi psala ty, Leni?“

„Dobu, ve které bych chtěla žít. Musela jsem zužitkovat četbu historické trilogie, ne?“ zasměje se.

„Chtěla bys žít ve středověku, protože se tam pořád zasunovalo, jo?“ prohodí Jajka a všechny tři se rozřehtáme.

„A nebylo by to krásný?“ zasní se Lejla.

„No, nevím, ale řekla bych, že tehdy měli lidi většinou důležitější starosti. Války, hlad, mor…“ namítnu.

„Nekaž mi mou romantickou vizi,“ odbyde mě, načež prohodí ze zcela jiného soudku: „Rozhodla jsem se přihlásit do akvabel. Přidáte se ke mně?“

„Ne!“ odvětíme s Jájou unisono. „Neruplo ti v kouli? Je ti Juráše tak moc líto, že si hraješ na samaritánku, či co?“

Pohodí hlavou, jen se její krásné vlasy zavlní jako závoj. „Náhodou, mně se synchronizovaný plavání líbí.“

Jajka mi naznačí gestem, co si o tomhle nápadu myslí. Tak nějak! Lejla je však pevně rozhodnutá, jak zjistím při tréninku roztleskávaček, kdy víc než na naše signály přemýšlí, které plavky si obleče první hodinu plavání!

Před stadionem na mě čeká Adam, tudíž Lejle zamávám a nechám se pozvat do cukrárny Kremrolka dole pod hradbami na zmrzlinový pohár s názvem Horká láska, což obnáší vanilkovou zmrzku politou horkými malinami a čepcem šlehačky navrchu. Pokud Adam vybral právě tuhle pochoutku kvůli jejímu názvu, udělal dobře dvojnásob – název zapůsobil a obsah poháru maximálně chutnal!

Pondělí je opět příjemně slunečné a docela i teplé, na ulicích potkáme pár bláznů dokonce v krátkých rukávech, což je přehnané, ale v mikině sejít dá. Ve městě je tepleji, jakmile vyjdeme mimo zástavbu, není to až tak žhavé. Adam mě jde pěšky vyprovodit, prý je třeba využít pěkného počasí.

„Budeš to mít domů strašně daleko,“ varuji ho.

„To sice jo, ale zase o to déle budu s tebou.“

Jeho odpověď mě vyloženě odzbrojí, jelikož se hned po ní zastaví a obejme mě, nenechám se pobízet dvakrát. Polibek si rozhodně zaslouží! Stejně jako druhý,

třetí, čtvrtý… Není divu, že se takovými zastávkami dost zdržíme a než dojdu až do ***Vesny,*** čas pořádně pokročí!

Pro jistotu si hned zapnu počítač, chvíle napětí, kdy mě nepříjemně mrazí v zátylku… Uf, v pohodě, žádné fotky se na školních stránkách neobjevily, jenom nějaká hlupačka se ptá, kam se ztratily, že se chtěla taky podívat…!

Vytáhnu si učení, chvíli civím do fyziky, pak se docela dlouho učím němčinu, a když se chci ještě podívat na propedeutiku, byť ji zítra vůbec nemáme, ale pro jistotu, látky je strašně moc, zaslechnu oknem pootevřeným na úzkou škvíru, to abych si do pokoje pustila trochu podvečerního jarního vzdoušku, cizí hlasy doprovázené Montyho štěkáním. Než se stačím podívat, vidím stát opřená o okrasný plot kolem terasy dvě kola – a po schodech dupou Jajka s Lejlou! Mamka je pustila dovnitř a Marta neváhá vyjít ze svého pokoje na chodbu, aby zjistila, co je to zase za kravál!

„Kde se tu berete?!“ užasnu a vtáhnu holky k sobě.

„Chtěly jsme vidět, jak žije šlechta,“ směje se Jajka, rozhlédne se a odpoví si sama: „A docela dobře, koukám.“

„Co to bylo za nepříjemnou babu?“ vyzvídá Lejla a udělá našponovaný obličej, ve kterém bezpečně poznám tetinku.

Mávnu rukou. „Lubošova konkubína.“

„Počkej, to jako fakt?!“ vyjeví se Jajka.

Pokrčím rameny. Proč by jinak jezdil domů v pracovní době, když tu nikdo krom Marty není, a zdržel se přes hodinu? Ale tenhle problém momentálně neřeším, stále se mi nezdá, že by holky přijely jen tak, neohlášené!

„Máš zapnutej počítač? Máš,“ všimne si Lejla. „Prima.“

Naježí se mi vlasy. „Neříkej, že moje fotky –“

„Ne, o tvoje tentokrát nejde,“ uklidní mě, vytáhne z kapsy bundy cédéčko a strčí mi ho. „Tohle si pusť.“

Nechápavě založím disk do mechaniky a jakmile se načte, po několika kliknutích spustím jakýsi film s cizími titulky. Hned po nich přijde záběr na auto s německou nebo italskou poznávací značkou, nerozeznám je, uvnitř sedí černovlasý borec s velkými lesklými brýlemi a pěkně stříhá zatáčky, dokud nespatří u cesty dvě štíhlé dlouhovlasé dívky. Dupne na brzdu, aby si stopařky mohly přisednout.

„O co kráčí?“ otočím se na holky. „To je nějaký **pečko?“**

„Chytrá,“ pochválí mě Lejla. „Ještě chvilku vydrž…“

Ti tři zatím dojedou k nějakému motorestu, kluk koupí chatku a dívky si vlezou do sprchy, kde spolu začnou dovádět. Protočím oči. Kvůli tomuhle se vlekly na kolech do takového příšerného kopce…?! Záběr na kluka ve vedlejší místnosti mi však záhadu objasní. Fešácký řidič totiž připraví tři drinky ze surovin v barové lednici, sundá si velké zrcadlovky a – vyvalím oči, div se mi nepřilepí na počítač. „Páni, ten borec vypadá skoro jako David…!“

Myší posunu děj filmu dopředu a v další scéně, která se mi otevře, už stojí řidič bez jediného kousku oblečení nahý a vzrušený u postele a sleduje ty dvě, jak si spolu hrají. Zastavím přehrávání a obraz znehybní ve fotku. Zírám s pusou dokořán. Tohle je přece přesně ten záběr, který mi poslal!!! Samozřejmě bez dvou

lízátek. Stojí na něm vzrušený, za sebou má květovaný závěs a na prsou zlatý řetízek s přívěskem prsaté mořské panny!!!

„Skoro jako David?“ prohodí Lejla.

„Já to nechápu,“ vydechnu.

„Já jo,“ převeze mě Jajka. „Jsou totiž jen dvě možnosti. Za prvé, tvůj internetovej drahoušek si kromě toho, že ti píše krásné romantické maily, přivydělává jako pornoherec, což není zrovna pravděpodobný, zvlášť když je tenhle v titulcích uvedený jako Massimo Loretti, a za druhé, David ti neposlal svoje fotky, ale fotky italskýho pornoherce.“

„Proč… proč by to dělal?!“

„Zase se naskýtá pár možností,“ pomůže mi Lejla. „Buď je fakt hnusnej, jak ti pořád nadhazoval, anebo –“

„Anebo žádnej David neexistuje…“ doplním ji sama.

„Ghost duch, ne? Celkem výstižná přezdívka.“

„Ježíši,“ zaúpím zoufale. „Já mu poslala svoje fotky!!!“

„Jaký?“ nechápe Jajka, načež ji trkne: „Počkej, myslíš tam ***ty*** fotky?!“

„Jo,“ hlesnu zdrceně. „Kvůli němu jsem je nafotila. Snad jste si nemyslely, že bych se fotila pro sebe, jak moc se sama sobě líbím?! Pořád je chtěl, prý k narozeninám…“

„A co psal pak?“

„Právě že nic… Ozval se mi od té doby jen jednou s tím, že jsou fotky fajn a že se mám těšit na ***velký*** překvápko…“ Všechno do sebe zapadá jako puzzle!!! „A já, nána pitomá, si myslela, že mluví o příjezdu!“

„No, nežvanil do větru,“ uzná Lejla. „Překvapil tě.“

„Jenže ***kdo*** vlastně?“ položí Jajka zásadní otázku.

Dvojčata mohu škrtnout, skutečně jsem k nim byla nespravedlivá… Napadne mě ***jediná*** možnost! „Karpíšek.“

„Myslíš…? Hm, je to možný…“

„Je to logický,“ odfrknu. „Chvíli na to, co jsem mu dala po dvou rande košem, mě přes ***Líbím se ti*** kontaktoval David. Psal si se mnou maily, dokud ze mě nevytáhl fotky… Proto nechtěl přijet! Proto neměl mobil! Jen anonymní mailovou adresu!! Ten křivák! Hned mu napíšu – Ne, to by bylo málo, zítra mu rozbiju hubu!!“

„Nic jiného si nezaslouží,“ souhlasí holky.

„Kde jste to pečko vzaly?“

„Přinesl mi ho Pepa, stáhl ho někde z netu, volně přístupný, není to film, má to asi sedm minut celkem, na rozehřátí…,“ zazubí se Jajka. „Sice rozehřál, ale úplně jiným směrem, hned jsem ***Davídka*** poznala.“

„Z netu, kde si to může stáhnout každej,“ usoudím. „Tudíž i Oliver. Super, fakt.“

Ještě chvíli povídáme, slibujeme Karpíškovi pomstu horší než žhavení lebky, pak se holky loučí, aby stihly dojet domů do tmy, ačkoli dolů jim to půjde rozhodně mnohem rychleji, a prý abych se stihla ještě našrotit! Roztahané učení po stole nemohly nechat bez povšimnutí, nádhery.

„Někdo je geniální, jiný se musí učit," vzdychnu. „Holt další nespravedlnost v životě. Ale šprtat se už nebudu, musím si umýt hlavu a oholit nohy, zítra jdu k doktorovi."

„Na gyndu?" zeptá se soustrastně Jajka.

„K zubaři…"

Holky se málem sesypou ze schodů, jak se řehtají! Tu noc se mi neusíná zrovna nejsnáze. Zmítají mnou hned dva pocity, oba opravdu silně: vztek na Olivera a zklamání z Davida. Tolik měsíců jsem se dala vodit za nos, naletěla písmenům na internetu, málem se ***zamilovala*** do někoho, kdo neexistuje!

U zubaře tentokrát rychlovka, vytáhne mi stehy dřív, než si stihne zazpívat jediný žalm, ani svlékat se nemusím, a už jsem zase venku. Respektive ve škole. O velké přestávce vyrazíme spolu s Jajkou a Lejlou do levého křídla budovy, kde najdeme třídu budoucích ošetřovatelů, s pomocí nějaké jeho spolužačky a lsti ho vylákáme na dívčí záchod, kde se do něj pustíme jako tři semetriky.

„Ty slizkej hade! Parchante! Ještě jednou uděláš takovou prasárnu a budu tě žalovat za poškozování dobré pověsti!"

„Co blázníš?" dostane ze sebe. „Těch pár esemesek…"

„Kdyby jen esemesek!" soptím. „Víš dobře, o čem mluvím, tak si nehraj na blbějšího, než jsi!"

„Kromě toho mám pár dobrých kamarádů, kteří by si na tebe mohli někde v ústraní počkat," vyhrožuje mu Lejla.

„Vlastní máma tě nepozná!" vylíčí apokalypsu Jajka.

Oliver valí oči v rozčileném obličeji tak, že už není hezký ani trochu. „Vám přeskočilo, slepice?!"

Idiot, no. Usoudíme, že jsme ho varovaly dostatečně, tudíž vznešeně odkráčíme. Normální ubožák!!! Za moje odmítnutí se mi ale pomstil dokonale, to se musí nechat.

Večer se připojím na net a napíši ***Blue Ghostovi*** poslední e-mail: ***Tím končíme, tvou adresu řadím do spamů, parazite.***

Ačkoli se stále cítím podvedená, a cítím se tak oprávněně, uleví se mi. Postrašily jsme ho s holkama dost, Karpíšek je sice idiot, ale zase ne úplný blázen, aby nepřestal, když už jeho totožnost byla odhalena!

Sesypeme se kolem Lejly a přestože se jejímu zápalu pro mokrý koníček vysmíváme, hoříme zvědavostí!

„Povídej! Kolik vás tam chodí? Kdo ještě? Co Jurášek?"

„Jakej je v plavkách?" mrknu na ni. „Fakt mu to sekne," přisvědčí. „A má tetování!"

„Nekecej! A kde?!" vyzvídáme.

„Na rameni. Vypadá sexy," lakuje nás. „Nosí klasický plavky, nízký, elastický… Byl by blázen, kdyby takový vymakaný tělo halil do sežvejkaných bermudoidních… Je nás zatím celkem šest holek, z lycea žádná, samé zdravuchy.

„Myslela jsem, že ses přihlásila, abys ho provokovala, dusila, utahovala si z něj," míní Darja. „Jako v tělráku."

„Na to jsi přeborník ty," opáčí Lejla. „Proč bych ho měla dusit? Vždyť je skvělý, že něco takovýho vymyslel. Dělá to ve svým volnu, nic za to nemá."

„Lenička pro něj měla vždycky slabost," rýpne si Jajka.

„Jste blbky," nacpe nás do jednoho pytle. „Náhodou, je docela fajn a v bazénu jinej než ve škole i než při tělráku. Tam není za učitele, ale trenéra, kamaráda."

„No, že bych si musela rozšiřovat okruh kámošů mezi učiteli…" směje se Jajka. „To snad radši ne. Když jsme u těch kamarádů, co podnikneme s těmi našimi o víkendu?"

„Předně můžeme už zítra," napadne mě, jelikož zápas je tentokrát výjimečně přehozený z pátečního podvečera na sobotní odpoledne, liga vrcholí, zítřejší mač je poslední v téhle sezoně, nemůžeme na něm s Lejlou chybět.

„Jo, vlastně," uvědomí si. „Pepa říkal, že by šel rád na hokej, tak já se přidám. Adam půjde taky, nevíš?"

„Určitě," přisvědčím. „Má permanentku na všechny zápasy a na tenhle se těší jak blecha na psa, včera o tom mluvil."

„Randíte denně?" zajímá se Lejla.

„No, denně ne, v pondělí na mě čekal po tréninku, v úterý u domova důchodců, včera jsme se sešli po posilovně…" vypočítám a holky se řehtají jako pominuté. „Dobře, tak denně, když to chcete slyšet. Vozí mě domů na motorce."

„Takže je to super?" dotírá Jajka.

„Jo, je to super mít kluka s motorkou, když bydlíte v takové díře za městem," zakřením se.

Smích nás přejde při němčině, kde nám Ferda nemilosrdně napaří čtvrtletní písemnou práci. Ohlášenou, pravda, takže jsem se na ni učila dlouho do noci, ale ne až tak dost, jak bych potřebovala. S Adamem se to včera protáhlo, hlavně loučení, byl pěkný podvečer a nějak se nám nechtělo domů…

Docela se zapotím, přesto doufám, že více než polovinu budu mít dobře. Sabina je samozřejmě hotová ze všech nejdříve, předstihne i Lejlu, která díky dětství strávenému ve vícejazyčném prostředí nemá s němčinou ani angličtinou žádné problémy, Brabenec její práci stihne opravit ještě v době, kdy my ostatní lovíme vědomosti až z paty. Jako vždy má čistou jedničku a výsadu posbírat práce. To se tedy má: nést se mu s tím do kabinetu, zatímco Ferda si to po zvonění štráduje strávit velkou přestávku do sborovny.

„Pěkně jsem to zvrtala," šklebí se Jajka.

„Každej člověk někdy něco zvrtá," utěšuji ji.

„Každej ne," oponuje. „Podívej se na Sabču!"

„Pravda, tak jinak: každej normální člověk někdy něco zvrtá," opravím se. Jajku tím rozesměji.

Mně se povede nezvrtat klinickou propedeutiku jen proto, že mě Patočková, která zatouží po mé blízkosti u tabule, vyvolá na cukrovku! O té jsem si totiž alespoň něco zapamatovala z hodiny, protože díky rande a přípravě na němčinu jaksi na další předměty nezbyl čas.

„Tři," oznámí mi učitelka a já s úlevou přikývnu.

Patočková si toho všimne. „Vypadáte spokojeně. Mokrá."

Vypadám spokojeně, protože spokojená jsem! Kdyby se mě zeptala kupříkladu na ledvinovou koliku, vyletěla bych s nedostatečnou! Tohle jí ovšem prozíravě nevysvětluji.

Učitelka se znovu zahledí do notýsku k výkonům zapsaným u mého jména a čte nahlas: „Tři, tři, tři, tři. Co myslíte, že vám z takových známek mám vykouzlit za průměr?"

Nevidím v tom problém! „Trojku…?"

Třída se pobaveně zasměje.

„Samozřejmě že ne dvojku," zlobí se Patočková naší zabedněnosti. „O to přece nejde. Trojka je ryze průměrná známka a vy jste průměrná studentka. Mokrá, bez špetky ctižádostivosti. A ještě vás to snad ***těší?"***

Pokrčím rameny, dohadovat se s kantorkou, která je podobného ražení jako moje babička, jiné názory než svoje neuznává, by bylo strkání hlavy do oprátky. Nejsem sebevrah! Neurčitě kývnu a když mě propustí, vrátím se do lavice.

„No?" špitne Jajka tiše. „Proč nechceš být lepší?"

Naznačím, že si to s ní po hodině vyřídím ručně, a ona se hihňá do dlaní, vůbec se nebojí, potvora!

Pak už mě čekají samé příjemné věci – posezení při četbě ve ***Šťastném stáří*** a motorizované rande s Adamem. Veze mě kousek za město, aby mi ukázal krosařský okruh, na kterém trénuje a občas i závodí. Vysvětluje mi, která zatáčka je nebezpečná, jaké převýšení zrádné a spoustu dalších věcí, co mi nic neříkají a ani mě nezajímají, ovšem to, jak je pro svůj koníček nadšený, se mi líbí. Druhý koníček ho baví také a věnuje se mu se stejným zápalem! Strká mi pod jarní bundu, mikinu a posléze i do podprsenky, to když se mu ji konečně podaří rozepnout, obě ruce, a líbá se tak, jako by měl nastat konec světa či co!

„Musíme si to vynahradit," vysvětluje. „Zítra se kvůli tréninku neuvidíme a v sobotu mám závody, právě tady, trochu se kryjí s hokejem, ale stejně, kdyby ses přišla podívat, aspoň na začátek, byl bych moc rád, Pavlo. Na hokej dorazím o něco později. Pekelně mě to štve…"

Když slíbím, že si start závodu stoprocentně nedám ujít, přestane si hrát na hraběte Drákulu a odveze mě domů.

Dvě prvandy, které ráno potkám na chodbě u šaten, si vymění významný pohled a puberťácky se rozhihňají. Na můj účet, to je mi úplně jasné. Nejspíš viděly moje fotky a dosud se z toho nevzpamatovaly, trapky!

Od písemky z matiky, se kterou Jurášek vyhrožoval už minulou hodinu, nás zachrání Lejlina účast v akvabelách! Když totiž na Juraje naše krásná spolužačka udělá psí oči a zacvrliká: „Pane učiteli, moc prosím, nešlo by to až příště…?" mladý matikář je na vážkách, a jakmile Lejla přidá nevinný úsměv, kapituluje úplně. To, že ji samozřejmě celá třída krom Sabiny podpoří mnohohlasným chorálem, je úplně vedlejší, beztak se díval jen na ni!

„Dobrá," vzdychne. „V pondělí. Ručíte mi za to, Lenko."

Vida, kamarádka povýšila – z Lejskové je najednou Lenka! Jajka na mě pobaveně mrkne. Je mi jasné, co chce říct! Synchronizované plavání nepřináší jen pastvu pro oči, ale díky Lejle i jiné výhody pro celou naši třídu!

Sádlo, který dorazí do školy až na jedenáctou s omluvou, že zaspal, což je docela síla, na jeho místě bych se neobtěžovala vůbec, jelikož v pátek končíme už v 11.40, po mně hodí cestou do své lavice pobavený kukuč a palcem mi naznačí jedničku. Překvapeně se rozhlédnu, nechápu totiž, za co mi takovou výsadu udělil! Že by také zpětná reakce? V tom případě je horší než Krysař, ten měl podobný problém!

„Jsi dobrej odvaz, Pavlo," oznámí mi po vyučování. „Fotky nemaj chybu. Nikdy bych do tebe tolik odvahy neřekl!"

„To už je týden stará záležitost," zavrčím.

„Ty fotky jsou tam tejden?" užasne. „Já si jich všiml až včera večer, a to jsem na webu byl i v úterý…"

„Včera?!" vyjevím se. „Neeee…!"

„Fakt dobrý," vysekne mi znovu poklonu a letí ze třídy, aby dohonil Másla.

Holky se mnou běží rovnou do počítačové učebny, ovšem ta je zamčená, v pátek končí všechny třídy lycea, zdravotky i ošetřovatelek před polednem. Nejblíž to máme k Lejskům, neváháme nasadit závodní tempo a cváláme ulicemi, jako bychom mohly něco minutkou sem, minutkou tam zachránit! Včerejšek byl první večer, kdy jsem se na stránky školy nedívala. Jednak jsem neměla čas, a pak také polevila moje ostražitost, po pondělním kartáči, který jsme Oliverovi dopřály, byl podle očekávání klid, jak mě mohlo napadnout, že se ten idiot nepoučí?!

Lejla zapne počítač, najede na školní web, klikne na fórum – a nic! S úlevou si vydechnu.

„Co to ten imbecil kecal?" nechápe Jajka. „Zkus jinde."

Lejla se prokliká fórem – a nic, najede na seznam studentů jednotlivých tříd, nic, zkontroluje aktuality, studijní plány, organizaci školního roku, nic, nic, nic!

„Asi si to spletl s minulým čtvrtkem." pokrčím rameny. „Sádlo je pošuk, občas se plaší zbyteč…" Ve chvíli, kdy Lejla klikne na odkaz ***PROFESORSKÝ SBOR,*** kde jsou nejen jména našich drahých kantorů, ale i jejich fotky spolu s tím, na které předměty mají aprobaci, cítím, jak mi celým tělem prochází hrůza v té nejsyrovější podobě. Hned vedle externistů, kteří do naší školy pouze docházejí na určité hodiny, se skví vedle plešatého MUDr. Rudolfa moje fotka v celé své obnažené nahotě! Ke všemu jde o tu třetí, dosud na stránkách nezveřejněnou – a nejodvážnější. Tenkou košilku mám oblečenou pouze na pravé ramínko, tudíž mi kouká celé levé ňadro, pololežím na polštáři, nohy mírně pokrčené a prsty pravé ruky tisknu na nejintimnější místo. Sice ho tím zakrývám, ale zase to vypadá, že laskám sama sebe, což v kombinaci s přivřenýma očima a pootevřenými rty vypadá eroticky – a také lascivně, záleží na úhlu pohledu!

„Pavla Mokrá, sociální pracovnice zajišťující za mírnou úplatu sexuální služby především mužské části pedagogického sboru," přečte Jajka nahlas popisek. Po kliknutí na moje jméno se fotka nejen zvětší takřka na celou obrazovku, ale ještě se rozbalí i celé menu s nabídkou zbylých dvou fotek!

„Tě brko," vydechne Lejla, kterou jen tak něco nerozhodí.

„Ten hnusák!" Třesoucí se rukou vyštrachám z batohu mobil a než vyťukám na klávesnici Karpíškovo číslo, dvakrát mi upadne na zem! Telefon vyzvání jednou, dvakrát… desetkrát, načež se ozve hlasová schránka! „Schválně mi to nebere!!!"

PARCHANTE, OKAMŽITE TO SMAZ!!! napíši mi alespoň SMSku, ovšem sama cítím, jak je tohle opatření nedostačující!

„Musíš říct Mariánovi, aby ti pomohl, a pak vlítneme na Karpíška. Pošlu na něj kámoše," slibuje Lejla.

„Jenže Marian včera nepřijel a netuším, jestli se vůbec hodlá tenhle týden ukázat! Prý nikdy nejezdil každý týden domů, to až poslední dobou…," zoufám si. „Jsem vyřízená."

Nepomohou mi ani kámošky. Jednak spěchá Lejla na rande a Jajka hlídat synovce, a jednak by mi stejně ***nemohly*** pomoci, i kdyby čas měly, protože to není v jejich silách!

Od Lejskovic domku to vezmu do centra a poprvé v životě navštívím firmu ***Počítače Křenek,*** abych se Luboše jedním dechem zeptala, zda neví, kde bych našla Mariana.

„Na koleji Vinařská," vysvětlí, načež mrkne na hodiny. „A jelikož v pátek školu nemá, pochybuju, že sedí na koleji."

„On tentokrát nepřijede?!" vyděsím se úplně.

„Asi ne," krčí rameny. „Když nepřijel včera… Zeptej se Zuzany, ta to bude vědět určitě. Chodí na pedárnu."

„Dík za radu," hlesnu a raději zmizím. Otázku, co mu vlastně chci, jestli se něco nestalo, raději přeslechnu!

Vůbec netuším, co si mám počnout. Je to k zešílení! Ihned po návratu do ***Vesny*** zapnu počítač, abych se týrala pohledem na vlastní a vlastnoručně nafocené snímky. Kdyby mi byly radši ruce upadly…! Co chvíli se snažím dovolat Oliverovi, leč ten skřet schválně mobil nebere! Jajka mě utěšuje přes esemesky, prý se na stránky dívá pár lidí a na fotky profesorského sboru jedině tak úchylové. Pravda, nedovedu si představit nikoho, kdo by si o své vůli prohlížel obličeje učitelského panoptika, jak se vyjádří Jajka, ale stejně…

Mámin seznam domácích prací, který na mě čeká v kuchyni, plním tak roztěkaně, že ve velkém obývacím pokoji ztratím prachovku při utírání prachu. Normálně bych nevěřila, že je něco takového vůbec možné!

Do toho mi volá Lejla: „Ty, Pavlo, nechci ti kazit náladu ještě víc, ale… radši snad ani nečti fórum…"

Pochopitelně všeho nechám a beru schody do patra po dvou! Lejla mi sice do telefonu slíbí, že zkusí sehnat Karpíškovu adresu a dojde si ho podat osobně, ale to už pročítám debatu na fóru, online je připojených dvacet lidí, kteří nemají nic zajímavějšího na práci než vesele debatovat o mých fotkách!

Má docela pěkný kozy, rozněžňuje se tam jakýsi zdravotní bratr. Akorát do ruky, zatímco jiný těžký znalec se nechá slyšet: Můj typ to není, já radši velikost XXL.

Zato má břicho:-), soudí nějaká zdravuška. Na to, že je jinak celkově štíhlá.

Měla by s tím něco dělat a ne se s takovou figurou vystavovat! Kdyby se měla aspoň čím chlubit…! Vypadat takhle, tak se zahrabu dva metry pod zem… Netušila jsem, že je Mokrá taková exhibicionistka!

Jako většina lidí moc dobře nesnáším kritiku, natož tak hrubého zrna a na více než citlivé téma! Při čtení příspěvků se mi místy zatmívá před očima a husí kůže mi nenaskakuje jen proto, že ji mám celou dobu! Jestli tuhle ostudu přežiji, nikdy se nevysvleču ani do plavek! Nechápu, jak o mě může Adam vlastně stát, když jsem taková zrůda! On mě vlastně neviděl svlečenou, to je tím…

Karpíšek, původce všeho, může být navýsost spokojený. Povedlo se mu dostat mě do naprosto šílené situace!!! Příliš krutý trest za neopětování citů! Telefon nebere a na moje SMSky, výhrůžné i prosebné, nereaguje. Nechává mě škvařit!

Marianě, prosím Tě, potřebuji pomoc!!!, napíši do zoufalého mailíku spolu s prosbou, aby mě ihned kontaktoval přes ICQ, přidám své číslo a mail odešlu na beach.boy@seznam.cz. Raději zaškrtnu požadavek na zaslání potvrzení o přečtení a nezbývá mi než čekat, čekat, čekat!!!

Adamův telefonát, který by mě jindy potěšil, mě zastihne roztěkanou a nesoustředěnou. Vykládá mi o tréninku a zítřejších šancích a já nevím, o čem ještě, pouštím to jedním uchem dovnitř a druhým ven, a zpozorním teprve ve chvíli, kdy navrhne, že za mnou na chvíli přijede.

„Nejezdi, nejsem doma," zalžu mu a dokonce se ani nezačervenám. „Jsme s mámou u babičky, nemůžu odejít."

„Škoda, no," zalituje. „Tak zítra na závodech, jo?"

„Jasně. Těším se." A druhá lež: „Musím končit, zatím!"

„Když mi budeš fandit, pojede mi to samo," ujistí mě. „A večer… Můžeš zase přespat u mě, naši jsou na chatě."

„Uvidíme. Ahoj!" Adam za moje patálie nemůže a už vůbec si nezaslouží, abych na něj byla protivná, proto je lepší hovor zkrátit na minimum. V téhle chvíli si neumím představit, že nějaký zítřek po tomhle hororu přijde, natož abych se dokázala těšit na chvíle v jejich bytě či dokonce v Adamově posteli, od které si určitě slibuje nejvíc!

Mou špatnou náladu odnese mamka, která mi vytkne, že jsem ze seznamu úkolů splnila jen tři a ještě jeden pouze napůl, nevyluxovala jsem a nevyklidila myčku a nedoutřela prach, a jelikož zastávám názor, že dělba práce existovala už v prvobytně pospolné společnosti, nevidím důvod, proč by se neměla zavést i v početné rodině na začátku jednadvacátého století! Nejsem tu přece ***jediné*** dítě, co by mělo pomáhat rodičům. Jestliže ona chce stále ustupovat a dělat ze sebe rohožku, je to její věc, ale já se do téhle hry zatáhnout nenechám! Jak jsem v ráži, kdy je mi všechno jedno, řeknu jí víc než jindy, vynadám do slabochů a ani mě to ***nemrz.il***

Mám úplně jiné starosti. Počíhám si na chodbě na nejmladšího člena Křenkovic family. „Vítku?"

„Zahraješ si s námi ***Carcassone,*** Pavluško?"

„Ne, díky… Vítku, mám pro tebe úkol přímo detektivní. Nezjistil bys mi – tajně, rozumíš – číslo na Maiův mobil?“

„Proč tajně?“

„No… Jen tak, jako tajemství, víš?“

Spiklenecky kývne, odkluše, aby se objevil za necelou minutu se svým mobilem, najde v seznamu Mariánovo číslo a dá mi ho opsat. „To byl ale moc lehkej úkol.“

„Věřím, že bys zvládl těžší,“ ujistím ho. „Příště vymyslím něco pořádného, jo? Za to číslo moc děkuju. A psst, jasný.“

„Nezahraješ si ***Carcassone?“*** sonduje ještě jednou.

„Ne, je vás dost, měli byste málo kostiček.“

„Hm…“ přemýšlí, až se z něj kouří. Pak to vymyslí: „Tak já řeknu tetě, že budeš hrát místo ní, jo?“

„Radši ne, zlobila by se,“ zrazuji ho a on uzná i tohle. „Příště si zahrajeme spolu člobrdo nebo tak něco.“

Tenhle slib ho uklidní, takže vesele odhopsá stavět imaginární města a zabírat pole a kláštery svými pajduláčky.

POSLALA JSEM TI MAIL, ČETL JSI HO? napíši Mariánovi zprávu a pro jistotu se podepíši, moje číslo přece nezná. Je to spíš sondující otázka, jelikož mi žádné doručení o přečtení nedošlo, jsem si takřka jista, že nečetl. Jde mi o navázání kontaktu! Pokud tedy odepíše…

Pampadampampampam, pípne mobil nečekaně brzy, ovšem to je jediné pozitivní! Obsah esemesky je spíš na mrtvici:

CAU, PAVLO. NEČETL, JSEM MIMO NET. OD VČERA SLAVÍME KÁMOŠOVY NAROZENINY NA JEHO CHATĚ, VRATIM SE AZ ZÍTRA. PROČ?

Ach ne, něco je špatně! Zoufám si: ***A ZÍTRA PŘIJEDEŠ DOMU?***

NA KOLEJ, DOMU TO NEMA NA OTOČKU CENU. CHYBÍM TI?;-)

Kdepak něco, všechno je špatně, krucinál!! Než vstřebám zdrcující sdělení, mobil mi zavrní v dlani nanovo.

KAMOS MA MODROU KREV, OSLAVA TRVA TRI DNY A DVE NOCI:-) KDYBY TO NEBYLA PANSKÁ JÍZDA, REKL BYCH, AT SE PŘIPOJÍŠ;-)

Jeho vtipkování nepadne na úrodnou půdu, nemám na něj nejmenší chuť. Je to o ničem. On si někde chlastá, nepomůže mi!!! ***Nikdo*** mi nepomůže, což je na tom to úplně nejhorší!!!

XII. ANDĚL, CO MĚ KAZÍ

Ráno fotky na stránkách školy samozřejmě stále jsou, Karpíšek dál úspěšně hraje mrtvého brouka a nesmazal je, Lejle se sice povedlo sehnat jeho adresu, ne však jeho samotného, ve fóru je snad milion komentářů, ve kterých všichni mluví o externistce Mokré, hvězdě školy…

Po těžké noci s ještě těžšími sny přijde jako vždy v podobném případě po prvním stadiu (šok) druhé (útlum). To už se mnou nezmítají emoce, studený pot nestřídá husí kůži velikosti pralinek, prostě věc beru jako meteorit, který se smrtící rychlostí řítí k Zemi, po jeho dopadu přijde totální zkáza – a nic jej nedokáže vychýlit z dráhy. Leda zázrak! V Armageddonu se o něj postaral Bruce Willis, já sice po ruce takového hrdinu nemám, přesto se rozhodnu podniknout záchrannou misi. Nemám totiž co ztratit! Na netu si najdu mapu Brna, za pomoci plánovače trasy zjistím cestu, vyhledám nejbližší spoj, sbalím batůžek a mámě řeknu, že jdu ven.

„Už dopoledne?“ podivuje se. „Kdy se vrátíš?“

„Zítra, jako obyčejně. Adam má dnes závody, pak budeme někde s partou,“ vysvětlím. „Tak čau!“

Samotné cestování autobusem mi připadá nekonečné! Tenhle spoj není žádný rychlík, drandí si to po okreskách a zastavuje v každé díře, takže než se zdřevěnělými končetinami vystoupím na Zvonařce, jsem nejen utlumená, apatická a otrávená, ale také náležitě vytřesená.

V Brně jsem byla jen párkrát a nikdy ne na sólovku, nicméně díky informacím z netu se neztratím. Počkám si na správné číslo šaliny, odpočítám přesný počet zastávek, načež se vydám podle mapy vytištěné z Internetu hledat výstaviště, v jehož blízkosti se nachází kolej Vinařská, a když ještě dvakrát požádám kolejdoucí o radu, nakonec se dostanu ke třem nevysokým panelovým domům, jež slouží coby přechodné domovy vysokoškolských studentů. Potud šlo všechno víceméně hladce! Chvíli nerozhodně přešlapuji u zábradlí, pak seberu odvahu a vytočím Mariánovo číslo. Tút – tút – tút –

„Pavlo? Tedy, já ti musím fakt chybět, tolik zájmu ve dvou dnech, to bych nečekal…“ směje se.

Jdu rovnou k věci: „Potřebuji s tebou mluvit. Kde jsi?“

„Přece v Brně, psal jsem ti včera, že domů nepojedu –“

„Jsi na koleji?“ přeruším ho.

„Tak za hoďku…“ V mobilu šumí, signál slábne a místy se ztrácí. Zaslechnu útržky slov, z nichž vydedukuji, že je kdesi na cestě. „Až bu… koleji… volám ti, jo?“

„Jo,“ souhlasím, jelikož mi ani nic jiného nezbývá! Aspoň že se vrací a bujará oslava skončila! Přešlapuji po chodníku nad kolejemi jako hladový pes, než se přesně za hodinu po nevydařeném hovoru rozehraje mobil. Okamžitě hovor přijmu, aniž bych se dívala, kdo mi vlastně volá, proto jsem dost překvapena, když se ozve Adamův hlas!

„Ahoj, Pavlo. Nikde tě nevidím, kde stojíš?“

Kruci, zápas jsem úplně vypustila…! „No, víš, já ho nestihnu, jsem mimo město. Musela jsem nutně odjet…“

„To mi ani neříkej!“ hrozí se. „Kdy se vrátíš?“

„Nevím, někdy večer. Nestihnu ani zápas, trenér mě přetrhne… Nečekané rodinné problémy, chápeš.“

Určitě nechápe, ani nemůže. „Ty mě štveš, Pavlo…“

„Mrzí mě to,“ ujistím ho. „Hodně štěstí, Adame. Zvládneš to i bez mé podpory, věřím ti. Posílám pusu!“

„Zato já tomu moc nevěřím,“ prohlásí chmurně. „Snaž se přijet co nejdřív.“

Hm, tak tohle záleží na více faktorech! Jakmile hovor ukončím, vytočím Lejlino číslo. „Leni, nestíhám zápas, omluv mě, něco si vymysli, aby Bohoušek moc nezuřil…“

„Moc?“ uchichtne se. „Vyletí z kůže! Kde jsi?“

„V Brně, čekám na Mariana, ten někde pařil nebo co, ale už se vrací. Musí to smazat.“

„A co mám Bohouškovi říct? Roztrhne mě na dva kusy!“

„On to přežije,“ mávnu rukou. „Jsou důležitější věci na světě! Třeba že jsem si zlomila nohu. Nebo mě chytl slepák.“

„To je drsný,“ baví se. „Tak jo. A ty zlom vaz!“

„Ten zlomím Karpíškovi!“ slíbím temně.

Prvně je třeba vyřešit smazání fotek! Jenže to by musel Marian laskavě dokráčet!! Než ho s krosnou na zádech spatřím, jsou takřka tři hodiny!

„No ne!“ promne si oči, zda ho nešálí zrak. „Musel jsem ti opravdu ***hodně*** chybět!“

Nezdržuji se žádnou omáčkou: „Průšvih! Ty fotky –“

„Jsou tam znovu,“ konstatuje poklidně.

„Ty ses díval na net?! Kdy? Ve čtvrtek?!“ vyjevím se.

„Nedíval,“ přeruší moje výlevy. „Ale došlo mi to. Co jinýho bys měla za průšvih, kterej by ti stál za to jet až do Brna? Kvůli ***mně*** bys sem přece nejezdila, to mi neříkej.“

Tohle nějak nechápu. „Proč bych za tebou měla jezdit?“

„A proč ne?“ zasměje se.

„Protože by se to Zuzce určitě nelíbilo!“

„Zuzce ne,“ souhlasí se mnou pobaveně. „Ale mně jo.“

„Mluvím vážně,“ upozorním ho.

„Já taky,“ mrkne na mě. „Pojď dovnitř.“

„A co kolejbaba?“ projevím obavy.

„Nesmíš se tvářit podezřele, nerozhlížej se jdi suverénně, žádný bezcílný poflakování. Hned za vchodem zatoč doprava, je tam pár schodů, a za nimi chodba s výtahem. Bydlím v prvním patře takřka naproti výtahu. Kolejbaby se mění, studentů jsou mraky, neznají všechny, neboj.“

Připadám si jako zloděj! S tlukoucím srdcem projdu skleněnými dveřmi a ocitnu se ve vstupní hale s recepčním pultem po pravé straně. Paní sedící za ním

věnuji nepatrný pohled, ledabyle brouknu „dobrý den“ a rychlými kroky si to rázuji kolem pultu ke schodům s Maiem kdesi vzadu v závěsu. Užuž sahám po klice do chodby, když mě zmrazí přísný hlas:

„Počkejte moment! Můžete mi ukázat vaši kolejenku?“

Do háje! Vše ztraceno… Neochotně se zastavím, otočím a zírám na Mariana, který shodí krosnu na pultík, aby se proštrachal jejími kapsami! Páni, ona mluvila na něho, ne na mě!! Rychle se vzpamatuji a zmizím v chodbě, vyběhnu schody do patra, a čekám nahoře u zábradlí, než zhruba se tříminutovým zpožděním Marian dorazí. Alespoň mám čas se vzpamatovat!

„No vidíš, v pohodě,“ usměje se na mne a klíčem otevře dveře do obytné buňky s předsíní a kuchyňským koutem, ze které vedou dvoje dveře, jedny do koupelny, druhé do světlého pokoje s balkonem a dvěma lůžky po každé straně. Maio v něm má uklizeno mnohem důkladněji než ve svém doma!

„Jak to, že kontrolovala tebe?“ nechápu.

„Protože jsem se tvářil podezřele,“ vysvětlí pobaveně. „Abych přilákal pozornost na sebe a ona nevšímala tebe.“

„Máš to vymakaný,“ uznám fungující systém.

„Myslíš, že jsi první černý návštěvník?“

„Dovedu si představit ten frmol tady…“

Jelikož můj pohled zabloudí k válendě, na kterou odhodil krosnu a také bílou obálku, co si přinesl z recepce, Marian se ohradí: „Myslel jsem všeobecně, ne že by se to tak střídalo v mém pokoji… Natož v mé posteli.“

„Zuzka ji jistě mockrát za dva roky vyzkoušela, že?“

„Proč za dva roky? Teď jsme měli roční výročí.“

„Vážně?“ podivím se. „Eliška mluvila o dvou letech…“

„Spletla se,“ pokrčí rameny. „A ani za ten rok tu zase tolikrát nebyla, přestože jsem jí dokonce vyrobil falešnou kolejenku. Moc se všeho bojí… Není to dobrodruh jako ty.“

Uhnu pohledem. Dobrodruh, hm, zajímavý přívlastek! Raději se neptám, jak je myšlený, stejně jako ho neopravuji kvůli Elišce. Nespletla se, schválně rok přidala, potvora jedna, aby mi dokázala, že nemám nejmenší šanci!!

Svleču si parku, v pokoji je dost teplo, zůstanu jen v elastickém khaki triku s dlouhým rukávem, přes který mám hnědý outfit, co jsem si vzala k vojenským kalhotám a vysokým koženým gládám. Uhladím pokrčené tričko na prsou a připomenu Maiovi, proč jsem přijela. „Ty stránky…“

„Jo,“ sebere se, přestane sledovat moje převlékání a zapne počítač. Než naskočí, shodí ze sebe přebytečné oblečení také on a nasadí si brýle. „Mám strašnej hlad…“

„Chuť k jídlu po dvoudenní akci? To nejde k sobě.“

„No, abys nedošla ke zmateným závěrům, musím tě upozornit, že nejsem z těch pařanů, co se zpijou jako dogy a další tři dny se z toho léčí, než jdou chlastat nanovo. Jedl jsem naposled ráno a ještě jen nějaký zbytky, umírám hlady…“

„Já včera,“ vzpomenu si na svoje poslední jídlo.

„Vidíš, nejvyšší čas se nadlábnout. Mrkni do ledničky a zkus z toho něco připravit, než to smažu," poradí mi a rovnou bez zdržování zasedne k počítači.

Tohle rozdělení činnosti se mi líbí hodně, zásoby v ledničce a ve skříni pod vařičem o dost méně. Naštěstí objevím instantní Dobrý nápad na sýrovou omáčkou a v sáčku zbytek špaget, tudíž uvařím těstoviny a podle návodu na pokrmu sýrovou omáčku. Není to bůhví co, ale pořád lepší než patka chleba, která v igelitovém sáčku chytá plíseň.

„Už je to?" volá na mě odvedle Marian.

„Smazáno? Super!" oddechnu si, leč předčasně.

„Myslím jídlo," vysvětlí. „Voní až sem… Ale s tím webem je to horší, Pavlo, nemůžu se tam dostat, protože tentokrát nejsou fotky ve fóru, ale přímo v administračním systému."

„Počkej, chceš mi říct, že je tam vložil administrátor?!" zapochybuji. „Inženýr Brabenec docela určitě –"

„To asi ne," zasměje se. „Chci říct, že se tam nikdo jinej než admin nedostane… A tím pádem je nikdo jinej nesmaže."

„Ne!" zaúpím. Horečně přemýšlím. „Musí to nějak jít! Ten debil Karpíšek se tam taky dostal, když je tam nahrál!"

„Kdo?"

„Jeden kretén z naší školy."

„Aha, takže Eliška s Kubou jsou mimo hru?" pousměje se.

„Ti dva to být nemohli, měl jsi pravdu," přiznám.

„A kde k těm fotkám kretén z vaší školy přišel?"

Uhnu očima, leč Maio čeká na vysvětlení. „O tom bych radši… pomlčela. ***Jemu*** jsem je ale nedala!"

Než scedím špagety, Marian se stále snaží nabourat se do systému. Marně!! „Je mi líto, Pavlo, fakt s tím nehnu."

Ztěžka si kecnu na spolubydlákovu postel. „V tom případě musím skočit z mostu, do školy se už nemůžu vrátit…"

Marian chvíli přemýšlí, načež místo utěšování, že vlastně o ***nic*** nejde, vymyslí jinou možnost: „Počkej! Zkusím sehnat jednoho borce, to je hacker jak vyšitej…" Rovnou vyloví z kapsy mobil, prohrábne se v seznamu a za chvíli už s oním dotyčným krátce pohovoří. „Fajn. Zhruba za hodinku se staví. My se aspoň zatím najíme, šilhám hlady…"

Díky svitnoucí naději se mi vrátí chuť jíst, naservíruji jídlo na dva talíře, ten Maiův takřka přetéká, a přestože jde o hodně jednoduchý recept, není to vůbec špatné.

„Kde je spolubydlák?" kývnu na ustlanou postel.

„Jezdí každej víkend za svou holkou," zamumlá s plnou pusou. „Je dost pod pantoflem."

„A ty? Jak to Zuzka nese, že jsi byl s kámoši a ne s ní?"

„Těžce," zasměje se a vyčistí talíř. Pípnutí esemesky, během jídla už druhé, dává jeho slovům za pravdu! Zběžně zprávy přelétne očima, načež mobil odloží,

neodepisuje hned. „Musím si dát sprchu," oznámí mi. „Na chatě to bylo fajn, ale bez vody… Nerad bych ti tu…" hledá slovo, „nevoněl."

„V pohodě," ujistím ho a on zmizí v koupelně, odkud záhy slyším šumění sprchy. Opláchnu zatím talíře i oba hrnce a rozhlédnu se po pokoji. Nad každou postelí visí erární nástěnka, zatímco spolubydlák na ní má fotky polonahých modelek, Marian si tam připichuje pohledy pejsků, kočiček, koťátek a dalších roztomilých zvířátek. Není to tím, že by si potrpěl na takové infantilnosti, je mi jasné, kdo mu je posílá! Dopis, který pohodil na válendu, aniž by jej rozlepil, mě v tom ujistí rovněž. Razítko Bakov a Zuzana Vlasáková coby odesílatel napsaný zezadu není překvapením.

Pípnutí jeho mobilu je pro mě pokušením, kdybych si zprávu od Zuzky přečetla, musela bych ji pak smazat, jinak by poznal, že jsem mu lustrovala mobil… To ale nakonec neudělám, nesnížím se k tomu. Přece nejsem šmírák!

Marian se vrátí ze sprchy v džínách a čistém červeném tričku, mokré vlasy drbe ručníkem a na dálku voní výraznou vodou po holení, tvář krásně hladkou. Celkově mu to sekne!

„Co se tak díváš?" všimne si mého ztuhnutí.

„Víš, jak býci reagují na červenou barvu?" pokusím se své civění převést do vtipu. „Nejen býci."

„Rajcuje tě červená?" zazubí se. „To je fajn…"

„Nevím, jestli je rajcuje ten správný výraz," ohradím se. „Sama červenou nenosím a tahle barva se mi ani nelíbí, ale když má kluk červené tričko, tak to se mnou dělá divy."

„Ty jo," baví se. Mrkne na mne: „Mám zamknout…?"

Zvednu oči v sloup a on se rozřehtá. Samozřejmě nezamkne, místo toho vytáhne ze skrýše pod postelí láhev červeného vína, otevře ji vývrtkou a nalije dvě sklenice.

„S tou červenou barvou se to zase nemusí přehánět," krotím ho a dám si pozor, abych při úsměvu náhodou nevycenila rovnátka. „Musím se dostat domů, jak budu vypadat…? Autobus mi jede v šest, poslední v devět –"

„No vidíš, do devíti času dost," usoudí. „Tak na co?"

„Aby se ten můj malér zaretušoval!" přeji si horoucně.

„Dovedl bych vymyslet jinej přípitek, ale budiž," směje se. „Chápu, že si z toho děláš vrásky, i když… Ta třetí fotka je úplně super, nemáš se za co stydět."

„Bláznís?!" vyjevím se. „Jestli to uvidí učitelé…"

Debatu přeruší zaklepání na dveře, zvenčí je totiž koule, nedá se vejít bez klíče. Marian se zvedne a vzápětí přivede nenápadného blonďáčka, co vypadá s bídou na patnáct a ještě pěkné ucho, vůbec ne jako hacker!

„Jé, tady je mejdan!" raduje se a sápe se po láhvi. Maio ji zachrání vlastním tělem, dojde pro sklenici a nalije mu.

„Chovej se slušně před dámou," upozorní kamaráda, načež mu nařídí: „A boty dolů! V pondělí jsem luxoval jak drak…"

„Cože? Tys luxoval? Nehráblo ti?" baví se kluk.

„Poprvé za semestr," upřesní Maio svou aktivitu. „Spolubydlákovi přijela v týdnu ta jeho, dělali jsme velkej úklid… Šílená makačka."

„Vážně?" pousměji se. „A já myslela, že to tu takhle pěkný máte pořád."

„Blázníš?" vysměje se mi blonďák. „To bys měla přijet jindy, nepoznala bys to. Minule, když jsem tu byl, nebylo kam stoupnout."

Maio pokrčí rameny. „Jen pet lahví bylo pět igelitek, o skleněných od vína nemluvě…"

„Dobrý víno," libuje si návštěva.

„Taky je pro Pavlu a ne pro tebe," upozorní ho Maio, načež nás vzájemně představí a Libora zasvětí do úkolu. Expert přes počítače se posadí ke klávesnici a jakmile rozklikne mou fotku, tu samolaskací, neubráním se zrudnutí. Kdyby se ten pošuk alespoň choval jako profesionál, ale to ne, on si ji zvětší a chvíli zírá div ne s otevřenou pusou!

„Ty vole," podotkne. „Není škoda mazat tak krásný fotky?"

Významně si odkašlu, Maio se zasměje. „Je, ale na školní server mezi profesory se moc nehodí, to má Pavla pravdu."

Libor si začne hrát s počítačem, my s Mariánem se mu nahneme přes rameno. Uvědomím si dost nesnesitelný puch. Cítila jsem ho hned, jakmile se Libor vyzul, ovšem z takhle těsné blízkosti… Podívám se přes Liborovu hlavu na Mariana, ten chytí můj pohled a dovtípí se.

„To je nářez," poznamená, jelikož v téhle souvislosti jeho obavy, aby mi náhodou nezaváněl, přijdou zcela liché! „Normálně mi z toho slzí oči!"

Libor pokrčí nevzrušeně rameny. „Já se zouvat nechtěl, vzpomeň si, kdo mě donutil, aha? Vyber si: boty, nebo smrad."

Mariana napadne třetí možnost, chvíli se štrachá ve svých věcech ve velké skříni v předsíni, načež se vrátí do pokoje s dvěmi igelitkami! Musím se odvracet k oknu, aby kluci neviděli rovnátka, protože se řehtám jako kůň, když ho Maio přiměje navléct si na ponožky igelitky a úniku nelibého zápachu zabrání gumičkami! To je však jediný úspěch.

„Nedostanu se tam," zklame mne velký hacker. „Nevíš, je na tom počítači, odkud se připojuje admin, třeba ICQ?"

„Netuším. Spíš ne," zoufám si.

„Škoda. Nic mě nenapadá. Musel bych si tam poslat souborek, ale –"

„Tak si ho tam pošli!" radím mu zoufale.

„Jenže to by ho musel někdo na druhý straně přijmout."

Do toho zvoní Mariánovi mobil. „Ahoj, lásko… Jo, jsem na koleji… Celkem dávno… Nebyl čas se ozvat… Děláme něco s klukama na počítači, zavolám ti později, jo? Papa."

Podívám se mu do očí. ***S klukama,*** to jsou věci!

Maio pokrčí s úsměvem na půl pusy rameny.

„No to jsem netušil, že Pavlu považuješ za kluka," baví se Libor. „Lhát svý slečně, styď se…"

„Holky si to dělají samy," namítne jednoduše.

Tomu jaksi nehovím. „Co si dělají samy…?"

„Dobře v posteli,“ mrkne na mě Libor.

„Že se jim musí občas zalhat,“ vysvětlí Marian. „Kdyby nežárlily, nemuselo by se.“

„Děláš to vlastně pro její dobro, jo?“ opáčím pobaveně.

„Samozřejmě,“ souhlasí se mnou.

Nejspíš abychom se vystřídali, začne pro změnu hrát mobil mně. Předpokládám, že se Lejla zajímá, jak pokračuji, když jsem prošvihla úvod zápasu, ovšem volajícím je Adam. Nejdřív zaváhám, zda to mám vůbec vzít! Pokoj je velmi malý, nikde žádné soukromí, i kdybych se zavřela do koupelny, slyšeli by mě…

„Ahoj, Adame,“ ohlásím se. „Jak se ti dařilo?“

„Špatně.“ oznámí mi. „Bez tebe jsem skončil čtvrtej.“

„To je pěkný umístění!“ těším ho. „Blahopřeji!“

„Bramborová medaile se nepočítá. Jak to vypadá s tebou? Závody jsi nestihla, začátek zápasu taky ne…“

Volá mi přímo ze stadionu, nejspíš je někde dole v hale, nicméně zvuky typické pro živý zápas mám jako na dlani. Musím ho zklamat ještě víc: „Bohužel ani konec, víš…“

„Když se nedaří, tak holt v ničem,“ stěžuje se. „Moc jsem se na tebe těšil, Pavlo. Prázdnej byt…“

Jelikož to, co říkám já, slyší jak Libor, tak Marian, nemohu se pouštět do žádných něžností. „Tak příště, no.“

Libor se ještě skoro hodinu snaží proniknout do systému, vypije nám zbytek vína a nakonec odejde s omluvou a údajně pošramoceným sebevědomím. Co mám říkat o svém? Zatímco on zjistil, že není až takový PC mág, já jsem totálně v háji. Jsem hodně smutná a navíc šestý autobus je pryč.

„Pojedu v devět,“ řeknu sklesle. O odjezd vůbec nejde!

„To bych ti neradil,“ namítne Maio. „V Bakově budeš v jedenáct, pak chceš jít sama do ***Vesny?*** Vzpomeň si minule…“

Ne, to opravdu nechci, ani bych to nezkoušela, přesto mě neláká představa pobíhat po nočním městě a shánět Lejlu, zda bych u ní nemohla přespat… Vtrhnout o půlnoci k Adamovi do bytu by bylo sice překvápko a věřím, že pro něj příjemné, ovšem vyvodil by z toho scestné závěry…

Podívám se mu do očí. „Máš lepší nápad?“

„Můžeš přespat tady,“ navrhne. „Postel je volná, spolubydlák se vrací v neděli večer, žádnej problém.“

„Žádnej…?“

„Z mé strany ne,“ upřesní s úsměvem. „Co na to on?“

Z jeho pokývnutí směrem k mému mobilu se lehce dovtípím, ***koho*** myslí. Místo odpovědi pohodím hlavou k nástěnce: „A co na to ona…?“

Marian se pobaveně zasměje. „Takže se to nuluje, ne? Když se ani jeden z nich nic nedozví, nebude jim to vadit.“

Sedět na koleji a pročítat příšernou debatu na stále narůstajícím fóru by se rovnalo sadomasochismu, Maio si toho je vědom, proto mě vytáhne na večerní

procházku Brnem. Špilberk je nádherně osvětlený, ční se nad městem ve své monumentalitě, rozkvetlé šeříky (u nás ještě ani náznak!) omamně voní, náměstí Svobody je plné života. V čajovně si dáme vynikající ***Rooihos,*** docela mě těší, že se mohu svými znalostmi čajů blýsknout, v hospodě, kam mě zavede o něco později, ***Starohrno.*** Podle všeho jde o oblíbenou studentskou hospůdku, je nacpaná mladými lidmi a Maio tu potká spoustu známých ze školy. Ti, kterým mě představí, mě berou za jeho novou, případně ***druhou*** dívku – a on je přitom nechává!

„Kurňa, kde furt sháníš tak pěkný holky?“ nechápe kdosi. „Ta blondýna je kus a tahle taky stojí za hřích…“

„Znáš to,“ baví se Maio, „jednu na pátek, druhou na svátek.“

Zavrtím sice protestně hlavou, tenhle druh šovinistických vtípků nesnáším, nicméně musím se smát společně s nimi, i když tedy mnohem méně halasně, jelikož se zavřenými ústy. To tak, aby někdo viděl rovnátka, to by hned změnili názor!

Esemeska od Adama mě zastihne stále ještě v hospůdce, kde se právě bavím hláškami jednoho z Mariánových přátel.

SOBOTNÍ VEČER BEZ TEBE JE STRAŠNÉ DIVNEJ, JDU SPAT, PŘEJI TI KRASNE SNY, PAVLO. POSILÁM SLADKOU:-*

Sice se stydím, když mu odepíši ***DOBROU, PEKNE SE VYSPI!,*** ale nemám čas se více rozepisovat. No, ani chuť.

Exkurzi nočním Brnem zakončíme návštěvou občerstvení s nonstop prodejem, kde si koupíme grilované kuře a chleba, recepcí na koleji projdeme bez nejmenších problémů, služby se mezitím vyměnily a starší paní, co si přivydělává k důchodu, je zcela zaujata televizní obrazovkou, a pozdní večeři zdlábneme přímo v posteli. Tedy, samozřejmě každý v jiné! Maio, který si na potulku městem nevzal mobil, řekla bych, že ho na koleji nechal úmyslně, pročte došlé zprávy, podle toho, jak dlouho mu to trvá, jich je pořádná úroda, načež natuká odpověď asi tak z pěti šesti slov, odešle a mobil ***vypne.*** Zachytí můj upřený pohled.

„Taky je ten tvůj dredař taková stíhačka?“ prohodí.

„Snad tě to neobtěžuje?“ rýpnu si.

„Internet, pagery, mobily… to všechno jsou skvělé vynálezy,“ připustí, „ale drobítko svazují a omezují.“

„Když jen drobítko,“ pokrčím rameny, půjčím si od Maia ručník a použiji sprchu, abych ze sebe smyla únavu dlouhého dne. V jeho tričku, co mi dosahuje těsně po zadek, si vlezu do spolubydlákovy postele, Marian se uvelebí ve své, načne další víno, pustí hudební cédéčko a zhasne lampičku.

Můj vlastní anděl mě kazí. Včera mi připálil, dneska mě opil. Než jsme se oblékli, byli jsme nazí…

„Ty posloucháš UDG?!“ užasnu překvapeně.

„Ne, ty posloucháš ***UDG“*** usměje se. „Když jsem doma, furt je od tebe slyším. Spolubydlák je má ve svý diskografii.“

Pochopím, že je to něco jako dárek pro mě, abych se cítila dobře. A to cítím – dokonce i bez hudby!! Navzdory všem chmurným vizím o budoucnosti si dlouho

do noci povídáme o všem možném, co chvíli vybuchujeme smíchy, až z nás musí mít nejbližší sousedé radost, díky tmě se mohu smát z plných plic, aniž bych odhalovala drátěný úsměv, takže toho využívám, a skáčeme si do řeči. V jeho přítomnosti netrpím zamlklostí, přijde mi, že se známe dávno…

Z anděla se stal motýl!

Ráno jsou fotky stále na webu. Libor sice slíbil, že se bude snažit, ale moc jsem tomu nevěřila. Když s tím nehnul tady, jak by mohl jinde? „Kde je tady nějakej most?“

„Nejjistější je vysokej most sebevrahů v Třebíči. Nebo Nuselák v Praze, ten taky stojí za to,“ vyjmenuje, podívá se na mě a povzbudivě mě obejme. „Co blbneš, prosím tě?“

„Nemůžu jít do školy!“

„Právě naopak, ty tam jít musíš,“ upozorní mě. „Musíš říct tomu učiteli, co stránky spravuje, aby to smazal a změnil si přístupový údaje, někdo mu do toho fušuje.“

„Neee!“ kvílím mu na rameni.

„To zvládneš, Pavlo.“

„Ty neznáš Ferdu… Tedy Brabence… Je děsnej!“

„I ten nejděsnější učitel je jen člověk.“

„A lidi ve škole?! Taková ostuda…!“

„Všimla sis, že ty pomlouvačný komentáře tam vkládají zásadně holky a ne kluci? To přece něco znamená.“

„Jo,“ šklebím se. „To, že na naší škole je minimum kluků.“

Mariana tenhle postřeh rozesměje, aby mi aspoň trochu zvedl náladu, stejně jako včera smaže celé fórum, tam se dostane, a jde mě vyprovodit na Zvonařku, jelikož mi podle informací na *Idosit* jede v deset bus. Město je jarně naladěné, okrasné stromy kvetou a ve škvírách v chodnících se tu a tam žlutí sluníčka pampelišek. Moje nálada je však tmavá a truchlivá, pohoda nočního pokecu, vydrželi jsme si povídat do tří, než jsme vypili sedmičku vína a já neusnula, podle Mariana v půlce věty, je dávno ta tam.

„Díky za všechno,“ loučím se s ním na autobusáku.

„Bohužel není za co,“ omlouvá se. „Komentáře co chvíli promáznu, o to nejde, zítra požádej učitele a bude to fajn.“

„Fajn to nebude,“ nevěřím, „ale i tak děkuji.“

Pohlédne mi do očí. „Můžeš přijet kdykoli, Pavlo, nejen když něco potřebuješ. Bylo to super.“

„Přijet? A co Zuzka?“ namítnu.

Pokrčí rameny. „Nemusí všechno vědět.“

„Aha, vlastně, už si vzpomínám. Zuzka na lepší, Pavla na horší, Zuzka na neděli, Pavla na pátek, tak jsi to myslel?“

„A nebylo by to fajn?“ obrátí mou výtku v žert.

Bez dalšího komentáře zamířím k chumlu cestujících, co se začíná cpát do autobusu. „Pavlo?“ zavolá za mnou a když se otočím, dodá: „Pátek není o nic horší než neděle!“

Neubráním se úsměvu. Koupím si jízdenku, najdu místečko u okna vzadu a přes zaprášené sklo zírám na Mariana venku na chodníku. On se dívá také, dokud nevyjedeme z nádraží.

Nejít do školy prostě nejde. Zůstala bych doma dnes, zítra, pozítří, případně se motala po městě, až do konce školního roku? A dál? Marian měl pravdu, jediný, kdo může fotky odstranit, je Ferda. Kdybych byla emo, už bych hledala žiletky a šmidlala si žíly, jenže já emo nejsem, tudíž se nevydám za školu, nýbrž do školy s předstihem – jedu ráno s mámou na šestou! Nechci totiž nikoho potkat, dokonce i školnici se vyhnu pohledem, co kdyby viděla fotky…, a už peláším do druhého patra, kde stepuji u Ferdova kabinetu a snažím se vypadat nenápadně. Což jde tedy dost špatně, jsem bledá, nevyspalá, celou noc mě pronásledovaly příšerné vize, navíc do poslední chvíle bojuji sama se sebou, nejradši bych vzala roha, utéct je lákavé a bylo by to i tak snadné!

Inženýr Brabenec, který se objeví ve tři čtvrtě na sedm, na mně hned pozná, že se něco děje. „Čekáte na mě?“

Pustí mě galantně do kabinetu, zavře za námi dveře, prohrábne se v diplomatickém kufříku, než najde písemku s mým jménem, načež mi oznámí: „Tahle práce se vám docela povedla, napsala jste ji na chvalitebnou. Vaše známka ve čtvrtletí je trojka. Jak vidíte, máte na dvojku.“

„Totiž…“

Uvědomí si, že jsem kvůli známkám nepřišla. „Ano?“

Nadechnu se a s pocitem desperada, kterému právě šerif navlékl na krk laso a podkopl stoličku, vysvětlím: „Nějaký dobrák dal na školní web moje fotky… Potřebovala bych je smazat, protože… Smazat.“

„Na školní web? Do fóra? Nebo ke studentům?“ vyzvídá, přičemž zapne počítač, nejmodernější přístroj v celé škole.

„Právě že… mezi fotky profesorského sboru,“ špitnu a cítím, jak se mě zmocňuje třas, když si Ferda klikáním otevírá cestu k mému hrobu. A pak je tam má v celé kráse!!!

Inženýr Brabenec přiblíží hlavu k monitoru, aby lépe viděl, načež se na mě ohromeně otočí: „Kdo to tam dal?!“

„Netuším,“ hlesnu s pohledem zavrtaným do linolea.

„To by mě tedy zajímalo, kdo se mi naboural do systému!“ hromuje Ferda, zadá stránku administrátora a rovnou se mu na ní objeví vypsané přihlašovací jméno a heslo. „Někdo se musel přihlásit mými údaji, jinak se tam dostat nemohl!“

Ještě chvíli zlobně klofe do klávesnice, načež se na mě otočí: „To jste fotila pro nějaký erotický časopis?“

„Ne!!“ vyděsím se ještě víc. Co si o mně myslí?! „Já jsem… jen jsem tak doma blbla a ty fotky někdo zneužil.“

„Zvláštní druh blbnutí,“ podotkne a jednu fotku po druhé postupně vymaže. „Takové legrácky by se vám mohly vymstít, Mokrá, raději si nehrajte s ohněm.“

„Já vím…“ Odlepím oči od svých pantofli. „Děkuji.“

„Hm,“ odbyde mě. „Jen co zjistím, kdo si s tím hrál…!“

U dveří zaváhám: „Pane inženýre…?“

„Ještě nějaký průser?“ zhrozí se.

„Ne, to ne… Jen… Kdybyste to nikomu neříkal…“

Povytáhne obočí, nejspíš nad mou drzostí, načež se ***usměje*** a zatyká mi: „Neboj. A už mi radši zmiz z očí!“

Vypotácím se na chodbu v polovičních mrákotách, musím se jít vzpamatovat na toaletu, umýt si obličej studenou vodou. Jednu věc mám z krku, tu hlavní. Následky v podobě obrovského růstu vlastní popularity ponesu ještě hodně dlouho! Jestliže jsem minule mohla hádat, kdo fotky viděl, teď bych spíš tipovala ty, co je neviděli, bylo by jich rozhodně méně! Holky se na mě sesypou a vyzvídají.

„Dobrý,“ vydechnu si. „Byla jsem za Ferdou, smazal to.“

„Vážně?! A co? Budeš mít trojku z chování nebo tak něco?“

„Fuj, vy jste hnusné!“ otřesu se hrůzou, jelikož podobného postihnu jsem se také obávala. „Náhodou, Ferda je třída, to se musí nechat. Vzal to sportovně. Jde o to, kdo z učitelů fotky viděl… Pokud jen on, jsem za vodou.“

„Prosím tě, učitelé na web nelezou,“ míní Jajka.

„Většina z nich ani netuší jak,“ soudí také Lejla. „A co výlet za Mariánem, vyplatil se?“

„Vždyť říkám, že fotky smazal Ferda, ne Marian.“

„Taky nemyslím tohle,“ baví se Lejla.

„A co asi? Maio je zadaný a já taky, co byste čekaly?“

„Takových zadaných už bylo,“ směje se Jajka.

„Mám oči, Pavlo,“ popichuje mě Lejla.

„Blbost!“ ohradím se. „A jak Bohoušek, zuřil moc?“

„Moc je slabé slovo,“ ujistí mě. „Buď ráda, že to byl poslední zápas sezony, dnes rozpouštějí led, a do příštího tréninku v září Bohoušek vychladne. Nediv se mu, Bakov to projel na celé čáře, neměl důvod se radovat. Celkově to stálo za velké H. Večer jsem se pohádala s Martinem, docela na nože… Prostě nic moc celej víkend.“

„Adam byl taky na zápase,“ informuje mě Jajka. „Já vím, volal mi a psali jsme si.“

O přestávkách se bojím vystrčit nos ze třídy, kdyby se volila Miss popularita, měla bych první místo zaručené! Na poznámky lidí ze třídy jsem si zvykla, zajímavé je, že většina mi nevěří, že jsem si tam fotky nedala sama!! Když jdu na toaletu nebo se stěhujeme do jiné učebny, připadám si jako celebrita prvního stupně, všichni po mně civí a hloupě se chichotají, případně trousí ještě hloupější poznámky. I oni jsou jistě přesvědčeni, že jsem recesista, exhibicionista či magor, případně všechno dohromady!

Při jednom přesunu zahlédnu na konci chodby Karpíška. Odhodím tašku a vystartuji po něm, div se na kluzké podlaze nepřizabiju. Sice se snaží zmizet, ale všimne si mne příliš pozdě a na konci chodby prostě nemá kam utéct.

„Tys mi minule nerozuměl, ty parchante?!“ spustím zostra.

„Pavlo, já jsem tam fakt ty fotky nedal!“ vykrucuje se. „Já přece ani žádný tvoje fotky nemám, nikdy jsi mi je nedala, kde bych je asi tak vzal?!“

„Ty je nemáš, jo?“ ušklíbnu se opovržlivě.

„No… mám,“ přizná se.

„Tak vidíš, ubožáku prolhanej!“

„Ale až teď!“ hájí se. „Stáhl jsem si je z netu…“

„Stáhl?! Pleteš si pojmy, brouku! Tys je tam nakopčil!“

„Pavlo, vážně,“ snaží se tvářit málem ukřivděně! „Kdybych měl takový parádní fotky, nikdy bych je nedal na net očumovat ostatním. Nechal bych si je pro sebe.“

„Pch,“ ulevím si a pomstychtivě dodám: „Budeš z toho mít průšvih, blbečku! Brabence moc zajímalo, kdo se mu dostal do počítače. Naprášila jsem tě a on si tě podá, s tím počítej.“

Tímhle ho docela vystraším, zírá na mě celý vyvalený, dokonce za mnou volá: „Pavlo, já to vážně nebyl!“

Měla jsem ho prásknout, zalituji cestou do třídy. Kdybych nebyla měkká, mohla jsem mu to pěkně zavařit! Proč by mi mělo být hloupé žalovat, když on se nestyděl udělat takovou špínu?!

Uprostřed psychologie zaškrtí ve školním rozhlase, vida, už zase funguje, aspoň trochu, a ředitelův hlas oznámí: „Pavla Mokrá z třetího ročníku lycea se okamžitě dostaví do ředitelny! Opakuji, Pavla Mokrá…“

Zatmí se mi před očima. Jak jsem mohla být tak naivní a myslet si, že si Ferda naše sladké tajemství nechá pouze pro sebe?! Tohle mi prostě ***nemohlo*** projít jen tak!!

„Děje se něco? Pavlo?“ vyzvídá učitelka Hadačová.

Mátožně zavrtím hlavou a ploužím se ke dveřím. Holky mi ukazují pěsti pro štěstí, Máslo rádoby vtipně podotkne: „Jojo, fotky pro ***Playboy*** se holt nevyplatily…“

Chodba od schodiště k ředitelně mi zabere snad pět minut. S infarktem myokardu se spěchá velice těžko! Ještě ani nestačím zaklepat, když se dveře rozlétnou a brunátný říďa mě pobídne ke spěchu. Kromě něho a sekretářky jsou v místnosti podle očekávání inženýr Brabenec, Patočková, jež zaujímá funkci zástupce ředitele školy, třídní a kupodivu Jurášek.

Zatímco rada starších sedí, Jurášek se opírá zády o okenní parapet a já přešlapuji hned u vchodu.

„Můžete nám vysvětlit, jak se dostaly vaše erotické fotky na stránky školy?“ požádá mě ředitel. „Ale fofrem.“

„To nebyly žádné erotické fotky!“ ohradím se a počastuji Ferdu nenávistným pohledem. Učitel zvedne ruce v obranném gestu, jako že on je v tom nevinně, což vzápětí Patočková potvrdí:

„Viděla jsem je na vlastní oči!“ vyšiluje zástupkyně. „Větší lascivnost by člověk nenašel ani v nočním klubu! Doufám, že se z toho vyvodí velmi přísné závěry, protože tohle si studentky našeho ústavu dovolovat nesmí.“

Třídní se tváří rozpačitě, jelikož poslední věty byly určeny právě jí, jakoby ona za můj poklesek mohla. „Neviděla jsem je, těžko mohu posoudit jejich závadnost…“

„Viděla je ale paní zástupkyně,“ pokrčí ředitel rameny. „A pan inženýr Brabenec. Co vy na to, kolego?“

„No,“ prohodí Ferda, „byly dejme tomu… lechtivé, ale nijak nestydaté ani závadné.“

„Právě, lechtivé!“ chytí ho Patočková za slovo.

„Také jsem je viděl, už v pátek,“ vyleze z Juráška. „Nemyslím, že to byly akty v pravém smyslu, jen mírně –“

„V pátek? A nic jste neřekl, kolego?!“ nechápe babizna.

Samotný ředitel se zdá být na stejných rozpacích jako třídní, neví, jak se k celému incidentu postavit.

„Udělala ostudu škole a poškodila její dobrou pověst!“

„Na fotky profesorského sboru se nikdo nedívá,“ pokusí se mě zastat Jurášek. Brabenec se mírně pousměje. Moc dobře vím, co si asi myslí! I Maio mi říkal, že se jen za sobotu zaznamenalo počítadlo na stránkách nárůst o třista procent!

„Po ***takovéhle*** reklamě se tam podívali všichni,“ tvrdí Patočková přesvědčeně a není daleko od pravdy.

„Aspoň se zvedla návštěvnost,“ utrousí inženýr Brabenec a Jurášek se poněkud nevhodně zasměje.

Patočková se rozlítí docela: „Jak to můžete zlehčovat?! Vždyť je to na vyloučení ze školy!“

Trhnu sebou. Čekala jsem trest v podobě snížené známky z chování, ale ***vyhazov?***

„To by bylo snad příliš kruté, ve třetím ročníku…!“ zasáhne třídní. „Pavlo, můžete nám to nějak vysvětlit?“

Ztěžka polknu. „Ty fotky jsem nafotila doma… Sama. Bylo to ode mě hloupé… Poslala jsem je mailem někomu, koho jsem měla za přítele… Ale jeho mail byl falešný, nebyl to ten, za koho se vydával, a už vůbec ne přítel… A ten člověk se nějakým způsobem dostal do systému a uložil je na stránky.“

„Máte na někoho podezření?“ zajímá se ředitel.

Zaváhám. Byla jsem si jistá, že to udělal Oliver, ale po jeho reakci na chodbě vlastně nevím…

„Do systému se nikdo nenaboural,“ prohlásí Brabenec pevně. „Někdo musel fotky vložit na web přímo z mého počítače, to mě na tom šokuje nejvíc. Budu muset zamykat.“

„Možná… Karpíšek,“ zkusím nesměle.

„Oliver?“ podiví se Mejstřiková, ovšem tohle podezření Brabenec rovnou odmávne: „Minulý týden měli ošetřovatelé praxi, nemohl se dostat do mého kabinetu, nebyl ve škole.“

Zalapu po dechu. Páááni, tohle mě vůbec nenapadlo!

„Vraťte se do třídy, Mokrá," propustí mě ředitel s tím, že můj prohřešek projedná profesorský sbor na poradě. A tam také vynesou trest, to je mi jasné!!!

Po příchodu do třídy ukáži palcem k zemi. Římští císaři tak posílali gladiátory na smrt, mě pošle Patočková ze školy. Někteří mě litují, jiní chápou, další prohlásí, že jsem úplně pitomá – poslat hambaté fotky někomu, koho jsem v životě neviděla, nesešla se s ním a o kterém vlastně ani nevím, zda existuje!

No, to vím teď taky. Jak jsem ale mohla tušit, že se za všemi těmi krásnými maily, za písmenky na monitoru a nickem ***Blue Ghost*** skrývá nějaký podvraťák?!

Po zbytek vyučování jsem přešlá mrazem. Představa, kterak mámě vysvětluji důvody, proč mě vyhodili ze školy, je snad horší než samotný vyhazov. Špatná nálada mi vydrží i na rande s Adamem, které mám hned po vyučování. Trénink roztleskávaček je pro tuto sezonu pasé, procházíme se po centrálním parku rozzářeným tisíci žlutých pampelišek, ovšem do ejchuchu mi není. Adam si toho samozřejmě všimne.

„Mám ve škole dost hnusnej průser," vysvětlím, avšak nenechám se zlomit k tomu, abych přiznala něco konkrétního.

„Myslel jsem, že si můžeme říct všechno, ne?" nechápe můj odmítavý postoj. „Vždycky budu s tebou, Pavlo."

Trpce se pousměji. Mám mu vykládat, jak jsem v době, kdy už jsme spolu vlastně chodili, nafotila erotické fotky pro jiného kluka?! „Všechno si říkat nemůžeme."

„To je dost smutný," usoudí a má po náladě také.

Copak mu to mohu vysvětlit?! Nemohu. Natož když mi v batohu začne hrát mobil. Nejspíš mě shání holky nebo máma, ovšem při pohledu na jméno ***MARIAN*** se zarazím a hovor odmítnu. Adam mi sice na displej nevidí, přesto se zatváří podezíravě, když se zeptá: „Proč jsi to nezvedla?"

Pohodím hlavou.

„A kde jsi byla celý víkend, to mi taky nemůžeš říct?"

„Rodinné důvody, to už jsem ti přece vysvětlovala."

„Tohle můžeš napsat leda tak do omluvného listu."

„Adame, prosím tě," požádám ho. „Nechtěj to po mně, protože ti to stejně neřeknu a zbytečně se pohádáme."

„Tomu se říká důvěra, základ vztahu, ne?"

„Odvezeš mě domů, nebo mám jít pěšky? Klidně půjdu…"

Z hluboka se nadechne, nicméně až ke garážím nepromluví. Tam řekne pouhé „na", když mi podá helmu, a u terasy, kde mě vyklopí, mě líbne na rozloučenou na tvář a odfrčí!

Sama sebe nenávidím za to, jak hnusně se k němu chovám! Ve svém pokoji vytočím Mariánovo číslo.

„Fotky na webu nejsou, takže OK?" domnívá se scestně.

„Právě naopak… Nejspíš mě za to vyhodí ze školy…" Vybreptám mu události školního dne od A do Zet, na rozdíl od Adama ho do toho zasvětit mohu, jelikož je dávno zasvěcený!

„Nikdy se žádná kaše nejí tak horká, jak se uvaří," těší mě. „I kdyby ředitel zástupkyni poslechl, bude o tom hlasovat celej sbor. Nevěřím, že by nadpoloviční většina vašich učitelů byla tak drsných. Nechceš přijet?"

Poslední otázka mě vyvede z konceptu. „Co to? Teď jsem nějak prošvihla pointu… Jako za tebou? Kdy??"

„Teď," navrhne. „Na pokec. Ještě mi zbylo jedno víno."

Musím se tomu zasmát. „Jsi cvok!"

„Možná," souhlasí. „Ale aspoň se už zase směješ."

Veselí je pouze krátkodobou záležitostí. U společné večeře sedím jako mula, pohroužena ve vlastních starostech.

„Proč nejíš?" šťouchne do mě mamka.

Zvednu oči. „Nechci přidat."

Dvojčata se zasmějí, tudíž mi dojde, že jsem mimo mísu.

„Ty mě vůbec nevnímáš," zlobí se mamka. „Nač myslíš?"

„Ta je zamilovaná," soudí Luboš. „Nereaguje."

„Nevypadá tak," pochybuje mamka. „Zamilovaní bývají šťastní, mají radost ze života…"

„No jo, ale jen ti šťastně zamilovaní," vysvětlí Luboš.

„Já se nezamiluju nikdy," prohlásí pevně Jakub.

„Taky kdo by tě chtěl, ty velbloude?" dobírá si ho Eliška a já se mohu nenápadně vytratit nahoru, kde napíši Adamovi esemesku: ***PROSÍM TE, PROMIN! JE MI TO LITO, CHOVALA JSEM SE NEMOŽNÉ. OMLOUVÁM SE.***

Naštěstí nepatří mezi urážlivé typy:

V POHODĚ. VE STŘEDU SI TO MUZES VYŽEHLIT;-)

XIII. ZLATO, POJĎ NA TO!

O mém poklesku se dozvědí všichni učitelé, dokonce i ti, kteří naši třídu na nic nemají. Fotky sice kromě Patočkové, Juráše a Ferdy žádný z kantorů neviděl, ovšem všichni si díky Patočkové představují, že muselo jít o porno. Někteří nade mnou vrtí hlavou, jiní mi dokazují mou hloupost. Především zkoušením – v následujících dvou dnech je jen málo předmětů, ze kterých bych nezískala čerstvou známku!

Například Jasoň. Jednička z prezentace travin upadla v zapomnění a přestože ještě spousta jiných neodevzdala, jsem zkoušená já. Spolu s trojkou dostanu doporučení, abych se příště raději věnovala biologii než pornografii. Idiot.

Chemikář Drsoň mě vyvolá také, zvládnu to na jedničku a on podotkne, že je rád, že nejen erotika je mou silnou stránkou. Naproti tomu Helenka Plachá je tím, co jsem udělala, zcela konsternována! Nejen že mě drtí u tabule, dokud mě nenachytá a nepošle do lavice se čtyřkou, zbytek hodiny zabije lamentováním nad morálkou dnešních dívek.

Třídní se takových ubohostí vyvaruje, pouze si mě po češtině vytáhne na chodbu, kde mi polohlasem, aby nás neslyšel nikdo další, sdělí: „Porada sice ještě nebyla, ale vyloučení se bát nemusíte, Pavlo, to je zažehnané."

Mám chuť jí líbat ruce!

Jurášek v tělocviku dokonce zavtipkuje: „Ty jsi tu zvedla stojaté vody…!"

Nejspíš díky tomu, že viděl moje intimní foto, lážo plážo přešel na tykání. Pokrčím rameny, neohradím se.

„Když jsme u vody," uvědomí si. „Nechceš se přihlásit do akvabel? V plavkách by ti to taky slušelo…"

Střelím po něm očima, a protože se holky začnou pobaveně řehtat, cítím, jak rudnu. Tělocvikář je na tom ovšem stejně, patrně se mu dvojsmysl povedl nechtěně. Prý ***taky!***

Naštěstí se v tom radši víc nepitvá a nedobije ze mě souhlas nové vodní akrobatky, raději nás zažene na hřiště, kde házíme koulí, diskem i kladivem. Nemůžeme se dočkat konce dvou-hodinovky! Jajka se rozhodla pro koupi plavek, v dubnu vidí čas akorát, a nás dvě chce s sebou coby kritičky. To by ovšem nesměl Juráš zdržovat! Deset minut před pomyslným zvoněním sice zavelí konec, ale než se rozběhneme zpátky do školy, požádá Lejlu, zda by mu nepodržela nářadí.

Pobaveně se na kamarádku otočíme, jojo, to má z toho, že je s učitelem díky akvabelám jedna ruka.

„V butiku na Palachově náměstí jsem viděla úžasný plavky bez ramínek," slintá Jajka, „ale dost mastný, nevím, jestli bych takovou částku doma prosadila… Lejla říkala, že nejvíc plavek mají v prodejně ***Litexu,*** mrkneme se nejprve tam."

„Je to logický," kývnu, „prodávají jen plavky a prádlo, musí mít největší výběr. Vloni jsem si tam koupila ty bílomodré tankini… Myslela prodejnu na Brněnské třídě?"

„Nevím, zeptáme se," pokrčí rameny, mrkne na mobil a nechápe: „Hele, jaký nářadí mu to vlastně drží…?!"

„Jsi oplzlá!" rozřehtám se, nicméně je fakt, že my už jsme dávno osprchované a převlečené a kamarádka nikde!

„Patnáct minut mi přijde kapku přehnaný. Nešla jinudy?"

Ne, našla. Po dalších pěti k nám přihopsá a zdá se, že se přímo vznáší! Vyměníme si s Jajkou pobavený pohled.

„Držela jsi mu kladivo nebo pytel?"

Lejla vyvalí oči. „Jakej pytel, vy nemravnice?!"

„Boxovací, jaký jiný," šklebí se Jajka.

„Jste pitomé," ohradí se naše krásná kamarádka, nicméně je nějak mimo. Na prodejnu prádla a plavek se jí Jája musí zeptat třikrát, než z ní dostane kloudnou odpověď!

„To jsem dopadla," vzdychá Jajka. „Dámy, s vámi to jde do kytek. Jedny přeskočilo, druhá se topí v depresích…"

„Chtěla bych tě vidět na mém místě," podotknu nedůtklivě. „Jak bys byla rozjuchaná, kdyby ti hrozilo vyloučení!"

„Přece Mejstříková říkala, že seš za vodou, ne?"

„Snad… Ale nedělej si iluze, postih mě nemine, akorát ne ten nejpřísnější. Až se dozví máma, že mám kupříkladu trojku z mravů… a za co…"

„Tvoje máti je normální, pochopí to," těší mě Jajka.

Je normální, ovšem tohle bude silné kafe i pro ni! „A moje popularita ve škole je taky dost deprimující. Pošklebují se mi i ty pitomý prvandy ošetřovatelky!"

„Prostě jsi zvířila stojaté vody, jak říkal Jurášek."

Lejla, která se do hovoru nemíchala, sebou trhne. „Cože?"

„Nic, prosím tě," mávne Jajka rukou. „Povídám, že jak rychle tahle bomba vybuchla, tak rychle zase vyšumí. Za pár dní nebude nikdo o ničem vědět, usne to. Jdeme se mrknout na ty plavky, ne? Ať tu nevystojíme důlek…"

„Ráda bych, ale už jsem se zdržela čekáním na Lejlu," omluvím se. „Mám rande s Adamem, nezlob se. Jděte samy."

„Já mám taky rande," nepotěší Jajku ani Lejla.

„Běžte se vycpat, nádhery!" popřeje nám Jajka a uraženě odkráčí. Lejla na mě udělá obličej a také mizí, akorát že na druhou stranu, nejspíš se jde usmiřovat s Martinem. Mě čeká opravný termín pondělního rande s Adamem a opravdu se snažím si svou reputaci vylepšit. Důvod špatné nálady posledních dní ani to, kde jsem strávila víkend, mu samozřejmě neprozradím, Adam má natolik rozumu, aby to ze mě nepáčil, prostě tuhle epizodu vynecháme a jedeme dál.

Na rozloučenou se u elektronické brány dole pod ***Vesnou*** líbáme pod pučícími kaštany tak dlouze a krásně, až se mi o tom ještě v noci zdá. Ten sen je úžasný, jsme v něm spolu kdesi na pláži, horký písek mě hřeje do zad, slyším šumění moře, na sobě mám Jajčiny vysněné plavky bez ramínek a vedle sebe Adama, který mě líbá na ústa, na sluncem rozpálená ramena, do stružky mezi ňadry a na ňadra samotná, to když mi svleče oba díly opalovaček. Položím se přesně v téže poloze, co na nejodvážnější fotce, stejně pootevřu kolena a tam, kde jsem měla na

fotografii ruku, se Adam dotýká svými rty… Je to moc krásné a vzrušující! Náhle si uvědomím, že to vlastně nemůže být Adam, nemá dredy! Odstrčím ho od sebe, abych se přesvědčila – a dívám se do očí Mariánovi!!!

Než se ho stačím zeptat, kde se tu vzal, zapípá mu mobil. Tak hlasitě, až se probudím a nechápavě zírám do temného pokoje. Pláž zmizí, slunce také, po Adamovi ani Mariánovi ani památky… To pípnutí však bylo příliš pravé, zaštrachám rukou po koberci vedle postele, najdu svůj aparátek a s napůl zalepenýma očima nechápavě brejlím na SMS zprávu:

STACI TRI STOVKY?

Vzhledem k tomu, že číslo, ze kterého přišla, vůbec nemám uložené, i v napůl somnambulním stavu se dovtípím, že to, co mě probralo z krásného snu, byl něčí omyl! Smůla, fakt.

Učitelka Patočková si mě vychutná při nejbližší příležitosti. Sice jsem s tím počítala a šrotila se celý večer, dokonce kvůli tomu obětovala povídání přes ICQ s Maiem, ale kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde. Je na mě protivná, nejspíš ji mrzí, že neprosadila vyloučení, skáče z jednoho tématu na druhé a trojka, kterou mi nakonec dá, ji jistě mrzí. Je na ní vidět, jak ráda by mě potopila!

„Kdybyste se radši učila," neodpustí si oblíbenou větu. „Při své průměrnosti si nemůžete dovolovat takové eskapády!"

Místo odpovědi si hlasitě odkašlu, jelikož mi zavrní v kapse džínsů mobil. Zvuk mám ve škole vypnutý, vibrace ne. V lavici nevadí, ovšem u tabule by mi mou pozici u učitelky rozhodně nevylepšily! Naštěstí zvuk zakamufluji a ten druhý, co přijde o něco později, jakbysmet.

„Je to kráva," prohodí Jajka na učitelčinu adresu o přestávce, zatímco čtu příchozí zprávy. „Zkazilas jí radost, třásla se, jak tě zkoupe…" Všimne si mého nechápavého výrazu. „Co je? Ulítly ti včely?"

„Já ti nevím," přiznám se. „Buď jsem se zbláznila já, anebo všichni kolem. Podívej, co mi přišlo."

Strčím jí pod nos véčko, na kterém postupně otevřu obě esemesky. Jedna ***DAL BYCH SI RICT, NAPIS KDY A KDE,*** je podepsaná písmenem T" druhá ***KOTE, TO BERU, MOC RAD ZAUCUJU ZAJICKY!*** je bez podpisu. Každá přišla z jiného mobilu, přičemž ani jedno číslo mi nic neříká!

„A to mi někdo v noci nabízel tři stovky, nevím za co, a ráno kdosi další psal, že prý jestli ráda kouřím, určitě se domluvíme!" svěřuji se dál. „Chápeš to? Za celej život mi přišla jediná zpráva omylem – a teď čtyři během pár hodin."

„Nějaká blbost, ne?" směje se Jajka cestou do domova důchodců. „Asi máš podobné číslo někoho oblíbenýho."

Babičky už na mě čekají, pohostí mě ***Esíčky*** a mátovým thé, který vypiji s velkým sebezapřením, abych neurazila, je dost příšerný, a dobromyslně se vyptávají, jak se mám a co je nového ve škole. Raději zalžu a tvrdím, kterak jsem v pohodě. Kdyby ty dobré duše věděly, nejspíš by nechtěly, aby jim taková sprosťačka předčítala ***Městečko na dlani.*** V domově se zdržím déle, potřebuji zabít

čas. Vím totiž, kterým autobusem přijede z Brna Marian a takticky v tu dobu čekám na stejnou městskou. Leda by šel po příjezdu za Zuzkou…

Ne, nešel. Zahlédnu jeho vysokou postavu už z dálky a kývnu mu na pozdrav. Oplatí mi, prodere se zástupem lidí a společně dojedeme Na Vyhlídku, abychom šli k ***Vesně*** pěšky. O událostech ve škole je informovaný přes ICQ, takže o tom nemusíme mluvit, bavíme se tedy o všem možném a nezúčastněný divák by si mohl myslet, že si vyprávíme vtipy, protože se co chvíli smějeme a já nestačím odvracet tvář stranou.

„Co spolubydlák, nezuřil, že mu někdo spal v posteli?“

„Není medvěd,“ mávne Maio rukou.

„Medvěd?! Proč medvěd?“ vykulím oči.

„No, medvědům takový věci vadí. Ty neznáš tu pohádku? Kdopak spal v mé postýlce? Kdo seděl na mé židličce? A ty jsi mu navíc nesnědla kaši, takže o nic nepřišel. Naopak, ještě jsi mu nechala na památku v posteli kuřecí kost…“

„Fakt?!“

„Jo,“ směje se. „Večer si lehl a že ho něco tlačí…“

Vybuchnu smíchy, ačkoli je to tedy pěkný trapas!! Směji se naplno a teprve se zpožděním si uvědomím, ***kam*** se mi dívá. Prudce zavřu pusu a honem honem něco jako hledám v batohu.

„Ty jsi skvělá,“ řehtá se.

„On si to určitě nemyslel, kost v posteli…“

„Nejen kvůli kosti,“ upřesní. „Proč se pořád otáčíš?“

„Protože se blbě koukáš,“ upozorním ho rozpačitě.

Tohle sdělení u něj vyvolá další výbuch smíchu. „No promiň, ale chytřeji to asi neumím. Tak uděláme domluvu. Nebudu koukat blbě – a ty se nebudeš otáčet.“

Pokrčím rameny na nejistý souhlas.

„Sluší ti přirozenej úsměv, když se směješ normálně.“

„Jenže… já…“

„Rovnátka nejsou tělesná vada,“ šokuje mě svou přímostí.

„Vidíš, jen jsem se zasmála, hned sis jich všiml…!“

„Neřekl bych,“ oponuje. „Všiml jsem si hned, to je fakt, ale nevzpomínám si, že by ses tenkrát při tom prvním setkání cestou do ***Vesny*** jedinkrát zasmála.“

„Ty o nich víš od začátku?!“ zalapu po dechu. „To mi ani neříkej! Víš, co mi dalo práce schovávat je, hlídat se…?“

„Jsi praštěná,“ řekne. „Prozradím ti ještě něco. Na rovnátka upozorňuješ právě tím nepřirozeným chováním.“

Kousnu se do rtu. „Radši už mi nic neříkej…“

S úsměvem mě poslechne, chvíli kráčíme mlčky krásným jarním podvečerem. V dálce kuká kukačka, chvíli počítám, pak mě to přestane bavit, jelikož mi pípne mobil.

„Adam?“ tipuje Marian odesílatele.

„No, jen aby,“ brouknu s obavami. „Bojím se je číst…“

„Proč? Co ti píše Adam tak ošklivýho?“

„Adam ne," ujistím ho, otevřu zprávu a zhluboka se nadechnu. ***JESTLY TI NEVADÍ, ZE JE MY JEDNOU TOLIK NES TOBE, UDELAM TI TO LIP NES MLADÝ KLUCI. OZVY SE. KAREL."***

Marian vypadá pobaveně i překvapeně. „Co to je, probůh?"

„Všichni se spikli a nabízí mi sex… Tenhle je pátej! A ještě trouba, co nezná pravopis! S tím by to byl zážitek!"

„Náhodou," směje se. „Zážitek nemusí být pěknej, hlavně že je silnej, víš?"

Přidám se k jeho smíchu a tentokrát rovnátka neschovávám. Nemá to cenu, když o nich beztak ví!

V pokoji si okamžitě pustím počítač a prolustruji školní web do posledního odkazu, ale nic závadného neobjevím.

„Už jsem se bála, že někdo dal moje číslo na net," svěřím se Mariánovi.

„Možná máš stejný jako nějaká erosenka a zákazníci třeba pletou předvolbu nebo tak," přemýšlí nahlas.

Třeba. Uklidněna ho doprovodím na terasu, odkud sleduji, jak společně s Vítkem blbnou s Montym, hází mu míček a klacek a pes je v sedmém nebi. Na terase zůstaneme až do pozdního večera, kdy už je o dost chladněji. Vyřešíme to bundami, nějak se nám nechce domů, máma nás třikrát marně volá, jediný, kdo musí poslechnout, je Vítek.

Marian za celou dobu nepřečte jedinou zprávu, co mu přijde na mobil! Teprve když sezení rozpustíme, rýpnu si:

„Budeš mít ceres. Neozval ses jí dobře tři hodiny…"

Mávne rukou. „Mobily strašně svazují."

„Já myslela, že jen trochu," připomenu tehdejší rozmluvu.

„Jak kdy," zasměje se.

Aby všeho nebylo málo, zavrní pro změnu můj aparát. „Další uchyl?" hádá Marian.

„Ne… Adam," přiznám a zprávu, mockrát hezčí než všechny ty se sexuálním podtextem, nahlas nepřečtu. Když odepisuji, cítím Maiův pohled. Někdy mobily skutečně brání v rozletu!

Jajce je víkendový program naprosto jasný. „Půjdeme do ***Galaxie,*** tentokrát hraje ***Pěst,*** tu si nemůžeme nechat ujít."

„Fajn," souhlasím.

„Lejlo?" drcne Jajka do kamarádky. „Slyšíš?"

„Jo… Nevím, možná se tam objevím," slíbí neurčitě.

S tou holkou vážně není něco v pořádku! V matematice, když se Jurášek spíš pro formu, aby dodržel tradice, zeptá, zda někdo chce být zkoušený, se kromě Sabiny přihlásí také Lejla! Darja, která si myslí, že se kámoška spletla a je opět duchem nepřítomná, srazí její ruku rychle zpátky – a Lejla zvedne druhou!

„Lenka?" zajásá Juráš, jelikož něco takového v naší třídě dosud nezažil, vždy projevovala aktivitu pouze Sabina! „Výborně! Pojďte k tabuli… Marečková, vy také."

Podívám se na Jajku a ta polohlasně prohodí: „Hráblo jí."

Juráš jim zadá tentýž příklad, Lejla si stoupne k levému křídlu tabule, Sabina k pravému, a ***obě*** se pustí do výpočtů! Lejla byla vždycky něco jako geniální dítě, dobré známky získávala díky své inteligenci, ne šprtání, jak je tomu u Sabiny. Matematikou se nezabývala, nelezla jí ani do paty! Není tak nadupaná jako Sabča, která brzy získá náskok. Lejla tu a tam zaváhá, napíše číslo, zase ho smázne, opraví a jede dál. Jejich souboj sleduje se zájmem nejen celá třída, ale především Jurášek, který nevydrží v nečinnosti, stoupne si těsně za Lejlu, uchopí její prsty, ve kterých svírá křídu, a vede její ruku až ke zdárnému výsledku!

Darja se na nás otočí s pusou od ucha k uchu. „Ty jo…!“

„Obě výborně, děvčata,“ povykuje nadšený matikář.

„Já to měla čisté!“ namítne Sabina, které se zdá hodnocení poněkud nespravedlivé. „Lejskova dělala chyby.“

„Ano, ale výsledek vyšel správný,“ namítne Jurášek. „U Lenky si cením odvahy a dobrého příkladu pro ostatní!“

Jsme z toho s holkama div živé! Lejla nám to navíc ani nevysvětlí, pokrčí pouze rameny, prý si to chtěla zkusit.

Vrtím nad tím hlavou až do ***Vesny.*** Dost spěchám, s Adamem jsme domluvení už na třetí, do té doby si chci umýt vlasy. Nakonec to ani nestihnu, protože se objeví před druhou. Maio doma není, jak poznám z chybějící fabie, proto vezmu Adama na terasu, kde má počkat, než se došlechtím.

„Počkej,“ zarazí mě, „Nejdříve se na něco mrkni.“

Z kapsy kožené motorkářské bundy vytáhne srolovaný papír, který mi po rozbalení způsobí malou mozkovou příhodu. Jde o mou fotku vytištěnou počítačovou tiskárnou, tu ležící, nejvíc erotickou, a co hůř, pod ní je napsaný celý můj telefon a ještě oznámení: Hledám kluky pro pěkné chvilky! ***Zn.: Rozhodla jsem se skoncovat s panenstvím!***

Musím se posadit na jednu z kovových židliček kolem kulatého zahradního stolu. „Kde jsi to vzal…?“

„Bylo to přilepený na zastávce MHD u nás na ***Hvězdárně.“***

„Kristepane…“ Uvědomím si jeho upřený pohled, Adam vůbec netuší, oč jde, musí být skoro ve stejném šoku jako já! Přestanu bědovat a vysvětlím: „Nějakej hajzl se dostal k mým fotkám a teď mi zatápí, kde může… Nemysli si, že já chodím po městě a vylepuji ***takové*** plakátky!!“

„Nevěřil jsem, že bys to tam dala ty,“ ujistí mě. „Jen to nechápu… Jak se mohl kdokoli dostat k tvým fotkám? Jako že ti je ukradl?“

„No… Z počítače.“

„Hacker?“

„Tak nějak,“ odvětím, jelikož nemůžu vysvětlit, jak to bylo celé doopravdy!!!

Zvonění mobilu mě vytrhne z neradostných úvah. Jajka si patrně dobila kredit, protože zvonění neustává, touží po mém hlasu. Přijmu hovor a ona okamžitě spustí: „Sedíš? Jestli ne, tak si radši sedni, Pavlo. Máti mě poslala nakoupit a já jsem právě objevila tvou fotku nalepenou na skle výlohy obchoďáku ***Slunce.*** Je to něco jako inzerát, nabízíš tělo…“

Do očí mi vhrknou slzy. „Neeeee!“

Adam mě obejme. „Pojď, objedeme město, jestli někde neobjevíme další, ať to zlikvidujeme. A nebreč, Pavlo.“

Na mytí hlavy se vůbec nedostane, celé rande strávíme průzkumem veřejných prostranství a jelikož najdeme další čtyři plakátky, není to promarněné odpoledne!

„Jsi strašně hodnej, Adame,“ loučím se s ním, když mě večer hodí zpátky. „Zítra to bude v ***Galaxii*** lepší…“

„V pohodě,“ políbí mě. „Každej den není svátek. Aspoň jsme se projeli, ne? Ráno se mrknu ještě na nádraží a tak různě, pročešu další místa.“

„Nevím, jak ti to vynahradím…“

„Ono se něco najde,“ mrkne na mě. „A víš co? Na té fotce ti to moc sluší… Škoda že ji nemám jenom já, takhle na ni může čumět kdejakej perverzák…“

„To mě taky mrzí,“ ujistím ho. Vidina různých týpků, kteří se na mou fotku dívají a představují si, co by se mnou všechno dělali, je vyloženě příšerná!

„Ale já mám originál, to je cennější!“ Naposledy mě políbí a koncové světlo motorky záhy zmizí ve tmě.

Marian stále ještě není doma, nevrátí se ani do doby, než pomohu mámě vytřít, vyluxovat, zadělat těsto a napéct buchty s povidly. Neodvážím se vyrukovat s principem dělby práce, byť by byl sebevíc spravedlivý, jelikož Damoklův meč, který mi visí nad hlavou, je dostatečně velkým strašákem na to, abych se odvážila vířit poměrně klidnou atmosféru!

Můj nevlastní ***skorobratr*** dorazí ve dvě ráno. Vím to přesně, jelikož samými starostmi se mi nedaří usnout, v jednu jsem si rozsvítila lampičku s tím, že mě třeba uspí čtení knihy, ale nepomohlo to. Slyším ho, jak chodí vedle po pokoji, načež vyjde na chodbu, jeho kroky se přiblíží těsně k mým dveřím a vzápětí se ozve zaklepání. „Můžu dál?“

„Jo! Pojď!“ pozvu ho.

„Viděl jsem světlo,“ vysvětlí důvod návštěvy. „Nespíš?“

„Nemůžu,“ pousměji se smutně, v noční košili sotva pod zadek se vyštrachám z lůžka, abych se prohrábla ve spodní zásuvce psacího stolku, a ukážu Mariánovi všechny plakátky.

„Záhada hlavolamu je rozluštěna, odtud ty úchylný esemesky.“

„Hm,“ protáhne uznale, „to je drsný. Prosím tě, kdo by se ti mohl takhle příšerně mstít? Někdo tě systematicky deptá.“

„Já nevím,“ zavrtím hlavou. „Ten blbec ze školy to podle učitele být nemohl… Leda by měl komplice…“

Mariana zajímá, kde jsem k inzerátům přišla, vypovím mu odpolední story. „A pomohlo to? Vychytali jste všechny?“

„Nejspíš ne,“ zavrtím sklesle hlavou. „Večer mi přišla další oplzlá smska, prý zlato, pojď na to… Jestli ***tohle*** objeví někdo z učitelů, vyloučí mě doopravdy!“

„Nebude tak zle, neboj. To tu takhle brečíš celý večer?“ uvědomí si. „Chtěl jsem se vrátit dřív, ale nešlo to…“

Podívám se mu do očí. „Byl jsi u Zuzany…?“

Uhne pohledem. „Stejně jsme se zase akorát pohádali…“

„Proč…?“ sonduji se zájmem.

Mávne rukou, nicméně po chvíli ticha přece jen odpoví: „Jestli ti můžu poradit, nikdy si nezačínej se žárlivým člověkem. Žárlivost je strašná vlastnost.“

„Zvlášť když není na co žárlit, že?“ nadhodím.

Místo odpovědi se pousměje. „Dal bych si kafe, ty ne?“

„Takhle v noci…?“

„No a? Stejně nespíš,“ usoudí logicky.

Hodím si na košilku mikinu, což je zajímavá kombinace, v domě je v noci dost chladno, a potichoučku sejdeme schody. Čím víc se snažíme být tišší, tím méně se nám to daří, a když Mariánovi upadne hrníček a rozbije se o dlaždice, kroutím se smíchy úplně. Tohle by vzbudilo i mrtvého!

Nebo aspoň tetu Martu, která neváhá přijít podívat se, co se to dole děje. „Copak tu vy dva vyvádíte?“

„Noční mejdan, teti,“ zazubí se na ni Maio. „Přidáš se?“

„Ne, děkuji,“ zavrtí hlavou a než zavře dveře zvenčí, neodpustí si: „A ty bys toho měl taky nechat, Mariane. O zásadě ***co je v domě, není pro mě,*** jsi už slyšel, ne?“

Tvářím se otráveně ještě pět minut po jejím odchodu. Maio si toho nemůže nevšimnout: „Ty ji nemáš ráda, viď?“

„A měla bych?“ opáčím. „Ona mě také ne, je to vyrovnané.“

„Marta není špatná,“ namítne. „Udělala toho pro nás… hlavně pro děcka… strašně moc. Když se to stalo s mámou, táta byl dlouho úplně mimo. Bez Marty by to nezvládl.“

„Asi jo,“ připustím. „Myslíš, že s ní něco Luboš má?“

Marian podruhé za večer uhne očima. „Teď už ne.“

„Teď?“ chytím ho za slovo. „Takže měl?“

Pokrčí rameny. „Vdovec a mladá svobodná ženská, která se mu stará o děti a je s ním pořád, kupu let… Co bys řekla?“

Výsledek v rovnici mi vyjde naprosto jasný!

„Dita je skvělá ženská a… Nechtěl bych, aby se něco změnilo. Mám sice kupu vlastních sourozenců, ale i ti nevlastní mohou být fajn…“

Rozpačitě se pousměji. O ***sourozence*** nestojím, to je to! „Jenže máma tu není šťastná, chovají se tu k ní… špatně,“

„Dvojčata jsou puberťáci,“ namítne. „Nemůžeš od nich čekat nic jinýho.“

„A od tetičky? Ta nám taky pěkně zatápí.“

Maio se poškrábe na bradě, jen to zapraská. „Zkus otočit úhel pohledu, vzít to ***z její*** strany. Představ si, že někoho miluješ, ale on je zadanej, má jinou a ty jen koukáš.“

„Jo, to si dovedu živě představit,“ ujistím ho. „Vědět, že je s tou druhou, že se jí dotýká, miluje se s ní…“

Teď očima neuhne, spíš naopak, zapíchne je do mých a tváří se zamyšleně. Vydržíme takhle snad minutu v kuse! Zatřepu hlavou, rychle dopiji kávu a loučím se: „No nic, jdu spát, je hodně pozdě.“

Marian uklidí svůj šálek do myčky, je tma a tak vystoupáme schody po paměti, přidržujíce se zábradlí, nechceme znovu burcovat celý dům, mě doprovodí k mým dveřím. „Pěkný sny, Pavlo.“

Nevidím mu do tváře, přestože ji má tak ***blízko*** mé.

„Tobě taky,“ popřeji mu poněkud sevřeným hrdlem. Chviličku jen tak stojíme, pak našmátrám kliku a vklouznu tiše do pokoje.

Noční ponocování se projeví na dlouhém dopoledním spánku, ze kterého mě probudí rezonování gongu! Nestihnu se k obědu ani nalíčit. Eliška je nepříjemnější než obvykle.

„To je paráda, přijít k hotovému, co?“

„Mluvíš za sebe?“ opáčím a kývnu Maiovi na pozdrav.

„Ne! Zabalovala jsem sýr! A Kuba škrábal brambory!“

„Dnes,“ odfrknu. „A jindy?“

Na tohle odpověď nenajde.

„Monty dostane vysvědčení,“ svěří se mi Vítek. „Ze psí školy. Dělá zkoušky, víš? Pojedu se s taťkou a Maiem dívat. Nechceš jet s námi, Pavluško?“

„Pojeď,“ pozve mne také Marian, „bude to zajímavý.“

„Věřím, ale… nemůžu,“ odmítnu, byť nerada! Odpoledne má přijet Adam, nemohu prostě zmizet na psí cvičák. Rychle si umyji a vyfoukám vlasy a sbalím batůžek, načež se rozloučím s mamkou s tím, že se vrátím jako tradičně až v neděli.

„Město je čistý,“ hlásí Adam splnění úkolu. „Našel jsem jeden plakátek, zkontroloval snad všechna místa. Nikde by už nic být nemělo. Volal ti někdo nebo psal?“

„Nikdo nový,“ vysvětlím. „Jen dva z těch, co si objednávali moje služby už minule, prý proč se neozývám.“

„Aby ne,“ usměje se a já ho za tu snahu políbím. Okamžitě mě k sobě strhne. „Přespíš u mě, viď?“

„Možná,“ napínám ho a on mě zato kousne do ucha.

Odpoledne je skvělé, Adam mě vezme na Kozí hrádek, kde je první letošní šermířské představení ***Zlatého kordu,*** den je k tomu jako vymalovaný, obloha vymetená, slunce svítí a hřeje, teploměr se šplhá ke dvaceti stupňům a vůbec to začíná vypadat mnohem veseleji, jaro je přece předzvěstí léta!

Večer se přesuneme za ostatními do ***Galaxie,*** kdyby Jajka nerezervovala lístky předem, snad bychom se tam ani nedostali, jaký je o rockovou kapelu ***Pěst*** zájem. A to si Lejla dovolí propásnout tak skvělou pařbu! Neukáže se celý večer, neví o ní ani Jajka, ani Darja.

„Nejspíš se usmiřují s Martinem,“ soudí Jajka. „Říkala, že jim to poslední dobou skřípe… O-ou, tak ne!“

Vystopuji směr jejího pohledu a vida, hokejista Horák v celé své kráse, leč bez doprovodu naší spolužačky.

„Kde jsi nechal Lenku?“

„Já? Doufal jsem, že mi řeknete vy, kde je… Neozvala se mi celej tejden. Vůbec nereaguje… Ona někoho má, co?“

„Ne!“ bráníme kámošku s Jajkou dvojhlasně. „To by nám určitě řekla.“

Martin nám nevěří. „Mrcha jedna! Všechny ženský jsou potvory!“ usoudí filozoficky, u baru si poručí panáka ballantinky, kopne ho do sebe a odkráčí z ***Galaxie.***

Adamovi visí v hlavě ještě poté, co je Martin dávno pryč a on se ke mně tiskne při sérii ploužáků. „Chudák… Takovej borec a ona mu zahejbá. Je to strašný, když holka nasadí klukovi parohy, to ti řeknu.“

„A naopak to není strašný?“

„No, naopak to tolik nebolí,“ zasměje se.

„Jak koho!“ protestuji, nicméně musím se smát s ním.

V tančícím davu zahlédnu známou dvojici. Nejdřív si všimnu dlouhých blond vlasů, pak teprve vysokého kluka. Potěšeně se na něho usměju, rovnátka nerovnátka, stejně už jsou provařená, a on mi na dálku oplatí. Zuzaně naše výměna neujde, sjede mne ne zrovna lichotivým pohledem a cosi Mariánovi řekne. Asi nic příjemného, protože se zachmuří. Nechci mu přidělávat nepříjemnosti, snažím se k jejich dvojici víc nedívat, Zuzka je jako špion, přesto mi to občas nedá – a Mariánovi asi také ne, takřka při každé otočce se na sebe přes rameno svého partnera mírně pousmějeme.

Při návratu ke stolu je ztratím ze zorného úhlu.

Jajka se nahne k mému uchu: „Ty s ním flirtuješ či co?“

„Cože?“ nechápu její otázku. ,.S Adamem…?“

„Ne, vole,“ zvedne oči v sloup. „S ***bráškou.“***

„Něco se ti zdá!“ ohradím se a zuřím sama na sebe, když cítím, jak se mi hrne do tváří krev!

„Nedělej si iluze, že by se s ní kvůli tobě rozešel,“ varuje mě kámoška. „Chodí s ní dva roky, říkalas, ne?“

„Jen rok,“ opravím ji.

„I rok je dlouhá doba,“ ujistí mě. „Je to přesně typ kluka, co by to bral jako příjemnou bokovku a zase by se pěkně vrátil do její postýlky.“

Tenhle názor mě lehce popudí. „Proč myslíš?“

„Mají svý jistý a občasnýmu povyražení se nebrání. Važ si Adama, ten je do tebe blázen.“

Zatvářím se přezíravě. Tohle mi přece nemusí říkat, Adam je fajn kluk a Marian fajn kamarád, navíc ***zadaný,*** tak co!

Něco po půlnoci narazím na svého skoropříbuzného ještě jednou. Vyjdu na chodbu směrem k toaletám a zahlédnu, jak ti dva právě z ***Galaxie*** odcházejí, políbí se mezi dveřmi a zmizí v dubnové noci.

My zůstaneme o něco déle, prakticky do samého konce v půl třetí ráno, kluci z ***Pěsti*** totiž musí pro velký úspěch přidat po dvou sériích písniček. Lejla je stále nezvěstná, nezbývá mi než přijmout druhou variantu, tedy postel na ***Hvězdárně.*** Třetí možnost, že by mě mohl odvézt na motorce do ***Vesny,*** když celý večer nepil

žádný alkohol, raději nenavrhnu. Bylo by to vůči němu nefér, a pak, představa Mariana, který se bude celou noc milovat s uječenou Zuzanou, udělá taky své.

Adam cestou zastaví u nonstop čerpačky.

„Co je? Nemáš benzin?“ hádám mylně.

Lípne mi pusu na tvář. „Ten jo, ale… Nerad bych udělal stejnou chybu jako minule a znáš to, bez ochrany ani ránu.“

„Tady prodávají i tyhle věci?“ podivím se.

„Mimo jiné,“ přikývne pobaveně.

„Tak jdi, já počkám venku.“

„Nene,“ brání se. „Je to přece pro oba…“

Poněkud rozpačitě ho doprovodím až k prodejnímu pultu, kde Adam požádá o jahodový prezervativ.

Chlapík u kasy ho trochu zklame: „Jahodový došly, jsou tu jen obyčejný.“

Adam se na mě otočí s otázkou: „Tak obyč?“

Zrudnu jako pivoňka. Takové trapasy zbožňuji, fakt!

„To máte jedno,“ usoudí obsluha pobaveně. „Oba poslouží stejný věci a nadělají spoustu radosti!“

Tyhle bodré chlapíky bych nejradši vystřelila na Mars! Adam je v pohodě, zasměje se, zaplatí a na sídliště to bere mnohem vyšší rychlostí, než je ve městě povoleno. Líbáme se u garáže, líbáme se před domem, ve výtahu, v chodbě… V posteli je to lepší, dotýkáme se jeden druhého, já tedy poněkud nesměle, anatomie člověka mi není cizí, jenže dosud šlo o teorii, v praxi je to zase něco jiného než na obrázku! Mimoděk si vzpomenu na jeden vzdálený večer, kdy jsem podobné mazlení sledovala klíčovou dírkou zpoza falešných dveří. Marian jí to dělal ústy a ona vzlykala blahem… Stejně jako vyvádí touhle dobou, možná dokonce ve ***Vesně…*** Adam si mé strnutí vyloží po svém a zašustí obalem kondomu.

Chytím ho za ruku. „Ještě ne.“

„Pavlínko,“ vydechne ochraptěle. „Teď přece nemůžeš…“

„Prosím…“

Prudce vydechne a padne do postele naznak. Chvíli vedle sebe ležíme mlčky, Adam se pak zvedne a odejde do koupelny, nejspíš zbavit se nahromaděného napětí. Když se vrátí, má už na sobě boxerky – a já kalhotky a tričko na spaní.

XIV. ČARODĚJNICKÁ NOC, ČARODĚJNÉ RÁNO

Druhý den se k sobě chováme trochu rozpačitě, raději odmítnu snídani, stín nočního nedorozumění dosud nevyprchal, a nechám se odvézt rovnou domů. Tentokrát nezastaví dole u brány, snad proto, že je otevřená dokořán, profrčí po cestě až k ***Vesně*** a zaparkuje přímo před terasou těsně vedle Mariánovy fabie. Do prčic, už podruhé jsme se strefili do doby, kdy celá familie sedí za francouzským oknem!

„Díky za krásný večer a noc," rozloučím se s ním.

„Jo, bylo to skvělý," souhlasí. „Mohlo to být ještě skvělejší… Ale to neber jako výčitku. Prostě příště, no."

Vděčně se na něho usměji, ale když mě chce políbit, naznačím očima diváky za oknem.

„Ach jo," udělá dramaticky. „S tebou je kříž."

S úsměvem mu zamávám, pak teprve vejdu do domu. Kompletní rodinka si maže rohlíky máslem a džemem a máma, místo aby ocenila, že jsem zpátky tentokrát tak brzy, začne vyzvídat: „Kde jsi spala? U Lenky?"

Marian natahující se pro konvici s čajem se po mně zvědavě podívá.

„U Adama," odpovím podle pravdy.

Mamka protáhne obličej. „Nepřeháníš to? Zase tak dlouho se neznáte, abys s ním hned –"

„Prostě jsem tam ***jen*** přespala," přeruším ji rychle.

„Tomu se říká volná výchova," podotkne Marta ironicky.

„Nemohla jsem spát u Lenky," namítnu, „protože tu jsem včera vůbec neviděla. Nezvedala telefon, nenapsala."

„Tak jsi měla jít domů a ne k tomu klukovi," míní máma.

„V noci? Sama?" otáži se s důrazem na příslovce ***sama.***

„Mohla ses svézt se mnou," řekne nečekaně Maio.

„Ty ses vracel v noci domů?" podivím se. „A… sám?"

„Jo," kývne. „O půlnoci už jsem byl tady."

Luboš, který se místo rohlíky cpe zbylými buchtami, dva dny staré nejsou tak dobré jako čerstvě vytažené z trouby, se zeptá: „Copak, Zuzka s tebou nemluví? Pohádali jste se?"

Přesně totéž napadne i mne, proto se zájmem čekám na Maiovu odpověď. Tázanému se do ní moc nechce, mávne rukou.

„Tuhle byla u nás ve firmě, přišla si koupit optickou myš. Říkala, že poslední dobou zlobíš."

Marian, jindy pohodář, nečekaně vylítne. „Ona si na mě chodí stěžovat?!"

„Jen se zmínila," usměje se Luboš. „Tak asi opravdu zlobíš, jinak by ses nečertil, ne?"

„Aby v tom nebylo něco horšího," poznamená Marta významně.

Nevychovaně odfrknu. Ježibaba jedna!

„Jak zlobíš?“ zajímá se Vítek, a když se od Maia odpovědi nedočká, vyzvídá jinde: „Jak zlobí, tati?“

„Tak, že brzy dostane od Zuzky naplácat,“ baví se Luboš.

Vítek svraští čelo. „To si nenecháš, viď že ne, Maio?“

„Ty jsi dobrej podpantofláč, bratříku,“ šklebí se Eliška.

„Sklapni!“ utrhne se na ni ostře, vstane od nakousaného rohlíku a odejde!

Marta pokývě věštecky hlavou. „Doufám, že není takový blázen, aby si to z bůhví jakých hloupých důvodů rozházel u tak rozumné a chytré holky.“

Další odfrknutí v sobě zadržím jen silou vůle! Nasoukám do sebe jeden rohlík, aby máma neřekla, a zavřu se ve svém pokoji. Marian je v sousedním jako myška, nepouští si žádnou hudbu. Neodvážím se na jeho dveře zaklepat, místo toho si lehnu a jelikož jsem toho v noci moc nenaspala, ihned usnu.

Podruhé se setkáme až při obědě, to už se zdá naladěný přívětivěji, dokonce mě po jídle osloví. „Jdeš se mnou a maturantem ven?“

Montyho diplom o úspěšném absolvování psí školy mi Vítek ukazoval, sotva jsem se vyspala, pobaveně se usměji a užuž otvírám pusu, abych řekla ano, když mě předběhne Marta: „Neměl by sis to radši jet vyžehlit u Zuzky? To bude určitě užitečnější. Se psem může jít ven Kuba.“

„Nejsem krejčí, abych musel žehlit,“ odsekne Marian, znovu se na mě tázavě podívá, a protože není sám. kdo čeká, jak se vyjádřím, mamčin výraz je také nějak podezíravý, asi se bojí rozbrojů, mlčky zavrtím záporně hlavou.

Marian pokrčí rameny, pískne na Montyho a vyrazí ve dvou, přičemž Vítkovy prosby nejspíš schválně přeslechne. Pak už ho nevidím, pokud nepočítám šmírování oknem, když s plnou polní čeká před terasou na Luboše, než najde klíčky od hondy a doveze ho na nádraží. V náhlém popudu odhrnu záclonu a pootevřu okno, abych si pustila do pokoje čerstvý vzduch. Hluk otevíraného rámu přivábí Maiovu pozornost, zvedne oči a řekne mi na rozloučenou „čau“. Oplatím mu stejně, nicméně zůstanu trčet v okně jako bolavý prst.

Marian sáhne do kapsy pro mobil a podle pohybu jeho palce po miniaturní klávesnici usoudím, že píše zprávu nebo –

Moje véčko se začne s vrněním posouvat po desce stolu! Aniž bych se dívala, kdo volá, vyhrknu: „Ano?“

„Četl jsem tvůj inzerát,“ oznámí mi neznámý mužský hlas. „Kolik bereš za orál?“

„Ty jeden úchyláku!“ vyjevím se a prudce mobil zaklapnu. Před domem právě nasedá Marian do vozu s rukama v kapsách. Super. Nejspíš psal Zuzance a já se vybavuji s perverzákem!

S Jajkou propátráme nejbližší okolí školy a skutečně jeden plakátek najdeme! Lejla se naší zahlazovací mise neúčastní, prý nemá čas. Je podezřelá, až to bolí! Na naše otázky, kde byla v sobotu, když ji Martin hledal v ***Galaxii,*** odpoví sice logicky, nicméně velmi neadresně: „Někde jinde.“

„Určitě má novej objev,“ soudí Jajka.

„Ale proč s ním dělá tajnosti?“ nechápu. „Vždycky nám o každým klukovi podala report hned na úvod.“

„To fakt netuším,“ přizná se Jája.

Adam, se kterým se sejdu o hodinu později, mi už sobotní zklamání odpustil, líbne mě na uvítanou a vyzvídá: „Kam vyrazíme? Máš nějakej tip? Protože jestli ne, tak já jo.“

„Hledat plakáty,“ oznámím mu. „Zas mi někdo volal.“

Nevypadá nadšeně. „Myslel jsem, že bychom si mohli vyjet.“

„Tohle je důležitější než rande!“

„Nevím, jak pro tebe, ale pro mě je důležitý dost.“

„Samozřejmě taky,“ ujistím ho o něco mírněji, „ale pochop, randit můžeme kdykoli, zatímco tohle je vážná věc.“

„No dobře,“ kapituluje.

„Není to dokonce trestný? Nabízet sexuální služby?“ napadne mne. „Když neplatím daně?“

Pobaveně se rozesměje. „Daně neplatíš, ale prostituci taky neprovozuješ, tak proč bys je platila?“

Než zkontrolujeme nejrůznější místa, kde by se mohly inzeráty nejvíce vyjímat, odpoledne je pryč, a to zdaleka nenavštívíme všechna! Adam mě poté odveze domů a polibek, kterým ho za pomoc odměním, není zrovna velkým honorářem.

Ke všemu je v domě podivné dusno. „Máma ještě nepřišla?“

„Jo, je nahoře,“ vysvětlí mi Luboš a dál dřepí v hale.

Vítek, který se ke mně s radostí připojí, je o něco lepším informátorem.

„Teta je v ložnici,“ vysvětlí a myslí mou mámu, protože druhá teta dole luštila sudoku. „Oni na sebe křičeli, víš. Teta a teta a tatínek taky.“

„A nevíš proč?“ vyzvídám zachmuřeně.

„To nevím,“ pokrčí rameny. „Já se vždycky bojím, když křičí, tak si radši ucpu uši. Takhle, vidíš?“

„Děláš dobře,“ chválím ho. „Zahrajeme si pexeso, chceš?“

Samozřejmě chce, jak jinak! Mastíme karty, než nás hlad vyláká do kuchyně, kde je sporák studený, myčka nevyklizená a kupa špinavého nádobí se vrství po lince i pracovním ostrůvku. Máma stále nikde, teta Marta zužuje Elišce džíny a ty dvě si u toho povídají o klukách ze školy či co, Jakub poslouchá a po rameni mu leze Džardžar, nebo jak říká ohavnému varanovi. Najdu si v lednici něco k snědku, dnes to na teplou večeři nevypadá ani náhodou, a na Eliščinu námitku, že tenhle kousek ***Blať áckého zlata*** je její, odvětím otázkou: „Máš ho podepsanej? Nemáš.“

Elina sice něco remcá, ale Marta prozíravě mlčí. Škoda, už jsem si v duchu připravovala řeč! Umyji si po sobě hrníček, ostatního nádobí si nevšímám, jak vidno, když neuklízí máma, tak nikdo, a zase se vrátím k sobě.

Na zítřek se učit nemusím, jdeme totiž se třídou na čumendu do nemocnice, tentokrát všichni v jeden den, protože každá půlka se bude ochomýtat v jiném oddělení. Nás čeká interna, což nebude zrovna nejveselejší, ale pořád lepší než sedět ve třídě a poslouchat Helenčiny kecy, kupříkladu!

Sice si zapnu počítač, ovšem do klasického chatování se nepouštím, nějak mě to neláká. Vlastně jsem si se známými přes net nepovídala ani nepamatuji! Mariánova kytička na ICQ svítí zeleně, je online a určitě vidí, že já také, ale nekontaktuje mě. Já jeho také ne. Nemůžu přece ***první.***

Nakonec si vyměním pár esemesek s Adamem, pročtu zprávy na ***Seznamu,*** prosurfuji televizní kanály, odvážná cool dívka Veronica Mars, jak je prezentována v televizním programu, mě spíš znechutí, není nad to být krásná, štíhlá a chytrá a všechno umět vyřešit!, a jdu spát. Nic moc!

Poflakování po interně je dost nuda, protože sestra, která nás dostane na starost, má své práce dost a my ji pouze zdržujeme, přičemž pomáhat nemůžeme, i kdybychom chtěly. Většinu času trávíme v návštěvní místnosti, kde jsou alespoň stolečky a židle a my si můžeme sednout a pokecat.

„No tak," hučí Jajka do Lejly, „nebuď srab a přiznej se, kdo je ten šťastnej?"

„Nemůžu," zůstane Lejla tajemná jako karpatský hrad.

„Chápeš to?" otočí se na mě Jajka.

Upřímně řečeno, nechápu. Tohle tajnůstkaření se k Lejle nehodí! Cestou do nemocničního bufetu, kam si nás pošle jedna ze sester pro cigarety, aby to vrchní neviděla, mě jistý důvod přece jen napadne: „Není náhodou ženatej…?"

Lejla se ošije: „Dejte už pokoj, babizny!"

„Neříkej, že by sis začala se ženáčem…?" valí Jajka oči. Náhle do mne šťouchne: „Hele, tvoje příbuzná!"

Podívám se, kam ukazuje, a na krátký okamžik spatřím Vanessu kráčet ke gynekologicko-porodnickému pavilonu. „Vida, sestřenka. Že by šla na udržování?"

Měl to být vtip, ovšem Lejle se povede lepší: „Spíš naopak, ne?"

„Jak, naopak?" nechápu.

„Zákroky se přece dělají v úterý," vysvětlí a hned se chopí šance zbavit se našeho výslechu ohledně jí a jejího nového objevu: „Zjistím to. Určitě tam bude někdo od zdravušek… Když tak jsem na záchodě, jasný?"

„Vanessa a zákrok? Nevěřím. Ta se jen šprtá, už od druháku si vypisovala maturitní témata," ušklíbnu se.

Koupíme sestřičce Blance cigarety, zaplatím její stokorunou, co mi dala, a Jajka, když vidí, kolik dostanu vráceno, spontánně vyjekne na celou kantýnu: „Taková malá krabička a tolik peněz?! To si radši koupím granko…!"

Vystrčím kamarádku na chodbu, pravda, pobavila všechny pacoše v županech, co si přišli koupit něco na přilepšenou k nemocniční stravě, ale současně vzbudila nežádoucí pozornost. Dost popularity, kterou mám díky fotkám! Viděli je nejspíš všichni studenti a studentky naší školy, protože i těch pár zdravušek, co po chodbách potkáváme, při pohledu na mne buďto vyprsknou, anebo srazí hlavy dohromady, aby mě řádně zdrbly. Naproti tomu debilu Karpíškovi, tlačícímu vozík s nepohyblivým pacientem a se zelenou karkulkou na hlavě, v níž vypadá jako korunovaný debil, setkání se mnou legrační nepřijde. Nejprve se zdá, že pláchne i s vozíkem a nebohého pacienta odveze místo na vyšetřovnu úplně jinam, leč vozík není tak mobilní, aby mu tuhle přání splnil. „Pavlo?"

Páni, on má ještě tu drzost po mně pokřikovat!! „No?!“

„Něco pro tebe mám,“ oznámí mi a když k němu podezíravě dojdu, vytáhne z bílých erárních kalhot složený papír.

„Kdes to vzal?!“ zasyčím. „Tak přece to distribuuješ ty! Já tě vykostím, šmejde!!“

„Ne!“ hájí se rychle. „Viselo to včera na dveřích školy.“

„Cože?“ zajíknu se.

„Buď ráda, že jsem šel dřív než třeba Patočková…“

Vytrhnu mu papír z ruky a na místě inzerát rozškubu na tisíc kousíčků. K tomu, abych mu ***poděkovala,*** se nesnížím.

„Ono to snad nikdy neskončí!“ vylévám si Jajce srdíčko. „Kterej parchant mě takhle dusí?! Oliver to asi nebude…“

„Já bych ho ze seznamu podezřelých nevyškrtávala.“

„Kdyby fotky rozvěšoval on, nepřinesl by mi ji, ne?“

„Třeba právě ano. Odvrací od sebe pozornost.“

Pokrčím rameny. Vyloučit to sice nemohu, nicméně na blba Karpíškova formátu mi to přijde poněkud překombinované!

„V pátek je porada,“ svěřím se holkám o něco později, to už se zase koušeme nudou ve společenské místnosti. „Tam se rozhodne, čím mě profesorskej sbor potrestá. Nejen že celá škola ví, jak vypadám nahá, ale za chvíli to nebude tajemství ani pro celé město… Abych chodila kanálama!“

„Na to dlabej,“ poradí mi Lejla. „Každej má nějakýho kostlivce ve skříni. I tvá dokonalá sestřenka – právě podstupuje miniinterrupci.“

„Vážně?“ užasnu. Nevidět ji na vlastní oči, neuvěřila bych, že i v tak skvělé rodině se může stát něco takového! Kdo ví, co na to babička, pro tu to musí být pořádná rána!!

Před polednem se stavím za mamkou na JIPce, samozřejmě tajně, protože tam nemá žádný civilista co dělat.

„Ahoj!“ podiví se mé přítomnosti. „Nevěděla jsem, že tu dnes budeš se školou, vůbec ses nezmínila.“

„Neměla jsem příležitost,“ ujistím ji. „Včera jsem tě neviděla… Nevylezla jsi z ložnice. Proč…?“

„Bolela mě hlava,“ vysvětlí. „Migréna…“

Na migrény sice tu a tam trpívá, nicméně tentokrát lže. Anebo minimálně napůl – je dost možné, že ji po velké hádce hlava skutečně rozbolela!

„Nevím, kdy se dnes dostanu domů, máme fofr,“ oznámí mi a v tomhle si rozhodně nevymýšlí, za tu chviličku musela i tak dvakrát odběhnout. „Nový případ, holka po havárce… Jela se svým klukem v autě, vybourali se – on byl mrtvý na místě, ona přišla o nohu. V sedmnácti letech, Pavlo… Ještě o tom ani neví, udržujeme ji v umělém spánku…“

Po zádech mi přeběhne mráz. Už proto chci studovat chemii a ne medicínu! Neměla bych na to – a nejen inteligencí!

„Hrozné, že?“ vzdychne mamka. „Tady si teprve uvědomíš, že jsou důležitější věci pod sluncem než si otravovat život malichernostmi… Nerada vidím, když tě Adam vozí na motorce, je to tak nebezpečné!“

„Adam dává pozor,“ namítnu.

„To doufám,“ pousměje se. „Došla sis už k doktorovi? Nechala sis napsat antikoncepci?“

Odpovědět nestačím, mamce se na panelu rozbliká červené světlo a ona musí běžet, křiknu za ní pouze „ahoj“. Je to docela legrace, zatímco moje máma je přesvědčená, že nejsem panna, Lejlina si je prý stále jistá pravým opakem! Někdy jsou vlastní matky jaksi úplně mimo.

Po dvanácté jsme konečně propuštěny, jdeme se s Jajkou, Lejla se vypaří hned u brány nemocnice, courat po městě.

„Příště ji budeme stopovat,“ umíní si Jajka. „To by bylo, abychom její tajemství nerozlouskly!“

Protože se drobně rozprší, zalezeme nejdřív do cukrárny na lattíčko, poté dojdeme vyměnit knihy do knihovny, abychom nějak smysluplně zabily dobu, která nás dělí od hodinky v domově důchodců.

Do školy nás jako vždy ve středu, kdy mám i já od osmi, nejen dvojčata a Vítek, veze Luboš všechny čtyři. Teprve když mě vysadí před naším ústavem, uvědomím si, že jsem objednaná na desátou na kontrolu rovnátek – a co hůř, zapomněla jsem si doma pouzdro s doklady, v němž mám kromě občanky a lítačky na městskou také objednací lístek k zubaři a především kartičku zdravotní pojišťovny, na které baba v recepci zubního oddělení vždycky bazíruje. Kruci! Kdybych měla hlavu alespoň na ozdobu, ale to ne, fakt mi sedí na krku nejspíš jen proto, aby mi nepršelo do krku!

Stejně bych ale Lubošovi neřekla, jaké jsem tele, ať mě hodí zpátky do ***Vesny,*** takže nemusím litovat, že odjel do firmy. Koneckonců to bude pěkná procházka! Navíc v době školy, nedá se nic dělat. Na Vyhlídku se svezu městskou načerno, a dál rázuji ostrým pochodem do kopce. Po předešlých deštících se příroda zazelenala, vzduch voní hlínou a lesem a ovocné stromy podél silnice i ty v sadu kolem ***Vesny*** nádherně kvetou. Napadne mne, že stěhovat se sem v tuhle roční dobu by bylo o něčem jiném, zdaleka ne tak depresivní a bezútěšné jako před půldruhým měsícem.

Před domem spatřím Lubošovu hondu, stojí hned před terasou vedle modré fabie. No to mě podrž, pousměji se v duchu, že by si také něco zapomněl? Oproti mně má výhodu čtyř kol, já musela pěšky… Vejdu do vily a bůhví proč se plížím jako zloděj. Všude je úplné ticho, Monty je zavřený v hale a na uvítanou stihne akorát dvakrát zamávat oháňkou, rychle zase zavřu dveře, aby mě neprozradil štěkáním. V kuchyni není živáčka a vůbec se zdá dům vylidněný. Potichu vyběhnu schody, beru to hned těsně u zábradlí, tam dřevo tolik nevrže, a na horní chodbě se zastavím.

Všechny dveře do ložnic jsou otevřené buď dokořán, anebo pootevřené, to jak měl kdo ráno naspěch, zavřené jsou pouze dvoje – moje a ty od Martina pokoje.

Tetinka je doma, zaslechnu její smích, a docela určitě se nesměje televizi či knize. Má hosta, pánskou společnost. Nemusím dvakrát hádat, koho…!

Vkradu se do svého pokoje, popadnu pouzdro s doklady a stejně tiše a nepozorovaně vyjdu ven. Jasný slunečný den je skoro výsměch! V tomhle světě snad nikdo nemůže být šťastný! Všichni jsou buď zadaní, anebo zadaní a nevěrní!!!

Den blbec pokračuje, zubařka mi vynadá jak malému fakanovi, prý si rovnátka nečistím tak, jak bych měla, což tedy opravdu nevím, vždycky mám dojem, že ještě chvíli a už si je vyrvu i se všemi zuby, a jakmile objeví povolený zámeček, spustí nanovo. Když její ne zrovna ohleduplné rýpání v mých ústech odměním citoslovcem „jau!“, vycinká mi do třetice, prý jsem ženská, musím něco vydržet. Opravdu bych si přála být kluk!

Jakmile dorazím do školy, hned si mě pozve ředitel na kobereček. Nejde o pozdní příchod, ***pouze*** mi oznámí, že mimořádná porada kvůli mé maličkosti bude už dnes místo v pátek a požádá mě o telefonní číslo na matku, kterou samozřejmě hodlá informovat. Super!

Jsem z toho všeho natolik otrávená a rozčarovaná, že mě tentokrát nebaví dokonce ani laboratorní práce a stanovení hustoty lihu pyknometricky mi při sebevětší snaze vyjde hůř než Jajce, což je tedy opravdu co říct! Nakonec musím výpočty opsat od Lejly a ještě mi Drsoň vyhrožuje, že křížovou svorku, kterou zašantročím tak, že ji prostě do konce laborek nenajdu, budu muset zaplatit. Božíčku!

Alespoň že Juráš má v tělocviku uznání a nechce po nás žádné výkony. Jdeme si zaběhat do parku, ne na stadion, což má tu výhodu, že se postupně všechny vytrousíme a on se s námi sejde znovu až v šatně. Plácneme sebou s Jajkou zajeden z keřů obrostlých čerstvou zelení šťavnatých lístečků a do školy se doploužíme tak akorát, abychom se stihly převléct. Sprchovat se není třeba, v nejmenším jsme se nezapotily. Lejla je bůhví kde a ostatní spolužačky se courají ještě jakou dobu po nás.

V čajovně mi nezvedne náladu ani ***Bora Bora.***

„Mám nějak všeho po krk,“ svěřím se Jajce. „Jsem down. Doma to stojí za houby, ve škole krize, nic mě nebaví…“

„To je normální splín,“ utěšuje mě. „Vyvolaly ho problémy s fotkama, nediv se. Určitě brzy přejde. Buď ráda, že na to nejsi sama, máš Adama, ten tě podrží.“

„Hm.“

„Co hm?“ zareaguje na můj otrávený tón. „Adam taky patří mezi to, co tě nebaví?“

„Ale jo, Adam je fajn.“

Jajka zvedne obočí. „Říkáš to dost vlažně.“

Ucucnu čaje. „Protože zamilování asi vypadá jinak, víš.“

„Asi?“ zopakuje udiveně. „Nejsi si jistá?“

Trhnu rameny. „Takový ty stavy, když toho druhého uvidíš a zatrne ti, polije tě horko, nebo se ti rozbuší srdce, jakmile ti od něj přijde esemeska… Myslíš na něj

před usnutím, v noci se ti o něm zdá a po probuzení patří první tvoje myšlenka jemu…“

„To jsi zase někde četla, nebo popisuješ vlastní zkušenosti?“ pousměje se při narážce na někdejší rozmluvu.

„Vlastní…“

„Tak vidíš, jsi zamilovaná!“ ujistí mě. „Jenže, Jajko, ***tohle*** právě s Adamem nemám,“ přiznám se. „Ale popisovala jsi to dost sugestivně,“ namítne. „Jo… Je to na pytel,“ připustím. „Adam je strašně fajn kluk, je mi s ním dobře, mám ho ráda, ale…“

„Ty se prostě neumíš zamilovat.“

Doliji si čaj z keramické konvičky. „Víš, Jaji, zjistila jsem, že umím… A to je ještě horší. Kdybych neuměla, bylo by mi líp, netrápila bych se.“

Proč musí být láska složitá?! Zamilovat se až po uši do Adama, všechno by bylo krásně jednoduché…

Po delší době navštívíme posilovnu, kde si dáme řádně do těla, což je samo o sobě prima nápad, při fyzické námaze cítím, jak se moje ztuhlé svaly uvolňují a myšlenky se točí jen kolem týraného těla, ne duše, a protože se dny natahují a stmívá se později, není divu, zítra začíná květen, mohu vyrazit na zpáteční cestu do ***Vesny*** až po šálku belgické čokolády ještě dojdu pohodlně nahoru za světla!

V hale, kam jen z principu strčím hlavu, abych se mámě ohlásila, mě čeká překvapení. Tedy, vlastně ***dvě*** překvápka.

Při pohledu na Mariana, co si hoví v ušáku a drbe psa za ušima, ve mně hrkne a přesně jak jsem popisovala Jajce odpoledne, cítím, jak se mi do tváří hrne krev. Netušila jsem, že přijede, natož že už dnes…! Nakonec, mohlo mne to napadnout, zítra je státní svátek a v pátek nemívá školu nikdy, přesto jsem zaskočená. Luboš přece tvrdil, že se Maio ukazuje doma jednou za tři týdny! Od nedělního neslaného nemastného rozloučení se mi ani jednou neozval…

„Čau, Pavlo,“ kývne na mne.

Ze zvyku se pousměji jen tak decentně, čerstvě utažená rovnátka vystavovat nemusím! „Ahoj…“

Druhé překvapení je mnohem nepříjemnější, mamka vypadá hodně rozčileně, když mi zamává před obličejem bílou obálkou: „Podívej, co mi přišlo!“

Odtrhnu oči od Mariana. „Cože…? To si pospíšili…“

„Tak ty víš, oč jde?“ vyjede na mě. „A nestydíš se?!“

K mému překvapení z obálky vytáhne tři v ***barvě*** vyvedené erotické fotografie i s nabídkou sexuálních služeb a mým telefonním číslem! Uzmu jí z ruky dopis, abych se podívala na odesílatele: není ze školy, jak jsem si nejprve myslela, a vzhledem k tomu, že vzadu je uvedená adresa Pravoslav Dobrotivý, Nádražní 1, Bakov, jde určitě o falešné údaje! Nádražní 1 je totiž vlakáč a jméno tak pitomé, že by se žádný skutečný člověk takhle jmenovat nemohl.

„Řekneš mi k tomu něco?! To si přivydělávᡠ?!“

„Ne!“ vyhrknu. „Prostě… něčí blbej vtip, no.“

„Vtip?!“ hartusí máma. „Pěkný vtip! Co když se to dozví učitelé ve škole?! Dovedeš si představit tu ostudu?“

„Dovedu," přikývnu. „Oni už to ví."

O mamku se pokusí mrákoty, musí se na tuhle zprávu posadit. „A… co z toho bude…?"

„Nevím, ale pozvou si tě do školy," oznámím jí.

„No nazdar," zoufá si. „Já se z toho picnu…"

„Nebude tak zle, Dito," utěšuje ji Luboš. „Studentská legrace, trochu se zvrtla, nic šílenýho."

„Ne? Jen se na to podívej," kvílí máma. „Je to hrůza…!"

„Neřekl bych," pousměje se Luboš. „Ty fotky jsou na amatérku dost pěkný… Co říkáš, Maio?"

Marian po mně střelí pohledem a otce opraví: „Moc pěkný."

„Ještě se jí zastávejte," prská mamka. „Do školy to půjdu urovnat já! Vždyť si mě někteří učitelé pamatují z dob, kdy jsem měla holky na praxi… Ta ostuda…"

„Neříkala jsi, mami, že jsou důležitější věci v životě, než si otravovat život malichernostmi?" nadhodím.

„Jak kdy!"

Svým způsobem mohu být Praváčkovi Dobrotivému vděčná, ušetřil mě potupného vysvětlování. Beztak bych mamce musela říct, proč ji zvou do školy!

Jelikož je dnešní noc čarodějnická a Vítek celý natěšený pobíhá kolem s rozsvíceným lampionem už při večeři, Luboš s mámou ho vezmou spolu s dvojčaty k oficiálnímu pálení čarodějnic kdesi v hájku za sídlištěm ***Severní.*** Vloni jsme se s holkama také účastnily, ale dohromady to za moc nestálo. Letos neprojevím touhu jet s rodinkou a upřímně řečeno mě ani nikdo nezve.

Kromě toho za mnou dost nečekaně přijede Adam, naštěstí tentokrát není poslem špatných zpráv, navštíví mě proto, že je mu velmi smutno. Zaparkuje motorku u domu, a protože se Marian ochomýtá pod terasou se psem a já nemám zájem je seznamovat, jdeme se projít cestou k božím mukám, což je v houstnoucí tmě docela dobrodružná záležitost. Adam mi podá ruku, abych neklopýtala, a pohled na osvětlené město stojí za to.

„Kdyby se mi povedlo zajet dobře při tréninku, trenér by mě mohl nasadit v příštím závodě jako jedničku…"

Čarodějnická noc je vážně krásná, sice chladná, člověk nemůže čekat posledního dubna zázraky, avšak jasná, hvězdnatá a voňavá. Tady na kopci je ke hvězdám nějak blíž!

„Takhle dostává lepší příležitosti Standa, protože –"

„Cítím déšť," uvědomím si. „Ty ne? Asi bude pršet."

Adam se na chvíli odmlčí. „Nudím tě, co?"

„Ale ne," pokrčím rameny. „Je fajn, že tě to baví."

„Jenže tebe ani trochu," pousměje se.

Neodpovím, nebylo to ode mě zrovna taktické! Zpátky k ***Vesně*** doklopýtáme bez jediného slůvka, teprve u motorky mě obejme kolem ramen a omluví se mi: „Až se nechám příště unést, musíš mě zarazit zavčas. Jak se rozjedu… Znáš mě."

Uvědomím si, že fabia stojí stále na svém místě. Copak nejel za Zuzanou…?

Adam se dotkne svými rty mých. Zareaguji poněkud nešťastně, cuknu sebou. „Co je s tebou, Pavlo?“

„Nemám náladu, promiň. Mámu pozvou do školy kvůli fotkám, tak jsem trochu z konceptu.“

„Nesmíš si to tak brát,“ domlouvá mi a znovu se mě zkusí políbit. Snažím se mu něhu oplácet, ale nějak mi to nejde.

„No tak…“ pokusí se mě přitáhnout blíž.

„Vadí mi rovnátka.“

Adam odfrkne. „Jindy ti nevadila!“

„Vždycky mi vadila!“ odseknu. „To ty jsi tvrdil, že nevadí, ***mně*** vadila pokaždé!“ Přestože není urážlivý, tohle je i na něj moc.

Vůně deště, kterou jsem při procházce cítila, byl nejspíš čichový klam, protože první máj se probudí do nádherného rána, teplota se brzy vyšplhá ke dvacítce a slunce nesvítí jenom v krátkých okamžicích, kdy je stíní bělostní beránci.

„Můžu se připojit?“ zeptám se Mariana, který vyběhne z vily v teplákovce a s nadšeným Montym po boku. „Pokud máš zájem,“ pokrčí rameny.

„Kdybych neměla, neptám se,“ ujistím ho a nedodám, že jsem na tuhle chvíli číhala přes čtyřicet minut!

Maio se pousměje koutkem úst a hned u domu nasadí takřka vražedné tempo. Vůbec mě nešetří, prevít! Podezírám ho, že mi dává zabrat schválně a o to víc se snažím mu stačit! Je to pořádná makačka, tím spíš že mě po včerejším náporu cviků v posilovně bolí celý člověk! Přesto zatnu zuby a běžím, jako by na tom stál svět. No, svět ne, ale zlepšení od neděle podivně ochablých vztahů s Mariánem určitě!!!

Nemůže si mého sportovního výkonu nevšimnout. „Zlepšila ses. Chodíš trénovat s Adamem?“

„Ne,“ vydechnu zajíkavě. „Ten dává přednost motorce.“

„Před tebou?“ rýpne si.

Blýsknu po něm očima a on se zasměje. „Dobrý, mír.“

Při zpáteční cestě už neběžíme, potřebujeme se vydýchat oba. V noci jsem obdivovala výhled na osvětlené město, nyní mě naprosto uchvátí pohled na ***Vesnu*** utopenou v pochodních rozkvetlých stromů, čerstvé zeleně a zářivých keřů zlatého deště, o pampeliškách v trávě nemluvě!

„Paráda,“ neudržím se komentáře. „Tolik pampelišek… Jak je vidím, okamžitě dostanu chuť se v nich vyválet… Ty ne?“

„Ani ne, ale můžeš, budu se dívat.“

Plácnu sebou do trávy naznak, roztáhnu ruce a zírám do nebeské modře. Marian si přiklekne. „To neplatí, ty ležíš!“

„Mám snad koulet sudy?“

„Strašně rád bych řekl jo, jenže v těch tvých bílých teplákách bych ti to moc nedoporučoval,“ baví se. „Jsi měkkej,“ uchichtnu se.

„To doufám ne,“ mrkne na mě a z úplně jiného soudku se zeptá: „Proč ses celej tejden neozvala?“ Odtrhnu oči od nebeské klenby. „Proč ses neozval ty?“

Udělá neurčitý obličej, ale neodpoví. Stejně tak já! Vyhrabu se, podá mi ruku a vyhoupne mě na nohy.

„Vzpomínáš, jak jsi mi nevěřila, že je tu krásně?“

„Ono to jinak vypadá, když je zima a tma a poletuje sníh, než když hrdliččin hlas zve ku lásce hrám, víš?“

„Tam, kde zaváněl borový háj?“ směje se.

„Třeba,“ připustím. „Dnes je první máj. Jdeš na rande?“

Zavrtí hlavou. „Ne. A ty?“

„Taky ne,“ připustím. Kdoví, jestli po včerejšku dojde na společné sobotní kino s Jajkou a Pepou…! „Tak proč se ptáš?“

„Na Prvního máje má být polibek pod rozkvetlou třešní –“

„Hm, nestačila by višně?“ přeruší mne. „Určitě,“ bavím se.

„Ty tu jsou a kvetou. Tak co s tím uděláme?“ Zatajím dech. „My dva…?“

„No, v rámci pudu sebezáchovy,“ vysvětlí mi. „Ani jeden z nás nechce uschnout, ne?“

Přestože mi vzrušením buší srdce, musím se tomu smát. „To ne, ale přece –“

Marian nedbá na námitky, ruku, za kterou mě zvedl na nohy, nepustí, dovede mě pod rozkvetlý strom, v jehož koruně to bzučí jako v úle, a bez úsměvu se mi podívá do očí.

„Jenže já… mám rovnátka…“

Protočí pobaveně panenky k nebi. „A já boty ***Nike.*** Co to má s prvomájovým polibkem společnýho?“

„To, že boty se při polibku neolizují…“

Krátce se zasměje, chytí mne kolem ramen, sváže moje oči svým pohledem a aniž by byť jen na vteřinku mrkl či se podíval jinam, se ke mně pomalu přiblíží a ještě pomaleji políbí. Skoro slyším nahlas praskat eletřinu vzrušení!! Takhle zblízka jsem se nikdy nikomu do očí nedívala, při líbání s Adamem je vždycky zavírám… Nechápu, proč! Vždyť je to naprosto úžasné! Přestože do polibku zapojí jazyk, nejde o žádné mokré oslintávání, nedobývá se mi do úst, líbáme se tak jako povrchově a mazlivě, kdesi v žaludeční oblasti mě někdo zevnitř šimrá husí peroutkou, cítím snad rezonovat každý nerv v těle, a když se stejně pomalu zase rozpojíme, musím se krotit, abych po něm nevystartovala! Nevím, jak dlouho polibek trval, ale teprve pak si uvědomím, že jsem celou dobu nedýchala, takže mám co dělat, abych doplnila zásobu do plic a nezkolabovala.

Můj vlastní anděl je bohém, na křídlech letadel pije a kouří. Kvůli mně hádá se s Bohem. Anděli, snad oči přimhouříš! Bije mě křídly, něco mi vezme, něco dá. Bije mě křídly, chvíli jsem ulita, chvíli ven ulítá…

XV. NA KONCI DUHY

Verdikt profesorského sboru se dozvím hned v pátek těsně po vyučování. Při středeční zvláštní konferenci konané na mou počest (Lejla prohlásí, že bych měla být poctěná, kolik lidí ze školy mělo svou vlastní konferenci?) se rada moudrých shodla na udělení ředitelské důtky prostopášnici Pavle Mokré. Oznámí mi to ředitel za přítomnosti zástupkyně Patočkové, třídní Mejstříkové a mé mamky, která si musela vzít dvě hodiny volna, aby o usnesení soudu nepřišla. Přijmu trest klidně, odevzdaně a s úsměvem na rtech.

„Vy se tomu ještě usmíváte, Mokrá?!“ žasne Patočková.

Rychle se vzpamatuji. „Ne, tomu ne!“

„A čemu?“

„Ničemu,“ zablekotám nelogicky. Prostě mám skvělou náladu, to je celé! Navzdory všemu špatnému se mi chce jásat a zpívat, objímat a líbat, možná i Patočkové bych byla schopna dát pusu…! Ne, Patočkové ne, to zase přeháním. Jsem šťastná, protože nebezpečí uschnutí je pro celý následující rok zažehnané. A vůbec nevadí, že po tak silném prožitku jsme úplně normálně šli dál, jako by se nic nestalo, a večer hráli s Vítkem pexeso a Vítek nás oba porážel na hlavu… A přestože Mariánovi pípaly esemesky a pak mu dokonce zvonil mobil, někdo mu volal – kdo asi! – Marian ho nezvedl a dokonce vypnul zvuk!!

„Chcete k tomu něco říct, paní Mokrá?“ otáže se ředitel mámy, ale ta zavrtí hlavou. „Nemyslím, že je co dodat.“

Třídní mě i mámu vyprovodí z ředitelny a na chodbě mamku utěšuje: „Nic si z toho nedělejte. Stanou se horší věci.“

„Já vím,“ přikývne mamka. „Děkuji. A na shledanou.“

Jakmile se za námi zabouchnou dveře školy, projeví přání: „Spíš sbohem… Pokud se zase příště nenecháš vyfotit v nějakých choulostivých situacích, ty naše pornoherečko!“

„Mami!“ vylítnu pobouřeně. „Nic takového jsem neudělala ani teď! Jsem v tom nevinně.“

„Nevinně?“ užasne hraně. „Tak to promiň, asi jsem špatně koukala, když jsem na těch fotkách viděla tebe… A ona to byla panenka Barbie, viď!“

„To ne, ale –“

„A ještě buď ráda, že je ti učitelé vesměs neviděli, protože najít ty tvoje inzeráty, tak tě vyloučí určitě.“

„To přece nejsou ***moje*** inzeráty!“

Mamka mávne rukou. „Babičce se tím raději nechlub.“

„Nic takového fakt neplánuji,“ ujistím ji, načež si vzpomenu. „Co je větší malér – fotky, nebo jít na potrat?“

„Cože?!“ Mamka se vyděsí. „Ty jsi v tom?!“

Pobaveně se rozřehtám. „Já ne. Vanessa. Přesně řečeno byla. V úterý jí dělali miniinterrupci.“

Zvedne překvapeně obočí. „Že bych nejen já dělala chyby ve výchově? Snad ne i dokonalá švagrová…?“

„No, to nejsou chyby ve výchově,“ usoudím zamyšleně.

„A co to je?“

„To je náš život, mami, a naše chyby. Já jsem naletěla podvodníkovi na netu, Vanessa nějakému klukovi… Každej si asi musí někdy natlouct. S tím rodiče nic nenadělají.“

„Vanessa…“ vrtí mamka nevěřícně hlavou.

„A to se přitom učila na maturitu od druhého ročníku!“

„Kecko!“ ožene se po mně, nicméně neubrání se smíchu.

„Nikdy nevychováš dokonalé dítě, mami,“ vezmu jí zbytek iluzí. „Dokonalé děti nejsou, smiř se s tím.“

„A dokonalí rodiče jakbysmet,“ doplní moudře.

Sobotní oběd si vychutnáme u venkovního stolu na terase, venku je totiž tak krásně, že by byl hřích jíst doma, jak prohlásí máma. Něco na tom je! Co chvíli zírám přes kvetoucí stromy k lesu, kde sice nezve hrdliččin hlas ku lásky hrám, ale kuká docela obyčejná kukačka, a zapomínám jíst.

„Vystydne ti to,“ upozorní mě mamka. „Tys mě přerušila,“ zlobím se.

„V čem?“ nechápe. Těžko mohu vysvětlovat, že v počítání kukání, protože jsem se zapředla do pavučiny pověr: pokud zakuká lichý počet, stane se něco pěkného, pokud sudý…

Luboš se rozhlédne po nebi a jelikož se nejspíš domnívá, že jsem si hrála na meteorologa, pomůže mi: „Taky cítíš, že přijde bouřka, viď? Ve vzduchu voní voda.“

„Budeš dnes potřebovat auto, Mariane?“ zajímá se Marta.

„Ještě nevím,“ odvětí tázaný neurčitě. „Možná.“

Mamku jejich hovor inspiruje: „Kam vyrazíš ty, Pavlo?“

„No…“ Podívám se přes stůl na Mariana a on v temže okamžiku zvedne oči od plněných paprik. Díky jeho pohledu se mi odpovídá dost těžko! „Jsem domluvená s Jajkou, Pepou a Adamem do kina… Pak asi někam zapařit… Ale…“

Maio zase pokračuje v jídle. Kousnu se do rtu. Tenhle program je sice domluvený, Adam mi včera volal a do kina se mnou se těší, nicméně… Byla bych ochotná to všechno změnit, kdyby se naskytla ***jiná*** možnost!

Pomohu mámě s nádobím, dojdu si umýt a vyfoukat vlasy, nalíčím se a oknem svého pokoje sleduji idylku pod sebou. Máma s Lubošem popíjí kávu na terase, Monty kolem pobíhá, Vítek jezdí na kole a dvojčata plácají badminton… Tohle mě ale zrovna dvakrát nebere! Ten, kdo mě zajímá, dřepí ve svém pokoji a společnost mu dělá ***Sto zvířat.*** Teprve když se přesunu na terasu, jelikož nastane pomalu čas vydat se na pěší pochodák, vyleze Marian ze své kobky a nabídne mi, že mě hodí do města, ať nemusím šlapat pěšky. Mohla jsem předtím zavolat Adamovi a on by pro mě určitě přijel, jenže to jsem zamítla rovnou. Rodina vytelená na terase, to tak! Nejspíš bych ho musela mámě představit, včera něco takového naznačovala,

prý chce vědět, s kým se stýkám. Možná si dokonce myslí, že moje hanbaté fotky fotil právě on!

Sotva vyrazíme, dojde na Lubošova slova, zahřmí a spadne pár kapek. Jde o lokální mrak, všude kolem svítí slunce! Za napětí, které je ve vzduchu, ale nemůže jen bouřka!

„Kde chceš vysadit?“ zajímá se kousek nad městem.

„Na konci duhy,“ přeji si při pohledu na barevné spektrum, které se láme v oblouku duhy.

Pousměje se. „Ale to je trochu z ruky.“

„To nevadí,“ namítnu. „Aspoň by ta cesta trvala déle.“

Znovu po mně loupne očima. „Jenže na tebe čeká Adam, ne?“

„Čeká…“ horečně hledám slova, „ale –“

Marian se ušklíbne. „V tom případě není žádný ale.“

Kousnu se do rtu. To jsem tomu dala na frak!! Auto zadrkotá na kočičích hlavách městských ulic.

„Zastav mi na Palachově náměstí,“ požádám ho. Mlčky mi vyhoví. Jako vždy je o víkendu mnohem menší provoz, může zastavit, aniž by se dopustil dopravního přestupku. Než vůz opustím, zeptám se: „Jedeš za Zuzkou…?“

„Jo,“ odvětí úsečně.

V tom případě není žádný ale, to měl pravdu! „Pěknou zábavu,“ popřeji mu stísněným hrdlem. „Tobě taky.“

Což se mnohem snáz řekne, než udělá! Zase abych nebyla nespravedlivá, dokud se bavíme ve čtyřech, je to dost fajn, navíc český film ***Bobule*** nezklame a májová tunning party konaná na letišti, kam nás vytáhne Adam a jež má být zakončená půlnočním ohňostrojem, dokonce příjemně překvapí, a pohled na partu opilých emo puberťáků vyloženě pobaví! To, co si o emo dětech myslím, je jedna věc, ovšem to, že v dívence oděné takřka celé v černém, co je opilá tak, že se neudrží na nohou a vymete všechny louže, identifikuji roztomilou růžovou sladkou sestřenku Jessiku, je věc druhá, mnohem zajímavější! Jessika si mě nevšimne, nachází se ve stavu, kdy by nepoznala vlastní mámu. Přes tahle „pozitiva“ se mi ale do půlnoci čekat nechce, jsem mimo svou kůži.

„Co je ti?“ všimne si Jajka.

Zavrtím hlavou. „Trochu moc hluku… Nezabalíme to?“

„Nevydržíme do ***Divokýho BillaV*** lituje Jajka, jelikož doprovodný program akce je pestrý a samozřejmě ty nejlepší kapely jsou plánované až na finále.

„Klidně můžete,“ mrkne na ni Adam. „My jdeme spát.“

„Aha,“ uchichtne se Jajka a Pepa, který je na jiný druh hudby, se nechá naším vzorem inspirovat. V noci je to s městskou dopravou horší, z letiště se na ***Hvězdárnu*** docela projdeme. Před panelákem dole u garáží do mě náhle Jajka drcne. „Sleduj! Já snad mám vlčí mlhu…“

Zaostřím pozornost na dvojici vystoupivší z malého golfu zhruba sto metrů před námi a nestačím valit oči! Ta holka je totiž docela určitě Lejla, kluk, respektive muž, jí dá přednost ve vchodových dveřích a oba záhy zmizí v domě, aniž by si nás všimli. Myslím, že by si nevšimli, i kdybychom stáli těsně vedle!!

„Hele, nebyl to váš učitel?“ uvědomí si Pepa.

„Co?“ žasne Adam. „Učitel? S Lenkou?“

„Náš tělocvikář,“ vydechnu šokované.

„Čekala jsem leccos, ale tohle…“ směje se Jajka. „Už chápu, proč se přihlásila do akvabel!“

„Asi v těch plavkách vypadá vážně dobře,“ podotknu.

„Ty ženský jsou bestie, fakt,“ uleví si Adam. „Martin, takovej bezva frajer… A ona ho vymění za učitele!“

Na delší rozjímání nezbývá čas, zahlédneme totiž autobus MHD a Pepa s Jajkou se s námi narychlo rozloučí.

„Přespíš u mě?“ zeptá se mě Adam, jakmile zůstaneme o samotě. „Naši jsou sice doma, tentokrát na chatu nejeli, ale ti nevadí. Hlavní je, že vypadla ségra, spí u kámošky.“

„To ne,“ odmítnu rychle. „Vážně.“

„Neuvidíš je, když nebudeš chtít,“ slibuje mi.

„Kdepak,“ bráním se.

Adam ještě chvíli naléhá, když však vidí, že se mnou nepohne, odveze mne až před ***Vesnu.*** Dům je celý ponořený ve tmě, všichni už asi spí. Celkem nezvyklý úkaz na jedenáctou hodinu, zvláště v sobotu! Mariánova fabia tam nestojí, pouze Lubošovo a mámino auto, zůstal na noc u Zuzky…

Předpokládám, že se Adam po mém odmítnutí naštval, ale on mě obejme a pošeptá mi: „Nemůžeme jít k tobě…?“

Odtáhnu se od něho. „Nezlob se.“

V té tmě mu nevidím do očí, přesto tuším, že se v nich zračí poznání. „Neříkej, že máš pořád špatnou náladu kvůli těm pitomým fotkám!“

„To už ne. Víš, já… Potřebuju víc času.“

Hlasitě odfrkne. „Víc času…? To je rozchod v hedvábným papíře, Pavlo. Máš mě za vola? Je to stejný, jak kdybys mi začala vykládat, že zůstaneme kamarády! Ty někoho máš…?“

„Ne,“ řeknu tiše, „Je to složitější.“

„Nikdy to není jednoduchý, pokud hledáš problémy tam, kde nejsou,“ upozorní mě.

Trhnu rameny. Nemůžu mu vykládat, že ho sice mám ráda, ale nemiluji ho! Bez zamilovanosti to prostě není ono… Tím spíš, když už teď vím, jaké to je být zamilovaná!!

„No, tak až budeš mít toho času dost, dej mi vědět,“ oznámí mi poněkud sarkasticky. „Třeba ještě budu mít zájem.“

Ztěžka polknu. Chci se ho dotknout rukou, ale prudce couvne. „Tak… ahoj, Adame.“

Neodpoví mi. Vyhrabu v batohu klíče, otevřu si těžké vstupní dveře a vklouznu do domu. Než za sebou zavřu, spatřím ho, jak vztekle praští pěstí do řidítek. Je mi ho líto, je mi líto i sebe, ale nemůžu prostě jinak!! Teprve když potmě vyjdu po schodech do patra, zaslechnu zvuk startéru a vzápětí i rychlý odjezd. Rozsvítím si lampičku a ztěžka se posadím na postel. Zase budu sama…

Jajka řekne, že jsem praštěná pavlačí! Jenže – být s někým jen proto, abych nebyla sama, zavání těžkým sobectvím a vypočítavostí.

Po půlhodině trudných myšlenek se zvednu a nakráčím do koupelny, kde se snažím očistit nejen tělo, ale i ducha horkou vodou. Zvládnu jen to první, bohužel, pocit viny a těžkého smutku z Adama, sebe i Mariana zůstane, nedá se smýt tělovým šamponem s vůní mandarinek! Ještě si řádně vyčistím zuby i pitomá rovnátka, doktorka by ze mě měla radost, a v krátké noční košilce sebou plácnu do postele a na dálkovém ovladači CD přehrávače stisknu tlačítko ***PLAY.***

Po zhasnutí lampičky chvíli nevidím vůbec nic, pak, když si oči přivyknou na těžké šero, začnou vystupovat temné stíny. Nejstrašidelněji působí oba obdélníky dveří, vypadají jako černé díry, do kterých kdyby člověk strčil ruku, prostě mu zmizí, už ji odtud nevytáhne! Ke všem praskavým a vzdychavým zvukům se přidá chladné odbíjení vysokých stojacích hodin dole z haly, dvanáctero úderů se podivně dutě rozléhá. Hodina duchů začíná!

Sotva dozní vyzvánění a dům naoko utichne, zaslechnu přes ***Hvězdáře Giordana*** puštěného na nejnižší stupeň hlasitosti jemné zaškrábání. V tu ránu se mi postaví všechny vlasy na hlavě, protože jinde žádné chloupky nemám a obočí a řasy se nejspíš hrůzou neježí. Se zatajeným dechem poulím oči na dveře do zazděného průchodu, protože zvuky vyšly právě odtud! A co hůř, dveře se začnou pomalu otevírat…! Nejdřív si myslím, že ***musí*** jít o zrakový klam, halucinaci, třeba už spím, ale když opisují stále větší okruh a škvíra mezi nimi se zvětšuje, přestanu na sny věřit. V okamžiku, kdy se otevřou docela a já v nich spatřím tmavou postavu, mám dost!

Nezařvu jen proto, že toho jednoduše nejsem schopná! S bídou zmobilizuji všechny síly na to, abych zašátrala rukou po stolku, nahmatala vypínač lampičky a stiskla ho.

„Bože!!“ vykviknu hystericky.

„Pěkně mě vítáš,“ usměje se Marian, který si dal s efektním příchodem opravdu záležet a nic na tom neubírá fakt, že je oblečený pouze v boxerkách a červeném tričku!

„Tím Bohem nemyslím tebe,“ vydechnu a skácím se zpátky na polštář. „Tudy se chodí na návštěvu?! Dveřmi, co –“

„Přijít oknem by ti přišlo přirozenější?“

„Dveřmi, co nikam nevedou?!“

„Ty jsi s tím začala, nevzpomínáš si?“

„Jenže… To byla jiná situace!“ hájím se.

„Jo, já nebyl v pokoji sám,“ připomene malý rozdíl. „Proto jsi nemohla vylézt. Ty tu sama jsi…“

„Nejsem sama,“ zašklebím se. „Jsem tu já a můj infarkt! Natočit mi EKG, strhám jim stupnici! Šíleně mi buší srdce!“

„Ukaž,“ projeví zájem, přisedne si na mou postel a položí mi dlaň na levé ňadro. „Krása…“

„Krása?!“ oponuji. „Jsem napůl v komatu!“

„Krása," zopakuje a ňadro mi něžně stiskne, načež začne přes tenkou látku přejíždět palcem po vystupujícím hrotu.

Pokud existuje několik stadií infarktu, právě prožívám druhé! Podívám se mu do očí. Neuhne pohledem, teď už se ani neusmívá, hledí na mě přesně jako pod rozkvetlou višní, pak se skloní a vpije se do mých pootevřených úst. Kdepak drobečky popcornu či oslintané ohavnosti! Díky Adamovi jsem změnila na líbání názor, ovšem tenhle polibek je bezkonkurenční! Přímo cítím vůni kvetoucího stromu, se kterou budu mít Mariana navždy spojeného, a díky stále intenzivnějšímu laskání prsu se propadám možná právě do té černé díry, které jsem se ještě před chvílí tolik bála! Celé moje tělo malátní, prostupuje jím vlhká slabost. Nedokáži myslet na nic jiného než na silný prožitek, Mariánovu blízkost, jeho polibky, doteky… A chci ještě, ještě, víc…! Objímám ho, oběma rukama bloudím po jeho tričkem po pevných zádech, cítím horkost i vůni jeho kůže, oplácím polibky, jako by měl přestat existovat celý svět za pouhých pár okamžiků. Nějaká rovnátka jsou úplně pasé!

Vykasá mi i tak krátkou košilku až ke krku a na malý moment mě přestane líbat, aby mi ji mohl přetáhnout přes hlavu. Jako v mém snu mi oddálí kolena od sebe, políbí na vytetovanou kérku pod pupíkem, sjede níž a pokračuje v laskání, až se svíjím a kroutím a vycházím mu vstříc, dýchám stále rychleji, úpím a sténám a nakonec se musím kousnout do hřbetu ruky, abych nekřičela! Marian mě nenechá vydechnout, serve ze sebe tričko i boxerky, a když zašmátrám na poličce pod deskou psacího stolu pro krabičku banánových kondomů, co jsem mu koupila už onehdy jako dík, přece jsem mu je slíbila, leč ještě nebyla příležitost je odevzdat, překotně jeden vytáhne, zuby ho zbaví obalu a podá mi ho, abych mu jej nasadila! Ruce se mi chvějí tak, že mi nejprve dvakrát vypadne z ruky, potřetí se mu ho snažím narolovat obráceně, a teprve když mi ho otočí v dlani, manévr se povede. Nemám čas připadat si jako neschopný lempl. Samotné milování zase tak jednoduché, jako to bývá v knížkách či filmech, není. Zprvu to docela bolí, jsem totiž zbytečně napjatá, pak, když se mi přece jen podaří sevřené svaly uvolnit, Marian se nesnaží za každou cenu, je ohleduplný a co chvíli mě uklidňuje něžnými polibky, tlačí to a hlavně pálí.

Později, když už vedle sebe jen ležíme, tedy spíš když na něm ležím horní polovinou těla, jak jsme si přehodili pořadí, Marian mě na sebe překulil, poslouchám dunivé bušení jeho srdce, vydýchávám se a snažím vzpamatovat a uvědomit si, co se vlastně stalo! Šimrá mě přitom zezadu na krku i ve vlasech, zastrkuje mi krátké pramínky za ucho.

Milování sice nebylo až tak dokonalé, jak jsem si nevím proč naivně představovala, poprvé to nejspíš ani nejde prožít se vším všudy, mazlení bylo lepší a orální sex úžasný, líbil se mi víc než to druhé, avšak i přes zmatené pocity a pálivou doznívající bolest se cítím skvěle. Vědomí, co jsme prožili, pocit nejintimnější blízkosti i to, že Marian si to užil mnohem víc než já a že jsem ***mu*** to poskytla a on se snažil stejnou rozkoš poskytnout ***mně,*** je nádherné!

Cval jeho srdce přejde do poklidného chodu mnohem dřív než je to u mne. Kluci to mají jednodušší! Hudbu oblíbené kapely začnu vnímat až nyní, ačkoli musela hrát celou dobu.

Zpěvy deště, síla poezie, prosím ještě, ať kapka kapku bije…

Moje okno na moment ozáří reflektory přijíždějícího vozu, vzápětí zaslechnu hučení motoru. Trhnu sebou. „Někdo přijel!“

„Táta s Ditou a dvojčaty,“ vysvětlí mi Marian, přesune ruku níž a kreslí mi po zádech písmenka abecedy, kolečka a ovály. „Byli se podívat na ohňostroj.“

Proto tu byla tma a ticho! Zapálí mi: „Oni jeli fabií?“

„Jo, proč?“

„Měla jsem za to, že jsi u Zuzany…“

Trochu se rozpršelo a déšť má zvláštní moc, vymřelo město, je noc…

„Byl jsem,“ připustí. „Chtěla se mnou mluvit. Nakonec se to vyřešilo raz dva… Vrátil jsem se ještě odpoledne.“

„Myslela jsem –“ odkašlu si.

Nakreslí mi na zádech srdíčko. „Tak nemysli.“

Nadzvednu hlavu, abych se mu podívala ve svitu lampičky do očí, a on mě políbí.

Prší na tvoje tělo, veselé neveselo, deštníků marnivost. Vždy když za okny lije, pár kapek poezie dopadne na duši…

„Já jsem zas myslel, že rozhodně nejsi panna,“ řekne pak.

„Tak nemysli,“ poradím mu totéž, co on mně.

Krásně se na mě usměje. „Nebolelo tě to…?“

„Ani ne,“ zalžu.

„A nemrzí tě, že…“ zaváhá. „Fakt mě nenapadlo, že s Adamem celou dobu nic nemáš…“

„Kdybych měla, tak k tomu mezi námi nedošlo, chápeš?“ Je po páté, tvé oči prokleté se točí…

Nevím, zda pochopí přesně to, co jsem mu právě řekla, každopádně se natáhne, aby lampičku zhasl, potom mě obejme a jeho polibky jsou stejně nádherné a vzrušující, jako bychom se právě políbili poprvé.

Je po šesté, tvé oči od deště zpět do mých očí…

Nejen, že mě to nemrzí: já to vím naprosto jistě. Milovat se mohu a ***chci*** jen s tím, koho miluji!!!

Je po sedmé, tvé oči prosebné, vseje v nich napsáno!

XVI. VESELÉ NEVESELO

Lejla jako obyčejně kouří před školou a Jajka, také jako obyčejně, dobíhá na poslední chvíli těsně před zvoněním. Přesto se stihne Lejly zeptat: „Dnes nemáš trénink akvabel?“

„Jen ve středu a v pátek. Proč, chceš se přidat? Stále bereme nové členy.“

„Nene, o to nejde,“ vyvede ji Jajka z omylu. „Myslela jsem intenzivní kurz. Doučování v sobotu v noci… A tak.“

Neubráním se úsměvu, Lejla ho zahlédne, udělá obličej, zašlápne oharek podrážkou, načež se sehne, sebere ho a hodí do koše!, a pak pokrčí rameny. „Tady se nic neutají, co?“

„Ne,“ ujistí ji Jajka a cestou k šatnám významně ztiší hlas: „A když jsme vás viděli my, můžeš si být jistá, že vás uvidí i další! Dřív či později to praskne, Lenko.“

Kamarádka vymění elegantní boty na podpatku za pantofle. „Tak ať.“

„Uvědomuješ si, že ho pak kvůli tobě vyrazí ze školy?“

„A uvědomuje si to on?“ doplním Jajčinu otázku.

„Obětoval by pro mě víc než kariéru v tomhle blázinci.“

Vyměníme si s Jajkou užaslé pohledy. „To fakt říkal?!“

„Krom toho blázince doslova,“ zasměje se.

„Tě pic,“ děsí se Jajka. „Rýsuje se nám nová aféra. Nejdřív Pavla, teď ty… Prosím tě, co tě to napadlo?!“

„Holky, on je úžasnej!“ vzdychne Lejla blaženě.

„Mluvíme o temže člověku?“ baví se Jajka.

„V plavkách je dokonalej a… Prostě proti Martinovi a všem mým exákům má něco navíc. Je to muž, žádnej cucák.“

„Miluješ ho?“ zeptám se jí se zájmem.

„V tom má proti ostatním taky navrch. Jeho miluju. V těch případech předtím jsem si to jen myslela.“

„Jenže je to učitel!“ varuje ji Jajka. „Dokonce tvůj učitel! Zaplatíte oba. Spali jste spolu…?“

„Zatím ne… I když jsme spolu strávili celou noc, spali jsme vedle sebe… Bylo to tak… krásný… romantický…“

„Měla bys to stopnout, dokud je čas,“ domlouvají Jajka.

Lejla zavrtí hlavou. „Ty to nechápeš. On je ten ***pravej.“***

Ta holka se totálně zcvokla, napíše Jajka při češtině na kousek papíru a strčí mi ho do sešitu, kam si píši zápisky z literatury, co nám diktuje Mejstříková.

Já jí rozumím, odepíši a posunu papír zpátky.

I ty, Brute?:-) Vždyť je to šílenost!

Je, v tom s ní souhlasím. Jenže… Člověk není stroj!

Jsou situace, kdy sice víš, co je správný a co ne, co bys měla a co neměla, ale stejně se neřídíš rozumem.

Jajka ke mně vyšle užaslý pohled. „To nechápu…!“

„Co nechápete, Zahradníková?“ podiví se třídní.

„Souvislosti,“ vysvětlí kámoška a já musím sklonit hlavu, aby Mejstříková nezahlédla můj úsměv. Tím spíš, že ta dobrá duše kvůli Jáje v rychlosti zopakuje celý předešlý výklad!!

„Rozumíte, Jarko?“ snaží se třídní.

„Moc ne, ale já si to doplním,“ slíbí kamarádka s kamennou tváří, zatímco se třída pochechtává. Psát mi psaníčka při hodině se přece jen neodváží, vystartuje ihned po zazvonění na přestávku: „Helehele, o čem jsi mluvila?“

Pousměji se. Třídní ji notně podcenila! Jajce to pálí víc než ostatním!! Zaslouží si tedy zvědět podrobnosti.

„Rozešla jsem se s Adamem.“

„Jsi blbá!“ zareaguje přesně tak, jak jsem očekávala.

„A to není všechno,“ pokračuji v sebezpytování.

„Může být něco horšího?“ pochybuje.

„Milovala jsem se s Mariánem.“

„Takže může,“ odpoví si na svou předešlou otázku. „Ty jsi normální kráva, Pavlo. Promiň, že to říkám takhle natvrdo, ale je to tak. Lejlo? Slyšelas ji? Vyspala se s Mariánem!“

„Psst!“ krotím její vášně. „Moje soukromí je dost proflákнuté i tak, nemusí zbytek světa vědět úplně o všem!“

Lejla můj poklesek nevidí tak černě. „Neříkala jsem to? Od začátku to mezi vámi jiskřilo, dalo se to čekat.“

„Ano, povyražení z jeho strany se dalo čekat,“ opraví ji Jajka, a když po ní střelím pohledem, pokrčí s ironickým úsměvem rameny: „Nebo si snad myslíš, že to bere přes city?“

„Nevím, jak to bere,“ připustím. Tu noc jsme se milovali ještě jednou, podruhé to nebolelo, ale zase pálilo jako čert. Zůstal u mě skoro do rána, usnula jsem mu v náruči. V neděli jsem si připadala hůř než zbitý pes, rozbolavělá, unavená, otlačená – ale šťastná!! S Mariánem jsem se viděla až před obědem, dopoledne byl venku s Montym a hned po návratu ho stáhl Luboš, cosi řešili na počítači celou dobu, než ho odvezl na nádraží! Byla jsem z toho pekelně nervózní! Stihli jsme si vyměnit celkem šest slov, slovy ŠEST, když jsme šli ve stejnou dobu do kuchyně uklidit svůj talíř.

„Žiješ?“ zeptal se mě s mírným úsměvem.

„Skoro ne…“

„To se zlepší,“ slíbil mi. Pak už přišla máma, nedalo se, a těsně před odjezdem mi krom „ahoj“ stihl šeptnout do ucha zaklínadlo: „Ve středu…“

Štěstí, že jsou díky státním svátkům první dva květnové týdny tak krátké!!!

„Jak by to mohl brát jinak?“ drtí mě Jajka neúprosnou logikou. „Vždyť má přece dlouholetou přítelkyni. Myslíš, že ji pošle k vodě? Nebo se s ní snad rozešel?“

„Asi ne,“ připustím. „Určitě ale spolu nejsou tak často jako dřív. A hádají se.“

„Hm, to je pokrok,“ prohodí sarkasticky. „A to ti stačí?“

„Já nevím, Jajko… Neřeším to. Jsem šťastná, když mi pošle pitomou esemesku, kde píše, že jde na squash! Při vzpomínce na jeho doteky se mi chce brečet a smát a pořád si je vybavuju… V jednom kuse na něj myslím… Přehrávám si každý detail… Mohla bych poslepu namalovat jeho oči, vím přesně, kolik, v nich má pigmentových teček… Včera odjel, večer jsme spolu byli na ICQ do půl druhé v noci… Já… Já ho miluji. Strašně moc.“

„A on tebe?“ vyzvídá Jajka neúprosně.

„Nevím,“ zopakuji tohle sloveso po několikáté.

„Neřekl ti to?“

Zavrtím hlavou.

„A o čem jste tedy mluvili tak dlouho do noci?“

„Různě,“ pokrčím rameny. „O všem možným… Jen ne o té noci, ani o budoucnosti, ani o Zuzaně… ani o vztazích…“

Lejla, která nás se zájmem poslouchá, mě povzbudivě poplácá: „Držím palce, Pavlo. Jsi zabouchla stejně jako já.“

„Nechci vám kazit radost,“ vzdychne Jajka, „ale praštěné jste obě a obě se řítíte do průšvihu!“

„Tak nám ji nekaž!“ zapějeme s Lejlou dvojhlasně a samy se té shodě musíme smát.

Hned po vyučování hodláme s Jajkou zamířit do knihovny, včera jsme s Maiem probrali i oblíbené knížky a jelikož čte zcela jiné žánry i autory než já, chci si je hned vypůjčit. Jenže změna – před školou čeká máma.

„Tak až zítra, no, než půjdeme do domova. Zatím!“

„Jasně,“ souhlasí Jajka. „Čauky. A prober se.“

S mírným úsměvem dokráčím k mamce. Kdyby Jarka nikdy nebyla zamilovaná, mohla bych si myslet, že mluví vážně. Takhle si přece musí sama uvědomovat pošetilost svého přání!

„Ahoj, mami. Kde máš auto?“ rozhlédnu se po ulici.

„Kousek za rohem.“

„A proč čekáš tady a ne u ***Kauflandu*** napadne mne.

„Dojdeme si někam na kafčo,“ navrhne. „Ještě jsem ho dnes neměla, posedíme, popovídáme si v klidu…“

Mezi řádky přečtu jasný úsmysl: promluvit si beze svědků. Buď mi chce vysvětlit včerejší večerní hádku s Martou, slyšela jsem je až do svého pokoje, ale nešla se podívat, měla jsem online Mariana, anebo že by hodlala probírat mou antikoncepci v souvislosti s Adamem…?

Odpověď se dozvím chvíli poté, co se usadíme v restauraci a máma objedná sobě velké presso a mně café latté. Z toho, co mi řekne, jsem dost jelen – správně je totiž za cé!

„V jedné z bytovek u nemocnice se uvolnil byt po doktorce Kubátové,“ oznámí mi totiž. „Doktor Šedivý z chirurgie mi o tom řekl. Sice nejsem ještě v pořadí, ale zařídil by to.“

„Co to znamená?“ zeptám se podezíravě.

„Mohly bychom se odstěhovat," vysvětlí polopaticky.

„A co tomu říká Luboš?"

„Ten to neví," překvapí mne totálně. „Mnohem víc mě zajímá tvůj názor než jeho, Pavlo."

Vůbec netuším, co mám říct!!! Doba, kdy se mi ve ***Vesně*** krutě nelíbilo, je pryč, překousla jsem dokonce i tetinku Martu! Nezvykla jsem si, jen se změnily jisté okolnosti!

„Kvůli mně to dělat nemusíš," ujistím ji. „Jestli jsi s Lubošem spokojená i přes to všechno… Tak tam klidně můžeme zůstat. Jde o tebe, chci, abys byla šťastná, mami."

„To bych chtěla také, ale nějak to nejde," pousměje se smutně. „Asi nemám být v tomhle životě šťastná. Někdo to prostě ve svém osudu nemá, musí trpět… Moje přání mít velkou spokojenou rodinu se mi nesplnilo ani tenkrát… ani dnes. Vždycky se moc snažím… a vždycky na to doplatím."

„Já to přežiju všude," upozorním ji. Trvat na ***Vesně*** by bylo jednak podezřelé, jednak víc než sobecké! „Možná i u babi… Ale tam tedy horko těžko. Záleží na tobě. Budu s tebou tak i tak a nebudu ti vyčítat žádné rozhodnutí."

„Jsi hodná," usměje se na mě vděčně. Upije kávy a mrkne na mne zpoza šálku. „A nebude ti smutno po Mariánovi?"

Trhnu sebou, div mi lattíčko neskončí v klíně! „Proč???"

„Jen se ptám," opáčí mamka pobaveně. „Včera mi připadalo, že z něj nemůžeš spustit oči…"

„To se ti něco zdálo," zahučím a rychle odvedu pozornost: „Kdy to Lubošovi řekneš? O stěhování?"

„Nebudu mu to říkat předem," rozhodne mamka pevně. „Takhle, jak to je, to dál nejde. Ustoupila jsem mockrát, jsem tolerantní, ale… všechno se překousnout nedá."

„Vítek včera brečel," upozorním ji.

„Já vím," řekne smutně. „Ten trpí nejvíc. Už kvůli němu… Mám ho ráda a on nás asi také, ale… Zase si zvykne na Martu a bude mu lépe. Odstěhujeme se ve středu."

Málem mi zaskočí podruhé. „Tak narychlo?!"

„Proč to prodlužovat?" míní mamka. „Ve středu bude Marta pryč a Luboš v práci, omluvím tě ze školy. Máme u nich jen pár osobních věcí, ty sbalíme lehce, plus tvůj počítač. Dobře že jsme všechno ostatní nechaly u babičky, alespoň se s tím nemusíme znovu dřít. Na tomhle bytě je nejlepší to, Pavlo, že je úplně prázdný. Můžeme si ho zařídit po svém. Konečně využijeme peníze, které mi tenkrát táta vyplatil… Zatím jsme všechny ty naše ***domovy*** jen přebíraly po ostatních, teď si vytvoříme vlastní."

Mamka je o změně rozhodnutá, přímo na ní vidím, jak se ***těší.*** Ironie osudu, že zrovna tahle změna přišla v době, kdy bych ve ***Vesně*** tak ráda zůstala!!! „Ty už Luboše nemiluješ?"

„Miluji," řekne tiše. „Stále. Jenže tahle situace je pro mě neúnosná… Život je vždycky o ztrátách, Pavlo, ale také o nálezech, pokaždé je něco za něco. Naděje za zklamání."

Ano, to už vím také!

Předposlední večer ve Vesně je strašně zvláštní. Vypadnu odtud svým způsobem moc ráda! Nic mi tu za ty dva měsíce nepřirostlo k srdci, nic mi nebude chybět, akorát Vítek… ten hodně… a trochu Monty… Při pohledu na dveře do jiné dimenze se zachvěji. Tentokrát to není strachy! Tedy, je, ovšem nebojím se bubáků ani duchů. Husí kůži mi nahání největší ztráta, co mě teprve čeká!!!

Zašimrání mobilu uloženého v kapse jarních páťáků ***Rejoice*** přijde uprostřed psychologie. Zapůsobí jako elektrický impulz a ***musím*** si ji přečíst okamžitě, do přestávky bych nevydržela. Maličko se nahrbím, vylovím aparátek a v dlani véčko otevřu, abych si přečetla zprávu: ***KDY SI ZASUKAME?***

Tak kvůli tomuhle jsem se opravdu nemusela namáhat! Okamžitě zprávu došlou z neznámého čísla smáznu. Poslední dny byl klid, uvěřila jsem tomu, že jsem díky Adamovi zlikvidovala všechny oplzlé inzeráty…! Až do soboty jsem si mohla o sexu myslet cokoli, ale teď, když vím, jak je úžasné být někomu tak nablízku, hladit ho, líbat jeho kůži, cítit tlukot jeho srdce, doteky prstů, rtů, jazyka… Stát se na krátkou chvíli součástí toho druhého, spojit dvě těla v jediné… Tak mě tyhle ubohé esemesky degradující milování nejen znechucují, ale vyloženě zvedají ze židle! Pro mě je sex součástí lásky, nedokázala bych ty dva pojmy oddělit a –

Jajka do mě neurvale drcne, chytím se za bok a ještě usyknu „jau", čímž lidi ve třídě rozesměji.

„Mokrá? Kolikrát vás budu volat?" zlobí se Hadačova.

„Kam…?" zeptám se ne zrovna chytře a všichni se okamžitě řehtají ještě víc.

Učitelka zavrtí hlavou. „Vy jste snad měla v noci chlapa, že se tak blaženě usmíváte a jste duchem nepřítomná!"

No jistě, hrozná legrace! Tím spíš, že se neubráním zrudnutí, tudíž učitelčino podezření potvrdím!

Samozřejmě jsem dnešní noci žádného chlapa (hnusné slovo v téhle souvislosti!) neměla, a to ani na ICQ, přesto se mi usínalo krásně sladce, jelikož mě Marian zásoboval esemeskami z bowlingu.

Učit se němčinu ani žádný jiný předmět jsem nezvládla, mysl byla plna myšlenek odlišného rázu, tudíž mě Ferdův nápad napsat si pár minut před zvoněním krátkou prověrku nepotěší! Naštěstí nepíšeme na gramatiku, nýbrž slovíčka, která jsem se učila minulý týden, kdy mi to ještě jakž takž myslelo. Více než dvě chybky bych mít neměla! Sabina je jako vždy hotová první, bez vyzvání sbírá papíry ostatních a aktivně se táže, zda je má rovnou zanést do kabinetu.

„Ano, děkuji vám," přikývne inženýr Brabenec a jelikož právě zvoní, Sabina vycupitá na chodbu. Ferda pečlivě zašroubuje plnicí pero, kterým zapsal do třídní knihy, jak je jeho zvykem, až po hodině, ne před ní, načež se na mě zamyšleně zadívá. „Kdy jsme psali minulou písemku, Mokrá?"

Nechápu, proč se ptá právě mne, nepatřím mezi spolehlivé informátory, nicméně si vzpomenu. „Předminulý čtvrtek.“

„A tu předtím?“ opruzuje dál.

Zalovím v paměti. „Taky ve čtvrtek. O týden dřív.“

„Kdy se objevily vaše fotky na webu?“

„To bylo…“ Zajíknu se. „V ty dva čtvrtky!“

Brabenec vypálí ze třídy, jako by mu za patami hořelo! Vyměníme si s Jajkou užaslé pohledy. A nejen s ní! Většinu třídy napadne totéž co nás, jen se tomu zdráháme uvěřit! Kdo nosí písemky a sešity do Ferdova kabinetu? Vždycky a zásadně Sabina, nikdo jiný! Vybavím si pondělní ráno, kdy jsem šla učitele požádat o smazání kompromitujících fotografií, po zapnutí počítače napsal do horní lišty adresu administračního centra a jelikož spravuje stránky zásadně ze svého počítače, na nějž nikdo jiný nechodí, automaticky se mu tam doplnilo přístupové jméno i heslo, které pouze odklikl a byl v systému!!! Což by zvládl ***kdokoli.***

„Sabina?!“ zírá Darja. „To se dřív dám na modlení!“

„Písemky nepíšeme jen my, učí němčinu i v jiných třídách, do kabinetu mu musí chodit spousta lidí,“ namítnu nevěřícně.

„Jo, ale nikdo v jiný třídě neměl motiv,“ namítne Lejla.

„Jaký motiv by měla Sabina?“ váhá stále Darja. „Počkej! Ty myslíš… Kvůli Karpíškovi?!“

„Což to je hlína,“ usoudí Sádlo a Máslo dodá: „Černozem.“

Jsme z toho všichni dost vykolejení, stále jaksi odmítáme uvěřit, přestože indicie na Sabinu opravdu ukazují. Nevrátí se však ani do konce přestávky, ani na začátku další hodiny! Ve třídě se objeví teprve v půlce chemie, je celá rudá, sveřepě hledí k zemi a opuchlé zarudlé oči svědčí o dlouhém pláči. Třídou to okamžitě zašumí, Darja polohlasně prohodí, že se ode dneška bude denně modlit, a se soustředěností je to až do konce hodiny velice slabé. O přestávce se všichni kromě mě nahrnou kolem Sabininy lavice a zavalí ji vodopádem otázek, na které odpovídá shodně – mlčením, a jakmile skončí vyučování, vylítne ze třídy a ze školy jako první.

„Věděla jsem, že mě nemá ráda, i když jsem jí Olivera nepřebrala, určitě si to myslela, přesto bych nikdy nevěřila, že by mě mohla tak strašně nenávidět,“ svěřím se stále ještě v šoku Jajce v knihovně, kde si naberu na Mariánovo doporučení Nabokovovu ***Lolitu*** a Waltariho ***Egypťana Sinuheta.*** „Prozatím stačí, i tak budu mít dost věcí na stěhování.“

„Taková šprtka, vzorná studentka… Aspoň vidíš, že samé jedničky nezaručí kvalitu člověka,“ prohlásí kámoška zamyšleně, načež si přebere můj dodatek: „Stěhování? Jaký?“

„Stěhujeme se,“ pousměji se smutně. „Od zítra mě najdeš na jiné adrese… Byt u nemocnice… Budu to mít blízko na praxi, jen škoda, že ji máme tři čtyři dny do roka.“

„A co Marian?“ zeptá se užasle.

„Ten se nestěhuje… Jen já s mámou.“

„To vím taky, pako!“ zasměje se. „Ptám se, co on na to.“

„Nic. Bude to pro něj zítra překvápko, až přijede z Brna a můj pokoj prázdnej…“

„Divný překvápko. Nějak tomu nerozumím. Proč…?“

„Proč se stěhujeme? Protože máma poznala, že to není takové, jak doufala a přála si… Jestli to teď bude lepší, těžko říct. Vždycky se pro něco nadchne a jde za tím, teprve čas ukáže, jestli to za to stálo nebo ne. A pokud se ptáš, proč jsem to Mariánovi nenapsala… Schválně. Přemýšlela jsem skoro celou noc, Jajko. Nechci dopadnout jako mamka, hrát druhé housle, sbírat jen drobty… Na tom, co jsi říkala ráno, bylo hodně pravdy, tak právě proto… Systém Zuzana na svátek, Pavla na všední den neberu. Když bude Marian chtít, najde si mě.“

Jajka nemá na mou vyčerpávající zpověď co říct, chvíli se zamyšleně kouše do rtu, obočí svraštěné, pak mi popřeje: „Ať ti to dobře dopadne, Pavlo. Tak či onak. Nechceš s tím stěhováním pomoct? Ulila bych se ze školy…“

„Není třeba, užij si to tam i za mě, od koho bych si pak opsala výpisky?“ usměji se. „Vážně, máme pár věcí. Jak při jedné hádce tetička Marta vyčetla mámě, přišly jsme tam s holým zadkem a žijeme si za Lubošovy peníze jako královny.“

„To jí řekla?!“ zhrozí se Jajka.

„Mimo jiné,“ ušklíbnu se. „Nebyla jsem u všeho.“

„Tak to už se tvé mámě nedivím ani trochu. Vlastně jo, divím – jak tam mohla vydržet dva měsíce!“

Protože je máma idealista, který věří lidem, v jejich dobro. Předpokládá, že když ona hraje fér, budou tak hrát všichni! Aby mohl vztah fungovat, musí se snažit oba stejným dílem. Oběti jedné strany jsou k ničemu!

Pohroužena do ne zrovna veselých úvah se za takřka letního tepla doploužím až k ***Vesně,*** jsem z toho dost splavená, už se těším do sprchy! Z poštovní schránky, kterou dosud nikdo nevybral, vyčuhuje velká obálka a cosi barevného. Zvědavost mi nedá, abych se nepodívala, i když si to později vyčítám! Samozřejmě, ono barevné je pohled, postřeh mám i na dálku slušný. Odhad ještě lepší, vsadila bych klidně boty na adresáta i odesílatele…! No jistě, nepřišla bych o ně. Smutného pejska posílá Mariánovi Zuzana. Kromě podpisu Zuza nic víc na pohled nepřipsala, nicméně on je výstižný ažaž! Baseti vypadají smutní sami o sobě, natož když ten na obrázku se ještě jaksi krčí a dívá se provinile nahoru, a slogan vytištěný nad jeho hlavou přímo od výrobce mě naplní beznadějí: ***VRAŤ SE MI…***

Až k ***Vesně*** bojuji s pokušením pohled roztrhat na maličké kousíčky a spláchnout do záchodu. Nebo sníst! Nakonec ho položím spolu s ostatní poštou na stolek v hale. Co bych získala? Leda ztratila úctu sama před sebou. Láska se nedá vynutit, vyvzdorovat. Zničením pohledu Zuzanu z jeho života nevymažu!!! To musí on sám. ***Pokud*** bude chtít.

Sbalím si tak zhruba svoje věci, oblečení nacpu do igelitek, knížky, učení, cédéčka, kosmetiku a osobní blbůstky do tašek, které schovám do skříní, aby nebyly Vítkovi na očích. Nikdo jiný mě nenavštěvuje! Ještě Marian… kdyby tu

byl… Zavrnění mobilu má určitě na svědomí telepatie! ***CEKÁM TE NA ICQ, KDE JSI?***

„Hraješ," pobídne mě Vítek.

„Hned, jen co odepíšu Maiovi, jo?" požádám ho o strpení a díky T9 mám zprávu hotovou raz dva: ***NEMUZU, MAM NÁVŠTĚVU!***

Než stihnu otočit dvě karty, pípne mobil znovu. ***JAKOU?***

Pousměji se. Když to chceš vědět…! ***PANSKOU:-)***

Pampadampampam JE TO ADAM…?

Ty tři tečky před otazníkem mi udělají radost, sice vím, že z napsaného textu nepoznám intonaci, ale i tak to ***zní*** žárlivě, alespoň mně to tak připadá!

NE, VÍTEK:-) MAME TURNAJ V PEXESU:-D, uklidním ho, otočím další dvě karty, jelikož je znovu řada na mne, a opět shodnou dvojici neobjevím. Prohrávám už o čtyři body, což mi ovšem ani trochu nevadí, zvlášť když Marian odepíše:

:-)) VYZEN HO, AT NEOTRAVUJE, A POJĎ ZA MNOU…

Sice mě Mariánův zájem potěší, o mou přízeň se přetahují hned dva bratři, super, nicméně zůstanu s tím mladším, a to ze tří důvodů: za prvé chci trochu Mariana napnout, za druhé by při povídání přes ICQ poznal mou nervozitu i to, že se něco děje, vnímavý je dost, a za třetí, Vítka je mi líto.

Samotné stěhování proběhne jako akce kulový blesk. Ráno sice vstanu, nicméně vůbec nejdu do školy, máma odveze do města dvojčata i Vítka, načež se zase vrátí a spolu s ní a její kolegyní Helenou, co přifrčí se svým kombíkem, nanosíme naše veškeré věci do automobilů. Svědkem je pouze Monty, kterému je naše počínání sice divné, avšak nijak nám ho nesabotuje, ani nás nikomu nepráskne. Za dva měsíce jsme se pořádně nezabydlely, minulé stěhování bylo mnohem horší už proto, že se věci třídily na dvě části, menší jsme lifrovaly do ***Vesny,*** větší k babičce do garáže. Jsem zvědavá, co našemu přesunu s dědou řeknou tentokrát! No, spíš nejsem.

„Tedy," rozjímá se Helena. „Tady je to vážně jako na zámku! Cítila bych se tu jako princezna…"

„Na zámku bydlela spousta žen," připustí mamka, „ale jen jedna z nich byla princezna. Ty ostatní měly různé jiné role – služky, kuchtičky, pradleny…"

Helena připustí, že s jinou rolí než princezny ani nepočítala, kdepak nějaká Popelka…!

„Já se cítím jako zloděj," oznámím jim. „Když se tu tak krademe… Nemůžeme to urychlit?"

Můžeme, i máma uzná, že protahovat pobyt nemá nejmenší smysl. Kostky byly vrženy! Zkontroluji, zda v koupelně a hlavně v pokoji, který mi Eliška musela neochotně uvolnit, jistě bude mít radost, že se zase může nastěhovat zpátky, nic mého nezůstalo, s těžkým povzdechem se rozloučím s dveřmi zazděného vchodu, skutečně pro mě znamenaly vstup do jiné dimenze! a hlavně s postelí, na níž jsem strávila něco bezesných nocí… a jednu žhavou, nezapomenutelnou… Protože

máma mluví s Helenou kdesi dole, vkradu se do Mariánova pokoje a připadám si jako fetišista, když zvednu ze židle jeho tričko a nasaji z něj Maiovu vůni!

„Pavlo? Jedeme!“

Rychle dveře zavřu a seběhnu schody, abych se rozloučila s Montym. Dřepnu si k němu na bobek, obejmu krásné ušlechtilé zvíře, podrbu ho za ušima a Monty mi olízne tvář.

Konec další etapy. Od brány se naposledy ohlédnu a při pohledu na ***Vesnu*** topící se v pochodních rozkvetlých stromů mě zašimrá ve slabinách. Vypadá vážně jako šlechtické sídlo. Anebo také elegantní vězení.

Byteček ve druhém poschodí třípatrového obytného domu s výhledem do nemocniční zahrady, aspoň že tak, už jsem se obávala, že budeme koukat na šedivé pavilony se zamřížovanými okny!, naproti tomu zámek nepřipomíná ani v nejmenším. Dva plus jedna se zděným jádrem, nejde o panelák, nýbrž cihlovou zástavbu, sice bez balkonu, ale jinak docela ucházející, světlý a čistý, čerstvě obílené stěny a vyleštěné parkety působí sympatickým dojmem. Mamka připomíná vánoční stromeček, je stejně rozzářená, když pobíhá kolem a ukazuje mi, co si kde postavíme a jak byt zařídíme. Jediným nábytkem je pěkná moderní červe-nostříbrná kuchyňská linka.

„Co tomu říkáš, Pavlo?“ dožaduje se i mého nadšení.

„Je tu aspoň přípojka na net?“

„To tě zajímá nejvíc?“ povzdechne si, nicméně mě uklidní: „Neměj strach, pojede dokonce ještě rychleji, protože bude přes kabelovku. Zítra je svátek, ale hned v pátek to zařídím.“

Na rozdíl od mamky, která si vzala na dnešek i pátek dovolenou, se hodlám vrátit do školy. Využiji její cesty, kdy veze Lubošovi do firmy klíče od ***Vesny,*** a nechám se vysadit u školy. Ne že bych byla takový šprt, co nemůže existovat jeden den bez učení, to rozhodně ne, ale jednak mě zajímá, co nového se Sabinou, a jednak se mi nechce zůstat samotné v bytě, co díky všem těm taškám a věcem, jež jsme do něj s mámou a Helenou natahaly, vypadá stejně bezútěšně jako místnost ztrát a nálezů na hlavním nádraží!

Jajka si klepe na čelo, když mě spatří ve dveřích třídy. Omluvím se za půldenní absenci z rodinných důvodů, střelím pohledem po Sabině, samozřejmě okamžitě ucukne, a zajedu do lavice za kámoškou.

„Jsi pakouš, fakt,“ sdělí mi šeptem. „Já bych ze stěhování vytěžila celej týden, ne pár hodin!“

„Jsem lepší než ty,“ zakřením se na ni.

„Nemyslím, že slovo lepší je to správný,“ baví se. „Jo, víš, co je nového? Byla po tobě sháňka! Nejdřív po tobě toužil ředitel rozhlasem, pak třídní osobně. Dnes bude další extra porada, tentokrát kvůli Sabině. Dobrý, co?“

Třída se prakticky rozdělí na dva tábory – jedna část si myslí, že bude Sabina vyloučená, druhá pro ni tipuje dvojku z chování, jelikož vyloučení se zdá příliš kruté. Patřím k těm druhým, také nevěřím, že by premiantku třídy postihlo něco až tak strašného! Vyhýbá se mi hodně okatě, se zazvoněním na přestávku odbíhá ze třídy spolu s vyučujícím a vrací se teprve s dalším. No, nejen mně, veřejné mínění

totiž stojí na mé straně a Sabinu, která nikdy nepatřila mezi oblíbené, nyní takřka všichni přímo zavrhují. Dostat se do její blízkosti se mi podaří teprve v šatně před dvouhodinovkou tělocviku.

„Tak co, pomohla sis?“ zeptám se jí nevzrušeně. Přestože bych ještě před pár dny, když jsem objevila fotky na webu, anebo v době, kdy všechno prasklo ve škole, původce svých potíží z fleku rozmázla jak obtížný hmyz, zadupala do země a byla schopná napadnout jej fyzicky, najednou jsem úplně klidná. Sice stále nechápu, jak mě mohla tak strašně moc nenávidět, tohle bych nedokázala udělat nikomu, natož spolužačce, ale nemohu říct, že by mnou cloumala zlost a touha po odplatě! Jediné, co mi opravdu vadí, jsou všechny maily, ve kterých jsem se neexistujícímu Davidovi svěřovala ze svých trablů a starostí… Napsala jsem mu tolik osobního, co jsem neřekla ani Jajce!! A ona to o mně všechno ví… Opravdu hnusný pocit!! ***Tohle*** je moje vina, zaplatila jsem za svou naivitu. Nikdy víc nikomu na netu neuvěřím ani jeho fyzickou existenci, natož abych věřila tomu, co říká!

Sabina mi neodpoví, dál si zavazuje botasku.

„Měla by ses léčit,“ poradí jí Lejla. „Ty máš totiž vážný problémy s identitou. Schizofrenie je docela těžká nemoc…“

„Jak se má Davídek, tvé druhé já?“ vyzvídá Jajka.

Tentokrát zareaguje: „Co je ti po tom?“

„Mně třeba nic, pravda,“ připustí Jajka, „ale takové Pavle by být mohlo. A hodně.“

Nechci to rozmazávat, je mi trapně za ***sebe*** i za ni. Když však ke mně zvedne oči a já v nich přečtu ***výsměch,*** dost to se mnou zamává a musím si rýpnout: „Tolik snahy a k ničemu všechno. Získala jsi Olivera zpátky? Nezískala. Smůla, co?“

„Zato jsem se skvěle bavila!!!“ oznámí mi nenávistně.

„Ty jo,“ udělá Jajka. „Já jí snad dám přes hubu!“

„No, máš dost zvrácenej smysl pro humor,“ ujistím třídní premiantku. „Každopádně ještě ***dnes*** obejdeš celý město a posbíráš všechny oplzlý plakáty, co jsi kde rozvěsila, protože jestli mi zavolá jedinej úchylák nebo někdo někde moje fotky objeví, jdu s tím okamžitě za ředitelem. Jasný?“

Sabina pohodí hlavou a ušklíbne se: „Oplzlý? Vždyť jsi na nich ty! Máš o sobě hodně mizerný mínění. Zcela oprávněně, haha.“

„Ty nejsi jen blbá,“ uzná Lejla ohromeně. „Ty jsi přímo nebezpečně blbá.“

„Samý jedničky nejsou všechno,“ podotkne Darja.

„Lidi, držte mě, tohle je na mě moc!“ úpí Jajka.

„Přece si nebudeš špinit ruce takovou ubožačkou,“ usměji se na Jajku. „Mně je jí docela líto. Vždyť je to chudák.“

Tentokrát se mi povede tít do živého, Sabina zrudne: „O tvou lítost ti nikdo nestojí, krávo!“

Musíme s Lejlou Jajku doopravdy chytit, protože by se naše impulzivní kamarádka nerozpakovala Sabinu uhodit. Ne že by si to ta nezasloužila, ale nechci, aby z toho Jajka měla problém. A že by ho měla, o tom v nejmenším nepochybuji!

„To mi prostě hlava nebere!“ nechápe během tělocviku. „Ona udělá takovou špínu a ještě se ti vysmívá!“

„Svým způsobem má pravdu,“ pokrčím rameny. „Neměla jsem být blbá, Jaji. Vyléčila mě z naivity, i to se cení.“

Dvouhodinovka tělesné výchovy je také dobrou komedií! Opět jdeme běhat do parku a opět se poztrácíme.

„Dobře to má Juráš vymyšlené, že?“ mrknu na Jajku. Té okamžitě zapálí a místo abychom se jako ostatní spolužačky snažily rozptýlit v parku co nejdále z tělocvikářova dohledu, podobni indiánským zvědům se nepozorovaně vrátíme do bodu A, jenž je startem a cílem zároveň. Obrázek, který se nám naskytne, potvrdí můj odhad.

„Víš, že jí docela závidím?“

„Juráše?!“

„Ne přímo jeho,“ zasměji se. „To, že je zamilovaná a milovaná. Podívej… Těm jde o víc než o flirt. Oběma.“

„No, taky to bude pořádná pecka, až tohle praskne!“

„Čekají nás veselé časy,“ zaprorokuji pobaveně.

Zatím ale moc veselé nejsou. Díky mé nové adrese máme s Jajkou kus cesty společný, v tak krásném dni se nám ani jedné nechce nastoupit do vydýchaného autobusu, kde jsou místo vůní jara cítit leda zpocení spoluobčané, tudíž se procházíme rozzářeným městem. Neužijeme si společné procházky dlouho, jelikož hned na první světelné u městského divadla potkáme Adama. Setkání je rozpačité, jak jinak!

„Ahoj,“ pozdravíme se vzájemně a poněkud nervózně.

Jajka, potvora, na mě mrkne a omluví se, najednou si vzpomene, že musí hlídat synovce a má strašně naspěch!

„Kam jsi vyrazila?“ podiví se Adam nečekanému směru.

„K nemocnici,“ vysvětlím neurčitě.

„Za mámou?“

„No,“ kývnu. Je to sice pravda, i když ne celá. „Co jinak, máš se?“

„Jo, celkem fajn,“ odvětím neurčitě. „A ty?“

„Blbě,“ pokrčí rameny. „Co bys čekala?“

Nevím, jak na tohle reagovat, ona už moje otázka nebyla zrovna z nejšťastnějších! Adam naštěstí na odpověď nečeká.

„Co úchylové?“ zajímá se. „Už nevolají?“

„Ne, protože se našel viník,“ pousměji se a vděčná za z nebe spadlé téma k hovoru vyprávím takřka k nemocnici, jak se vyvrbila situace během posledních dní.

„A pak že nemáš žádné nepřátele,“ zasměje se.

„Sama bych tomu nevěřila,“ ujistím ho.

„Měla důvod se mstít?“

Pokrčím rameny. „Asi měla… Ale přehnala to. Chodila s klukem ze školy, co mě pozval na rande a s ní se rozešel. Ona si totiž odmítá připustit, že jejich vztah

jsem nezničila já. Ten její kluk ji už prostě nechtěl nezávisle na tom, že my dva se dohromady nedali.“

„Podraz v lásce s člověkem zamává. Všechny plány a sny jdou najednou do tmy…“ Zachytí můj pohled a s neveselým úsměvem dodá: „Ale neboj, já tak podlej nejsem.“

„Nikdy bych tě z něčeho takového nepodezírala!“

„To mě těší,“ podotkne napůl ironicky. „Měj se, Pavlo.“

„Ahoj, Adame.“ Dívám se za ním, jak odchází, a když se na rohu ulice otočí, zbrkle otočím hlavu. Samozřejmě pozdě! Nadávám si za to až do bytu, což se mi docela prodlouží, protože při ranním stěhování jsem se jaksi zapomněla podívat na číslo domu a jelikož proti nemocniční zahradě stojí hned čtyři navlas stejné, prolezu dva, než si jsem jakž takž jistá, ve kterém vlastně ode dneška s mámou bydlíme! Nemám klíč, tudíž cinknu na zvonek u dveří bez jmenovky – a při pohledu na chlápka s hlavou oholenou do hladka se zarazím.

„Promiňte… Já se spletla!“

Než se chlapík vzpamatuje, beru schody dolů po dvou, takový trapas! Užuž chytám za kliku domovních dveří, když mě dostihne mámin hlas: „Pavlo? Co to vyvádíš? Pojď nahoru!“

Poněkud zmateně vyjdu znovu schody do druhého patra, kde na mě v otevřených dveřích čeká mamka. „Kdo to byl…?“

„Přestaň dělat scény,“ šeptne mi a vtáhne mě do bytu, aby mi představila pana doktora Šedivého, který jí pomáhá sestavovat zbrusu novou postel.

„Šedivý,“ oznámí mi a pěkně kecá, protože na hlavě nemá jediný vlas, natož šedivý. Přestože je oholený dohladka, je vidět, že to není z žádného mladického rozmaru, jednoduše zakrývá vysoké čelo. I tak je znát, že mu vpředu a na temeni vlasy dávno neraší, tam si je rozhodně holit nemusí. „Ty jsi Pavla? Výborně, pojď mi přidržet rošt, Pavlo…“

Než se stačím rozkoukat, jsem vtažena rovnou do víru událostí. Nevím, jak zdatný chirurg je pan doktor Šedivý, ale jako montér by se určitě uživil. Zatímco přidržuji laťky roštu v rovině, přichytává je jedním hřebíčkem za druhým a jde mu to od ruky. Se stejným fortelem popadne vrtačku vydávající příšerně kvílivé zvuky a než se naději, připevní ke všem třem oknům bytu záclonové tyče. Skoro v tom rachotu přeslechnu zvonění svého mobilu!

„Pavlo, podej mi, prosím, křížový šroubovák –“

„Teď nemohu,“ omluvím se, vyběhnu až na chodbu, kde bude klid o něco větší, a nedočkavě otevřu véčko. „Ahoj…“

„Co to je?!“ spustí Marian bez pozdravu. „Kde jsi?!“

„A ty…?“

„Já? Stojím v tvém pokoji a vůbec se mi nelíbí, co vidím!“

„Co vidíš?“

„Prázdnej pokoj, prázdný skříně…“ vypočítá a jeho hlas zní rozhozeně. „Pavlo, co se stalo?“

„Prostě jsme se odstěhovaly…“

„Odejít jen tak…?! Kde jsi? Musím s tebou hned mluvit.“

„Proč hned…?“ zatajím dech.

„Protože zítra jedu s Montym na výstavu a… Pojeď se mnou do Ostravy. Bude to fajn výlet,“ napadne ho.

„Nemůžu,“ odmítnu, i když mi to trhá srdce! „Zařizujeme s mamkou byt, je tu moc práce… Nemůžu ji nechat samotnou.“

„A mě můžeš nechat samotnýho?“ opáčí obratem.

„Ty nejsi sám…“

„Jo, mám Montyho, zapomněl jsem,“ odfrkne. „Jenže… Pes je sice nejlepší přítel, ale nenahradí všechno.“

„A ten druhej pes?“ sonduji. „Kterej?“ užasne.

„Ten smutnej,“ připomenu mu. „Vrať se mi…“

Na kratičký moment zavládne ticho rušené jen vřeštivými zvuky vrtačky uvnitř bytu. Pak se dovtípí: „Aha, ten pohled. Listovní tajemství opět nic moc, co?“

„Pohlednice nespadají pod listovní tajemství,“ opáčím. „Žádný text tam nebyl… Ale o ***to*** nejde, Mariane.“

„A o co jde?“ zeptá se všímavě, protože postřehne důraz.

„Nedá se rajtovat na dvou koních současně… Ne, to je blbej příměr,“ opravím se rychle. „Nejde sedět na dvou židlích. Tohle si musíš vyřešit ty sám. A ať už to dopadne jakkoli, nelituji toho, co se stalo… Naopak, bylo to –“

Zaslechnu v mobilu štěkot psa a jakýsi rachot, vzápětí nezaměnitelný hlas tety Marty: „Mariane? Jsi tam? Maio! Přijela Zuzka…!“

„Jo!“ houkne a zase zpátky ke mně: „Pavlo –“

„No…“ Nadechnout se mi dá hodně práce a zachovat naoko lhostejný tón ještě víc! „A je to vyřešený.“ Pak véčko zaklapnu a sesypu se do dřepu na rohožku bytu.

XVII. JAK CHUTNÁ DÉŠŤ

Využít státního svátku k pobíhání po obchodním domě Ikea bych jindy považovala za nesmyslné mrhání volným časem, dnes je mi to vuřt. Jsem ke všemu a ke všem apatická a mamce spíš na obtíž než coby poradce. Jestli si pořídíme tenhle stůl anebo tenhle, objednáme tuhle sedačku či tamtu… To všechno jde mimo mne. Naštěstí má mamka energie za dvě a nápadů za tři a kupodivu jí stačí, když všechno odkývu.

Na oběd si dojdeme rovnou v obchoďáku, zeleninové rizoto s krevetami do sebe soukám násilím. Ne že by nebylo dobré, jenom mi dělá potíže procpat jídlo sevřeným hrdlem! Puding s jahodami do krku neklouže o nic lépe. Ani ten pitomý džus neteče do žaludku samospádem, spíš jako bych pila do kopce!

„Co je s tebou?“ všimne si mé nezvyklé zamlklosti, ale protože se jí hlavou honí tisíc jiných myšlenek, nenutí mě vymýšlet si odpovědi či zapírat, ptá se hned dál: „Jak ses vlastně v nové posteli vyspala?“

„Nejdřív jsem strašně dlouho nemohla usnout, a pak jsem měla příšerný sny,“ odvětím pravdivě.

„Postele jsou pohodlné, aspoň ta moje určitě a tobě jsem pořídila tutéž,“ domlouvá mi. „Zvykneš si, neboj.“

Na postel určitě!! Jak jsem ale mohla spát, když se Marian víc neozval?! Nezavolal, nenapsal… Taky jak by mohl, když měl návštěvu… Snažila jsem se představy Zuzčina nahého těla, které se svíjí a taje pod Mariánovými doteky, vyhodit z hlavy, ale nedaly se, mrchy! Představovala jsem si to pořád dokola… Jak se jí dotýká, jak ji líbá… Jak se ona dotýká jeho… Jak se spolu milují… V sebetrýznění jsem opravdu dobrá! Zraňují mě i pohledy na všechny ***zamilované*** dvojice! Ne, hůř: na ***všechny*** dvojice.

„Co vlastně říkal Luboš, když jsi mu vrátila klíče?“ zeptám se bez valného zájmu.

„Byl překvapený,“ pokrčí rameny. „Měl tam zrovna klienty, nemohl mluvit… Vypadal dost šokovaně.“

„On ti ani nezavolal?“

„Zavolal, ale neměla jsem čas. Včera to bylo hektické.“

„A dnes?“ zeptám se podezíravě.

„Ani nevím,“ usoudí. „Nestihla jsem si od rána mobil zapnout, zůstal kdesi v bytě.“

Přestože jsem na cizí jazyky docela tupá, tohle si dokáži přeložit i bez translatoru. Ona si ho jednoduše ***nechtěla*** zapnout, aby jí ***nemohl*** zavolat a ***nemusela*** s ním mluvit.

„Doktor Šedivý,“ zaváhám. „Je ženáč, nebo vdovec?“

Mamka zostražití: „Proč se ptáš?“

Trhnu hlavou. „Pro jistotu. Byl podezřele ochotný.“

„Prosím tě,“ zasměje se. „Zdeněk je moc hodný člověk. Nabídl mi pomoc se stěhováním… Jeho bývalá žena, také lékařka, mu utekla před třemi lety i se

klukem s nějakým mladým lékařem, co byl v nemocnici na povinném kolečku… Neviděl syna celé tři roky, už mu musí být osm.“

„Nechce mu ho půjčovat?“

„To nejspíš ani ne, ale bydlí trochu daleko. V Indii.“

„Ten doktůrek byl Ind? A ona dělá doktorku v Indii?“

„Kdepak. Je z ní žena v domácnosti v indické vesnici. Přitom to byla vynikající neuroložka.“

Protáhnu obličej. „Zajímavý vývoj kariéry…“

„Některé osudy jsou hodně zapletené,“ kývne mamka, dopije kávu a pobízí mě: „Pohni, jdeme okouknout obývací stěny.“

Některé osudy jsou opravdu hodně zapletené, v tom má máma pravdu, a nutno říct, že mě docela uklidnila. Zjistila jsem, že její dosavadní partneři nebyli až tak hrozní, jak jsem si občas myslela! Mohlo by totiž být mnohem hůř! Raději se odstěhovat do domu u nemocnice než na indický vystrkov!

Z vděčnosti projevím přece jen trochu zájmu a společně vybereme zajímavý moderní nábytek do mámina pokoje, který bude sloužit zároveň jako obývák. Jelikož je zboží na skladě a my si ho můžeme rovnou po zaplacení odvézt, mamka mě požádá: „Půjč mi svůj mobil, zavolám Zdeňkovi.“

„Jak si můžeš být jistá, že já ho s sebou mám?“

„A ne?“ směje se. „Vždyť ho v jednom kuse kontroluješ.“

No jistě, když čekám na tu správnou esemesku! Jenže ta nepřichází, dosud psaly jen holky…

Mamka vyťuká číslo mobilu MUDr. Šedivého, zná ho zpaměti!, chvíli s ním hovoří, načež se přesuneme ke skladu a za půl hodiny už nakládáme spoustu plochých balíků a balíčků do doktorova kombíku. Předpokládám, že mě ti dva zapojí do akce sestavujeme nábytek, ale mamka má pro mě jiný úkol – cestou mě totiž vyloží kousek od babiččina domu, abych v tom vetešnictví, co máme složené v garáži, našla alespoň rychlovarku a pár hrníčků a přinesla je do bytu. Nejspíš chce z vděčnosti pohostit doktůrka kávou!

„Mám jim říct, že jsme se přestěhovaly?“ zeptám se.

Mamka mi dá volnou ruku: „Klidně.“

Změnou taktiky mě dost překvapí! Vždycky mě spíš nabádala, abych si tohle či ono nechala pro sebe a nenaháněla další vodu na babiččin mlýn!

Z našeho nečekaného a rychlého stěhování jsou babi s dědou konsternovaní. A to jim ani nevysvětluji důvody, tvrdím, že jsme se přestěhovaly kvůli bytu, jenž se naskytl.

„S kterým dobrodruhem bydlí tentokrát?“ vyzvídá babi.

„Ta Dita je vážně nenapravitelná,“ usoudí děda.

„Co zase proti mámě máte?“ ohradím se popuzeně. „Konečně máme byt jen samy pro sebe, nikdo tam s námi nebydlí!“

„Zatím,“ podotkne babička ironicky. „To nebude dlouho trvat, nemysli si.“

„Normální člověk se jednou spálí a podruhé si už dá pozor,“ vysvětlí mi děda. „Tvoje matka do toho ohně strká ruku pořád. I malé dítě by pochopilo, že to nemá dělat.“

„Jaký život to vedete? Vždyť jste jak potulní kejklíři, ti se také stěhovali z místa na místo," úpí babička. „Podívej se na Igora s Jitkou a holky, to je přece něco úplně jiného, z těch si máte obě vzít příklad! A nehrb se, budeš mít kulatá záda!"

„No," ušklíbnu se, „ono i v lepších rodinách se to občas kapku zvrtne, že. Co Vanessa, už je v pořádku?"

„Byla v nemocnici, chudinka," polituje babi sestřenku.

„Právě proto se ptám. To jí trochu ujelo, ne?"

„Musela na vyšetření kýly," převeze mne babička.

„Kýly?" opakuji pobaveně. „Odkdy vyšetřují kýlu na gynekologii? A zrovna v úterý, při miniinterrupcích?"

„Gynekologie? Miniinterrupce…? Co si to vymýšlíš?"

„Já?" Málem mi zaskočí. „Zeptejte se Vanessy."

Těžiště zájmu se přesune z naší neúplné rodiny na Jitčinu dokonalou, nemám důvod se déle zdržovat, popadnu dvě nabouchané tašky a rozloučím se. Vyprávění o Jessice, co se na tunning party válela opilá po zemi, si nechám na příště. Ještě v chodbě slyším, jak se babi vysokým hlasem ptá dědy, u koho Vanesse vyšetření vlastně domluvil?!

„U nikoho," přizná se děda. „Vanessa ani Jitka nechtěly, prý by to vypadalo jako protekce. Jitka říkala, že jí to zařídila sama přes nějakého svého kamaráda…"

Něco shnilého je ve státě dánském, řekla bych!

A nejen tam. Ještě štěstí, že máme v bytě tolik práce, protože jinak bych se z čekání na esemesku, která nepřichází a nepřichází, musela zcvoknout! Včera napsat nemohl, musel to vyřešit se Zuzkou… Asi řešil dlouho, v noci už psát nechtěl… Dnes jel se psem do Ostravy… Za jízdy se přece nedá klafat do mobilu! Na soutěži věnuje pozornost psovi… Při zpáteční cestě řízení… Mohl se zdržet… Třeba má na autě nějakou poruchu, defekt na pneumatice…

Veškeré výmluvy a omluvy, proč nepíše či nevolá, vezmou konečně za své a já se podívám pravdě do očí: protože se rozhodl pro Zuzanu. Konec sebeklamu. Konec nadějím!

„Viděla jsi někdy někoho zářit na dálku?" zeptá se mě Jajka hned poránu v šatně.

Po těžké noci mi to zrovna moc nemyslí. „Radioaktivitou?"

Kamarádka se prohne smíchy. „Štěstím, blbko!"

„V osm ráno po mně nemůžeš chtít výkony," omluvím se. Rozhlédnu se po holkách ze třídy, co vyměňují venkovní obuv za různé zešmajdané pantofle či v Darjině případě tenisky. Úsměvy spatřím na tvářích dvou druhaček a při pohledu na mě vyprsknou, no jistě, dozvuky erotické aféry, ovšem ty jistě Jajka nemyslí.

„Ty jsi fakt mimo," směje se. „Lejla září jak halogenka."

„Ona už je tady?" podivím se. „Dnes žádná cigárpauza?"

„Dokonce ve třídě," vysvětlí kamarádka. „Ten její sportsmen je nekuřák, aspoň nějakej kladnej přínos, ne?"

Nechce se mi věřit, že by byla až tak ***moc*** zamilovaná, aby změnila několikaletý návyk, ovšem Lejla opravdu svítí. Opírá se zády o okenní parapet,

zírá kamsi do neurčita a usmívá se tak zářivě, jako by se právě účastnila konkurzu do reklamy na zubní pastu! Musím na ni třikrát zavolat, než mě vnímá!

„Kdo by řekl, jak pozitivně tě nabije trénink akvabel…“

Zajiskří jí v očích. „To taky.“

„A co ještě?“ vyzvídá Jajka.

Lejla tajuplně pokrčí rameny, usedne do své lavice a kdyby ji po příchodu Drsoně Darja nevytáhla za ploutev na nohy, nejspíš by chemikáře ani nepozdravila.

„Chápeš to?“ šeptne mi Jajka.

„Jo, chápu,“ převezu ji. „A jestli si toho v psychologii všimne Hadačova, položí jí tutéž otázku, co nedávno mně.“

„Jestli měla v noci chlapa?“ Jajka se chytne za pusu. „Ty myslíš, že se s ním – “

Obě se podíváme na kamarádku, která se zasněným výrazem kouká z okna, duší na hony vzdálená učebně chemie. Vyměníme si pohled a v Jajčině očích čtu stejný závěr. Určitě!

Při přesunu do domovské třídy ve vedlejším křídle školy zahlédnu na chodbě Karpíška.

„Počkejte na mě!“ požádám holky a rozběhnu se, jen moje korkáče plácají o linoleum. „Olivere? Omlouvám se. Byla jsem nespravedlivá. Sorry.“

Zatváří se jako borec. „V pohodě, někdy si to vyberu.“

„Jak?“ zeptám se podezíravě. „Urážlivými esemeskami?“

Rozpačitě se usměje. „Ne. Za ty se omlouvám já.“

„Takže jsme si kvit?“

„Jo,“ souhlasí.

Věnuji mu úsměv a vrátím se k holkám. „Jak to vzal?“ zajímá se Jajka.

„Smazali jsme vzájemně hříchy,“ libuji si. „Aspoň něco.“

„Když jsme u toho, jak vlastně dopadla ta středeční zvláštní schůze ohledně Sabiny?“ napadne Jajku. „Nevíš?“

„Ne,“ zavrtím hlavou.

„Oni ti nedali vědět?“ žasne upřímně.

„Kdepak,“ potvrdím. Obě se zadíváme na Lejlu.

„Hele, Leni, ty to taky nevíš?“ vyzvídá Jajka. „Když jsi teď u zdroje, mohla bys mít čerstvý info…“

Lejla se rozesměje. „Najednou je vám to dobrý, jo? Nevím sice, na čem se usnesli na schůzi, Radek tam nebyl, ale –“

Jajka přemýšlivě svraští čelo: „Jakej Radek?“

Pobaveně vyprsknu. „I tělocvikáři mívají křestní jména.“

„No jo, vždyť on není Jura, pravda,“ uvědomí si Jajka.

„Na schůzi nebyl, ale pokud vás zajímá Radkův názor,“ pokračuje Lejla, „zamete se to tiše a nenápadně pod stůl.“

„Cože?!“ vylítneme s Jajkou dvojhlasně.

„To snad ani nemůžou,“ odmítám uvěřit.

„Blbost! Sabina musí být potrestaná,“ tvrdí Jajka. „Podívej, u Pavly to taky nezametli, naopak, dostala ředitelskou důtku – a to za to ani nemůže!“

„Ach, děvenko," udělá na ni Lejla konejšivý obličej, „musíš si uvědomit jistý rozdíl. Zatímco Pavla je řadová studentka, Sabina ji mockrát převyšuje, reprezentuje školu ve všech olympiádách, má samé jedničky, je nejlepší…"

„Jako že se měří dvojím metrem?!" zlobí se Jajka. „Vítej v realitě," zazubí se Lejla.

„Chápu, že její postavení je jiný než moje," připustím, „ale stejně… Taková nespravedlnost nemůže existovat."

„Třeba se Radek plete," pokrčí Lejla rameny.

„Určitě se plete," tvrdí Jajka. „Pěknej pesimista…!"

„Pěknej jo," zubí se, „pesimista ani ne…"

Náhodou je hezké, jak každá toho svého, koho milujeme, vidíme coby nejkrásnějšího ze všech! Mně osobně se Jurášek nijak přitažlivý nejeví, kdežto Marian mi přijde krásný – byť se mi na první pohled nelíbil ani trochu! Naproti tomu Jajce nepadl do oka ani na třetí, ani žádný další pohled.

Památnou hlášku ohledně chlapa v posteli se Lejla od Hadačové nedočká, a to z toho důvodu, že oblíbená učitelka na hodinu vůbec nedorazí a místo ní se objeví coby supl neoblíbená Patočková, která navíc prohlásí, že si máme psychologii uklidit, místo ní si vzít papíry, psát na ně poznámky z propedeutiky a doma si je pěkně přepsat do sešitů. A samozřejmě se je naučit, po neděli bude zkoušet.

Třídou nespokojeně zahučí, ovšem to je tak jediné, co proti tomu můžeme dělat. Patočková vykládá látku tím svým kulometným tempem, sotva stíháme psát, a jedinou minipauzu na vydechnutí přinese zachrčení ve školním rozhlase, z pár vysokých kovových tónů nám málem popraskají ušní bubínky, a ředitelův hlas oznámí: „Pavla Mokrá z třetího ročníku lycea se okamžitě dostaví do ředitelny!

Aha, tak tahle pauza bude přece jen delší, aspoň pro mne!

Jajka na mě povzbudivě mrkne: „Konečně se to rozsekne!"

Patočková to celé vidí v jiném světle, pobouřeně zavrtí hlavou a uštěpačně prohodí: „Mokrá, vy si nedáte pokoj, že?"

„Já?!" ohradím se z nespravedlivého nařčení a hodím očima k Sabinině lavici. Spolužačka se povýšeně ušklíbne!

„Běžte!" pobídne mě učitelka. „Pan ředitel řekl okamžitě!"

Vysmahnu ze třídy a cupitám zkratkou přes spojovací chodbu k ředitelně. Určitě jde o dořešení nepříjemného průšvihu, jen mě docela mate, proč si říďa nezavolal i Sabinu!

Ke svému neskonalému úžasu spatřím v předpokoji ředitelny kromě sekretářky také Luboše! „Ahoj, Pavlo…"

„Vyřiďte to rychle," požádá nás ředitel. „Aby Mokrá neztratila celou hodinu."

„Samozřejmě," slíbí Luboš. „Děkuji."

Vyjdu s ním na chodbu. „Co je?!"

„To jsem se přišel zeptat já tebe," oznámí mi. „Kde je tvoje máma? Kam jste se odstěhovaly? Dita už nepracuje v nemocnici? Tvrdili mi, že má dovolenou…"

„Nelhali," ujistím ho. „Vzala si dovču, zařizuje byt."

„A proč má od středy vypnutý telefon?"

„Nestíhá," zastanu se mamky. „Moc práce…"

Prohrábne se v hustých vlasech protkaných stříbrnými nitkami a vypadá bezradně. „Takže to myslí vážně?“

Pokrčím rameny.

„Já se picnu,“ vzdychne. „Takhle to nemůže skončit.“

„No, máma není Arabka, mnohoženství jí nevyhovuje.“

„Cože?“ podiví se.

„Onehdy teta Marta říkala co je v domě, není pro mě… Sama se ale podle toho hesla moc neřídí, co?“

Luboš vypadá rozhozeně. „Počkej… To je přece nesmysl!“

„Já nevím,“ zašermuji rukama v obranném gestu. „A ani to vědět nechci. Netahejte mě do toho, vyřiďte si to spolu.“

Zkusí to s prosíkem: „Kde teď bydlíte, Pavlo?“

Podívám se mu mlčky do očí.

„Jak si to máme vyřešit, když nevím, kde ji hledat?!“

„Jednou mobil zapne,“ poradím mu. „A v pondělí zase bude v práci. Nemůžu říct novou adresu, protože nevím, jestli by to mamka chtěla… Třeba jo, třeba ne.“

Chvíli přemýšlí nad tím, co jsem právě řekla, pak kývne. „Asi máš pravdu. Díky, Pavlo. Zatím…“

Dívám se za ním, dokud mi nezmizí z dohledu. Vypadá přešlý mrazem! S takovou chutí bych se ho zeptala na Mariana, ale… to zase nemohu já. Celá jejich rodina je nejspíš prokletá, Křenkovi muži nám nepřinesli štěstí!

„Mokrá?“ Z předpokoje vykoukne ředitel. „Pojďte sem na moment, když už jste tady…“

Doprovodím ho do ředitelny a zavřu za sebou dveře, aby sekretářka nebyla zbytečně zvědavá.

„Jistě jste ráda, že se to s těmi fotkami vysvětlilo,“ oznámí mi. „Vezměte si z toho ponaučení. Doufám, že už si příště dáte pozor a vystříháte se podobným malérům.“

Vyčkávavě na něho hledím, stále čekám na pokračování.

„Můžete jít do třídy a pilně se věnujte studiu.“

„To je všechno…?!“

„A co byste chtěla víc?“ podiví se. „Aby se vaše fotky dál objevovaly na Internetu?“

„To zrovna ne, ale čekala jsem, že budou padat tresty…“

„Vaše ředitelská důtka je dostatečným trestem,“ ujistí mě. „Alespoň jste poučená, že takové choulostivé fotografie nemáte fotit. Nikdy nevíte, kde se mohou objevit.“

„Aha,“ chytím konečně dech. „Jsem poučená. O víc věcech.“

„Správně,“ pochválí mě. „A teď sypte, ať moc nezmeškáte.“

Vrátím se do třídy. Patočkové nevysvětluji, co mi ředitel chtěl, prkenně se posadím a zachytím Sabinin úšklebek, jak se na mě z první lavice otočí. Čtu v něm jasně: dobře ví, že se jí nic nestane!!!

„Jak?“ dotírají holky o přestávce.

„To bylo soukromý," mávnu rukou. „Přišel Luboš, hledá mámu, neví, kde bydlíme, a ona mu nebere telefony…"

„A ty fotky?" nechce věřit Jajka. Mávnu rukou. „Škoda slov!"

„Copak říďa o tom vůbec nemluvil, či co?" nechápe. Ve dveřích třídy se objeví cizí holka, podle vidění ji zařadím mezi zdravušky, prvanda, s bídou druhačka. „Je tu někde Pavla Mokrá?" zahaleká.

„Proč?" zeptám se podezíravě. „To jsi ty?" ujišťuje se.

Sádlo se baví: „Ty jsi nepoznala nejznámější tvář školy?"

„Tohle mám předat Pavle Mokré," pokrčí holka rameny a k mému naprostému zmatení mi strčí dvoulitrovku kofoly!! „Co to je…?" zírám jako v Jiříkově vidění. „Limonáda. Takový to s bublinkama," baví se Lejla. „Prostě jsem to měla předat, tak předávám."

„Od koho?!"

„Nějakej kluk mi to strčil před školou," vysvětlí. „A co říkal?!"

„Že to mám dát Pavle Mokré z třeťáku lycea," zopakuje tónem, jakým se mluví na dementy. Holky se pobaveně řehtají, já stále jaksi tápu. „Jakej kluk? Jak vypadal??"

„Normálně," usoudí. Smysl pro detail rozhodně postrádá! „Byl aspoň hezkej?" vyzvídá Jajka.

„No, to ani ne, takovej normální," usoudí zdravuška. „Tmavý vlasy, vysokej… Vystoupil z auta." Zatajím dech: „Z auta…? Jakého?!"

„Bylo modrý," vzpomene si. Ačkoli i tahle identifikace je dost mizerná, stačí mi. Znám jen dva motorizované kluky, přičemž pouze jeden z nich jezdí autem a ještě k tomu modrým! Důvod přivézt mi kofolu ovšem neměl ani Marian! Rychle zkontroluji mobil – nic, žádná nová zpráva či nepřijatý hovor. Jsem z toho blázen, fakt!

„Proč mi posílá kofolu?" žádám vysvětlení po holkách.

„Abys neměla žízeň?" tipuje Darja.

„Nezapomněla sis ji u nich?" hádá Jajka.

„Napiš mu a zeptej se, ne?" navrhne Lejla.

Do toho se mi moc nechce, stále jsem přesvědčená, že na tahu je on! Celou matematiku jsem naprosto mimo, možná víc než Lejla, která visí očima na Juráškovi – a on na ní, zakoktává se a místo matematiky hlásá občas úplné bludy. Přemýšlím, div si nezavařím mozkové závity. Kofolu jsem si ve ***Vesně*** v žádném případě nezapomněla, tudíž to, že mi ji přivezl, ***musí*** mít nějaký skrytý význam…! Ale JAKÝ?

Štěstí že je páteční vyučování tak krátké, jsem naprosto nepoužitelná. V češtině se vrátím v myšlenkách zpátky na zem. Respektive, třídní Mejstříková mě k tomu donutí!

„Nechci se v nedávném incidentu zbytečně šťourat,", prohlásí totiž, „jsem ráda, že se vše vyřešilo k dobrému a že už teď bude klid, takže to celé uzavřeme."

„Jak, vyřešilo k dobrému?" zeptá se Jajka.

„No, vyřešilo," pokrčí rameny. „Fotky se už víckrát na školním webu ani jinde neobjeví, že, Sabino? A Pavla nebude žádné další fotit, ano, Pavlo? Pojďte sem, děvčata. Obě. Tak… Podejte si ruce a na celou záležitost zapomeneme."

Sabina s hlavou hrdě vztyčenou se mi vysmívá do obličeje! Když se to profláklo, brečela. Druhý den se styděla. Třetí den zjistila, že se jí nemůže nic stát – a je zase na koni! Nedokáži natáhnout ruku ke smíru, stojím jak zařezaná.

„Marečková z toho nic mít nebude?!" zeptá se kdosi.

„Sabina dostala napomenutí," vysvětlí třídní. „No tak, Pavlo? Podejte si ruku a budeme probírat dál."

Sabčinu pravici přehlédnu jak stojatou vodu, podívám se třídní do obličeje a bez dovolení se jdu posadit na místo.

„Jak myslíte," povzdychne si. „Ale neděláte dobře."

„Paní profesorko, vám to přijde spravedlivé?" otáže se Lejla. „Aby Pavla dostala ředitelskou důtku, zatímco Sabina, která to všechno zavinila, jen ústní napomenutí?"

„Nemravné fotografie nafotila Pavla," namítne třídní. „O tom dalším nemá cenu mluvit. Krom toho, Lejskova, na vašem místě bych se starala o vlastní průšvih."

Lejla se zatváří překvapeně. „Já žádnej nemám."

„Nu, obávám se, že máte," ujistí ji učitelka vážně.

„Kouření?" hádá Lejla. „Kdopak identifikoval můj vajgl?"

„Na porušování zákazu kouření dojde příště, teď je to horší. Přijďte za mnou po vyučování do kabinetu, Lenko."

Vyměníme si s Jajkou pohled. A je to tady!!

Z literatury toho moc nemám, v hlavě mišmaš zmatených myšlenek, Marian, kofola, Lejla. Sabina! Třídní, ačkoli se tváří autorativně, si mě po hodině vezme stranou.

„Chápu, Pavlo, že jsi trochu rozčarovaná," řekne mi tiše, v soukromí přejde na tykání a mnohem důvěrnější tón.

„No, trochu dost," připustím.

„Jsi inteligentní holka, takže jistě chápeš, že Sabina –"

„Je premiantka a reprezentantka školy?" doplním.

„Vidím, že rozumíš," kývne. „V takovém případě se i na prohřešky kouká trošku jinak."

„A neměla by být jen jedna spravedlnost?" namítnu.

„Pavlo," sevře mi paži, „dám ti dobrou radu: nekomplikuj to. Pan Mareček je důležitým sponzorem školy… Podívej, mně se také leccos nelíbí, ale… člověk musí umět ustoupit."

Odfouknu si. „Život je o kompromisech, že?"

„Mimo jiné," potvrdí, čímž považuje naši rozmluvu za uzavřenou, rozhlédne se po nedalekém hloučku spolužaček, co nás zvědavě sledují, a prstem kývne na Lenku. Zatímco ji ta doprovází do kabinetu, Jajka vyzvídá: „Tak co?"

„Přesně to, co říkala Lejla," ušklíbnu se. „Jurášek měl dobrej odhad…"

„To je bordel," uleví si od srdce. „A ještě Lejla, to bude taky kongo… Chudák učitelka Zelená, teď už u Jury nemá šanci, haha. Nechci vidět, jak ***to*** říďa vyřeší!"

Pohodím hlavou. Lejla je na rozdíl ode mne bojovnice, nevzdá se tak snadno jako já!!!

„Co podnikneme?" vyzvídá Jajka. „Vyrazíme někam?"

Na prosklených vchodových dveří školy se kromě tisíců otisků prstů skvějí drobné dešťové kapičky.

„Vůbec jsem si nevšimla, kdy začalo pršet," uvědomím si.

„Vážně?" rozřehtá se. „Při matice byla bouřka jako blázen. A prší pořád, na courání počasí nic moc…"

„Stejně nikam nemůžu," namítnu. „Doma je spousta práce, nábytek připomíná stavebnici Merkur… Děsný. Musím cestou koupit šroubovák, doktor Šedivý si včera přinesl dva a nevěřila bys, večer jsme nenašli ani jeden. Vypařily se."

„Takže se máma nevrátí k Lubošovi?"

„Podle toho zařizování asi ne," pokrčím rameny. „Znám ji, vždycky se pro něco nadchne a okamžitě to uskuteční…"

„Luboš ji určitě miluje, když ji hledá," namítne.

„Asi jo," usoudím. „Pokud se k němu vrátí, tak za úplně jiných okolností a podmínek. Jak řekl moudrý a spravedlivý pan ředitel, všichni jsme se poučili. Máma taky."

Vezmu za dveře, samozřejmě si otevřu tlakem dlaně jako všichni přede mnou, abych překonala odpor samozavíracího mechanismu bráno, a zanechám na skle další sérii otisků.

„Všichni se poučili – kromě tebe," zahihňá se Jajka.

„Proč mys…" Nedořeknu, jelikož pohled na modrou fabii stojící u chodníku kousek před školou mi dá odpověď. Srdce mi udělá v hrudníku úplné salto! S batůžkem na zádech a dvoulitrovkou kofoly stojím na prvním schodě a je mi naprosto fuk, že mi prší na hlavu!

„Teď mi to došlo!" plácne se Jajka do čela, jen to mlaskne. „Vždyť to je ta reklama!!"

„Co to meleš?" vykulím oči. „Jaká reklama?"

„Na kofolu, přece! Proto ti ji poslal. Chápeš?!"

Zalovím v paměti a vybavím si reklamu, co běžela o Vánocích, s malou roztomilou holčičkou a tatínkem, který v lese kradl vánoční stromeček. Nejsem o nic moudřejší!

„Tu s tím divočákem?" Pokusím se napodobit dětský hlásek: „Já nemusím, já už ho vidím…"

Jajka se málem smíchy počurá. „Ne, ta druhá reklama!!"

Hlavou mi proběhne reklamní slogan jako blesk z čistého nebe: ***Když ji miluješ, není co řešit!***

„No konečně," baví se kámoška, která na mně pozná, že mi zapálilo. „Hodně štěstí, ty nepoučitelná," mrkne na mě a se stálým otáčením vyběhne do drobného deště.

S úsměvem zamířím k zaparkovanému vozu. Určitě mé sleduje ve zpětném zrcátku, protože když se přiblížím k automobilu, vystoupí a přijde ke mně. „Ahoj…“

„Ahoj, Mariane,“ vydechnu. „Díky za kofolu…“

„Ani jsi ji nenačala,“ usměje se.

„A nikdy nenačnu!“ ujistím ho. „Tu si schovám navždy!“

„Ale to se časem zkazí,“ baví se. „Určitě ne, jsem si jistá.“

„Kdepak jistá,“ zasměje se a prsty mi zasune zmoklé pramínky vlasů za ucho. „Jsi mokrá.“

„Já vím. Od narození,“ zazubím se bez ohledu na rovnátka. Viděl mě s nimi mockrát – a přesto přišel! Nevadily líbání, nevadily milování, nevadí žádnému vztahu. To jen já byla tak hloupá, že jsem si z nich vypěstovala pomník mindráků!

„Ještě něco pro tebe mám,“ vzpomene si a ze zadní kapsy džínsů vytáhne lehce deformovaný pohled se smutným psem. Na krátký okamžik ustrnu, je to přesně týž, který mu v úterý přišel od Zuzany, ale naštěstí ne přímo on. Tenhle je kromě toho, že pomačkaný od pobytu v kapse, bez razítka a místo adresy má načmárané jediné slovo: ***PAVLE***

Pochopím, že není důležitá rubová strana, nýbrž ta lícová. Podívám se Maiovi do očí. „Jak se můžu vrátit k někomu, koho jsem neopustila? Ti, co spolu nechodí, se nemohou přece ani rozejít.“

„Tak to bychom měli napravit, ne?“ usměje se. „Co…?“

„Začít spolu chodit,“ navrhne.

„Abychom se mohli rozejít?“ zavtipkuji.

„Třeba,“ přikývne a smích přinese úlevu oběma.

Stejně se musím zeptat: „A co ten druhý vztah? Souběžný?“

„Už není žádný druhý,“ ujistí mě pevně. „Natož souběžný. Za ten rok to postupně vyšumělo… Podle kámoše je rok rozhodující. Asi jo. Bylo to čím dál těsnější, svazující…“

Podívám se mu zblízka do očí. Jsou přesně takové, jako jsem si je vybavovala za svými zavřenými víčky, všechny ty tmavší tečky na svých místech… Marian mě obejme.

„Voníš deštěm,“ řekne mi tiše.

Polibek, který si vyměníme, je zbrklý a nedočkavý.

„Chutnáš deštěm,“ opraví se a políbí mě znovu.

Nechci se ptát, jak rozchod Zuzana přijala, jestli se mohu těšit na další pomstu! Nechci znát podrobnosti… Ani jestli je to skutečně ***definitivně*** uzavřené. To se uvidí!

„Pojedeme někam?“ nabídne mi. „V autě neprší…“

„Nemůžu, musím nakoupit a v jednu mám spicha s mámou.“

„Počkej, počkej,“ krotí mě. „Neříkej, že tě zas bůhví kolik dní neuvidím! Zvlášť když mokrá jsi tak sexy… Víš, jak to je: Zpěvy deště, síla poezie, prosím ještě, prší na tvoje tělo, veselé neveselo, mé oči prosebné…“

„Dní ne,“ usměji se. „Jen pár hodin.“

„Takže večer?“ pookřeje.

Mezi polibky se domluvíme na neutrální půdě, poté zamířím po chodníku směrem k pěší zóně, Marian naskočí do vozu, nastartuje a když mne míjí, položí ruku na klakson. Prolétne kolem jako kulový blesk a jelikož je mezi námi slušná kaluž, ocákne nejen mne, ale i houf druhaček, co mu spílají všemi možnými jmény. Co na tom, víc už být mokrá ani nemůžu!

Jestliže se mi jedno nenápadné úterý na samém začátku března zdálo zlomové, a že to zlom byl, o tom žádná, dnešní den je pro můj budoucí život ještě významnější! Akorát jsem už někde jinde než před dvěma měsíci. Za tu dobu se stala fůra věcí, spousta událostí, které mě posunuly jinam. A dál.

Ať už to mámě dopadne jakkoli, přeji si, aby byla šťastná. Já totiž jsem!

I kdyby to mělo trvat jenom chvíli.

Déšť má strašně zvláštní moc!

Lenka Lanczová
VŮNĚ DEŠTĚ

Vydal Mgr. Jiří Černý – Vydavatelství Víkend, 2008
Redaktor Jaroslav Kašpar
Obálka Studio VVG
Sazbu zhotovila Sazba MM. Vimperk
Vytiskla Těšínská tiskárna, a.s. Český Těšín
I. vydání

ISBN 978-80-7222-526-2

© Editor Vydavatelství Víkend

www.vydavatelstvivikend.cz

Třeťačka Pavla žije společně s rozvedenou maminkou ve starém klidném bytě v centru města, studuje na zdravotním lyceu, věnuje se svým koníčkům, má fajn kamarádky i pár dobrých přátel a na starostí pouze to, kam jít o víkendu zapařit či kde sehnat prima kluka, do kterého by se mohla zamilovat, aby kámoškám a jejich klukům nedělala křena. Velkou naději skýtá David, slibně se rozvíjející známost přes Internet, se kterým se prozatím osobně nesešla. Ve chvíli, kdy se máma rozhodne vyřešit bytový problém přestěhováním ke svému příteli, vdovci se čtyřmi dětmi, je po klidu a vše vzhůru nohama. Pavla rázem není jedináček a její noví potenciální sourozenci dělají vše pro to, aby jim bydlení ve Vesně, vile na samotě za městem, co nejvíc znepříjemnili. A aby všeho nebylo málo, objeví se kluk, který by mohl být tím pravým, kdyby… Kdyby tu nebyla spousta dalších problémů a komplikací – a také jeden pořádný malér, do kterého Pavla spadne po hlavě.

Román o hledání a potřebě lásky a také o průšvizích a chybách, kterými se ne vždy člověk učí.